

အိန္ဒိယ

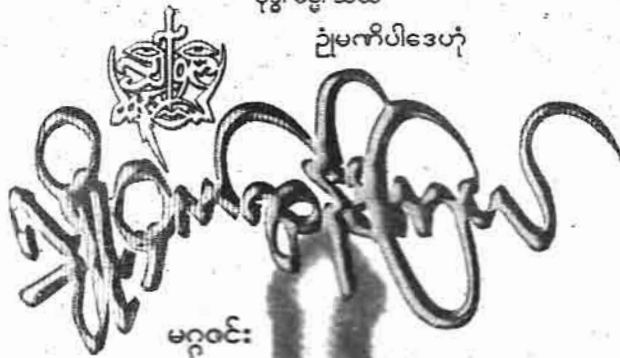
မဂ္ဂ ဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃ

ဥပုသ်ကုသိုလ်

မဂ္ဂဝင်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၇)

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆမ်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K GROUP တို့က (၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဒနပလာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း - ၀၉၄၂၂၀၀၇၆၀

Dear Marry (Myanmar) Online Shopping and Retail

အဆိုတော်များနှင့်

အဆိုသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးများနှင့်
အဆိုသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီး Dr. ချစ်စိမ်း
အဆိုသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီး ဒေါ်အောင်မိုး

စာပေအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ပိုးသိမ့် BE (Electronic)

အိမြတ် BE (Civil)

အောင်မိုးစာပေ

ပန်းချီတင်ထွက်

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မျိုးမြတ်သမ္မတ

ထွန်းအောင်ကျော်ခြံ

ကျွန်းပျဉ်းစာပေ

မွေးမွေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

စာတည်းချုပ်
မောင်နှင်းစေ့

အုပ်ချုပ်ရေး

ဗြိတိသျှ B.Sc (Chem)

တက္ကသိုလ်

မွေးမွေး၊ မိုးဟန် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)
လှိုင်မိုးမိုး (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

မောင်မောင်ဆိုက်၊ ကျော်ဦး၊ မိုးလွန်၊ မိုးဝေ၊ မိုးအောင်
ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်

ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီ

မြန်မာ

ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဗြိတိသျှ

စောဦးစာပေ၊ နေစေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာ

မိန်းမရဲစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာ

အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာ

ဦးအောင်မိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာ

မန္တလေး - နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင် - ကျော်ကျော်စာ

တောင်ကြီး - ဂင်္ဂါနီစာပေ၊ မိလုံနာစာ

ပဲခူး - သင်္ဃာစာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (ခ) ဦးကျော်ကျော် (ခ) (စောင့်မြဲ) ၁၉/၁၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းဌေး (၃၈၃၉၆) ဝင်ရောက်ဝယ်ယူသူ အမှတ် - ၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်း CTP - (Eagle)။ စောင်ရေ - ၁၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး (တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄ - လမ်း
ပန်းချီကျော်လှိုင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၁၃၁)၊ ဦးသူ (ဝဿန) အထူးကူညီသည်။

နိဗ္ဗာန် ဝန္တထ ဂါထာ

နိဗ္ဗာန်ဝန္တထ ဂေါတမံ
နိဗ္ဗာန်ဝန္တမဂေါတမံ
ဝိန္ဒာဝရဏာသမ္ပန္နံ
ဗုဒ္ဓိဝန္တမဂေါတမံ။

BURMESE
CLASSIC

ဝိပဿနာလောကီယသုတ္တန်တော်ပါသည်။

ဤအပန်းဖြေအခန်းကဏ္ဍတွင် ရှိသော ငွေ၊ ကားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေလာပါသည်။

အသိသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် နတ်မြတ် နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့၏ စောင့်ရှောက်စောင့်မြင်ခံရပါသည်။

အတိုက်အခိုက်အနှောင့်အယှက်များမရှိစွာ ကင်းဝေးပါသည်။

(၇) ရက်သားသမီးအပေါင်းတစ်နေ့အနည်းဆုံး (၅၄) ခေါက်ရွတ်ပါရန်။

မာတိကာ

အထူးဆောင်းပါး		ငါးပါးသီလထဲကကိုယ်ကျင့်တရား	
ဖြူစင်မြတ်နိုး (မြန်မာ့မြေ)	နတ်ဆေးလမ်း (သို့မဟုတ်) ... ၉	စော်မင်း (မြောက်/ဒဂုံ)	နောက်မကျသေးသောအသိ ၇၃
သုံးလောကထွဋ်ထား		အဆောင်ယောင်တွေထဲက	
ဦးဝဏောစော	မဟာလူသားဗုဒ္ဓ ၂၀	အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)	ရေမွေး... ၇၉
ဘေးကင်းကျန်းမာ သက်ရှည်လာဘ်ရွှင်		ပြည်သူလူထုအတွက်	
အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)	စီးပွားတက်ဂါထာတော် ၂၅	သုခစော်	အရှိကိုအမှန်အတိုင်းဖြေမည် ၈၄
ပရဟိတဆိုသည်မှာ		သုပြောငါးပြောပါးစပ်ရာစဝင်ထဲက	
ကျွန်ုပ်တို့ရန်နောင်စိုး	ကျိုက်ထိုမြို့ဘုရားသုံးဆူနှင့် ... ၂၈	ဆရာကြီးမြင့်သိမ်	ရွှေညောင်ပင် ... ၈၈
ဒို့ဘာသာဒို့သာသနာ		တောထဲမှာ	
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)	ဗိုလ်ချုပ် ခင်ခင်စိတ်စေတီ... ၃၆	သက်ဦးမောင်	သတိမမူ... ၁၀၂
ထိန်းသိမ်းကြပါစို့		အကြောင်းနဲ့အကျိုး	
ဦးအာရလင်ကာသီရိ	ဝစ်စကားနှုတ်ထွက်မပျား... ၄၇	မင်းခန့်	အိပ်မက်... ၁၀၇
အောင်ရာအောင်ကြောင်းအောင်ဆုတောင်း		သုရွာသုဓလေ့ဂါထာ	
ဆောင်းဟောမာန်	ဆင်စီးမြင်းရုံ... ၅၂	ထင်တစ်ရာ	ပလောင်မသား... ၁၁၁
စဉ်းစားချင့်ချိန်ကြပါ		ဗဟုသုတရစေဖို့	
တိုးတိုး	ဘိုးတော်နဲ့တွေ့တယ် ၅၆	ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	အလောင်းမင်းတရားကြီး... ၁၁၅
ဗဟုသုတရစေဖို့		ဖုန်းဝေဒ	
ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)	ပျားအုံ... ၆၀	နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး	လူကြီးမင်း၏ဖုန်းနံပါတ်နှင့်... ၁၁၈
ဂုဏ်တော်ကိုယုံကြည်စွာဖြင့်		အကုသိုလ်မလုပ်ပါနဲ့	
မဟော်ဂနီ(သမထ)	အောင်ရာအောင်ကြောင်း... ၆၇	စိမ်းရွက်လွှာ	ရေနည်းငါး ၁၂၅
စိတ်ကူးယဉ်တာထက်		၁၅၀၀တွေထဲက	
ဝေစည် (ရွှေဘို)	အဖွဲ့ ၆၈	ကေတုလုနိုင်	အနောင်အဖွဲ့ ၁၂၆

လာဘမုနိမြတ်စွာဘုရား

ဧဝံ အဓိန္ဒယာ ဗုဒ္ဓါ

ဗုဒ္ဓဂုဏာ အဓိန္ဒယာ

အဓိန္ဒယေ

ပသန္တနံ ဝိပါဏေ ဟောတု

ဗမ အဓိန္ဒယော

အင်းဝခေတ်တွင် ဗားမဲ့ဆရာတော်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် အသားတော်တွင် အဝါ၊ သင်္ကန်းတော်တွင် အနီ၊ ပုလ္လင်တော်
 နှင့် အစိမ်းချယ်ထားသော ဤလာဘမုနိမြတ်စွာဘုရားကို အလွန်ဆင်းရဲသော မန်ကျည်းတန်း ဦးရွှေအိုက အထက်ပါဂါထာ
 ဖြင့် နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရာ ဦးရွှေအိုနှင့် သူ၏ ဆွေ (၇) ဆက်၊ မျိုး (၇) ဆက် သူကြွယ်ဘွဲ့ ရရှိကြကုန်၏။
 ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားပုံတော်ပေါင်း (၅၅၅၅၀) ပူဇော်ခြင်း အန္တသတ္တဝါအပေါင်းဘေးရန်ခပ်သိမ်းကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

အဘရေချမ်း (မေဃဝတီ)

မာတိကာ

မအိုဆေး	ပြည်တွင်းမုဆိုး
အောင်ဆန်းလင်း	မန္တလာဇော်ကောင်
များများသောက်၍...	ခွေးဟောင်မှ...
၁၃၇	၂၁၅
ပြည်ပမူခင်း	အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်
ဖြိုးလေး (ဒဂုံ)	အောင်မိုးကောင်း
ဆိန်ကိုယ်	ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ
၁၄၃	၂၂၃
သာသနာတော်တွင်းက	ကြုံရဆုံရပြည်ပမှာ
ပန်းမြတ်လေး (အမရပူရ)	နှင်းမေရီမိုး
မေမေပြောတဲ့...	ဂျပန်မြေမှ ခွန်စာခြင်း နိဒါန်းအစ ၂၃၀
၁၄၈	(၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်အောင်	ဆရာမိုး
မနောဖြူ (ဝလွန်)	ဘက်ကိုရှောင်လို့ဆောင်ရမလဲ
လူဖြစ်ကြပြီလား	၂၄၀
၁၅၄	အတုယူစရာ
အမှတ်တရတွေထဲက	သနဇာတက
သောင်းစေဦး	၂၄၃
အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂)	ကမ္ဘီရအမွေ
၁၅၉	မင်းမြိုင် (ဘူးသီးကောင်)
ငါးမရရေချိုးပြန်သူများ	အလင်းထွက်စသော ထူးဆန်း... ၂၄၇
ကိုရီ (ဥပဒေ)	အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဓဒ္ဒဒါယနီ
ပန်တော်ကျွဲဒေဝီ	၁၇၆
သမီးငယ်များအတွက်	အရှင်ဥတ္တရသာရ
စိမ့်မိမ့်အေး	ပုံရိပ်လွှာများ
၁၉၃	၂၆၁
အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ	(ညောင်ဦး)
သောင်းစေဦး	မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှအမှတ်တရများ
မြဝတီတိုက်ပွဲ	၁၉၈
ခြစ်ရပ်မှန်	ကြည်တော်ထူး
မကွေးလူမြင့်	တစ်ခါတုန်းကလေသူရဲများ
ကိုးဆယ်ကိုးတံခါးတိုက်	၂၆၉
၂၀၉	

ဘေးတီထွင်သူ ဖာရာနီ (၁၉၉၈ ခုနှစ်) တွင် ကွယ်လွန်၍ ကမ္ဘာကျော်ဘောလုံးသမား မီဆပ်ဇိုဝေး
ထီနှင့် အာဆင်နယ်) (၁၉၉၈ ခုနှစ်) တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ လူဝင်စားလော့၊ တိုက်ဆိုင်မှုလော
ဟုတ်) လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် သော ကမ္ဘာကျော်နှစ်ယောက်၏ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုဟု ထင်မိပါ

ကမ္ဘာကျော် အားလုံးထက်ရှည်သော ကိုရှည်ကြီး

အထူးစာင်းပါး

နတ်ဆေးလမ်း (သို့မဟုတ်)
ဒီမိုကရေစီနှင့် တခုန့်ခြင်း
ပြုစင်မြတ်နိုး (ပြန်မူပြု)

ဆရာမောင်နှင်းဆွေသို့

မင်္ဂလာပါ ဆရာ။ လူ့ခွင့်မတွေ့တာ
 ကြပေမဲ့ စာချင်းတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါ
 တယ် ဆရာ။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း
 မှာ “ဩဂုတ်နှင့်ကုန်ခြင်း” စာမူထဲမှာ
 အဖြေပေးမယ့် အပင်လေးတွေရှိရာကို
 နောက်တစ်ခေါက် အရောက်သွားရင်း စာချစ်
 သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာမတ်သူတွေကို
 တင်ပြပေးမယ်လို့ ဆရာ့အမတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
 အခု အကြောင်းအရာက စာမတ်သူတွေကို
 ဦးနှိုးစရာများ သိစေခြင်းလွန်းတဲ့စေတနာနဲ့
 အရင်ရေလိုက်ရပါတယ်။ စာမူရဲ့ခေါင်းစဉ်
 ကတော့ “နတ်ဆေးလမ်း (သို့မဟုတ်)
 မိမိကရေစီနှင့်ကုန်ခြင်း” ပါဆရာ။

xxx

စာရေးသူ အမြဲဝန်ခံလေ့ရှိပါတယ်
 ဆရာ။ ဖျင်းမိခြင်း (၆)ပါးနှင့်သာမက ဖျင်း
 ရုက္ခတောင်ဖျင်းတဲ့ အညာက စာရေးသူ
 ခပ်ညံ့ညံ့ပါလို့လေး။ အခု လုပ်ငန်းတစ်ခု
 အတွက် ခရီးထွက်စရာရှိလို့ ဆရာမလိုက်ခဲ့
 ပါလို့ AIG co မှ MD သူဌေးလေး ဦးတင်
 မျိုးထွဋ်က ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်းမာရေးမကောင်းလို့ မလိုက်
 တော့ပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်

မြန်မာပြည်၏ ပထမဦးဆုံး နတ်ဆေးလမ်းကို
အကောင်အထည်ဖော်သူ နတ်ဆေးလမ်း တပ်မှူးကြီးများ ဝဲမှယူ
ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ ဦးတင်မျိုးထွဋ်၊ ဆရာဦးသူရိန်၊ ဦးရှေးဘိန်း

ဘာသာတရားကို မမေ့တဲ့
ဆရာဦးသူရိန်နှင့် ဦးရွှေသိန်း
ဦးတင်မျိုးထွဋ်၊
ဦးကျော်ကျော်ဝင်းတို့
ပခန်းငယ်မှ
သရက္ခန်ရုပ်ပွားတော်မြတ်ထံ
ဦးခိုက်ဖူးမျှော်နေစဉ်

“ကျုပ်ယာထဲသွားဖို့ အလွန်အဆင်ပြေသွားပါတယ်” ဟု ပြောပြနေသူ ဆင်ချောင်းရွာ လယ်သမားကြီးနှင့် နတ်ဆေးအဖွဲ့သားများ

လေ ဆရာ။ ကားမတော်တာဆူမှ ထိခိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက မိုးရွာရင်လည်း ကိုက်ပါတယ်။ နေပူရင်လည်း ကိုက်ပါတယ်။ ပူရင်လည်း ကိုက်၊ အေးရင်လည်း ကိုက်၊ ပျင်းနေရင်လည်း ကိုက်ပါတယ်။ အခုရာသီဥတုက သာယာပေမဲ့ စာရေးသူက ပျင်းနေတော့ ဒဏ်ရာကို လွှဲချရတာပေါ့။

မိတ်ဆွေကြီး ဦးရွှေသိန်း (MD GOLDEN SUN FLOWER Co) ဆရာမလိုက်ခဲ့ရင် မပျင်းရဘူး။ စာရေးကောင်းမယ့်၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ကိစ္စတွေရှိပါတယ်ဆိုပြီး လုပ်ငန်းစဉ်ကို အကျဉ်းပြောပြပါတယ်။ စာရေးသူလည်း နားထောင်ရင်း စိတ်ဝင်စားလာပါတယ်။ စာချစ်သူ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်အဖွဲ့သားတွေကို မျှဝေပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကုန်းရုန်းထကာ ခရီးစဉ်ကို လိုက်ပါလေ့လာရင်း ရရှိလာတဲ့ အသိတွေကို ချစ်လှစွာသော စာချစ်သူ စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို မျှဝေပေးလိုက်ရပါတယ်။

xxx

ခရီးစဉ်မှာပါဝင်တဲ့သူတွေကတော့
၁။ ဆရာဦးသူရိန်။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာဖတ်သူပရိသတ်တွေနဲ့ လွန်စွာရင်းနှီးနေလောက်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓသုတေသနနဲ့

နဲ့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အောင်မြင်မှုတွေ ရရှိနေတဲ့ ကမ္ဘာပတ်နေသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကို လွန်စွာ သံယောဇဉ်ကြီးပြီး မြန်မာပြည် ကောင်းကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် အချိန်ပေးပြီး အထူးလုပ်ဆောင်ပေးသူပါ။

၂။ ဦးတင်မျိုးထွဋ် MDAIG Co သူဌေးလေး သို့ ခေါ်ပြီး ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့ အကြံဉာဏ်

ပေးမှုတွေကို အထူးလိုက်နာပါတယ်။ ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့ အကောင်အထည်ဖော်နေတဲ့ လူငယ်ခြေတက်လေးပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကြိုးစားရင်းနဲ့ အောင်မြင်မှု ရရှိလာသလို ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေလိုတဲ့စိတ်မရှိဘဲ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လှမ်းဖို့ ကြိုးစား နေသူပါ။ စိုက်ပျိုးသူ တောင်သူတွေ ကောင်း ကျိုးရမယ့်အလုပ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ

လုပ်ချင်သူပါ။ အခု ခရီးစဉ်ကလည်း သူ စေတနာက သူ့ကို ကောင်းကျိုးပြန်ရစေတာ ပါ။

၃။ ဦးရွှေသိန်း MD GOLDEN SUN FLOWER Co ပါ။ ရခိုင်လူမျိုးပီ အမျိုးကို စောင့်ရှောက်လိုစိတ် အပြည့်ရှိသူပါ။ စာဖတ် အား အလွန်ကောင်းပြီး ဗဟုသုတ ပြည့်စုံ သလို စိတ်စေတနာကောင်းတာလဲ ပေါ်လွင်

ဦးမိုးဟိန်း (၄) ရွာ ဥက္ကဋ္ဌ၊ (လမ်းဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ) နှင့် အမှတ်တရမှတ်တမ်းတင်ခဲ့စဉ်
ဝဲမှယာ ဦးရွှေသိန်း၊ ဦးတင်မျိုးထွဋ်၊ ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ ဦးမိုးဟိန်း၊ ဆရာဦးသူရိန်

ဆင်ချောင်း ဘူတာလမ်း၌ နတ်ဆေးအဖွဲ့သားများ

လုပ်ပါတယ်။ လစာလွန်စွာကောင်းသော သင်္ဘောအင်ဂျင်နီယာရာထူးကို စွန့်ခွာ၍ ကိုယ်ပိုင် Company လည်း ခိုပါလျက် အများကောင်းကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး သုဌေးလေ ဦးတင်ဖို့ထွက်၍ ညီအရင်းသဖွယ် စောင့်ရှောက် အနီးကပ် အကြံဉာဏ်ပေးနေသူပါ။ အများပြည်သူ အကျိုးရှိမယ့်လုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ဆောင်တတ်သလို ဆရာဦးသူရိန်ရဲ့လမ်းညွှန်မှုကို အထူးလေးစား လိုက်နာသူ...။

၄။ ဦးကျော်ကျော်ဝင်း (Shwe Kong Baung Co) ရဲ့ MD ဖြစ်သလို AIG Co ရဲ့ Director တစ်ဦးပါ။ အမြဲပြုံးနေတတ်ပြီး သူမှန်တယ်ထင်ရင် နောက်မဆုတ်တတ်တဲ့ အရပ်ရပ်ရှည် ယောက်ျားပီပီသသ၊ လမ်းပေါ်မှာပဲနေတဲ့ လမ်းဖောက်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးပါ။ ဦးရွှေသိန်းကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းကို "လမ်းဘုရင် ကျော်ကျော်ဝင်း" လို့ အမွှန်းတင် ခေါ်တတ်ပါတယ်။

အားလုံးရဲ့ ကူညီတဲ့စိတ်ထားကတော့ ကျေးလက်နေ ဒေသခံပြည်သူတွေကို တိုးတက်ချမ်းသာစေလိုတဲ့အချက်ကို အခြေခံပြီး မြန်မာပြည်ကို အဆိပ်ကင်းစင်ပြည်သုတေ ကျန်းမာစေ ချမ်းသာဖို့တက်

ဆောင်တာပါ ဆရာ...။

xxx

မြန်မာပြည် ဒီမိုကရေစီ မရဘူးလို့
ဆယ်လှပြောသလဲ ဆရာ။ ဒီလိုရေလိုက်လို့
ဆရာ့တော့ လိုင်းကြောင်သွားပြီ ပေါင်
ဆွဲလိုက်နေပြီလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ဆရာ။
ဆရာ့ ခရီးစဉ်ကို လိုက်ပါရင်း မြန်မာပြည်မှာ
ဆရာ့ အစိုးရလက်ထက် ဒီမိုကရေစီစစ်စစ်
မရှိကြောင်း မကွေ့တိုင်း ရေစကြိုမြို့နယ်က
ဆရာ့သေပြလိုက်ပါပြီ။

သုဌေးလေး ဦးတင်ဖို့ထွက်ကို AIG
က အော်ဂဲနစ်မြေဩဇာတွေကို ဆရာ
ကလေးနဲ့ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ဒေသခံ
လူထုထက် ပြည်သူတွေဖြစ်တဲ့ စိုက်ပျိုး
ဆောင်ရွက်သူလယ်သမားတွေကို စိုက်ခင်း၊
မြေတွင်းတွေအထိ ကိုယ်တိုင်ပက်ဖျန်းပေး
နေမိနဲ့ မြန်မာ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ
ဆရာ့ ထာရေခက်ခဲတဲ့ စိုက်ခင်း၊ စိုက်
ပျိုးမှုတွေအရောက် ခက်ခက်ခဲခဲ
ဆောင်ရွက်ရင်း ကိုယ့်အော်ဂဲနစ်မြေဩဇာ
တွေ ဆောင်မြင်လိုတဲ့စိတ်၊ စိုက်ပျိုးသူ
လယ်သမားတွေကိုလည်း ဝင်ငွေ
အကူအညီလိုတဲ့ စိတ်စေတာမှာ
ဆရာ့အဖို့ ဆောက်တက်က အကူအညီ

ဦးခင်မောင်ကျော် တိုင်းဒေသကြီးလွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်နှင့်
ချစ်သူရွာ၌အမှတ်တရ နတ်ဆေးအဖွဲ့သားများ

ပေးရင်း မြေသတ်ဖြင့်ခွဲကြတာပါ ဆရာ။

ကို ရရှိလိုက်တာပါပဲ ဆရာ။

ကြတယ်၊ တိုင်ပင်ကြပါတယ်။

စေတနာ့မှန်သော ကံတရားအစစ်ပါ
ဆရာ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကူညီ
ကြရင်း AIG Co က အသေခံ ဖိုက်ပျံသွား
နဲ့ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်သွား
ပြီး အသေခံ ကျေးလက်နေ ဖိုက်ပျံသွား
တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ အသည်းနှလုံး

အသေခံ ကျေးလက်နေ ဖိုက်ပျံသွား
တောင်သူလယ်သမားတွေနဲ့ တသားတည်း
ဖြစ်သွားတဲ့ AIG Co ဟာ သူ့အကျိုး ကိုယ်
အကျိုး အများအကျိုး ရှေ့ကြရင်း သွားရေး
လာရေး ခက်ခဲ လမ်းမရှိတဲ့နေရာတွေကို
လမ်းဖောက်ဖို့ စဉ်းစားကြပါတယ်။ ဆွေးနွေး

ဦးစွာပထမက တိုင်းဒေသကြီး
အစိုးရအဖွဲ့ရဲ့ စီစဉ်ကြီးကြပ်မှုနဲ့ အိတ်ပိတ်
တင်ဒါ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး လမ်းဖောက်ခွင့် ရရှိ
ခဲ့တဲ့ Co တွေ ရှိပြီးသားပါ ဆရာ။ အခု
အသေခံ ကျေးလက်နေ ပြည်သူလူထုကြီးက
မိမိတို့ ဒေသအတွင်းမှာရှိတဲ့ လမ်းတွေကို

နတ်ဆေးလမ်း ရွှေတန်းတိုက်စစ်မှူး ဦးကျော်ကျော်ဝင်းမှ ဆရာဦးသူရိန်နှင့် ဦးတင်မျိုးထွဋ်အား
ရှင်းလင်းတင်ပြနေစဉ်

မိမိတို့ တင်မြှောက်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့
လမ်းဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီရဲ့ ဦးဆောင်
မှုနဲ့ ကိုယ်တိုင် လမ်းဖောက်ခွင့်ပေးပါလို့
အဆင့်ဆင့် တင်ပြတောင်းခံကြပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီ အစိုးရလက်ထက်မှာ
အထက်အဖွဲ့အစည်း အဆင့်ဆင့်ကလည်း
ဒီမိုကရေစီနှင့်အညီ ပြည်သူလူထုကြီးကို
ဦးစားပေးပြီး ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။

ဒါဟာ မြန်မာပြည်မှာ ဒီမိုကရေစီ
ရတဲ့ သက်သေစစ်စစ်ပါ ဆရာ။ ဒါကြောင့်

ဒီမိုကရေစီလမ်းလို့ စာရေးသူက အမည်
ပေးလိုက်တာပါ။

ပြည်သူတွေ ကိုယ်တိုင်ခင်ကြမယ်
လမ်းတွေက ရေစကြိုမြို့နယ်အတွင်း...

ညောင်တောက်- ပခန်းငယ်
ပခန်းကြီး - ပခန်းငယ်
တောင်အို - ရှင်မတောင်
ဆင်ချောင်း - သုဌေးကျန်း
လမ်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

လမ်းဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီနဲ့

လက်တွဲပြီး ပူးပေါင်းလမ်းခင်းဖို့ ဒေသခံ
ပြည်သူတွေ ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်နှံလိုက်
တာက (AIG အများပိုင် Co) ပါ။ AIG
Co မှ ပြည်သူတွေအတွက် စိတ်တိုင်းကျ
လမ်းခင်းပေးဖို့ တာဝန်ပေးအပ်လိုက်တာက
SKB Co ရဲ့ MD လည်းဖြစ် AIG Co ရဲ့
Director လည်း ဖြစ်တဲ့ "လမ်းဘုရင်
ကျော်ကျော်ဝင်း" ဝဲ ဖြစ်ပါတယ်။

xxx

နတ်ဆေးလမ်းခင်းရန်အတွက် လမ်းပြင်နေကြစဉ်

ဒီမိုကရေစီ လမ်းလို့ခေါ်တာက
ဟုတ်ပါပြီ နတ်ဆေးလမ်းဆိုတာ
ဘာလဲလို့ မေးရာရှိပါတယ်။

AIG Co မှ ဦးတင်ဖို့ထွက် ဆရာ
ဦးသူရိန်ထံ လမ်းဖောက်ခွင့်ရတဲ့အကြောင်း
တင်ပြတဲ့အခါ ဆရာဦးသူရိန်က သဘာဝ
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝမထိခိုက်တဲ့ သဘာဝ
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိန်းသိမ်းကြမယ် လမ်းခင်း
နည်းပညာစနစ်ကို အကြံပြုလိုက်ပါတယ်။

မြို့မပြည်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဒီမိုကရေစီ
လမ်းကို မြို့မပြည်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး နည်းပညာ
အသစ်နဲ့ ဖောက်ကြမယ် လမ်းကြီးပါ။

“နတ်ဆေး” နဲ့ လမ်းခင်းကြမယ်တဲ့
နတ်ဒေဝတာတွေပေးတဲ့ ဆေးလို့တင်စား
ရလောက်အောင် အစွမ်းထက်တဲ့ လမ်းခင်း
ဆေးရည်ပါ။ ကတ္တရာအစားထိုး ဆေးရည်ပါ။

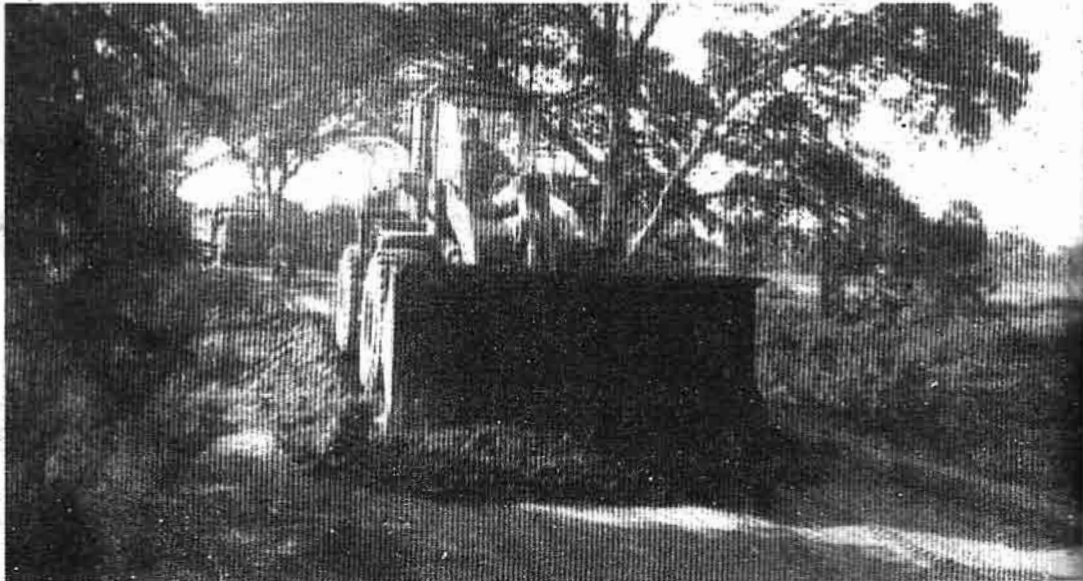
xxx

ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ ကြေးစာရဲ့ ချေ
ပြီသတဲ့ ခိုးကြီးပစ်သတဲ့ ရေကြီး မှန်တိုင်း
တိုက်၊ လလွင်လုပ်၊ လူတွေသိန်းချီသေကြ
အဆောက်အဦတွေ ပျက်စီးကြ လယ်၊ ယာ၊
ဥယျာဉ်ခြံမြေတွေ ပျက်စီးကြ အထူးသဖြင့်
လွန်စွာအဖိုးထိုက်တန်လှ၊ အစားထိုးမရနိုင်
သော၊ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ၊ စေတီ

တွေပြိုကြနဲ့ လူတွေဟာ ဘယ်တော့ဘာဖြစ်
မလဲဆိုပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းတွေ
ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အသက်ရှင် ရပ်တည်ဖို့
ကြိုးစားနေကြရတာပါ။

ဒါတွေဟာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်
ပျက်စီးမှုတွေကြောင့် ရာသီဥတုဖောက်ပြန်
ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်ပြီး ခံစားရတဲ့ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တွေပါ။ ဒီအထဲမှာ လမ်းဖောက်
လမ်းခင်းခြင်းလည်း အပါအဝင်ပါ။

သမားရိုးကျ လမ်းခင်းနည်းက
ကျောက်လိုလျှင် ကျောက်တောင်ကြီးတွေ
ဖြိုကြမယ်၊ မြေကြီးလိုလျှင် တောင်တွေဖြို

ယန္တရားကြီးများ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြစဉ်

ကျမယ်။

ကတ္တရာအပူပေးဖို့လိုလျှင် သစ်ပင်
တွေ နုတ်ကြမယ်ပေါ့ ဆရာ။ ဒါနဲ့ ကတ္တရာ
လမ်း (၁) မိုင်အတွက် ကတ္တရာအပူပေးဖို့
ထင်တန် (၄၀) လိုပါသတဲ့။ ထင်တန် (၄၀)
ရဖို့ သစ်ပင်ဘယ်လောက်နုတ်ရမှာလိမ့်နဲ့။
မြန်မာပြည် တန်တလျှားက လမ်းအရှည်နဲ့
ဆိုရင် တွေးကြည့်ရုံနဲ့ လူရွှင်တော်ကြီး
ဦးမော့(စ်)လေနဲ့ ပြောရရင် "ဟင်...
ဆင်... အင်... အင်း... ဟင်း"
ဆို ဆရာရေ။

ကျောက်တွေ လိုရင်လည်း
ကျောက်တောင်တွေ ဖြိုကြရဦးမယ်ပေါ့။

အခုတော့ ဆရာဦးသူရိန်က ဦတင်
နဲ့အတူတူ AIG Co ကို မြန်မာပြည်ကောင်း
နဲ့အတူတူ လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုက်ပြန်ပါ
နဲ့ R B I လမ်း ROAD BUILDING
INTERNATIONAL SOIL STABLE-
နဲ့အတူတူ ကတ္တရာအစားထိုး ဆေးရည်နဲ့
အတူတူကြမှာပါ။

မြန်မာပြည်အတွက် ပထမဦးဆုံး
မြန်မာ့သစ်နဲ့ ပထမဦးဆုံး ဒီမိုကရေစီ
မြန်မာ့နိုင်ငံကြမယ်တဲ့။

တွေများ အကျိုးရှိမှာလိမ့်။

ဘယ်လောက်တောင် ကောင်းမှာလိမ့်လို့
စာရေသူလည်း မှက်ခြင်းလိုက်ပါရင်း စာရစ်သူ
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းပရိသတ်ကို
အသိပေး ပျံ့ဝေလိုက်ပါတယ်။

ကတ္တရာအစားထိုး အစွမ်းထက်သူ
တဲ့ ဆေးရည်ကို နတ်ဆေး လို့ အမည်ပေး
လိုက်ပါတယ်။

နတ်ဆေးကိုခင်းပြီး လမ်းဖောက်
ကြတဲ့နည်းကတော့ လိုရင်းတိုရှင်း ပြောရရင်
လမ်းဖောက်မယ့်နေရာကတွေတဲ့ အရာနဲ့
လမ်းခင်းကြမှာပါ။

သဲဆန်တဲ့မြေထား လာထား။
ရွံ့ရွံ့ကွဲကွဲထား မဖြိုပေါင်း။ ကျောက်ခဲတွေ
ထား တွံတေးသိန်းတန်စကားနဲ့ ပြောရရင်
"ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်" တဲ့။

ကတ္တရာလို အပူပေးစရာ မလိုဘူး
တဲ့။ ကျောက်တောင်တွေလည်း မဖြိုကြရ
ဘူး။ သစ်ပင်တွေလည်း ဒီဆေးရည်ကြောင့်
တော့ မနုတ်ရပါဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့တင် တော်တော်
အကျိုးရှိနေပါပြီ။ စာရေးသူ နားလည်သလို
ရေးရရင် လမ်းခင်းမယ့်နေရာကမြေကို
ဗွဲမယ်။ နတ်ဆေးနဲ့ရောမယ်။ လမ်းအဖြစ်
ကြိုတင်ကြမယ်။ ဒါပါပဲ။ လမ်းရဲ့အကျယ်၊
အမြင့်ခန့်ခွမ်းကိုတော့ သူတို့ပညာနဲ့ ပြင်

ရမှာပေါ့ ဆရာ။

အခြေအနေခြင်း အတူတူမှာ
ကတ္တရာလမ်း (၁) မိုင်ပြီး (၁) လခန့်ကြာပါ
မယ်။ နတ်ဆေးနဲ့ခင်းရင် (၁၀) ရက်ခန့်
ကြာပါမယ်။ ကုန်ကျစရိတ်လည်း ထူးထူး
ခြားခြား သက်သာမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနိုင်မလဲတဲ့။
သက်တမ်းပေါ့ဆရာ။ ကတ္တရာလမ်းတွေ
ဘယ်လိုပျက်စီးတတ်သလဲဆိုတာ အားလုံး
သိပြီးဖြစ်လို့ မပြောတော့ပါဘူး။ (ရေကခင်း
သွား၊ နောက်ကျကျလေ) ဒီနတ်ဆေးလမ်း
ကတော့ အာမခံ ၅ နှစ်ပေးပါသတဲ့။

စာရေးသူက မေးပါတယ်။ နွား
လှည်းမောင်းလို့ ရပါသလားဆိုတော့ OK
နွားလှည်းမောင်းပါတဲ့။ ကျေးလက်နေပြည်သူ
တွေ ခင်းတဲ့လမ်းပဲ ဆရာရယ်။ နွားလှည်း
မောင်းလို့ရရင် "ဇီ...နီဟာ" "ဇီ...နီထမ်း"
ပဲပေါ့။ လမ်းမကြီးကတော့ ဖြူးလို့ ပြောလို
နွားလှည်းမမောင်းရရင် မြင်သာမြင်ရ မကြင်
ရရင် ဘဝင်မကျဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။ အခု
တော့ မြင်ကြပါ။ ကြင်ကြပါ။ ဘဝင်ပါကျ
ကြရမယ် ဒီမိုကရေစီ နတ်ဆေးလမ်းကြီးပါ။

နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရရင် နတ်ဆေးလမ်း
ဟာ...

၁။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပျက်စီးပြုန်းတီးမှု မရှိပါ။

၂။ အချိန်ကုန် သက်သာပါတယ်။

၃။ ငွေကုန် သက်သာပါတယ်။

၄။ တာရှည်ခံပါတယ်။

၅။ CARBON CRADIT ရရှိသလို စက်မှု နိုင်ငံကြီးများမှ ဆုငွေများလည်း ရရှိပါသည်။

ဒီနတ်ဆေးကို စတင်တွေ့ရှိတာက SOUTH AFRICA ခပ်တပ်ပါတဲ့။ အခု ဆိုရင် နိုင်ငံတကာမှာ သိရသလောက် ဥရောပနိုင်ငံ အများအပြားမှာ အသုံးပြုနေ ကြပါပြီ။ ၁၅၉၀ ခုနှစ်မှာ စတင်အသုံးပြု ခဲ့ကြပါ။ မြန်မာပြည်ကိုတော့ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဝန်နဝါရီနှစ်ဦးမှာ မင်္ဂလာဂျိုရီ ရောက်ရှိ အသုံးပြုကြတော့မှာပါ။ ရေစကြိုဖြူနယ် ပြည်သူတွေအတွက်ကတော့ ပထမဦးဆုံး ခံစားကြရမယ့် ကံထူးသူတွေပါပဲ ဆရာ။

မြန်မာပြည် တန်တလျှားမှာရှိကြတဲ့ လမ်းတွေမှာပါ အသုံးပြုကြမယ်ဆိုရင်တော့ သစ်ပင်သစ်တောတွေလည်း မပြုန်း ကျောက်တောင်တွေလည်း တည်မြဲ တောတောင်တွေလည်း ခိုင်မာလို့ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ကို သဘာဝနည်းနဲ့ ကာကွယ်ကြရင်း ပြည်သူတွေလည်း ပြုပျော်

နိုင်ကြတော့မှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရေးသား ရင်း ဒီလောက်ပါပဲဆရာ...။

ကျေးဇူးမှတ်တမ်း

၁။ စာမူကို ဖော်ပြခဲ့သော ဆရာမောင်နှင်း ဆွေ၊ မောင်အရင်းကဲ့သို့ ခင်မင်ရပါသော ဦးကျော်ကျော်ဆွေ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

၂။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်း လမ်းဆင်း နည်းကို လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့သော မြန်မာပြည် အကျိုးအတွက် စိတ်ရောက်ပါ အချိန်ပေး ခဲ့သော စေတနာလွန်စွာထားသော ဆရာ ဦးသူရိန်ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

၃။ ဆရာဦးသူရိန် ကမ်းသောလက်ကို ခိုင်မြဲ စွာတွဲထားနိုင်သော သူချစ်သော စိုက်ပျိုးသူ တောင်သူလယ်သမားများအတွက် နေရာ ညပါ အချိန်ပေးထားသော ဦးတင်မျိုးထွဋ် (သူဌေးလေး) MD AIG Co ကိုလည်း ကောင်း။

၄။ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြခဲ့သော ဦးရွှေ သိန်း MD GOLDEN SUN FLOWER Co ကိုလည်းကောင်း။

၅။ အထူးတက်တက်ကြွကြွ အကောင် အထည်ဖော်နေသော ဦးကျော်ကျော်ဝင် MD SKB Co DIRECTOR AIG Co ကို

လည်းကောင်း။

၆။ အစစ တာဝန်ကြေးခွဲကြသော AIG Co မှ ကိုနိုင်လင်း၊ ကိုဇော်နိုင်ဝင်း၊ ကိုသိန်းစိုးနှင့် တကွ ဝန်ထမ်းများကိုလည်းကောင်း။
၇။ မလဲမွန်ဦးကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင် ရှိပါသည်။

မှတ်ချက်။

မြန်မာပြည်အတွက် နတ်ဆေးကို AIG Co မှ တစ်ဦးတည်းကိုယ်စားလှယ်ဖြစ် သော်လည်း ဆရာဦးသူရိန်၏ ညွှန်ကြားချက် အရ အခြားစိတ်ဝင်စားသော ကုမ္ပဏီများ၊ လုပ်ငန်းရှင်များရှိခဲ့လျှင်လည်း ပူးပေါင်းဆောင် ရွက်ရန် အသင့်ရှိနေပါကြောင်း တင်ပြအပ် ပါသည်။

နတ်ဆေးနှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်သိလို ပါက...

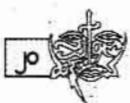
၁။ ဆရာဦးသူရိန် thurein @ g mail . Com

၂။ ဦးတင်မျိုးထွဋ် MD AIG Co 095160891 ထံ မေးမြန်းဆက်သွယ်နိုင်ပါ သည်။

နတ်ဆေးတန်ခိုးနဲ့ မြန်မာပြည်ကြီး

လှပသာယာပါစေ။

ဖြူစင်မြတ်နိုး(မြန်မာမြေ)

သုံးလောကထွဋ်ထား

မဟာလူသားမုဒ္ဒ

မြို့ဝဏ္ဏာ

သတ္တလောကကြီး၌ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ဟူ၍ ကာလသုံးပါးရှိသည်။ အတိတ်သည် ဝေးသောတစ်နေရာ၌ ချန်ထား ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ အနာဂတ်သည် မရောက်သေးပါ။ လူအများနားလည်ထားကြသည်ကား မနေ့ကသည် အတိတ်ဖြစ်၍ မနက်ဖြန်သည် အနာဂတ်ဖြစ်ကာ ယနေ့သည်ကား မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်ထားကြရသည့် ပစ္စုပ္ပန်ပဲဖြစ်သည်။

အတိတ်သည် မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး အနာဂတ်ဟူသည်ကား မိမိတို့၏ အတွေးစိတ်ကူးများထဲ၌သာ ရှိသေးသည်။ အနာဂတ်စိတ်ကူး၊ အနာဂတ်အိပ်မက် သင် နှစ်သက်သလို မက်ခွင့်၊ တွေးခွင့်ရှိကြသည်။ သေချာသည်ကား မျက်မှောက်ရှင်သန်နေရသော ပစ္စုပ္ပန်သည်သာလျှင် အစစ်အမှန်ဖြစ်သည် ဘဝဖြစ်သည်။

လောကသံသရာ ဘဝဓမ္မတာ အရ အသစ်အသစ်တို့သည် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်း၍ အဟောင်းတို့သည်လည်း ပြောင်းလဲကြွေလွင့်ပျက်စီးကြရမည်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ အဟောင်းထဲမှ အကောင်းတရားများအား ရှာဖွေထုတ်နုတ်သုံးစွဲ၍ အသစ်သစ်တို့အား စောင့်ကြိုကြရမည်။ အဟောင်းက

အကြောင်းမလုပ်လျှင် အသစ်ဘဝထဲမှ အနှစ်တရားအား ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ လုပ်သောအိပ်မက် မက်ခွင့်ရှိသော်လည်း လုပ်သော အနာဂတ်ဘဝအား ထုဆပ်ပုံ ဖော်၍မရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ယနေ့”အား ကျွန်ုပ်အပါအဝင် လူသားတိုင်း ကိုယ်စီကိုယ်စီ ပိုင်ဆိုင်၍ထားကြသည်။ ပစ္စုပ္ပန်သည် လူတိုင်း၏ထက်ထဲ၌ ရှိနေ၏။ သို့သော် အသုံးချမှုသာလိုသည်။ ယနေ့အား သင်မည်သို့မည်ပုံ အသုံးချမည်နည်း။ ထိုအချက်၌ မူတည်၍ သင်သည် မနက်ဖြန်ဟူသော အနာဂတ်အား မျှော်လင့်ပုံဖော်၍ ရပေလိမ့်မည်။ အနာဂတ် စိတ်ကူးဖြင့် ကြည်နူးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုး (ကမ္မနှင့် ကမ္မဗလ) သဘောအရ အကောင်းသည်သာလျှင် ကောင်းကျိုးကို ပေးစွမ်းပြီး အဆိုးမြင် အဆိုးလုပ်ရပ်တို့သည် သာလျှင် ဆိုးသောဘဝအား ပြဋ္ဌာန်းပေးပေလိမ့်မည်။ ဤသည်ကား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားဓမ္မရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှ တစ်စက်တည်းသော ကာလသုံးပါး တရားရေစက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မတရားအား “အနတ္တဝါဒ”ဟု လည်းဆိုကြ၏။ “ဝိဘဒ္ဓဝါဒ”ဟု

ဆိုကာလည်း မှန်ပါပေ၏။ မည်သို့ပင် တံဆိပ်ကပ် ပညတ်စေကာမူ အမှန်ချည်းသာဖြစ်သည်။ သို့သော် “အနတ္တဝါဒ”၊ “ကမ္မဝါဒ”ဆိုသည်ထက် “ဝိဘဒ္ဓဝါဒ”ဟူ၍သာ လူသိများပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အနှိုင်းမှ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဝေဖန်စိစစ်သော ဝိဘဒ္ဓဉာဏ်တော်နှင့် ပြည်စုံတော်မူရာ၌ တုန့်မဲမြဲဖြစ်သည်ကို ကား သာမန်မိမိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ သိသူနည်းလှသေးသည်။

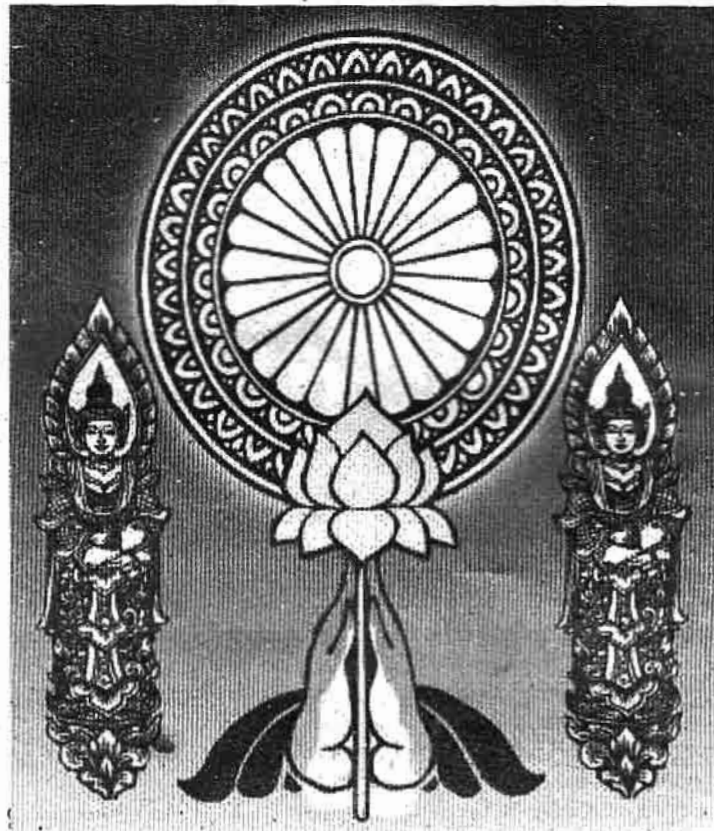
နမော ဝိဘဒ္ဓဝါဒီနော အနန္တဝိနဿ။
အရာရာတွင် ဝေဖန်စိစစ်လေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဆူ ဖြစ်တော်မူပါ၏။ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူမူခင်ကတည်းက အံ့နံ့ကျင်းနှင့် ထုထည်ကြီးမားစွာ အခိုင်အခံ့ ဖွဲ့စည်း၍ထားသော အယူဝါဒအမျိုးမျိုးတို့အား မြတ်ဗုဒ္ဓသည် ဝိဘဒ္ဓဉာဏ်တော်ဖြင့် ဝေဖန်စိစစ်၍ လူကမ္ဘာသမိုင်း၌ အကြီးမားဆုံးနှင့် ဂုဏ်ရောင် အထွန်းပြောင်ဆုံးသော လူ့ဘာဝအတွေးအခေါ် တော်လှန်ရေးကြီးဖြင့် ဆန့်ကျင်တော်မူခဲ့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အနှိုင်းမှ ဝိဘဒ္ဓဝါဒီဖြစ်တော်မူတိသကဲ့သို့ သူ၏ဝါဒသည်လည်း

ဝေဖန်စိစစ်နိုင်ခွင့် ပေးထားသော ဝါဒဖြန့်ပါး၏။
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ခံယူထားသူတိုင်း ဝေဖန်စိစစ်
 ခြင်း ဉာဏ်တရား ရင့်သန်နေရပေမည်။
 လူသားတို့၏ ဦးနှောက်တွင်း၌ “မှတ်သား
 သောအပိုင်း” နှင့် “ဆင်ခြင်ဝေဖန်သော
 အပိုင်း” ဟူ၍ နှစ်ကဏ္ဍခွဲခြားထားပါ၏။
 သို့တစေ မှတ်ဉာဏ်ကိုသာ အားသန်ပြီး
 ဝေဖန်ပိုင်ခြားတတ်သော အသိဉာဏ်တရား
 ခေါင်းပါးနေလျှင် အကြင်သူသည် ဦးနှောက်
 တစ်ခြမ်းအလုပ်မလုပ်သူ၊ ဦးနှောက်တစ်ခြမ်း
 ဖြင့် ဘဝသေနေသူသာလျှင် ဖြစ်ပေမည်။
 ထိုသို့သောသူ၏ ဘဝသည် အဘယ်လိုသော
 ပစ္စုပ္ပန်ဘဝအား ကျော်ဖြတ်ပါမည်နည်း။
 အဘယ်သို့သော အနာဂတ် မနက်ဖြန်အား
 မျှော်မှန်း လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါမည်နည်း။

ကာလသုံးပါး အကြောင်းတရား
 မကောင်းခဲ့လေသူ၏ ဘဝရှင်သန် ရပ်တည်
 ရေးသည်ကား ရင်လေးတတ်မည်ဆိုက
 ရင်လေးစရာချည်းသာ ဖြစ်သည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ
 သည် လူသားတို့အတွက် ဘဝရပ်တည်နိုင်
 ရေးအတွက် သင်ကြားပို့ချတော်မူခဲ့သည့်
 ဆရာတစ်ဆူပဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် လူသားထဲမှ လူသားတစ်
 ဦးသာဖြစ်ပြီး လူသားတစ်ဦးအဖြစ်သာ နွေး

လူထဲက လူပင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဆရာ
 မကူ ဉာဏ်ကိုသာကူ၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်
 တော်မူခဲ့သည့် လွန်စွာပု ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
 သော မဟာလူသာတစ်ဦးပဲ ဖြစ်သည်။ မြတ်
 ဗုဒ္ဓသည် သူ့ကိုယ်သူ နတ်ဘုရားတစ်ပါး
 ကယ်တင်ဖန်ဆင်းရှင်တစ်ဆူ ဖြစ်သည်ဟု
 မည်သည့်အခါမှ မြင်ဟောဆိုချက်မရှိ။
 ထာဝရ ဘုရားသခင်အဖြစ် လွှဲမှား
 ထင်မှတ်ကိုးကွယ်ဖို့ရာ လိုလားတော်မူခဲ့။
 မြတ်ဗုဒ္ဓသည် အခြားခြားသော

မင်းကြီးတစ်ပါးပါ။ ဘုရားတစ်ဆူထုမှ စတင်
 ဝင်စားခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ကယ်တင်ရှင်သက်
 သက် လူလောကသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းမျိုး
 မဟုတ်ပါ။

လူသားတစ်ဦးတစ်ယောက်၏
 စိတ်ဓာတ်နှင့် ဘဝစင်ကြယ်ခြင်း၊ ညစ်နွမ်း
 ခြင်းတို့သည် ထိုသူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏
 စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်၌သာ သက်ဆိုင်သည်။
 ဟု သွန်သင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ သူ
 သည် မရှိသေးသောလမ်းအား ဖောက်လုပ်

ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ရှိပြီးသားလမ်းအား လူများ မြင်မြင်ထင်ထင် သိသာစေရန်၊ သူ သူငါငါ လျှောက်စေလိုခြင်း လွတ်မြောက် စေလိုခြင်းအတွက်သာ ညွှန်ပြပေးခဲ့သူ လမ်း ပြတစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။

လူတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကိုသာ ယုံကြည်အားကိုးခြင်းဖြင့် ကိုးကွယ်တတ်စေ ရန် ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ငြိမ်း ချမ်းသာသာလမ်းအား တည်ဆောက်နိုင် လိမ့်မည်ဟု “မဟာပရိဗ္ဗာနသုတ်တော်”၌ ဤသို့ ဟောပြောတော်မူခဲ့လေသည်။

“ဂျာနယ်၊ သင်တို့သည် မိမိကိုယ် တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓါက ကိုင်ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်၍ မကြကုန်ဟေ့၊ မိမိကိုယ်တည်းဟူ သော ဗုဒ္ဓါက ရှိသည်ဖြစ်၍ မကြကုန်ဟေ့၊ အခြားသော ဗုဒ္ဓါက ရှိသည်ဖြစ်၍ မကြ ကုန်ဟေ့။”

လူတို့သည် မိမိတို့စိတ်အလိုရှိ တိုင်း စိတ်အလိုအတိုင်း လွှင့်ပျော့လိုက်ပါကြ ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ခြင်း တို့၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေ၏။ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းဆဲနိုင်စက်ခြင်းဖြင့် ဆင်ခြင်တုံ အသိ တရားတို့အား ထုံထိုင်းအားနည်းစေပြီး ထို

အစွန်းနှစ်ပါးမှ ကင်းလွတ်လေသည်သူ ဘဝ အထပ်ထပ် ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပြီး ရှာဖွေတွေ့ ရှိခဲ့လေသည် မဇ္ဈိမပဒိပဒါဟု ခေါ်ဆိုသည့် အလယ်အလတ်လမ်းစဉ်သစ်ကိုသာ မမှီတ် မသုန် ကျင့်ကြံလိုက်နာစေလိုသည်ဟု “ဘိက္ခုနဝရထောရ၌ အကျယ်တဝင့် ဟော ကြားတော်မူခဲ့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသည် လူသားတစ်ဦးအနေ ဖြင့် မျှော်မှန်း၍ ကြိုးပမ်းနိုင်သည့် အမြင့်ဆုံး ပြည့်စုံသည့်ဘဝ အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိ လာရေးအတွက် အဝေအစိုက်အကောက် မရှိ ဖြောင့်တန်းသော လမ်းစဉ်ကိုသာ ပြီး ပြည့်ကုန်စင်အောင် တည်သွားဝကအပေါင်း တို့အား သွန်သင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ လင်းပွင့်သော အသိဉာဏ်ဖြင့်သာ မည်သူ မဆို ထိုက်သင့်သော ကြိုးကုတ်အားထုတ် မှုကို ပြုကျင့်ပါက အမြင့်ဆုံးသော ရည်မှန်း ချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

တစ်ချို့သော လူတို့သည် မရေရာ သော မျှော်လင့်ခြင်းအား ရင်ဝယ်ထွေးပွေ့၍ အကြီးကြောင်းမှ တုံ့ပြန်ခြင်း အလျဉ်းကင်းမဲ့ သည့် ပူဇော်ပသ ဆည်းကပ်ဆုတောင်းခြင်း တို့ဖြင့်သာ သံသရာတစ်လျှောက် အစိပွယ် မဲ့ ရှင်သန်ခဲ့ကြသည်။ သေလွန်ပြီးသည့်

နောက် ဘဝတစ်ဖန် သံသရာလည်ပတ်ခြင်း အား မျှော်လင့်စောင့်စားခြင်းမှန်သမျှ အကျိုး မဲ့ ပျက်စီးရာသာဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်၌ တည် ဆောက်ကိုးကွယ်ခြင်းသည်သာလျှင် စစ်မှန် သောလမ်းစဉ်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလမ်းစဉ် အတိုင်း လျှောက်လှမ်းကြရာ၌ မည်သို့တစ်ဦး တစ်ယောက်ပြော၍ မျက်စိမှိတ် ယုံကြည် ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် ဝေဖန်ပြီး မှ ယုံကြည်လောက်သည်ဟု ထင်မြင်ပြီးမှ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြရန် “ကာလမ သုတ်”၌ ဆိုဆုံးမတော်မူခဲ့သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ (၄၅) နှစ်တာ ကာလ ပတ်လုံး ညွှန်ပြသွန်သင် ဟောပြောဆုံးမ တော်မူခဲ့သည့် မိန့်မှာချက်များသည် နှစ်ပေါင်း (၂၅၀၀) ကျော်လွန်လာပြီးသည့် ယနေ့ကာလထိတိုင် မတိမ်းမစောင်းဖြင့် တိကျမှန်ကန်နေခဲ့သည်။ ဤစာစုသည် သံသရာမှ လွတ်ရာလွတ်မြောက်အောင် မဂ္ဂလမ်း နိဗ္ဗာန်လမ်းသို့ ညွှန်ပြသည့်ကျမ်း မဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓ၏ လူနေမှုဘဝဆိုင်ရာ “နေနည်း သေနည်း” များကိုသာ ဉာဏ်မီ သမျှ တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဝဏ္ဏလော

ဘေးကင်းကျန်းမာ သက်ရှည်လဟာချ်ရွှင်

စီးပွားတတ် ဂါထာတော်

အောင်ချန်းမြိုင်(ကချင်မြို့)

အများသူတာ ဝေနေယျ (၇) ရက်
သားသမီးများအားလုံးသည် စိတ်၏ကျန်းမာ
ခြင်း ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းကို ပြည့်စုံချင်ကြ
သည်။ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းများလည်း ပြည့်စုံ
ချင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးပါးသီလ ကံ
(၅) ပါးကို ထိန်းသိမ်း၍ မိမိနေအိမ်ဘုရား
တွင် ဘုရားရှင်အား သာသနာပွဲ ဆက်ကပ်
လှူဒါန်းရန် ငှက်ပျောဖီး (၅) ဖီးပါသော
ဘုရားပွဲတစ်ပွဲအား ဦးစွာပထမ ပြင်ဆင်ပါ။
ပြီးလျှင် ၎င်းဘုရားပွဲအတွင်းသို့ အောင်သပြေ
(၃) ညွန့်ထိုး၍ အမွှေးတိုင်ထုတ် အသေး
(၃) ထုပ်၊ ဖယောင်းတိုင်အသေး (၁) ထုပ်၊
ကြေးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကြေးငွန်း (၁)
ချောင်း၊ ရေမွှေးပုလင်း (သို့မဟုတ်) ဗူး
အသေး (၁) ဗူးတို့အား မိမိပြင်ဆင်ထား
သော ဘုရားပွဲအတွင်းသို့ထည့်ပါ။ မည်သည့်
နေ့သားမဆို မိမိမွေးနေ့ (၇-၂၀) အချိန်တွင်
အထက်ပါနည်းအတိုင်း ပြင်ဆင်ထားသော
ဘုရားပွဲအား မိမိနေအိမ်ရှိဘုရားတွင် ကပ်လှူ
ပူဇော်၍ ငါးပါးသီလခံယူပါ။ ပြီးလျှင်
အောက်ပါဂါထာတော်အား နေ့အလိုက် (၉)
ရက်တိတိ (၃) ကြိမ်စီ ရွတ်ဖန်ပူဇော်ပေးပါ။

တနင်္ဂနွေနေ့ရွတ်ဆိုရန်

ဓမ္မစက်ရော သောတိတောစ

ဝိသဒ္ဓဿီ သီဝီမိဇော

ရဝိဝါရော အဘိဇာတာ

တော နုဿာမီ သာဒရံ

နုဇောနောန တဗ္ဗေန

ပေါရာဏကံ ဝိနဿတု

စတုနံ ဂဒ္ဒ ဟောဇန

သဒ္ဓါ သုဝီ ဘဂ္ဂန္တု

တနင်္လာနေ့ရွတ်ဆိုရန်

သရဏကံရော နောမာ စ၊

အတ္တ ဒဿီစ ဝေဿတု

စန္ဒ ဝါရော အဘိဇာတာ

တော နဝေယျာမိ သာအရံ
နဝေနာနေန တဓမ္မန
ပေါရာဏကတံ ပိနဿတု
စတုဏံ ဝုဒ္ဓ တောဇေန
သဒါ သုဒ္ဓိ ဘဝန္တုဇေ

သဒါ သုဒ္ဓိ ဘဝန္တုဇေ

စနေနေ ချွတ်ဆိုရန်

တကုတိရော ရေဝတောစ
သုဇာတောစ ပိပယိဏေ
သောဂီဝါရေ အဘိဇာတာ
တော နဝေယျာမိ သာအရံ
နဝေနာနေန တဓမ္မန
ပေါရာဏကတံ ပိနဿတု
စတုဏံ ဝုဒ္ဓ တောဇေန
သဒါ သုဒ္ဓိ ဘဝန္တုဇေ

ပေါနေ ချွတ်ဆိုရန်

ဒီပတိရော ပဒုမောစ
ဓမ္မဒဿိ တကုသန္ဓော
သောမ ဝါရေ အဘိဇာတာ
တော နဝေယျာမိ သာအရံ
နဝေနာနေန တဓမ္မန
ပေါရာဏကတံ ပိနဿတု
စတုဏံ ဝုဒ္ဓ တောဇေန
သဒါ သုဒ္ဓိ ဘဝန္တုဇေ

ကြာသပတေးနေ ချွတ်ဆိုရန်

မဝိလော ပဒုမောစ
တိဿော နာယောစ တဿပေါ
ဝုရုဝါရေ အဘိဇာတာ
တော နဝေယျာမိ သာအရံ
နဝေနာနေန တဓမ္မန
ပေါရာဏကတံ ပိနဿတု
စတုဏံ ဝုဒ္ဓ တောဇေန
သဒါ သုဒ္ဓိ ဘဝန္တုဇေ

သောကြာနေ ချွတ်ဆိုရန်

သုဇနော သုဇေတ ဝုဒ္ဓါ
ဝုဿဗိနောစ ဝေါတမော
သုတ္တဝါရေ အဘိဇာတာ
တော နဝေယျာမိ သာအရံ
နဝေနာနေန တဓမ္မန
ပေါရာဏကတံ ပိနဿတု
စတုဏံ ဝုဒ္ဓ တောဇေန
သဒါ သုဒ္ဓိ ဘဝန္တုဇေ

မှတ်ချက်။ ။ နံနက်ပိုင်း အကြောင်းအမျိုး
မျိုးကြောင့် ချွတ်ဆိုရန်အတွက် အခက်အခဲ
ရှိသူ (၇) ရက်သာသမီးများ အနေဖြင့် နံနက်
ပိုင်းတွင် ဘုရားပွဲအား ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး
ည (၉) နာရီတိတိအချိန်တွင် ချွတ်ဖတ်
ပူဇော်နိုင်ပါသည်။

စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ငွေရေးကြေး
ရေး၊ ပညာရေး အခက်အခဲမှန်သမျှ သိသိ
သာသာ အောင်မြင်မြတ်သန်နိုင်မည် ဖြစ်ပါ
သည်။

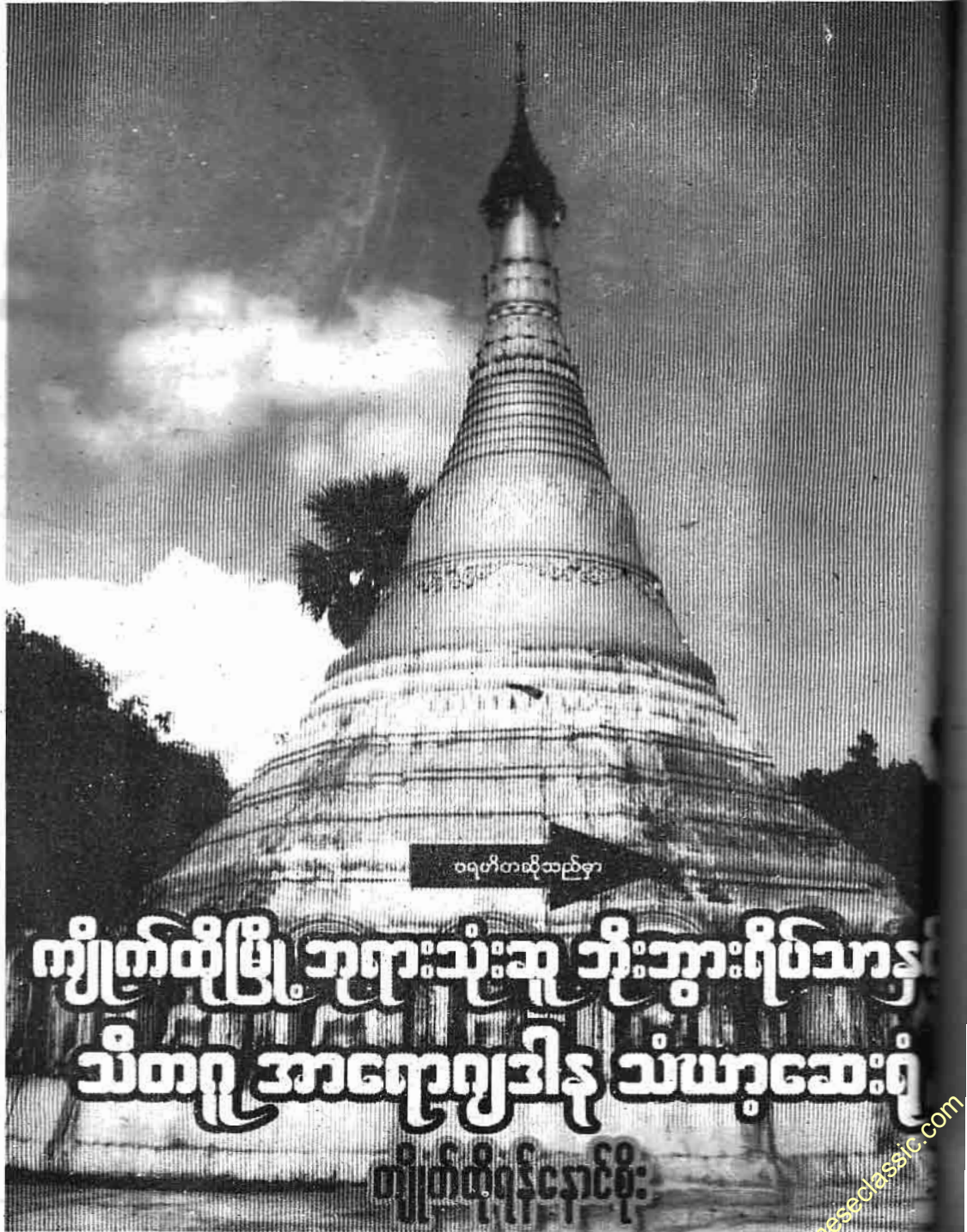
ပန်းလှို၊ စမ်းလှို၊ လမင်းလှို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အင်္ဂါနေ ချွတ်ဆိုရန်

တောက္ခဏညော နရဒေါ သတ္တာ
သိဒ္ဓတ္ထ ဇောကဝေဒနာ
ဝုဒ္ဓ ဝါရေ အဘိဇာတာ
တော နဝေယျာမိ သာအရံ
နဝေနာနေန တဓမ္မန
ပေါရာဏကတံ ပိနဿတု
စတုဏံ ဝုဒ္ဓ တောဇေန

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

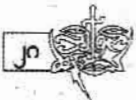

ဝရဟိတဆိုသည်မှာ

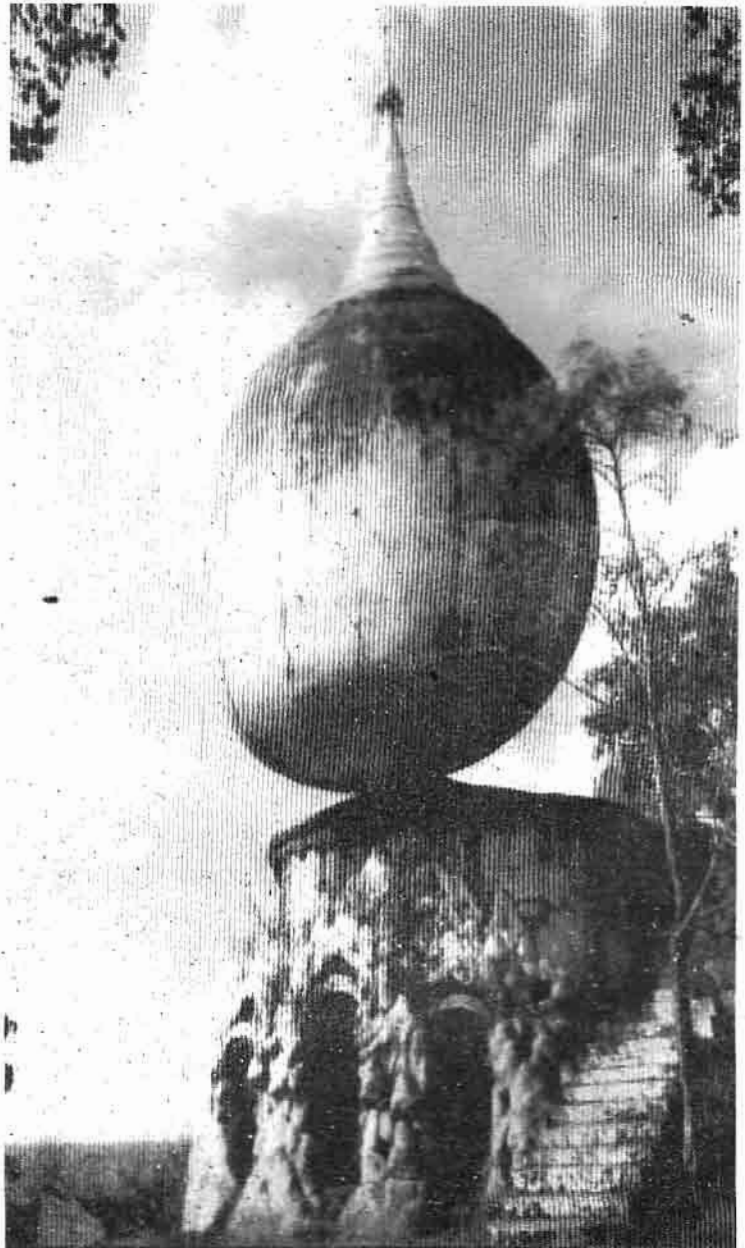
ကျိတ်ထိမြို့ ဘုရားသုံးဆူ ဘိုးဘွားဂိုဏ်းသာ
သီတဂူ အာရောဂျဒါန သံဃာ့ဆေးရုံ

ကျိတ်ထိရန်နာဇ်

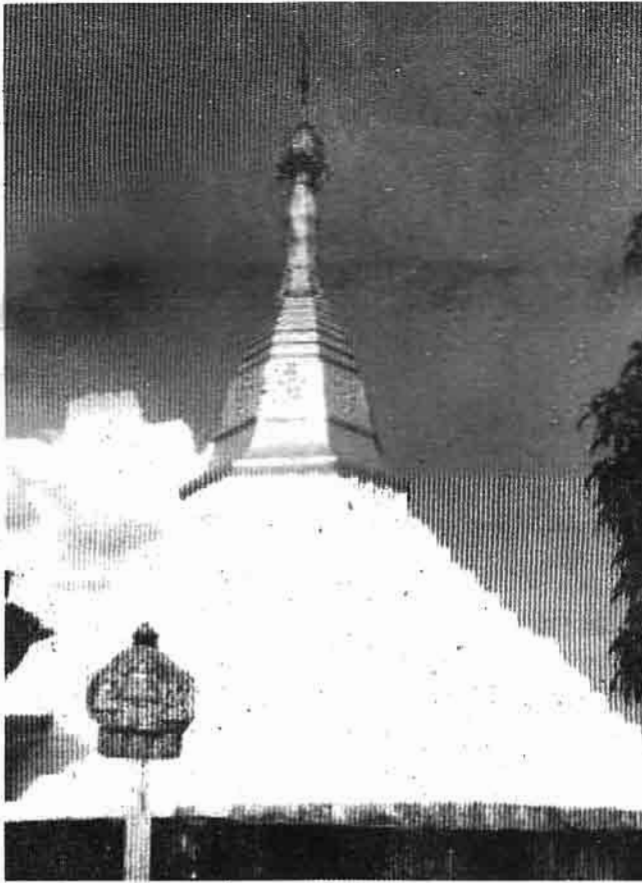

၁၃၇၅ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကျိုက်ထိုမြို့ ဘုရားသုံးဆူတောင်သို့ လေ့လာရေးခရီး သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူနှင့်အတူ ကျိုက်ထိုမြို့နယ် စာရေးဆရာအသင်း နာယက စာရေးဆရာကြီး တင်ထွန်း(အင်းစိန်) ကျိုက်ထိုမြို့ဟာလမ်းနေ ငယ်ပေါင်း ကျောင်းနောက် မိတ်ဆွေကြီး ဦးသိန်း ဒေါ်အေးသန်း သမီးကြီး ဒေါ်ဝင်းဝင်း (ရွှေစင်ဝင်း ရတနာရွှေဆိုင်) နှင့် သမီးငယ် ဒေါ်ဝင်းဝင်းဌေးတို့လည်း လိုက်ပါခဲ့ကြပါသည်။ ဘုရားသုံးဆူတောင် ဦးစီးပဓာန နာယက ဆရာတော်ဦးတောဝေဓမ္မ ကားစီစဉ်ပေးသဖြင့် ဆောင်ပေါ်သို့ မပင်ယန်ဘဲ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဘုရားသုံးဆူတောင်မှာ ကျိုက်ထိုမြို့ ချဉ်းကွက်တက် တစ်ဝိုင်းခန့်အကွာတွင် တည်ရှိပြီး မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်နယ်နိမိတ်အထက် ပေ ၁၀၀၀ ကျော်ခန့်သာ မြင့်ပါသည်။ ဤတောင်၏ ရှေးယခင်က မောရတောင်ဟု ခေါ်ပါသည်။ နေသအခေါ် တောင်ပေါ်ကြီးဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ခံစံင်ဆုံးရှုံး နှစ်ပေါင်း ၂၂၀ အကြာတွင် ချီတပြည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် အာဇာနည်ကို အလွန်ကြည်ညိုစွာဖြစ်ရကား အတိယ သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းအပြင် ကိုးတိုင်း

ကျိုက်ထီးရီးလေးစေတီတော်

သောဏုတ္တရစေတီတော်

ကိုဌာနသို့ တစ်ဖွဲ့လျှင် ရဟန္တာငါးပါးစီ ပါဝင်သော သာသနာပြု အဖွဲ့များ စေလွှတ်၍ သာသနာတော် ပြန့်ပွားစေခဲ့ပါသည်။ ကျိုက်ထိုမြို့ မောရတောင်ပေါ်သို့ ရဟန္တာ အရှင်နှစ်ပါးဖြစ်သော အရှင်သောဏုနှင့် အရှင်ဥတ္တရတို့ ဦးစီးသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့

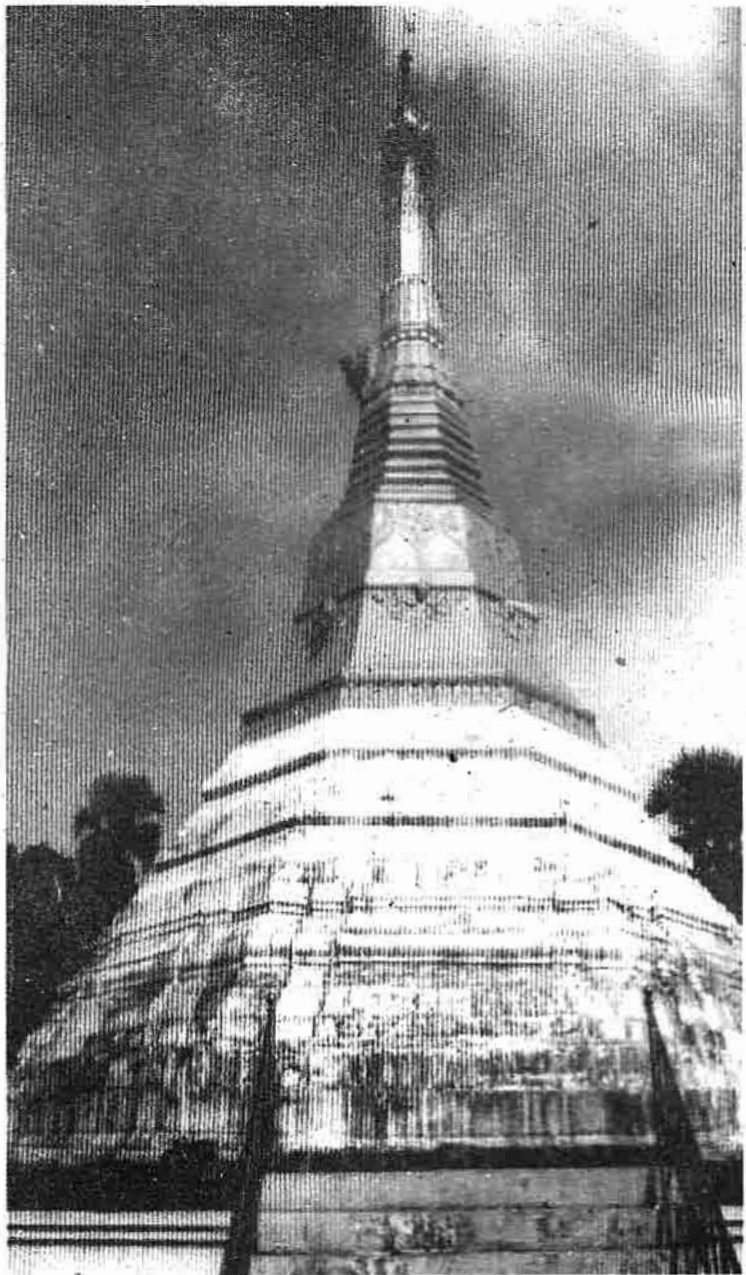
ရောက်ရှိလာကြပြီး သောဏုစေတီ၊ ဥတ္တရစေတီနှင့် အရှင်နှစ်ပါးပေါင်း၍ သောဏုတ္တရစေတီဟူ၍ စေတီသုံးဆူ တည်ထားခဲ့ပါသည်။ ယင်း စေတီသုံးဆူကို အစွဲပြု၍ “ဘုရားသုံးဆူတော်”ဟူ၍ ယနေ့တိုင် ခေါ်တွင်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရားသုံးဆူတော်အား ဗုဒ္ဓ

သာသနာတော်ကြီး ထွန်းကားခဲ့ရာ တောင်တော်မြတ်ဖြစ်ပါသည်။ ပဏ္ဍိတဝေဇနိယဗိမ္ဗိ ကျမ်းပြုဆရာတော် သေက္ခတောင် ဦးတိလောကအရှင်မြတ်၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သော ဘုရားသုံးဆူတောင် မူလဆရာတော်ကြီး “ဦးနန္ဒမာလာ” မှာ တောင်ပေါ်တွင် ကျိုက်ထီးရိုးလေး စေတီတော်တစ်ဆူနှင့် အခြားစေတီများ ရုပ်ပွားတော်များနှင့် သာသနိက အဆောက်အအုံများစွာတို့ တည်ထားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီး လက်ထက်တွင် ဘုရားသုံးဆူတောင်မှာ သာသနာပွင့်လင်းပြီး အထူးစည်ကားခဲ့ကြောင်း မှတ်သားဖူးပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် အကွပ်မဲ့ကြမ်း ပရမ်းပတာဆိုသကဲ့သို့ ထိန်သိမ်းစောင့်ရှောက်မှု အားနည်းလာသဖြင့် တောင်ပေါ်ရှိ ဘုရားကျောင်းကန်များမှာ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်းများစွာ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကြောင့် ဦးနန္ဒမာလာ ရှိစဉ်ကကဲ့သို့ သာသနာတော် ပြန့်လည်ပွင့်လင်းအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် သာသနာအာဇာနည်တစ်ပါးဖြစ်သော ဦးတေဝေဇနိယ ဘုရားသုံးဆူတောင်သို့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိတော်မူလာပါသည်။ ဆရာတော် ဦးတေဝေဇနိယ

ကျွန်ုပ်တို့မြို့ ဗောဓိကိုးတောင် ဆရာတော်
ဘုရားကြီး၏ တူအရင်း တပည့်အရင်းလည်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားသုံးဆူတောင်တွင်
သီတင်းသုံးလျက် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော
ဘုရားကျောင်းကန်များနှင့် သာသနိက
အဆောက်အအုံများကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင်
ပြုပြင်ရာ ယခုအခါတွင် တောကြီးမျက်မည်း
ဖြစ်ခဲ့သော ဘုရားသုံးဆူတောင်မှာ ကြက်ယုံ
ကျ စည်ကားလျက်ရှိနေပါသည်။

ဆရာတော်၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိ
ဂုဏ် ပညာဂုဏ်တို့ကြောင့် စေတနာရှင်များ
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘုရားသုံးဆူတောင်
သို့ ဆရာတော် ဦးတေဓဇ္ဈ ရောက်ရှိတော်
မူ၍ ဆယ်နှစ်အကြာတွင် ကျိုက်ထိုမြို့၌ မရှိ
သော ဘိုးဘွားရိုးသားကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
စေတနာရှင်များ စုပေါင်း၍ ၂၀၁၁ ခုနှစ်
အောက်တိုဘာ (၁၂) ရက် (ပြည်ထောင်စု
နေ့) တွင် ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရားသုံးဆူ
တောင် ဦးစီးဗမာန နာယကဆရာတော်မှာ
သက်တော် ၄၂ ဝါတော် ၂၂ သာ ရှိသေးပြီး
သက်တော်ဝါတော်နှင့် မျှအောင် သာသနာ
အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ဆရာ
တော်၏ တပည့်တစ်ဦးလည်းဖြစ် ဘုရား
သုံးဆူတောင်၏ ဝေယျာဝစ္စကိုစွဲမှန်သမျှ

သောဏဇေတီ

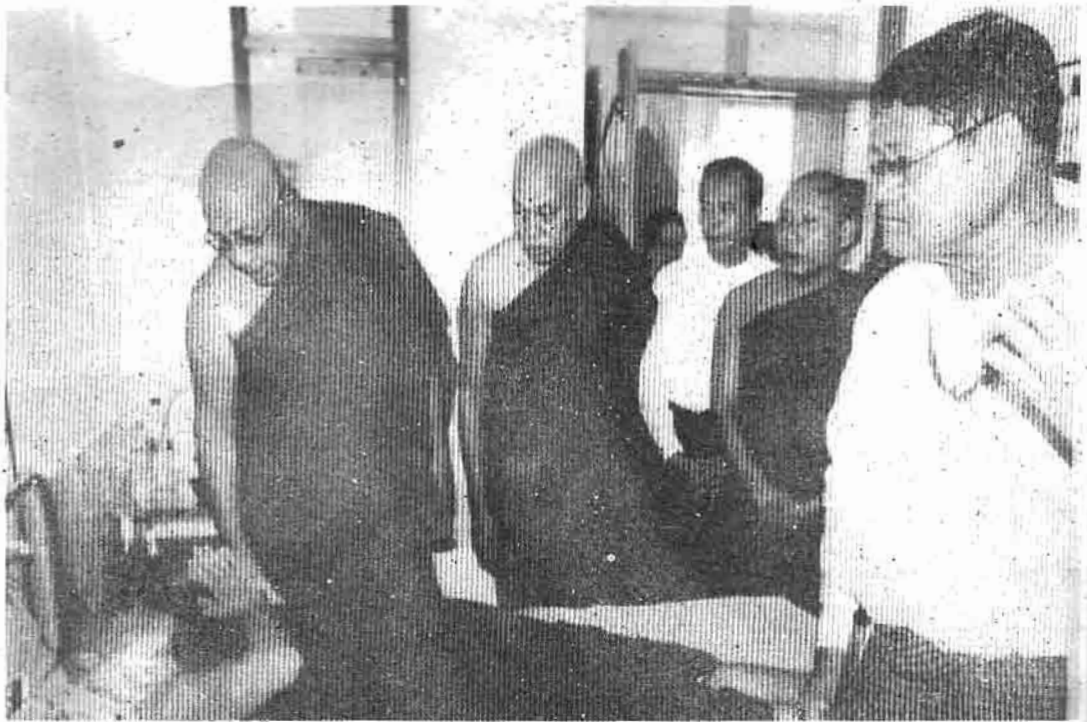
ငွေအားလူအားနှင့် တက်ကြွစွာပါဝင် ဆောင်ရွက်နေသော ပါရမီရှင် အိတ်ဝင်းဦး (ရွှေစင်ဝင်း ရတနာရွှေဆိုင်) မှာ ခေတ်ယဉာတတ် အမျိုးသမီးလယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာရေးသူအား ဤဆောင်းပါး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားသုံးဆူ ဘိုးဘွားရိပ်သာတွင်

အဘိုးတောင်တစ်လုံး၊ အဘွားတောင်လေးလုံး မွှာရုံတစ်လုံးနှင့် ဆွမ်းစားစောင်တစ်လုံး စုစုပေါင်းခုနစ်လုံး တည်ဆောက်ထားပါသည်။ ယခုလောလောဆယ်ဆယ်တွင် အဘိုး (၇)ဦး၊ အဘွား (၂၃)ဦး ပေါင်း (၃၀)ဦးကို ပြုစုကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါသည်။ နံနက်စောစောစော နေ့ခင်း

စာ ညနေစာ ထေ့ဖြင့် တစ်နေ့လွှဲ သုံးကြိမ်

ပြုစုကျွေးမွေးလျက်ရှိရာ တစ်နေ့အတွက် ကျွေးမွေးစရိတ်မှာ ခုနစ်သောင်းကျပ်ခန့် ရှိပါသည်။ ပါဝင်လှူဒါန်းလိုသော စေတနာရှင်များ မိမိတို့ဆန္ဒအလျောက် ဆရာတော်ထံ လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ အသက်အားဖြင့် (၆၀) နှင့်အထက် ကျောထောက် နောက်ခံမရှိသူ အဘိုးအဘွားများအား ဘိုးဘွားရိပ်သာ ကော်မတီဝင်နှစ်ဦး၏ အာမခံ

သီတဂူဆရာတော်ကြီးမှ လူနာ (သံဃာတော်)များအား ကြည့်ရှုအားပေးစဉ်

ချက် ထောက်ခံချက်ဖြင့် လက်ခံကျွေးမွေး
စောင့်ရှောက်ပေးလျက် ရှိကြောင်းလည်း သိရှိ
ရပါသည်။ အခြား ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ
ဆိုအပ်ပါ။

ဘုရားသုံးဘုတောင်ပေါ်မနေပြီး
သို့က်တိုမြို့ကို ဆီး၍မြင်ရပါသည်။ ကျိုက်
ဆီးလောမှ မဲ့ရှင်တော်ဘုရားနှင့် တည်
ဆောက်ပြီးစီးလျက်ရှိသော "သံသရာအေး
အောင်မာဓိ" စေတီတော်ကြီးတို့အား
အသေမှ လှမ်း၍ဖူးမြော်နိုင်ပါသည်။ ဆံတော်
နှင့် ကောလာသစေတီတော်ကြီးကိုလည်း
အသံကွင်းများကို ကျော်ဖြတ်၍ ဖူးမြော်နိုင်
ပါသည်။ နှုခင်းသာယာလှပြီး အေးမြသော
လည်းကို ရှုရိုက်ရသည်မှာ အဘိုးအဘွား
များ ဘုရားပြည်သူများ၏ ကျန်းမာရေးနှင့်
ပတ်သက်သောမြေကို လွန်စွာမှ အထောက်
အကူပြုတတ်ရှိပါသည်။ ကြံ့တုန်း ကြံ့ခိုက်
အောင်မြင်စွာနှင့် အဘွားတစ်ဦးအား တွေ့ဆုံ
အသံကွင်းမှ အဘိုးတစ်ဦးမှ "ဒီရိပ်သာမှာ
အသံကွင်း ထိုအပ်တာထက်ပင် ပိုနေပါ
သေးသည်ကောင်း။ အဘွားတစ်ဦးမှ
လည်း ဆရာတော်၏ အေးမြသော မေတ္တာ
အသံကွင်းဖြင့် လွန်စွာမှ ကျေနပ်အားရ
ပြုနေပါသည်။" ဟု ပြောကြားခဲ့ကြောင်း

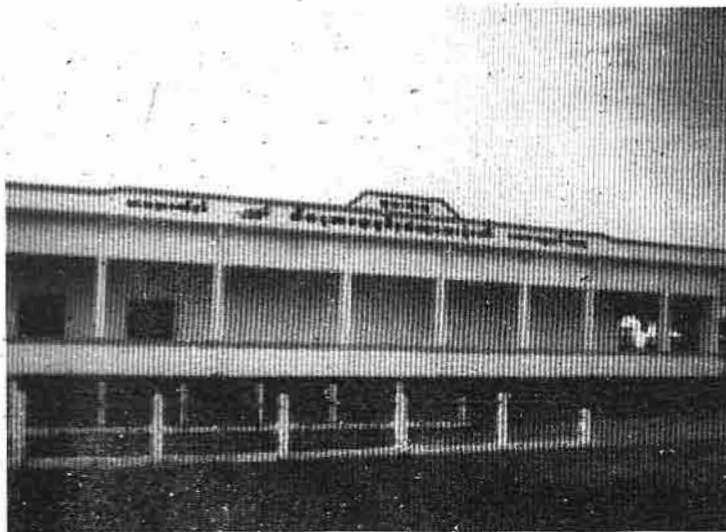
ဘိုးဘွားရိပ်သာ မွှာရုံနှင့် ဘိုးဘွားများ

သီတဂူဆရာတော်ကြီးကြွရောက်လာလျှင် သတင်းသုံးရန်
သီတဂူကျောင်းတော်

ဘုရားသုံးဆူ သီတဂူအာရောဂျဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကို
သီတဂူဆရာတော်ကြီးမှ ဖွင့်လှစ်ပေးစဉ်

သီတဂူအာရောဂျဒါန သံဃာ့ဆေးရုံတော်

ကိုလည်း ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

ဘိုးဘွားရိုးသားပြီးတော့ ဆရာတော်
မှ သံဃာ့ဆေးရုံကို တည်ဆောက်ရန် စိတ်
အားထက်သန်လျက်ရှိစဉ် သီတဂူဆရာတော်
ဘုရားကြီး အရှင်ဉာဏိဿရ၏ သြဝါဒကို
ခံယူလျက် "ဘုရားသုံးဆူ သီတဂူ အာရောဂျ
ဒါန သံဃာ့ဆေးရုံကြီး" ကို ခန့်သားထည်ဝါစွာ
တည်ဆောက်ပြီး ၂၀၀၃ ခုနှစ် မေလ ၂၂
ရက်နေ့အထိ မျက်စိဝေဒနာရှင် ၂၃၀၀
ကျော်ကို စစ်သပ်စစ်ဆေးပြီး ဝေဒနာရှင်
၂၃၁ ဦးကို ခွဲစိပ်ကုသပေးပြီး (၂၀၁၅ ခုနှစ်)
ရက်နေ့တွင် သီတဂူဆရာတော်ကြီးမှ ကြီးမား
၍ "ဘုရားသုံးဆူ သီတဂူ အာရောဂျဒါန
သံဃာ့ဆေးရုံကြီး" ကို အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်
နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ အထူးကုဆရာဝန်
ကြီးများ ပါရဂူများက နား၊ နာခေါင်း၊ လည်
ချောင်း၊ သွား၊ စသည့် ဝေဒနာရှင်များအား
သီတဂူဆရာတော်ကြီး အစီအစဉ်ဖြင့် မကြာ
ခဏလာရောက်၍ အခမဲ့ ခွဲစိပ်ကုသပေး
လျက်ရှိပါသည်။ သံဃာ့ဆေးရုံတွင် ဆရာဝန်
တစ်ဦးနှင့် သူနာပြုဆရာမ ငါးဦးတို့က
တစ်နေ့လျှင် အဘိုးအဘွားများနှင့် ပြင်ပ
လူနာ ၃၀ ကျော်ကို နေ့စဉ် အခမဲ့ပြုစုကုသ
ပေးလျက်ရှိပါသည်။ ဆေးရုံသုံး ဘက်စပ်

ပစ္စည်းများကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးမှ ဖြည့်ဆည်းပေးပါသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ စေတနာရှင်များရပ်ဝေးမှ စေတနာရှင်များက စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် ပါဝင်လှူဒါန်းလျက်ရှိပါသည်။

ဘုရားသုံးဆူ သံဃာ့ဆေးရုံတွင် ခေါ်ဝေါ်ခန့်ညားလှပသော ဆရာပုဂံမဆောင်တစ်လုံး၊ သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာလျှင် သီတင်သုံးရန် သီတဂူ ရွှေကျောင်းတော်တစ်လုံး၊ ဆရာဝန်များ စားသောက်ရန် စားသောက်ဆောင်တစ်လုံး တည်ဆောက်ထားရှိပြီး ဆရာဝန်များ အပန်းဖြေ လေညှင်းခံရန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မြို့ရှင်အား နေ့ညကြည့်ရှုခံစားနိုင်ရန်အတွက် နားနေဆောင်တစ်လုံး ထပ်မံဆောက်လုပ်ရန် လျာထားကြောင်း အိမ်ဝင်းဝင်းစိုးမှ ရှင်းလင်းပြောကြားပါသည်။

ဘုရားသုံးဆူတောင်ဆရာတော်မှ ယခုအခါတွင် ဉာဏ်တော် (၂၅၅၆)ပေရှိမည့် “ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား” ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့မြို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီးတည်ထား ကိုးကွယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျာထားသတ်မှတ်ချက်မှာ သုံးနှစ်ဖြစ်သော်လည်း နှစ်နှစ်နှင့်အပြီး တည်ထားမည်ဟု ဆရာတော်မှ တည်ထားမည့်ပုံတော်နှင့် မြေနေရာ

ဂေါတမဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပုံတော်နှင့် ကိုးကွယ်မည့်မြေနေရာ

ဘုရားသုံးဆူတောင်ဆရာတော် ဦးတေဝေန္တ

ကို လိုက်လံရှင်းပြတော်မူခဲ့ပါသည်။ လှူဒါန်းလိုသူများ ဆရာတော်ထံ ဖုန်းနံပါတ် ၀၉၄၉၂၇၄၆၈၁ သို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ဘုရားသုံးဆူတောင်ပေါ်တွင် ကျိက်ထိန်းလေးစေတီ၊ သောဏစေတီ၊ ဥတ္တရစေတီ၊ သောဏုတ္တရစေတီ၊ အခြားသော စေတီများနှင့် သာသနိက အဆောက်အအုံများ ဘိုးဘွားရိပ်သာနှင့် သီတဂူ အာရောဂျဒါန သံဃာ့ဆေးရုံတို့မှာ သီတဂူဆရာတော်ဘုရားကြီး သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့နှင့် ဘုရားသုံးဆောင်တောင်ဆရာတော် ဦးတေဝေန္တ၏ အနီးကပ် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ အုပ်ချုပ်မှုတို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကြီး၏ သာသနာတော်မှာ နေလို လလို ထွန်းလင်းလျက် ရှိနေပါတော့သည်တကား။

“သူ တော် ကောင်း ဓာတ် ၊ တရားမြတ်၊ လွမ်းပတ် ကမ္ဘာတည်စေ သတည်း”

သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ

ကျိုက်ထိုရန်မောင်စိုး

ဒို့သာသာ ဒို့သာသနာ

မိုညှင်းမြို့မှ စန့်ခေါ်ဖိတ်ရန်အောင်မြင်စေတီတော်
ဘိလူးမြို့မှ မဟာရွှေဘုံသာဘုရားကြီး

သီလူးမမဟာဘိနန်း

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

စန်ခေါဖိတ် (ခေါ်) ရန်အောင်မြင်
 စေတီတော် မိန်းမိုင်းခေါ် ဘီလူးမြို့နှင့် မဟာ
 ရွတ်သာဘုရားကြီးအား ပူးမြော်ရင်း ဘီလူး
 မြို့အကြောင်းအရာများကို သိလိုစိတ်ဖြင့်
 ဘုရားဖူးအဖွဲ့နှင့် ကသာမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။
 နဘား-အင်းတော်လမ်းခွဲမှတစ်ဆင့် မြစ်ကြီး
 နာသို့ လမ်းညွှန်ဖြင့်လာခဲ့ရာ မော်လူး-မော်
 ဟန်ကျေးရွာများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး “စစ်ကိုင်း
 တိုင်းမှ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါသည်” မှစ်ဦးနှင့်
 ချောင်းကူတံတားဖြူလေးကို ခြားနားထား
 သော “ကချင်ပြည်နယ်မှ ကြိုဆိုပါ၏”ဟု

မနောတိုင်၊ ကျောက်တိုင်အမှတ်အသားများ
 ကို တွေ့ရသည်။ မရောက်ဖူးသေးသော
 သွေးချင်းတို့၏ ကချင်ပြည်နယ်အစပ်ကို
 ရောက်တော့လည်း စိတ်တွင်ကြည်နူးမိခဲ့ပါ
 သည်။ တောင်တန်းများကိုလည်း နီးလိုက်
 ဝေးလိုက်ဖြင့် တွေ့ရပြီး သဘာဝ သစ်တော
 များ ကျွန်းပင်များကို တွေ့ရသည်။

လမ်းများမှာ ကတ္တရာလမ်း။
 ကျောက်ခင်းလမ်းစသည် အမျိုးမျိုးသော
 လမ်းများကို သွားရ၍ ကားများ၊ ဆိုင်ကယ်
 များ သတိဖြင့် မောင်းနှင်ကြရသည်။ ဝိညာဉ်

မြို့နှင့်နီးလာလေ လမ်းကျွေး လမ်းကောက်
 များ ချိုင့်များကို တွေ့ရှိရသည်။ အကျဉ်း
 ထောင်သို့ လမ်းညွှန်ဆိုင်းပုဒ်ကို ကားလမ်း
 နံဘေးတွင် တွေ့ရသည်။ ရာဘာပင်များ
 စိုက်ပျိုးထားသည်မှာလည်း မျက်စေ့တစ်ဆုံး
 ဖြစ်ပြီး ရာဘာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသူများ
 ဖြစ်ကြသည်။ သာယာကုန် အမြောက်တပ်
 နှင့် ညောင်ကိုင်းရွာအမှတ် (၁၅) ခြေမြန်
 တပ်ရင်းတပ်နယ်မြေများကိုလည်း တွေ့ရ
 သည်။ မကြာမီ ဝိညာဉ်မြို့သို့အဝင် ဝန်ခေါ
 ဖိတ် (ခေါ်) ရန်အောင်မြင် စေတီတော်အား

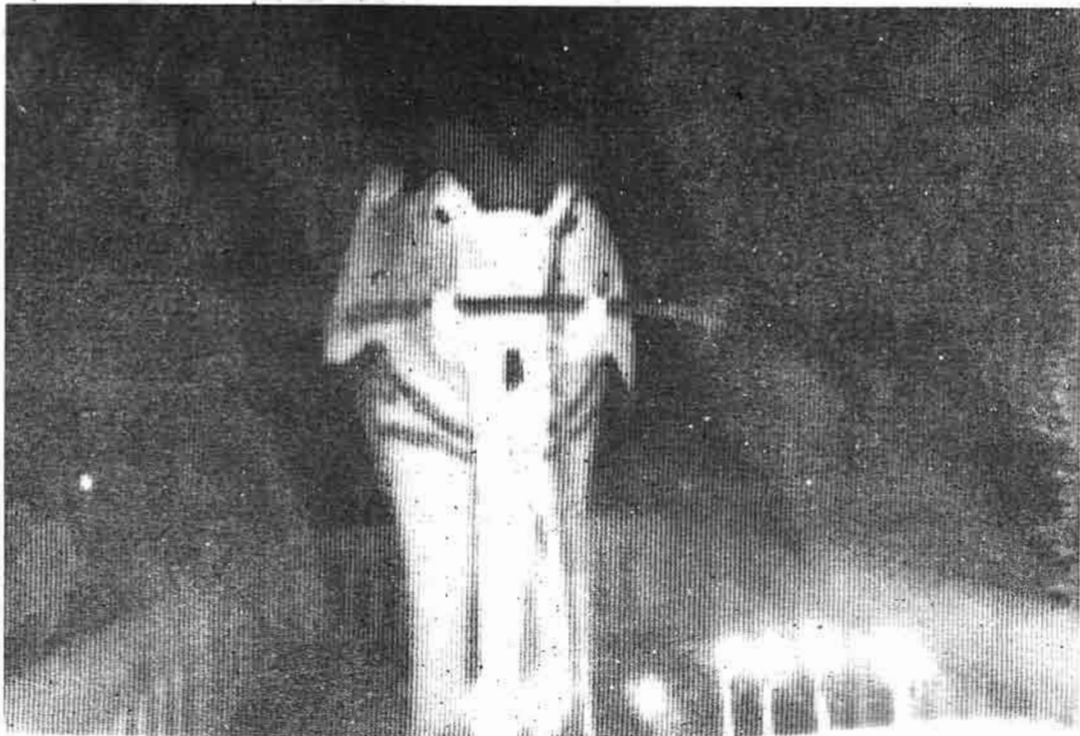
ရန်အောင်မြင်ဘုရားအား ဆွမ်းတော်ကပ်စဉ်

ဖူးမြော်ရန် “နတ်ပုတ်ရွာမှ ကြိုဆိုပါ၏”ဟု ဆိုင်းပုဒ်လေးအတိုင်း ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။
 မီးရထားလမ်း ကားလမ်းများဖြင့် သွားလာနိုင် သည်။ နတ်ပုတ်ရွာထိပ်စေတီဖြစ်သည်။ ခရီး သွားများ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ဖူးမြော် နိုင်သည်။ စေတီမှာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် စေတီဖြစ်သည်။ ဘုရားဝင်းများ ကျယ်ဝန်း လှသည် မဟုတ်သော်လည်း ရှေးဟောင်း စေတီဖြစ်ပြီး စေတီအောက်ပိုင်းတွင် ထုံး သင်္ကန်းဖြစ်သည်။ ဘုရားရုပ်ပြင်များ ဟောင်း

နွမ်းနေသည်။ ဘုရားတည်စဉ် မြေနှင်း၍ အုတ်လုပ်ရသည်ကို ဆင်လယ်ပင်ဖြူ ဆင် ရတနာမှ လုပ်အားဒါနပေးခဲ့သော ဆင်ရုပ်တု နှင့် မိုးညှင်းမင်းနှင့် မိဖုရားရုပ်တု၊ ကျောင်း ဝရပ်၊ နတ်ကွန်းများ၊ တံခွန်တိုင်နှင့် ဘုရား တည်ခဲ့သော ဆရာတော်ရုပ်တုများ တွေ့ရ သည်။
 ကျောက်စာကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ မိုး ညှင်းမင်းတရားဘွဲ့တော်ဖြင့် အင်းဝတွင် နန်းစံ သည်သက် (၁၃)နှစ် မင်းပြုအုပ်ချုပ်တော်မူ

ခဲ့စဉ် သက္ကရာဇ် (၇၆၃-၇၇၃) ခုနှစ် အင်းဝ ပထမမင်းခေါင်ကြီးသည် ဗြိသိတ်စား ဦးရိန်အား တောင်တွင်းကြီးမင်းကြီး၏ သမီးတော်ရှင်မိ မြတ်နှင့် နန်းတက်ပုံဖတ်တော်မူစေပြီး သကျ ဘွဲ့သရဖူဖြင့် မိုးညှင်းမြို့ကိုစားစေခဲ့သည်။ ရှင်မိမြတ်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် သက္ကရာဇ် (၇၆၅-ခုနှစ်)တွင် အောင်ကြောင်း ထူးနေ တပေါင်းလပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် (၄) ချက်တီး မင်္ဂလာချိန်ခါ စံခေါမိတ် ရန်အောင်မြင်စေတီတော်ကို စတင်တည်

ရန်အောင်မြင်ဘုရားတည်ရာတွင် အုတ်ခဲများအတွက် မြေနှင်းပေးသော ဆင်တော်ရုပ်တု

ထားကိုကွယ်ခဲ့သည်။ သတိတရားအားကိုးရ
သော ဆယ်လယ်ဆင်ဖြူရှင် ခြေအုတ်ရရှိ
ရန် ထူးထူးခြားခြား ရွံ့မြေများအား မြေနှင်း
ခြေသနပ်ပြုလုပ်၍ လုပ်အားခါနည်းခဲ့သည်။
သက္ကရာဇ် ၇၄၂-၇၄၃ ခုနှစ်ထိ အင်းဝနတ်ယ
မင်းခေါင်သည် ရွှေထီးရွှေနန်းစိုးစံစဉ် (စောင်း
ဆုံ) စလုံစောပွားသည် စန်ခေါ်ဖိတ်စေတီ
တော်အား ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ကာ ငြိမ့်ရွာ
နယ်ပယ်ရှိ အပျို လူပျိုများစုပေါင်း၍ အုတ်
ဆင်ချပ်စီပေါ်၌ ပြန်လည်မွမ်းမံ ရောင်တော်

ဖွင့်ခဲ့သည်။

၁၂၇၉ ခုနှစ်တွင် နတ်ပုတ်ရွာ
မျက်နှာစာရှိ တောင်ကုန်းပမာဖြစ်နေသော
စေတီကို လက်ပံကန်ရွာဆရာတော် ဦးကဝိ
ဦးဆောင်၍ ၎င်း (၁၂၉၂)ခုတွင် နတ်ပုတ်ရွာ
ဆရာတော် ဦးပုဇွန်ဦးဆောင်၍ ၎င်းပြုပြင်
ကြသည် (၁၃၃၂)ခုနှစ်တွင် ဆရာတော်ဦးစိန်
နှင့် အရှေ့ကျောင်းမှူးညင်းမြို့မှ ဆရာတော်
ဦးပဏ္ဍိတ၊ ဦးဥတ္တမ၊ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးပေါ၊ နတ်ပုတ်
ရွာ ဦးကောလာတို့ ပြုပြင်ကြရာ ဉာဏ်တော်

အတောင် (၃၀)ကျော် အရောက်တွင် မိုးများ
ရွာသွန်းမှုကြောင့် စေတီတော် ပြိုကွဲခဲ့သည်။
တဖန် (၁၃၃၂)ခုနှစ်မှာပင် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးပေါဦး
သောင်းနှင့် အကျိုးဆောင်ရပ်ကွက်၊ ရပ်ကွက်
(၁၉)မှ အပိုဦးကောင်း (၄၆)ဦးဖြင့် ပြန်လည်
ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး အုတ်ကတိုင်နှင့်စေတီအရံများ
ပြုပြင်တည်ဆောက်ကြပြီး (၁၃၃၆)ခု
တပေါင်းလတွင် ရန်ကုန်မြို့ မွေ့စရိယ
ဦးကျော်မြ နတ်ကြီးကုန်း အငြိမ်းစားကျောင်း
အုပ်ဆရာကြီး ဦးသန်းစိန်၊ နတ်ပုတ်ရွာအကျိုး

ရန်အောင်မြင်ဘုရားထီးတင်ပြုပြင်ခဲ့သော ဖောင်တော်ဦးဆရာတော် ဦးသောဘိတပုံတော်

ဆောင် ဂေါပကအဖွဲ့နှင့် ရန်ကုန်အောင်တော်
ဦးကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးသောဘိတကကို
ပင့်ဆောင်၍ စေတီတော်ကြီးအား ပြုပြင်၍
ထီးတော်တင်ခဲ့ကြသည်။ စေတီတော်
အကြောင်းအရာများကို နတ်ပုတ်ရွာမှ
ဒေါ်ချစ်စိန်၊ ဒေါ်ချစ်နု၊ ဒေါ်ကျင်ဆွေ၊ မမိုးဝေ
တို့ကလည်း ပြောပြကြသည်။ သူတို့ငယ်ငယ်
တုန်းက ဒီစေတီလေးဟာ ဘုရားငုတ်တို
လေးဖြစ်ပြီး တောကြီးဖြစ်ပြီး မြို့နယ်များ ဝိနာ
များ မနီကျည်ပင်ကြီးများရှိပြီး ကျားတွေ

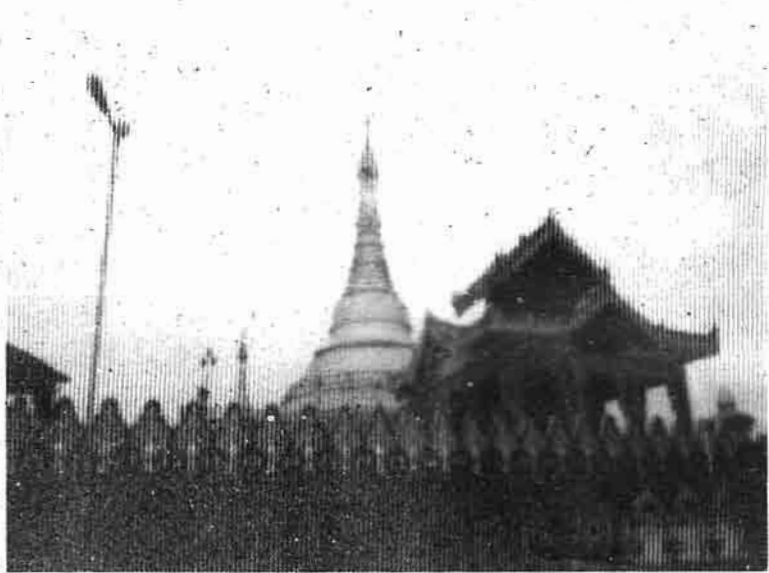
နေပြီး ကလေးမွေးတယ် ဘုရားငုတ်တိုဟာ
ရောင်ခြည်တော်အလင်းရောင်များ မကြာခဏ
တွေ့ရပြီး (၈)ရက် လပြည့်၊ လကွယ်ဆွမ်း
လာကပ်ကြတယ်။ မနီကျည်သီးတွေ
ကလည်း ထူးထူးခြားခြားသီးတယ် တစ်
တောင့်မှ တစ်စေ့၊ တစ်စေ့ပဲရှိပြီး ကောက
ကောက်ကွေ့ကွေ့သီးကြတယ်ဟု ရှမ်းအမျိုး
သမီးများဖြစ်ကြ၍ ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် ပြောပြကြ
သည်။ ကျွန်မတို့လည်း ဘုရားဆွမ်းကပ်ပြီး
ဆရာတော်များအား ဝိဆိုသကန်းများကပ်

ကာ ဘီလူးမြို့သို့ထွက်ခွာခဲ့သည်။
ဖလားစောင်ဆေးစိတ်ခေါ် မိညောင်မြို့
မှ ဘီလူးမြို့သို့ (၅) မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ကချင်
ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားခရိုင် မိညောင်မြို့နယ်တွင်
တည်ရှိပြီး တောင်ပေါ်တွင် တည်ထားသော
မဟာရွှေဘိုသာစေတီ ဘုရားကြီးကိုလည်း
အဝေးမှ မူးမြင်နိုင်သည်။ ရှမ်းဘာသာဖြင့်
မိန်းမိုင်းခေါ် ဘီလူးမြို့ဟု ခေါ်ဆိုသဖြင့် ထူး
ထူးခြားခြား နာမည်ဖြစ်၍ ဘီလူးမြို့သို့
မရောက်မီကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ မိညောင်

မိုးညှင်းမင်းကြီးနှင့်မိဖုရားရုပ်တု

အထူးအတွင်း အိမ်ခြေတစ်ထောင်ကျော်
 ရွာကြီးတစ်ရွာလည်းဖြစ်သော်လည်း
 နိုင်ငံလေးနှင့် နိုင်ငံစာရင် ဘီလူးမြို့သည်
 တူသေးသည်။ စံပြကျေးရွာဖြစ်သည်
 ချောက် ချောက်ကြီး ကျောင်းများ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းများမှာ အရှေ့ကျောင်း၊ အနောက်
 ကျောင်းနှင့် ရိပ်သာကျောင်းများလည်း ရှိ
 တစ်ကျောင်းနှင့်တစ်ကျောင်း ခွဲခြားမှု
 ခြင်းလုံးကြသည်။ ကားလမ်းအဆုံး
 အထိအဆုကျ ရွာကြီးဖြစ်၍ တာမခံ ဟား
 နိုင်ငံကင်း အင်းတော်ကြီး မြစ်ကြီးနား
 ကိုသာနိုင်သည့် မန္တလေး-ရန်ကုန်သို့
 သွားနိုင်ပါသည်။

ဘီလူးမြို့ မဟာရွှေဘုံသာစေတီ

ဘီလူးမြို့အကြောင်းကို သမိုင်းဟု
 ရာဇဝင်ဟု ပြောဆိုသုံးနှုံးသည်။
 ဘီလူးမြို့အကြောင်းကိုလည်း ဗဟုသုတဖြင့်
 (၁) ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်အစဉ်ကို
 ဘုရား၏ ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်ပြီး (၂) ဘုရား၏
 ချီးတော် အဆက်ပြကျမ်းကို
 ဖြစ်သည်။ (၃) မင်းရာဇာတို့၏
 အစဉ်အလာကို ရာဇဝင်ဟု
 (၄) အနာဂတ်နောင်အခါ ပွင့်
 ကောတွေကိုပြုရန် အနာဂတ်တင်
 ဘုရားရဟန္တာတို့၏ ဓာတ်တော်

ကျခတ်မြို့ဟောင်း

မွေတော်တွေကိုပြန် စာတတ်ပင် (၆) ဒီပ
 ဝင် ဆိုသည်က သီဟိုဠ်ကျွန်း (သီရိလင်္ကာ)
 နိုင်ငံသို့ပို့ပေးပြီး (၇) ထူပါဝင်ဆိုသည်မှာ
 က စေတီပုထိုးတွေဖြစ်သည်။ (၈) ဗောဓိ
 ဝင် ဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ ပွင့်
 တော်မှုတဲ့ ဗောဓိပင်၊ ညောင်ပင်၊ ကံ့ကော်
 ပင် စသည်တို့ဖြစ်ပြီး (၉) သာသနာအစဉ်
 အဆက်ကို သာသနာဝင်ဟု ခေါ်ဆိုကြ
 ကြောင်းသိခဲ့ရသည်။

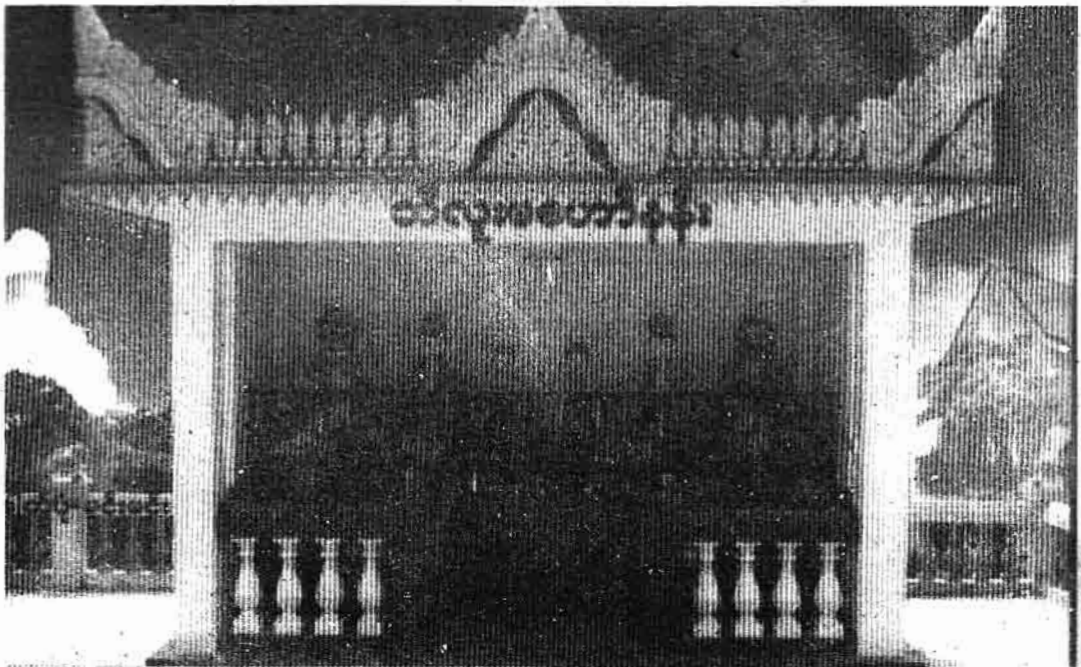
ဘီလူးမြို့ ထီးနန်းစိုက်မင်းလုပ်
 သွားသော အကြောင်းအရာများကြောင့်

ဗမာလူမျိုး၊ ရှမ်းနှင့် ရှမ်းတရုတ်၊ ကချင်လူမျိုး
 များကို တွေ့ရသည်။ ဘီလူးမြို့ အနောက်
 တည့်တည့်တွင် အစိမ်းရောင်တောင်တန်း
 များကို မြင်တွေ့ရသည်။ တောင်အမည်မှာ
 လွယ်ပေါ်ဆိုသော အဖေ ပိုင်တောင်၊
 လွယ်မယ်ဆိုသော အမေတောင်၊ လွယ်မောင်
 ဆိုသော လူပျိုတောင်နှင့် သမီး ပျိုပိုင်
 လွယ်ဆောင်တောင်တန်းများ ရှိကြသည်။

ဘီလူးမြို့ဆိုသည်အတိုင်း ဘီလူး
 ရုက္ခိုက်များနှင့် ပတ်သက်ယှက်နွယ် စတင်
 ဖြစ်ပေါ်သော ရွာဖြစ်ပြီး မြို့တည်ရွာတည်၍

နေထိုင်လာခဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းကြာသောအခါ မြို့
 ပျက်သွားပြီး မြန်မာသက္ကရာဇ် (၁၂၄၄-
 ၁၂၄၅) ခုနှစ်တွင် လူသားများ ဘီလူးမြို့ပေါ်
 စတင်အခြေချ နေထိုင်လာကြသည်။ မိသား
 စု ဦးလမောင် မိသားစုဖြစ်ပြီး မိသားစုမများ
 လှပေ။ ဘီလူးများနေခဲ့သော နေရာတွင်
 အိမ်နုနစ်အိမ်သာ ရှိခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။
 သီပေါမင်းပါတော်မူချိန် (၁၂၄၇)

ခုနှစ်တွင် ကျေးရွာမစည်ကားသေးဘဲ အင်း
 တော်ကြီးဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြန်
 သည်။ ထိုအချိန်က မိုးညှင်းမြို့ကြီးရှိနေပြီး

ဘီလူးမြို့ မဟာရွှေဘုံသာဘုရားအတွင်း ဘီလူးမဟော်နန်း

ဖြစ်သည်။ ဘီလူးကတော့ ရွာဖြစ်လိုက်
လူလေးများလာလိုက် ပြန်ပြောင်းသွားလိုက်
နှင့် မတည်ငြိမ်သော ကေးရွာတစ်ရွာဖြစ်ခဲ့
သည်။ သီပေါမင်းပါတော်မူပြီး (၇)နှစ်ကြာ
(၁၂၅၄) ခုနှစ်တွင် ဦးလမောင် ဦးမောင်အိမ်
မိသားစုများ ဘီလူးရွာသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြန်
သည်။ ဘီလူးမြို့တည်နေရာသည် မြေပြန့်
မဟုတ်ဘဲ ကုန်းများ ကျင်းများ ချောင်း
မြောင်းများ ချိုင့်ဝှမ်းများ အထပ်ထပ်ရှိ၍
ဘီလူးမြို့ဟုခေါ်ကြသည်။ ကုန်းကိုးကုန်း

ကျင်းကိုးကျင်းရှိသည့် ရှေးရိုးအစဉ်အလာ
အဖြစ် မြို့ဟောင်းကုန်းဟု ခေါ်ကြသည်။
ဘီလူးမြို့အနီး အနောက်မှအရှေ့သို့
စီးဆင်းနေသော ကျောက်မြို့ချောင်းကို တွေ့
ရသည်။ ဘီလူးမြို့၏ အဓိကအရေပါသော
ချောင်းဖြစ်သည်။ အထက်မှ လမုချောင်း
အလယ်ချောင်း၊ ပန်းချောင်းဟု ချောင်းသုံး
ချောင်းပေါင်းဆုံ၍ ကျောက်မြို့ချောင်းဖြစ်
သည်။ သီတာချောင်းလေးအားလည်း တွေ့
ရသည်။ သီတာရေသည် ရေကြည် ရေအေး

ဖြစ်ပြီး သောက်လိုက်လျှင် ကြည်လင်
လန်းဆန်းပြီး ရုပ်လှ ရုပ်ချောချောင်းဟု ခေါ်
ဝေါ်ကြသည်။ ရှမ်းစကားအရ နန်းဆီတာဟု
ခေါ်ကြပြီး သီတာရေမှာ ဆောင်းရာသီတွင်
လည်း အခြားချောင်းများကဲ့သို့ မပူဘဲ (၂၄)
နာရီ အေးမြသည်။ ရွှေလီရေနှင့် ရောဝတီ
မြစ်ရေတို့သည် ဆောင်းရာသီတွင် ခိုက်ခိုက်
တုန်အောင်အေးပြီး ချမ်းသော်လည်း သီတာ
ရေမှာ မအေးဘဲ အချိန်ကြာကြာ ရေချိုးနိုင်
သည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

စာရေးသူအမှတ်တရ

ဘီလူးမြို့သည် ဘီလူးအဝတ်များ နေထိုင်ခဲ့သော နေရာဖြစ်ပြီး လူသားမင်းသားများက တိုက်ခိုက်သိမ်းယူ၍ တည်ထောင်ခဲ့သော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပြီး ဘီစီ (၁) ရာစုမှ မြို့တည်ပြီး ဘီစီ (၂) ရာစု သာသနာ (၂၉၃-၂၉၄) မြို့ပျက်ပြီး ကျေးရွာအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုနက်များတွင် ရက္ခန်းမင်း တက်ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း လေ့လာခဲ့ရသည်။

ဘီလူးမြို့ရွာကြီးတွင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးတည်ခဲ့သော မဟာရွှေဘုံသာ စေတီတော်မြတ်ကြီးမှာလည်း ရွှေတင်္ဂုစေတီတော်ပုံအလား ခမ်းနားထည်ဝါ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ထား၍ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မှိတ်မီးတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်းကုန်းပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့ တက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ကြွေပြားများ ခင်းထားသည်။ ဘုရားဆောင်းတန်းများကို ပတ်လည် ဆေးရောင်များသုတ်ထားကြသည်။ ရွှေသပြေပင်များ၊ တရုတ်စကားပင်များ၊ အနီရောင်၊ အဖြူရောင်များပွင့်နေကြသည်။ ထူးထူးခြားခြား ကံ့ကော်ပင်ငယ်ငယ်မှ ပန်းများပွင့်နေကြသည်။ ဘုရားကြီးနှင့်

အဆောက်အဦး ဓမ္မာရုံများရှိသည်။ ပန်းရနံ့များ မွှေ့ကြိုင်ပြီး အလှပန်းများမှာလည်း ပန်းချီကားကြီးသဖွယ် လှပနေပြီး ဘုရားသွားများ၏ရင်ကို အေးမြစေခဲ့သည်။ ဘုရားရင်ပြင်မှာကြည်လျှင် တောင်ပေါ်ဖြစ်၍ အဝေးရှိ ကျောက်ကြူတောင် ဘီလူးဗုဒ္ဓကအိုင်ကုန်းများကို တွေ့ရသည်။ ဘုရားကြီးသို့ အဆင့်ဆင့် မပင်ပန်းဘဲ ကြွေပြားလှေကားထစ်များဖြင့် တက်ရောက်နိုင်သည်။

မဟာရွှေဘုံသာဘုရားကြီးအား မန္တလေးမြို့သူဌာ ဘုရားအယကာ ဦးညွှန်းမယဉ်ယဉ်အောင်တို့က ကျပ်သိန်းသုံးထောင် မတည်ပြီး စေတီတော်အဟောင်းကို ငုံပြီး ပြန်လည်တည်ခဲ့ကြသည်။ ဂေါပကရုံးများရှိသည်။ ဘုရားကြီးအတွင်းရှိ ရွှေဘုံသာမြတ်စွာဘုရားကြီးမှာ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။ အထက်စေတီမှာလည်း ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ကြည်ညို၍မဝဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘီလူးမဟောနန်း နတ်စင်နှင့် စေတီအရံများ ဘုရားကြီးအနောက်ဘက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ရှိသည်။ အမှတ်တရပုံတော်တွင် (၁၃၇၅)ခု နယုန်လပြည့်ကျော် (၈)ရက်နေ့ အရှေ့ဘက် ည (၇:၃၀)နာရီ (၁-၇-၂၀၁၃) ခုနှစ်တွင် ဘီလူးမြို့သို့ခရီးထွက် မဟာရွှေဘုံသာ

ဘုရားကြီးအထက်ထီးတော်မှ ရောင်ခြည်တော်ကွန့်ဖြူးပုံတော်ကိုလည်း ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။

ဘီလူးမြို့နှင့်ပတ်သက်၍ အထက်ကရ အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ မြတ်စွာဘုရားသည် တကောင်းမြို့သို့ ကြွရောက်ပြီး နောက် မန္တလေးတောင်သို့ကြွရာ ရင်သား (သားမြတ်ကို) ဖြတ်၍လျှင်သော စန္ဒာမုခိ ဘီလူးမကို အကြောင်းပြု၍ ကုန်းနေရာသည် ရတနာပုံ မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မန္တလေးမြို့ကို ဗျာဒိတ်ပေးခဲ့တော်မူခဲ့သည်။ ယခု ရွှေကြက်ယက်၊ ရွှေကြက်ကျစေတီတော်များတည်ရှိရာ စစ်ကိုင်းတောင်အမည်တောင်တန်းကို လှမ်းမြင်တော်မူပြီး စုန်အဘီညာဉ်တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရောဝတီမြစ်ကိုဖြတ်၍ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ရောက်တော်မူသည်ထိုနေရာသည် ရှေးက ဘီလူးတွေ တော်တော်များများ ရိုကြပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဖြစ်ဆီမှာ ရေသပ္ပယ်တော်မူပြီး ရေသနတ်တော် နေလှန်းထားခိုက် ဘီလူးငယ်လေးမှာ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ် ရေသနတ်တော်ကို ခိုးယူပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားသည်။ ဘီလူးငယ်ဟာ ငါဘုရားကို ကြည်ညိုပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ ရေသနတ်တော်ကို ခေါင်းပေါ်တင်

မြို့ ခုခံခံရင်းနီးမှ မြင်းကြောင့် ဘီလူးယေ
ဇလေးဟာ အာဠာဝီတိုင်း ယက္ခပူရရပ်ခေါ်
တဲ့ ယက္ခပူရမြို့ နတ်ဘီလူးမင်းဖြစ်လိမ့်မည်။
ဘီလူးရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူပြီးနောက်
ဘာသာနာကို ပြုလည်းပြု၊ ပျက်လည်းပျက်
ဇာတ္တဟ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားသွားသော်
နဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားစကား ဗျာဒိတ်မိန့်
ကြားတော်မူပြီး ဘီလူး (၉၉) ယောက်တို့၏
အကြံအပျိုး တေအမည်ရှိ ဘီလူးကြီးဖြစ်
ပါသည်။ နောင်အခါ ဘီလူးကလေးဟာ
အာဠာဝီတိုင်း ယက္ခပူရမြို့မှ ကုဏ္ဍလဟု
အမည်ရှိ နတ်ဘီလူးမင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။
အာဠာဝီတိုင်းယက္ခပူရမြို့ဆိုတာ ယခု ရိုဏ်း
မြို့ အနောက်ဘက် ဘီလူးမြို့ရှာကြီးပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ဘီလူးမြို့ရှာဝေင်တွင် အာဠာဝီတီ
ဘီလူး ယက္ခပူရမြို့တွင် ဘီလူးများ နေထိုင်
ကြီးစိုးခဲ့သည်။ အစောပိုင်းတွင်
အာဠာဝီအာဇာတသတ်မင်းဆက်များ မြန်မာ
နိုင်ငံသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး အဘိဇ္ဇကာသာကီဝင်
မင်းဆက်မှာ အာဇာတသတ်မင်းထက် ဦးစွာ
ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အာဇာတသတ်မင်းဆက်
နောက်ဆုံးသည် ကျခတ်မြို့ကိုတည်ထောင်
ပြီးနောက် အထက်နားတွင် မင်းပြုနေ

ဘီလူးမြို့၊ သမိုင်းဝင်မဟာရွှေဘုံသာဘုရားကြီး၏ ထီးတော်တွင်
ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူးနေပုံ

၁၃၇၅-ခုနှစ်နယုန်လပြည့်ကျော်(၈)ရက်နေ့
(အရှေ့)ည-၇:၃၈ နာရီ

1.7.2013 (တနင်္လာနေ့)

ဘီလူးမြို့၊ မဟာရွှေဘုံသာဝေတီ ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူးပုံ

တော်မူသည်။ အဘိဓမ္မာမင်းဆက်များမှာ
 စော်ဘွားအမည်ဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ် သိန္နိဘက်
 တွင် အုပ်ချုပ်တော်မူကြသည်။ ထိုပြင်မင်းပြင်
 မင်းများ အုပ်ချုပ်နေကြသော အချိန်တာရ
 တာခေါ် (တာလီ) သူပုန်များ ထကြွသောင်း
 ကျန်းပြီး ထီးပြင်နန်းပြင်မင်းများအား တိုက်
 ခိုက်သိမ်းပိုက်၍ အချို့ မောရမ်းစော်ဘွားများ
 ရောထာဝြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း ကူးပြောင်း
 ထားကြပြီး ကျခတ်မြို့က ဥပသိတမင်းထံ
 သစ္စာခံ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းဆောင်ကြ
 သည်။ ဥပသိတမင်းကလည်း တရားသဖြင့်
 အုပ်ချုပ်၍ မောရမ်းစော်ဘွားအမျိုးထဲမှ ရှမ်း
 ပျိုဖြူတစ်ဦးကို မိဖုရားမြှောက်တော်မူခဲ့
 သည်။ သားတော်နှစ်ပါး ထွန်းကားလာခဲ့
 သည်။ သားတော်ကြီးအမည်မှာ စောရန်
 နောင်ဖြစ်ပြီး သားတော်အငယ်အမည်မှာ
 စောရန်အောင်ဖြစ်သည်။ ဥပသိတမင်း
 သက်တော်ငါးဆယ် နန်းစည်းစိမ် (၁၇) နှစ်
 သာသနာ သက္ကရာဇ် (၁၃၆)ခုနှစ်တွင် နတ်
 ရွာစံတော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားအနွယ်တော် သာကီဝင်မင်း
 ဆက်နှင့် အာဇာတသက်မင်းဆက် နှစ်မျိုး
 ပေါင်းဆုံခဲ့သော မြို့ဆက်မှာ ရှမ်းသွေးရောတဲ့
 စောရန်နောင်နှင့် စောရန်အောင် မင်းသား

နှစ်ပါးပင် ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံ
 ပြီး နောင်တော် စောရန်နောင်မင်းပြု၍
 စောရန်အောင်မှာ ငယ်ကျွန်လုဒ္ဒကခေါ်
 မုဆိုးကြီးနှင့် တောကစားထွက်ရင်း လမ်းမှာ
 ၍ လူချင်းကွဲသွားရာမှ ဂလိုင်တောင်မှ ဆရာ
 ရသေ့ကြီးနှင့်တွေ့ပြီး သံဝေဂတရားရကာ
 တောထဲတွင်ပင် တရားကျင့်ကာ စေတုတ်
 ကော့စက်တောင်လိုတို့ထဲတွင် ရသေ့ရဟန်း
 ဖြစ် နေတော်မူပြီး ထာဝရ ရသေ့ဝတ်ခဲ့
 သည်။

ဘုရင်ကြီး စောရန်နောင်မှာလည်း
 ကျခတ်မြို့တွင် ထီးနန်းစိုးစံစဉ် မိဖုရား
 စောခမ်းမွန်နှင့် မွေးဖွားသော သားတော်
 စောင်ကုမ္မာရမင်းသားသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်
 ခဲ့သည်။ ဘုရင်ကြီး စောရန်နောင် နတ်ရွာစံ
 လွန်သော် သားတော် ကုမ္မာရမင်းသားသည်
 မင်းဖြစ်လာ၍ ရှမ်းမင်းသမီး စောခမ်းနွယ်နှင့်
 စုံဖက်ပြီး သားတော်ကြီးမှာ စောင်စောညယ်
 နှင့် သားတော်ငယ်မှာ စောင်စောဝမ်
 မင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။

စောင်ကုမ္မာမင်းကြီး၏ သားတော်
 နှစ်ပါး အရွယ်ရောက်ပြီး သားတော်များ စစ်သူ
 ကြီး၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်လုပ် ဦးဆောင်စေပြီး
 စစ်တိုက်ထွက်ခြင်း ဘုရားသာသနာတော်

အတွက် မိစ္ဆာအန္တရာယ်တွေကို ဖြိုခွင်းရန်
 ခမည်းတော် အမိန့်အတိုင်း ယက္ခပူရ
 တိုင်းပြည်ကို နေချင်းညချင်း စစ်ချီတက်ခဲ့
 ကြသည်။ မင်းသာညီနောင် စစ်သည်များ
 ဘီလူးများအား တိုက်ခိုက်ရာ ဘီလူးများ
 သေကျေပျက်စီးခြင်း ယက္ခပူရမြို့အတွင်း ဝင်
 ရောက်၍ ဘီလူးနန်သမျှ အကုန်သတ်လိုက်
 သည်။ ယက္ခပူရမြို့ ပျက်စီးသွားရသည်။

မင်းသာညီနောင်နှစ်ပါးမှာ မိန်းမိုင်း
 ခေါ် ဘီလူးမြို့ကို သက္ကရာဇ် ၂၁၀ ခုနှစ်ပေါင်း
 တစ်ထောင်ကျော် ဖြို့တည်ခဲ့ကြသည်။ မိန်း
 မိုင်းခေါ် ဘီလူးမြို့ရှိစေတီတော်မှာ သာသနာ
 သက္ကရာဇ် ၂၁၈ ခုနှစ် သီရိဓမ္မာသောကမင်း
 ကြီး စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တွင်
 ဘီလူးမြို့မှ စေတီလည်း ပါခဲ့သည်။

မိုးညှင်းမြို့မှ ဘီလူးမြို့သို့ ဘုရားဖူး
 သွားရင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ဘီလူး
 မြို့၏ အကြောင်းများအား ဘီလူးမြို့ရာဝဝင်
 သစ်မှ လှေလာ၍ သိရှိရသမျှ စာဖတ်သူများ
 အား မျှဝေခံစားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ထိပ်သိမ်းကြည့်ရန်

ဝိဝိဓကားနုတ်ထွက်ပန်းဝေသို

ဦးအာစရလင်္ကာသိရီ(ကဗျာနုစရိယ)

ကျွန်ုပ်အား ပြန်မပြည်မြောက်ပိုင်း
ကချင်ပြည်နယ် နယ်စပ်၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း
အထက်ပိုင်း ဗြိတိသျှ မွေးဖွားခဲ့
ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့မိဘများခေတ်က ရှေး
လူကြီးတွေဆိုတော့ သိပ်ပြီးရိုးသားကြပါ
တယ်။ ပွင့်လင်းတယ်၊ ဖော်ရွေတယ်။

ပကာသန၊ ဟန်ဆောင်မှု၊ လူ
တန်းစား ခွဲခြားမှုလည်း လုံးဝမရှိပါဘူး။
နောက်ပြီး ဒီခေတ်ကာလလို ခေတ်မီသိပ္ပံ
ဓာတုဗေဒဆေးခန်းတွေလည်း ထွန်းကားပေါ်
ပေါက်မှု လုံးဝမရှိသေးတော့ မိသားစုမှာ
အနည်းဆုံး (၇)ယောက် (၉)ယောက်၊ (၁၁)
ယောက်၊ (၁၅)ယောက်ထိ သားသမီးတွေ

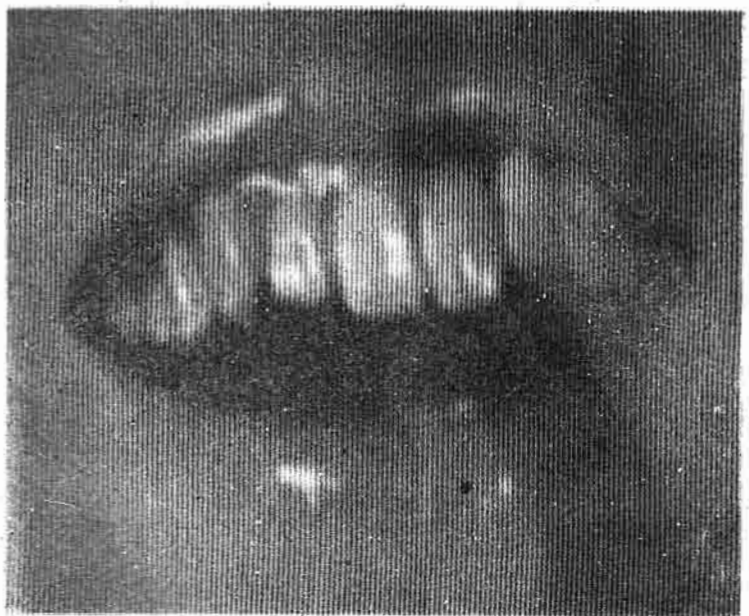
ထွန်းကားလေ့ရှိပါတယ်။ သူတို့ကတော့
သားသမီးဆိုတာဟာ ရတနာတစ်ပါးတဲ့။
ရတနာ၊ ရတနာရယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။
ကလေးတွေကြည့်လိုက်ရင် နှပ်ချေး(ချီး)
တွေက တွဲလောင်း၊ ဗိုက်ပူနံ့ကား၊ ကိုယ်
လုံးတီးတွေနဲ့၊ အဲ... သူတို့မိသားစုကတော့
ဘာမှ အပူပင်သောကမရှိတော့ တကယ့်
လောကနိဗ္ဗာန် သူတို့အတွက် သိရှိဂေဟာ
လေးပေါ့။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမိဘတွေဆိုရင်
ယောက်ျားလေးကြီးပဲ (၉)ယောက်၊ မိန်းမ
တွေချည်း (၃)ယောက်တောင်မွေးတာ
နောက် ကျွန်ုပ်မိဘတွေနေတဲ့ လမ်းကနေ

တစ်လမ်းကျော်မှ ဒေါ်လှတင်၊ ဒေါ်လှဆင်
တို့များဆိုရင် အမွှာပူးနှစ်ခါမွေးခဲ့တဲ့ ဂုဏ်ပေါင်း
သားသမီး (၁၅)ယောက်၊ (၁၇) ယောက်
လောက်တောင် မွေးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီနေ့
ခေတ်ကာလနဲ့သာ ဒီလို သားသမီးတွေ မွေး
ရမယ်ဆိုရင် လူမွေးတောင်ပြောင်နိုင်တော့
မယ်မထင်ဘူး။

ကျွန်ုပ်ဘာကြောင့် ဒီလိုစကား
ပလ္လင်ခံနေရတယ်ဆိုတာက သူတို့ခေတ်
သူတို့အချိန်ခါ သားသမီးတွေများတော့
ကလေးတွေကို စာတတ်အောင်သင်ပေးဖို့
အချိန်မရှိဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနိုင်ရင်ပဲ
တောင်ယာခုတ်ဖို့ဖြစ်စေ၊ ရွှေရှာဖို့၊ ကျောက်
စိမ်းတွင်သွားပြီး ကျောက်တူးဖို့၊ မိဘတွေမျိုး
နဲ့သော်လည်းကောင်း အခြားလူစိမ်း (ကိုယ်နဲ့
ရင်းနှီးသောသူ)နဲ့ဖြစ်စေ ဆွေရဖို့ အလုပ်လုပ်ရ
ပါတယ်။ သားသမီးတွေပေါ် မချစ်မကြင်နာ
လို ရက်စက်လို ခိုင်းစေတာမျိုး လုံးဝမဟုတ်
ဘူး။ မိသားစုဝမ်းရေးကို ဒီလိုမှ မရှာရင်
လုံလောက်နိုင်စွမ်း မရှိလို့သာ ကလေးတွေ
ကို အလုပ်စေခိုင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်နေတဲ့ရွာမှာ အင်မတန်မှ
ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ဦးမြမောင်+ဒေါ်အေးသာ
လင်မယားရှိပါတယ်။ ဆင်းရဲလို့ ရွာထဲမှာ

ခြံပိုင်းဝယ်ပြီး မနေနိုင်တာကြောင့် ရွာပြင်
တောစပ်မှာ ချုံလေးတွေထွင်ပြီး တဲထိုးပြီး
တော့ သားသမီး (၉)ယောက်နဲ့အတူနေကြ
ပါတယ်။ သားသမီးတွေထဲက အရွယ်ရောက်
သူတွေရှိသလို ဘုရားခရု နို့စိုလေးတွေလည်း
နို့နေပါသေးတယ်။

ဆောင်းရာသီကာလတစ်ခု မိုးကျ
ခင် တောင်ယာစပါထိုးဖို့ဆိုပြီး ရွာနဲ့ (၆)မိုင်
လောက်ဝေးတဲ့ တောကြီးမှာ တောင်ယာ
ထုပ်ဖို့ မိသားစုအုပ်လိုက် ပြောင်းရွှေ့သွား
ကြပါတယ်။ တောင်ယာဆိုတာကလည်း
မြေပြန့်မှာလို ကွဲ၊ နွားတွေနဲ့ ထွန်ယက်
စိုက်ပျိုးလိုရတာမှ မဟုတ်တာ။ တောစိမ်း
ကြည်မှာ ရှိသမျှ သစ်ပင်တွေကို ခုတ်လှဲ၊
သစ်ပင်ခုတ်လှဲပြီးသားတွေ ခြောက်သွားပြီ
ဆိုတာနဲ့ ပိုင်ဖြတ်ပြီး မီးရှို့ရသလိုမျိုး ကျန်တဲ့
အပိုင်တွေ ထပ်ကောက်ပြန်ရပုံ မီးရှို့
အသောက်နဲ့ ကရိုက်ထမ္ပာတဲ့ အလုပ်မျိုး
ဆိုတာ သူတို့ရဲ့သား တတိယ မောင်မြဖေ
ဆိုသူက တောတောင်ထဲမှာ အသားငါး
တည် ဝယ်စားရောမရှိတော့ တောင်ယာ
တောင်တဲတွေ တောစပ်အနီးမှာ တောကြက်
တောင်တဲကွင်းထောင်ပါတယ်။ မိဘုရားက
တောကြက်မမိတဲ့ရက်လည်း ရှိ

ပါတယ်။
တစ်နေ့ နံနက်စာတွက် ဟင်းမရှိ
ဘူးလို့ မိခင်ရဲခိုစကားကြောင့် မောင်မြဖေ
တစ်ယောက် စားတစ်ချောင်းကိုတင်ပြီး “အမေ
သားတောင်ယာမှာ မီးရှို့လို့ကျန်တဲ့ သစ်ပိုင်း
တွေ သိမ်းစုရင်း သားထောင်ထားတဲ့ တော
ကြက်ညွတ်ကွင်း သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်
သား (၉) နာရီလောက် ပြန်လာခဲ့မယ်”
ပြောပြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်။

မောင်မြဖေတစ်ယောက် သူထောင်
ထားတဲ့ ကြက်ညွတ်ကွင်းကို သွားကြည့်
တော့ တောကြက်တစ်ကောင်မိပြီး သေနေ
တာတွေ့သဖြင့် ညွတ်ကွင်းကဖြတ် နောက်

အစာအသစ်ရာ ကြက်ထောင်တဲ့ညွတ်ကွင်း
လေးတွေ ပြန်ထောင်ထားပြီးမှ မီးရှို့လို့ကျန်
တဲ့ သစ်ပိုင်းတွေ လိုက်စုကောက်ပြီး
တစ်နေရာမှာ မီးရှို့လို့ကောင်းအောင် စုပုံနေ
ပါတယ်။ သစ်ပိုင်းတွေက မီးလောင်ထား
တာကြောင့် တိုသောသစ်ပိုင်း၊ ရှည်သော
သစ်ပိုင်း မျိုးစုံရှိနေပါတယ်။ မောင်မြဖေ
တစ်ယောက် သူ့နိုင်တဲ့ သစ်ပိုင်းတွေကို ပုခုံး
နဲ့ ထမ်းသယ်ပြီး စုပုံနေစဉ် မနိုင့်တနိုင်
သစ်ပိုင်းကြီးထမ်းလာခိုက် စုပုံသောနေရာ
မရောက်ခင် ခြေချော်ပြီး တောင်စောင်းဘက်
လဲကျသွားစဉ် မောင်မြဖေ ထမ်းလာသော
သစ်ပိုင်းကြီးမှာလည်း ပုခုံးပေါ်မှ လွတ်ကျ

လိုက်သည်နှင့် မောင်မြဖေ လဲနေရာသို့ လိမ်ဆင်းလာပြီး တခြားသစ်ပိုင်းအား သွားခိုက်စိလေသောအခါ သစ်ပိုင်းနှစ်ပိုင်းလုံး အရှိန်နှင့် မောင်မြဖေလဲရာမှ ပြန်မထနိုင်ခင် မောင်မြဖေ ခန္ဓာကိုယ်ကြိုတ်ပြီး တောင်ခြေသို့ ထိုးလိမ့်ဆင်းသွားပါတော့တယ်။

မောင်မြဖေတစ်ယောက် ဘယ်လိုအသက်ထွက်သွားမန်းတောင် သိမယ်မထင်ပေ။ မောင်မြဖေအိမ်ခံပိတ်ပြီးမှာ အချိန်တန်၍ မောင်မြဖေ ချောက်ယောင်ခံသဖြင့် စိတ်သဘာဝအပူနှင့် မောင်မြဖေ၏ တောင်ယာသို့ လိုက်သွားသောအခါ သစ်လုံးပိပြီး သေဆုံးနေသော သား၏ရုပ်လောင်းကို တွေ့

မြင်လိုက်ရပါတော့တယ်။ ဒီတော့ တဲကိုချက်ချင်းပြန် လင်ယောက်ျားနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သားမောင်မြဖေရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ရွာရောက်အောင်လှည်းနဲ့ တင်ဆောင်လာပါတယ်။

တောရွာစလေ့ ရွာပြင်မှာသေတဲ့သူကို ရွာထဲသွင်းခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒီတော့ လူသေကို ရွာအပြင်သုဿန်နားမှာ လေဆိုင်စင်ချပြီး ခြေခြယ်သင်္ဂြိုဟ်တယ်။ ယခုလည်း မောင်မြဖေရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ရွာပြင်သုဿန်နားထားပြီး သုံးရက်မြောက်မှာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပါတယ်။

အဲ့ဒီလို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အခါမှာ

နှုတ်ဆော့၊ ပါးစပ်ဆော့ စကားကို အရည်မရှိ အဖတ်မရှိပြောတတ်တဲ့ ဦးလှထွန်းဆိုသူမှာ မောင်မြဖေအလောင်းကို ပြောချနေရင်းမှ...

“ကဲ... မောင်မြဖေရေ မင်းအဖေတစ်ထောင်ခေါ်ကွာ”

ဟု ဆိုလိုက်တာကို အားလုံး တအံ့တဩ အလောင်းမြေချနေသူများ ကြားလိုက်ရပါတယ်။

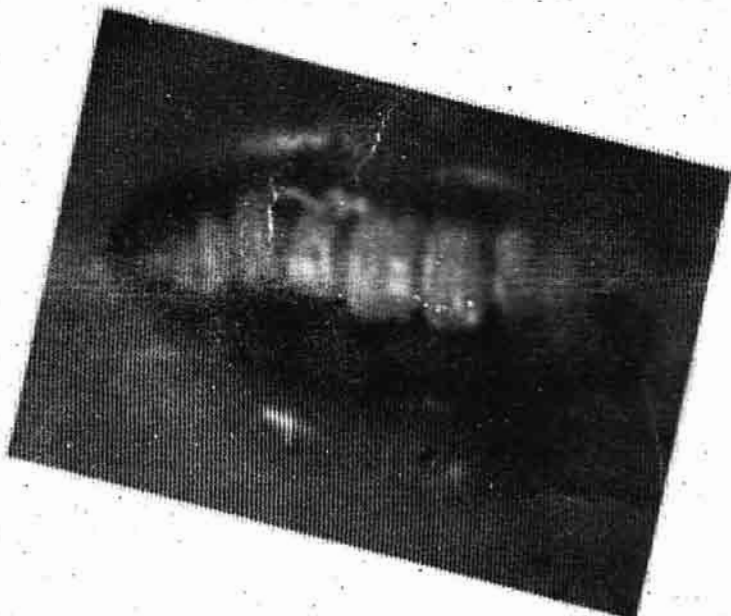
ထိုနောက်များ မကြာမီ ရွာထဲတွင် ပလိပ်ရောဂါလို၊ ဝမ်းရောဂါလို လူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးနေကြတာကို တွေ့ကြုံကြရပါတော့တယ်။ ဤအိမ်မှ အလောင်းမြေမချရသေး နောက်အိမ်မှ လူတစ်ယောက် သေပြန်ပြီ။ (၁၅)ရက်အတောအတွင်း အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ရှိတဲ့ ရွာလေးမှာ လူပေါင်း (၂၀)ကျော် သေသွားပြီဆိုတော့ တစ်ရွာသားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေချိန်။

အချို့က အချိန်အခါမဲ့ဖြစ်တဲ့ ရောဂါကြောင့် လူသေတာလို ပြောတဲ့သူရှိနေသလို တချို့က မောင်မြဖေရုပ်အလောင်း မြေချချိန် ဦးလှထွန်းစကားကြောင့် ယခုရွာခိုက်ပြီး လူတွေသေရတာလို သူတစ်ယုံ၊ ငါတစ်ယုံ

ပြောဆိုနေကြပါပြီ။

ဦးလှထွန်းဆိုသူမှာလည်း သူ့နှုတ်
ထွက်စကားဆော့မှုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ
ဟု တွေးပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံလွဲပြီး ဘာမှ
မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တော့ပေ။ ရွာပြင်
သူသန်မှာလည်း နေ့စဉ်လူသေအလောင်း
အနေသောကြောင့် လူမပြတ်နိုင်တော့။ ကျီး
တွေကလည်း သစ်ပင်ထက်မှ တအာအာနှင့်
အော်။ ညဘက်ကြည့်တော့ တောခွေးတွေ
အာနှင့် တကယ် မရုဏ်စအိမ်နန်းတော်
ပြီးလို ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျေးရွာလူကြီး
တွေရဲ့ ဘုန်းကြီးတွေပင့်ပြီး ရွာလေးပြင်
သေထောင့် ကမ္မဝါစာဖတ်၊ ပရိတ်ရွတ်
ဆုံးတွတ်ပြီး ပရိတ်တရားဒေသနာများ
အယူရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ပရိတ်တရား နာယူပြီးနောက်မှာပင်
ထွန်းနာ ဘာရောဂါရယ်လို ပြောပြစရာ
နည်းတူ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားပြန်ပါ
တယ်။ တကယ်တော့ ဦးလှထွန်းတစ်
ယောက်ကတော့ သူ့ရဲ့စိတ်နှုတ်ထွက်စကား
အတိုင်း မောင်မြဖေ၏ အဖော်အဖြစ်
သက်တမ်းပေး၍ လိုက်ပါသွားခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ
တယ်။

အဲဒီလို သေတဲ့သူတွေအားလုံးထဲ
မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့တစ်ဝမ်းကွဲညီမ (အမေရဲ့အစ်မ
သမီး) (၁၇)နှစ်အရွယ် တစ်ယောက်၊ စာရေး
သူ ကျွန်ုပ်၏အထက် အစ်မအရင်းခေါက်
ခေါက် ကျူရှင် ထိုခေတ်မရှိသေးခင်ကပင်
(၁၀)တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်ချင်းပေါက်
ဂုဏ်ထူးတံဆိပ်ကြီးနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့သူ၊ သေပြီး
(၁၇)ရက်အကြာ နယ်ဆေးရုံတစ်ရုံတွင်
ကျန်းမာရေးမှူး ထမ်းဆောင်ရန် အထက်မှ
အလုပ်ခန့်စာ ရောက်ရှိလာခြင်းခံရသူ၊ ကျွန်ုပ်
ရဲ့အစ်မတစ်ယောက်ပါ သေဆုံးသွားခဲ့ရပါ
တယ်။ ဒါဟာ တကယ်တော့ နှုတ်စည်း

မစောင့်တဲ့ ဝစီစကားတစ်ခွန်းကြောင့်
သည်းချေပျက်မတတ် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့
ဖြစ်ရပ်လေးကို အားလုံး ဆင်ခြင်တဲ့တရား
ထားနိုင်စေဖို့ စာရေးပြီး တင်ပြလိုက်ရပါ
တယ်။ တကယ်ဖြစ်ရပ်အား သတိပြုဆင်ခြင်
နိုင်ရန် ရေးသားပေးပို့ပါသည်။

ဦးအာရထကင်္ကာသီရိ
(ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ)

ဆင်းစွန်းရုံ လာဘ်ပေါ်ပြည်လှူ

ဆောင်းဟေမာန်(မြတ်ကြေးမုံ)

ဘယ်မိဘ၊ ဘယ်ဆရာသမားက ကိုယ့်တပည့်သားသမီးတွေကို ဆင်စီးပြီး မြင်းကန်တာ ဘယ်တွေမြင်ချင်ကြမှာလဲ။ ဆင်စီးမြင်းရုံပြီး ပြည်ရဲနေတာပဲ တွေ့မြင်ချင် ကြတာပဲ။ လူကြီးမိဘ၊ ဆရာသမားတွေရဲ့ ဩဝါဒစကား မကြာ၊ မကြာဆိုသလို ကြား ရတတ်ပေသည်။

ဆင်စီးမြင်းရုံတဲ့ ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိတဲ့ နိမိတ် အတိတ်တစ်စကား။ သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရပ်ခေတ်ကပင် ဆင် တပ်၊ မြင်းတပ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။ ယနေ့ မျက်မှောက်သိပ္ပံခေတ်မှာပင် အချို့သော အရပ်ဒေသ မန္တလေး၊ ပုဂံ၊ ကျောက်ဆည်၊ မိတ္ထီလာ အရပ်ဒေသမျိုးတွင် ရှင်ပြုနားသ အလှူတော်များတွင် ဆင်၊ မြင်းများတို့က ကြီးတန်ဆာဆင်၍ အလှူမင်္ဂလာပွဲများတွင် အသုံးပြုနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ဆင်နှင့်မြင်းကို ဘယ်သောအခါမှ ဥပေက္ခာပြု၍ မရနိုင်ပေ။ သူနေရာနှင့်သူတော့ အသုံးဝင်နေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

တောသုံးတောင်ကို အစိုးရသော ခြင်္သေ့သည်လည်းကောင်း၊ ကိုးတောင်ရှိသော ဆယ်တောင်ရှိသော ကျားဖြစ်နေပါစေ ခြင်္သေ့ ရတနာ၊ ကျားရတနာ ပညတ်ခေါ် သုံးစွဲခြင်း

မရှိပေ။ တိရစ္ဆာန်များကို ရတနာစာရင်းဝင် သည်မှာ ဆင်နှင့်မြင်းသာ ရှိပေသည်။

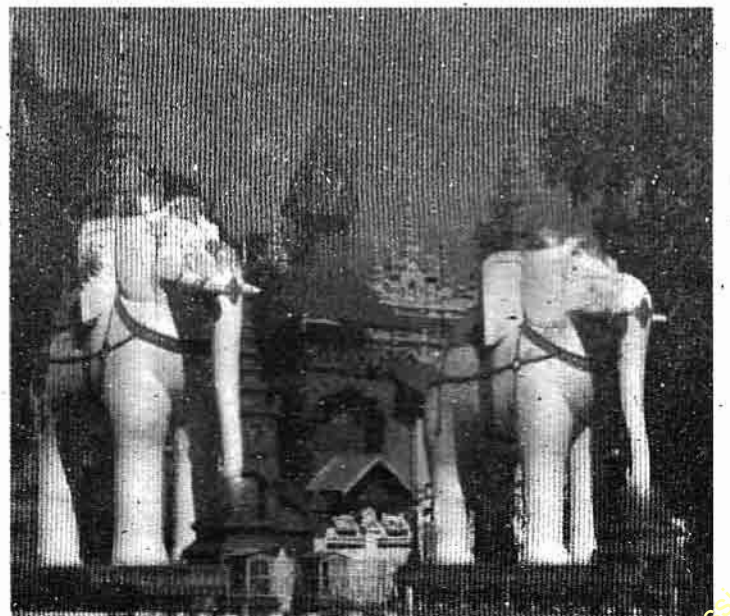
ယနေ့ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ မင်းဓမ္မ တောင်တော်တွင် ပြသထားသော ဆင်ဖြူ တော်ကြီးများသည် ဆင်ဖြူတော်ကြီးများ သည် ဆင်ဖြူတော်စာရင်းဝင် ရတနာ ဖြစ်ကြပေသည်။ တိရစ္ဆာန်ခြင်း အတူတူပင် ဖြစ်စေကာမူ ဆင်နှင့်မြင်းသည် အထက်တန်း မြင့်မြတ်သောနေရာတွင် တည်ရှိပေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓိတ္ထမင်း သား ပဋိသန္ဓေခရန် မယ်တော်မာယာမှ ထူဆန်းသော အိပ်မက်အားမြင်မက်ရာတွင်

ဆင်ဖြူတော်ရတနာ ဝမ်းကြွတိုက်တွင် ဝမ်းဆင်းနေကြောင်း ဗုဒ္ဓအဖြစ်တော်မူခင်ကပင် ဆင်သည် ပုဗ္ဗလားဘိဦး မင်္ဂလာရတနာ တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သိဒ္ဓိတ္ထမင်းသားဘဝနှင့် တောထွက် တော်မူခန်း မာရ်နတ်သည် သိဒ္ဓိတ္ထမင်းသား အား ဘုရားဖြစ်စေလိုသောကြောင့် ဂီရိ မေလောဆင်ကို စီးပြီး ရန်ပြုတော်မူခဲ့သေး သည်။

မဟာသတ္တရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် သိဒ္ဓိတ္ထ မင်းသားသည် အတုလံ အတုမရှိ ဂေါတမ

ဘုရားအလောင်းတော်အဖြစ် ပွင့်ထွန်းပေါ်
ပေါက်ခဲ့ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဟူသော ဝေါဟာရသည်
ဘုရားဟူလည်း ပွင့်ဆိုနိုင်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူနေ၏
သင်္ကေတမှာ ဆင်ဖြစ်ပေသည်။

အဓာတသတ်မင်သာသည် ဒေဝ
ဒတ်၏ စေခိုင်းချက်အရ နာဠာဂီရိဆင်အား
အရက်ကိုမောင်းတိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာအား
လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ချေသေး
သည်။ သို့သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာ
ဓာတ် တန်ခိုးတော်ကြောင့် အရက်အမှူးပြေ
ပျောက်ကာ ဗုဒ္ဓ၏ခြေရင်းတော်တွင် ပြေမှုန့်
တို့အား ဦးခေါင်းထက်တင်လျက် ဦးညွတ်

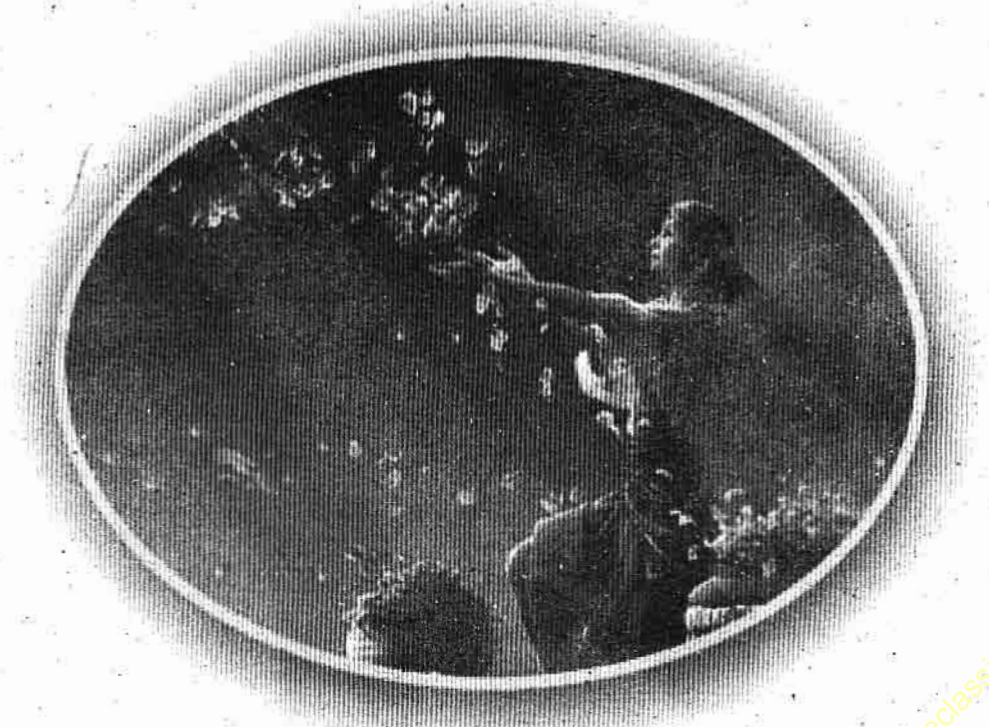
ပူဇော်ကန်တော့ခဲ့ရပေသည်။

ကောသလီပြည်ကြီးတွင် ရဟန်း
တော်များ အချင်းချင်း ယောင်မှတ်ဖြစ်ကြပြီး
ဗုဒ္ဓမှ ဆိုဆုံးမစကားကို မနာခံကြသဖြင့် ဗုဒ္ဓ
ဘုရားရှင်သည် ထိုနှစ်ဝါအား ပလလဲတော၌
ပလလဲဆင်မင်း၏ အလုပ်ကျွေးခံယူ၍ ဝါကပ်
တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်
သည် လေသင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်
ဖြည့်ကျင့်ရာတွင် “နမာငါးရာ ရင့်မှာ
တစ်ကျိပ်” ဟောတောမူရာ၌ အဆိုပါ နှစ်၌
ဘဝ ၅၄၇ တွင် ဆင်ဘဝအဖြစ် ၇ ကြိမ်

ဖြစ်တော်မူခဲ့သည်။ (၁) ကေနိပါတ်၊ သီလ
ဝနာရာဇာဓာတ်၌ တစ်ကြိမ်၊ (၂) ကေနိပါတ်
ဒုဗ္ဗေဇဇတ်၌ တစ်ကြိမ်၊ (၃) ဒုကနိပါတ်၊
ကာသာဝဇာတ်၌ တစ်ကြိမ်၊ (၄) တိက
နိပါတ် ကုဋီရက္ခဏဇာတ်၌ တစ်ကြိမ်၊
(၅) ပဉ္စကနိပါတ် လဠာကီကဇာတ်၌ တစ်
ကြိမ်၊ (၆) ကော ဒဿနိပါတ်မာတုပေါသက
ဇာတ်၌ တစ်ကြိမ်၊ (၇) တိဿနိပါတ် ဆန္တန္တ
ဇာတ်၌ တစ်ကြိမ် စုစုပေါင်း နှစ်ကြိမ် ဆင်
ဘဝ ရရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

တနင်္ဂနွေအစ ရာဟုအဆုံးရှိသော
ဗြဟ္မာ့လုံးတို့သည် သူ့အရပ်ထောင့်နှင့်သူ

ရင်တည်လျက်ရှိရာ မူလပြိုင်ခွင့်မှ မိမိ
ပြိုင်သက်အလိုက် လက်ယာရစ်သွားလျှင်
ဗုဒ္ဓဟူးပြိုင်ခွင့်၌ပင် အဆုံးသတ်ကြောင်း
တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးပြိုင်ခွင့်
သက်တမာ ဆင်ခြင်ကြောင်း အထက်တွင်
ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် တစ်စီးရှင်သီဟ
သူ ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ၊ ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရား
တို့သည် ဆင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျော်ကြားခဲ့
ကြသော မင်းများဖြစ်ပေသည်။

ပုဂံအသိုက် ကျောက်စာ၊ မုခ်စာအရ
ဆင်ရုပ်ခံ၊ ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်များကို ပုဂံ
ခေတ်၊ အလောင်းစည်သူမင်းဘုရား
လက်ထက်တွင် စတင်ထုလုပ် ကိုးကွယ်မှု
တော်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ရုပ်တုတော်တွင် ဆင်၏နာမောင်း
အနေအထားကိုကြည့်ပြီး ဆင်၏နာမောင်း
အောက်သို့ချထားကာ “ပြည်တော်ဝင်”သတ်
မှတ်ပြီး ဆင်၏နာမောင်းအထက်သို့ ကော့
တက်နေလျှင် “ပြည်တော်ထွက်” ဟု သတ်
မှတ်ခေါ်ဆိုကြသည်။

ရုပ်ပွားတော်များအား ဆင်ရုပ်ခံ၍
ထုလုပ်ရာတွင် သုံးကောင်၊ ငါးကောင်၊ ခုနစ်
ကောင်၊ ကိုးကောင်၊ မဂဏန်းခံ၍ ထုလုပ်

လေ့ရှိသည်။ လေးကောင်၊ ခြောက်ကောင်၊
ရှစ်ကောင် ခုံဏန်းခံ၍ ထုလုပ်လေ့မရှိပေ။
ဆင်ရုပ်ပေါ်မှ အပူတော်ခံရုပ်ပွားတော် ဗုဒ္ဓ၏
မုဒြာကိုမူ မိမိလိုရာ နှစ်သက်ရာ ထုလုပ်ကိုး
ကွယ်လေ့ ရှိတတ်ကြပါသည်။

ဆင်ခံရုပ်ပွားတော်နှင့် ထုလုပ်ကိုး
ကွယ်ခြင်း မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဆင်စီးမြင်းရုံ
ရုပ်ပွားတော်များကို ထုလုပ်ကိုးကွယ်လာခဲ့
ကြပါသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် နှစ်၌
ဘဝက မြင်းအဖြစ် လေးဘဝဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ
သည်။ ၎င်းတို့မှာ (၁) ကောနိပါတ်၊ ဂေါဇာက
နိယတတ်။ (၂) ကောနိပါတ်၊ အညေဇာတ်
(၃) ဒုကနိပါတ် ဝလာဟကဇာတ်။
(၄) တိကနိပါတ် သိန္ဓဝဇာတ်တို့ ဖြစ်ပေ
သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဖွားဖက်တော်
ခုနစ်ဦးတွင် အာနန္ဒ၊ ဗောဓိပင်၊ ကာဠုဒါနီ၊
ယသောဓရာ၊ ဆန္ဒ၊ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး၊
ခဏ္ဍကမြင်းတော်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။
ဘုရားရှင်သည် သူအိုး၊ သူနာ၊ သူသေရဟန်း
နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို တွေ့မြင်တော်မူပြီး
တောထွက်တော်မူသောအခါ ခဏ္ဍကမြင်း
တော်စီး၍ တောထွက်တော်မူခဲ့သည်။

အနော်မာမြစ် သဲသောင်ယံထက်တွင်
ခဏ္ဍမြင်းတော် ရင်ကွဲနာကျ၍ သေဆုံးခဲ့ရ
သည်။

ထို့ကြောင့်မြင်းသည် မြတ်စွာ
ဘုရား သက်ရှိထင်ရှာရှိစဉ်ကပင် ယနေ့တိုင်
အရေးပါ အရာရောက် နေရာရယူနေဆဲ
ဖြစ်သည်။

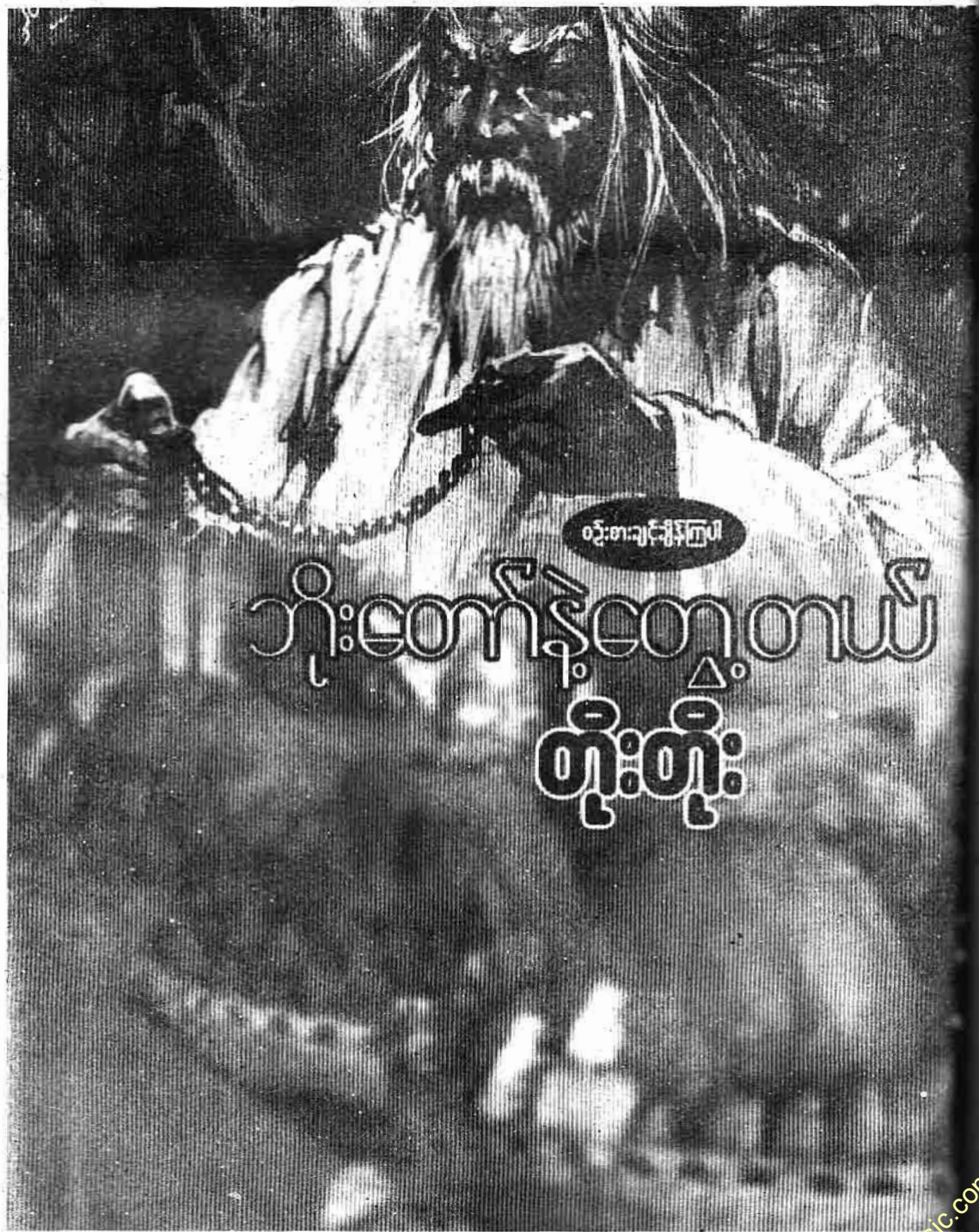
ဤသည်ကို အခြေပြု မိမိနေအိမ်
များတွင် စီးပွားလာဘ်လာဘ တိုးပွားစေရန်
ဆင်စီးမြင်းရုံ ဆင်တုရုပ်ပွားတော်များကို ကိုး
ကွယ် ပူဇော်နေကြခြင်းသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးတွင်
မ/ဥစ္စာလောပ၊ မယ်လမုစေတီတော်ကြီး
ဘုရားဝင်း ငမိုးရိပ်ချောင်းဘေးတွင် ဆင်စီး
မြင်းရုပ်ပွားတော်ကြီးများအား ခန့်ညားထယ်
ဝါ သပ္ပာယ်စွာ ပူးတွေနိုင်ပါသည်။

ထိုရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှေးမှန်ကန်တွင်
အုန်းဂုဏ်ပျော့သောများ ပူဇော်၍ ဂုဏ်တော်
ကိုပါ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးဆိပ်ခြင်းပြုပြီး အောင်ဆု
များ တောင်ယူရရှိနိုင်ပါကြောင်း စာဖတ်သူ
စာချစ်သူအားလုံး ဆင်စီး မြင်းရုံလာဘ်လာဘ
ပေါ်ပြည့်လှနိုင်ကြပါစေ။

ဆောင်းဟောမာန်-မြတ်ကြေးမုံ

ဝဋ်းစာချင်ချင်ကြပါ

ဘိုးတော်နဲ့တော့တယ် တိုးတိုး

ဦးစစ်ပုန့် ဒေါ်လှစီက တရုတ်အစစ်
တွေပါ။ တရုတ်မှ လက်တိုလူမျိုးတွေ ဖြစ်
ပါတယ်။ ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ ခင်ကြလို့ သူ
သာသမီးတွေနဲ့လည်း ခင်မင်ကြတယ်။

သူတို့က မုန့်လုပ်ငန်းလုပ်ကြတယ်။
မုန့်ကော်ပြန်တွေလုပ်ရာမှာ မုန့်တွေက
သိပ်ပြီးကောင်းတယ်။ ရောင်းလည်းရောင်းရ
တယ်။ သူတို့အိမ်မှာ ဘုရားဆင်းတုတော်
ပုံတော် မထားဘူး။ ကွမ်ရင်မယ်တော်နဲ့
ဦးတိပွားရုပ်ပုံပဲ ရှိတယ်။ သူတို့သမီးကြီး
မအေးမိနဲ့ ကျွန်မက အသက်တူတူ မအေးမိ
အောက်က သားစိန်ကုန်း သမီး စံမိ ရှောင်မိ
တို့ရှိကြတယ်။ ဦးစစ်ပု အသက်ကြီးပြီး သေး
နုကလည်း ရောင်းမကောင်းတော့ အိမ်ကြီး
ဌာနေရာက ပြန်အပ်ပြီး ဆယ်လမ်းမှာ
အိမ်နစ်နန်းထားတယ်။ မအေးမိနဲ့ စိန်ကုန်းက
မော်လမြိုင်က မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေဝင်တဲ့
အချိန်ပို အဖော်တွေနဲ့လိုက်ပြီး မှောင်ခိုပစ္စည်း
သယ်ကြတာ။ မော်လမြိုင်က တရုတ်ကပြား
တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်ပြီး မအေးမိလက်ထပ်
တော့ ဒေါ်လှစီက တရုတ်ကုန်သည်ကြီးများ
အသင်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါတယ်။

စိန်ကုန်လည်း ရန်ကုန်အသိ
တရုတ်မလေးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သူတို့လက်ထဲမှာ ငွေကမရှိ
တော့ အသိတရုတ်တွေဆီက ငွေကို
အတိုးနဲ့ချေးယူပြီးတော့ အောက်ပြည်
အလယ်ပိုင်းက ပုစွန်ခြောက်၊ ငါးခြောက်ကုန်
ရောင်းသည်တွေဆီက ကုန်တွေယူရောင်း
တာ အတော်ဟန်ပါကျပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ အေးမိက ကလေး
သုံးယောက်၊ စိန်ကုန်းက ကလေးနှစ်ယောက်
ရတဲ့အချိန် စီးပွားဖြစ်ကြတော့ အိမ်ကျဉ်း
ကျဉ်းလေးငှားနေရာက အိမ်အကြီးကြီး ငှား
နေနိုင်ကြတယ်။

ကျွန်မအဖေနှစ်ယောက် ဘုရားဖူး
သွားကြမည်ဆိုတော့ ဒေါ်လှစီပါ မန္တလေး
ရောက်ဖူးအောင် လိုက်သွားတာ သူ့အိမ်က
ပုစွန်ခြောက်အကောင်ကြီးတွေကို ပြားရုံလေး
ထဲပြီး ဆီတွေအများကြီးနဲ့ကြော် ငါးရုံခြောက်
တွေ ပြားရုံထဲပြီး ဆီနဲ့ကြော်ပြီး နို့နုနုတော့နဲ့
ထည့်သွားပြီး သူ့ဟင်းကိုတော့ သူများကို
ကျွေးတယ်။ သူများဟင်းတော့ မစားတတ်
ဘူးဆိုပြီး မစားတဲ့ ဒေါ်လှစီပါ။ သူတို့စီးပွား
ဖြစ်တာ ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဒေါ်လှစီသမီး စံမိ
ကျွန်မအိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ “ကျွန်မတို့
ဒေါ်ခိုင်းတယ် ဘိုးတော်တစ်ယောက်ရှိတာ

အဲဒီ ဘိုးတော်ကို ကိုးကွယ်တဲ့လူတွေ
အများကြီးပဲ သိပ်ပြီး စီးပွားဖြစ်တာပဲတဲ့။ အဲဒါ
အမေက ဒေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လိုက်ခဲ့ပါ အစ်မ”
ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလိုက်သွားတာ သယ်နံ့ကျွန်း
ဘက်မှာပဲ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်လေးက ခပ်
သေးသေး။ ခေါ်မိုး ပျဉ်ကာ ဆယ်ငါးပေပတ်
လည်လောက်မှာ လူတွေက အများကြီးပဲ
အိမ်ပြိုကျမှာတောင် ကျွန်မနီးရိပ်တယ်။

ဒီအထဲမှာ ဘောင်းဘီဝတ်
တရုတ်မကြီးတွေတောင် ပါတယ်။ ဒေါ်လှစီ
က ပြောလို့ လိုက်လာကြတာ ဖြစ်မယ်ထင်
တယ်။

အဲဒီအိမ်ရဲ့ အတွင်းဘက်မှာ ဒေါ်လှ
စီ သားစိန်ကုန်းက မျက်စိမှိတ်ပြီး ပုတီးစိပ်
နေတာ မြင်ရတယ်။ ဒေါ်လှစီ သမီးကြီးနဲ့
သမက်က ဘိုးတော်ရှေ့မှာထိုင်လို့ တရုတ်မ
အိမ်ကြီးတွေက ဘိုးတော်ကို သူ့သားတရုတ်
ပြည်ကြီးသွားတာ ပြန်မလာလို့ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံ
ကိုပြတော့ ဘိုးတော်က...

“ပြန်လာမယ် ပြန်လာမယ် အဲဒီ
ဓာတ်ပုံကို ရေခွက်နဲ့ ရေစိမ်ထား ပြန်လာ
မှာ”

ဒီလိုပြောတယ်။ ဘိုးတော်ရုပ်ကို
ကျွန်မကြည့်တော့ တရုတ်ပြာရုပ်။ နှုတ်ခမ်း

မွေးနဲ့ တဘက်ကို ခေါင်းပေါင်းထားတယ်။
ပုဆိုး အင်္ကျီအပြာတွေ ဝတ်ထားတယ်။
ကောင်းသလို ဆတ်ပြီဆိုတဲ့ ခပ်ပပ်ပြာတယ်။

ခေါင်းပေါ်ကို သွန်းမပြည့်တော့
အိမ်ထောင်ရေးနောက်ပေး ခြောက်မှာ မိန့်တော့
နဲ့ မုန့်ဖက်ထုပ်တွေပေါင်းနေကြတယ်။
ဒီတုန်းက တန်ခူးလ၊ မိုးကလည်းမရွာ လူ
ကလည်း အိမ်နဲ့အပြည့်ဆိုတော့ တအား
အိုက်ကြရာ အိမ်လူစီသမီးကြီး မအေးမိက
သူ့ယောက်ျားကို ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီး
အနားကဆိုင်ကြီးမှာ ပန်ကာလေးဝယ်ခိုင်း
လိုက်ပြီး ပန်ကာလေးရောက်လာတော့
ဘိုးတော်ကို...

“ကျွန်မက ဘိုးတော်ကို ပန်ကာ
လှူပါတယ်”

ဆိုပြီး ပန်ကာကိုဖွင့်ပေးတယ်။
ဒီတော့ ဘိုးတော်က...

“အေး... အေး ကောင်းတာပေါ့
ကွယ်။ ပန်ကာမခေါ်နဲ့ကွဲ့၊ လူအများ ပန်းနေ
တဲ့နေရာမှာ ဒါလေးဖွင့်လိုက်တာ အပန်းချီ
သွားလို့ ပန်းကာ ပန်းကာလို့ခေါ်ကွဲ့။ ငါ့သမီး
ကြီး ဒါထက်ချမ်းသာဦးမှာပေါ့ကွယ်။ စီးပွား
တွေဟက်ဦးမယ် အကြံအစည်တွေ အောင်
မြင်ဦးမယ်ကွဲ့” ဆိုတော့ မအေးမိက...

ဘိဇ္ဇာဝေဒနာ စီးပွားရှမ်းသာ
ထွေ ဖြစ်ဦးမယ်။ လှုပ်လှိုင်
စီးပွားထွေ တို့ချစ်ဦးမယ်
ဆိုတာထွေယုံပြီး ငွေထွေ
ထပ်ချော့မို့သာ ဒီလိုဖြစ်
တာမို့ အောင်မပေတယ်။
အလှိုင်အလှိုင် မချဲ့နဲ့ ဂန္ဓဗိုက်
ကြ။ ထောင်တန်းကျမို့
မြင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့
လှုပ်ပါ့မလား

“အိမ်ပိုင်ရာပိုင် မရှိသေးပါဘူး
ဘိုးတော်။ အိမ်ပိုင် အပိုင်ရှိဖို့ပေးပါ” ဒီလို
ပြောတယ်။ ဘိုးတော်ကလည်း...

“အို... ငါ့သမီး စီးပွားချမ်းသာ
တိုးတက်မှာပေါ့ကွယ် အလုပ်အကိုင်များ
တိုးချဲ့မှာပေါ့ကွယ်”

ဒီလို ဘိုးတော်ကပြောလာတယ်။

ဒီလိုနေတုန်းပဲ အိမ်လူစီနဲ့ သမီး
စံစိတို့က မုန့်ဖက်ထုပ်တွေ အိုးကချပြီး
လူတစ်ယောက် တစ်ထုပ်စီဝေတယ်။
အိမ်လူစီတို့ သားအမိတွေလည်း မုန့်ဖက်ထုပ်
တွေကို စားလိုက်ကြတာ ဟိုတုန်းက သူများ
ကျွေးတာ ဘာမှမစားတဲ့ အိမ်လူစီ စားနေ
လိုက်တာ မြိန်ရည်ယုက်ရည်ပါပဲ ဘိုးတော်
ကိုလည်း ငွေနဲ့ကန်တော့ကြတယ်။

ဒီကစပြီးတဲ့နောက်မှာ မအေးမိနဲ့
စိန်ကုန်တို့က ငွေချေးနေကျ လူတွေဆီက
ငွေတွေအများကြီး ထပ်ယူကြတာပေါ့ ဟိုလူ
တွေကလည်း အတိုးကြီးကို မုန့်မုန့်ပြန်ပေး
နေတဲ့လူတွေ ယူသလောက်ပေးကြတာ
စာချုပ်ပေတဲနဲ့ လက်မှတ်ထိုးယူကြပြီး
ပင်လယ်ဘက်ကို ငွေအများကြီးပေးကြတာ
ပေါ့။ ဟိုလူတွေကလည်း ပုသိမ်မှာ အိမ်တွေ
ဝယ်၊ စက်လှေတွေ အကြီးကြီးတွေ ဝယ်ပြီး

တပ်ကြကိုင်ကြတာ။

ဒီမှာ ဒေါ်လှစိက လူကြီးရောဂါနဲ့
 ကွယ်လွန်သွား။ မအေးမိနဲ့ စိန်ကုန်းကလည်း
 မအေး အသုဘကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်
 ဖော်လှယ်ထဲက သတင်းနားထောင်တော့ ဒီ
 မိန့်တွင်း မိုးကြီးပြီး လေကြမ်းဝင်တိုက်တာ
 ကပ်လေ့တွေမြုပ်ပြီး ဒီလှေထဲ ပိုင်ရှင်ရဲသား
 မယောက်ပါ ပါသွားလို့ ငွေတွေဆုံးကုန်ရော။
 ဒီဆိုင် ပေးထားတဲ့ငွေတွေပါ မရတော့ဘူး။
 ဒီတော့ ငွေပိုင်ရှင်တရုတ်တွေက
 မိန့်နဲ့ စိန်ကုန်းကို တရားစွဲတော့ မအေး
 မိန့်နဲ့ စိန်ကုန်းတို့ ထောင်ကျကြရော။ စိန်ကုန်း
 ကလေးနပ်ယောက်ကိုတော့ စိန်ကုန်း

ယောက္ခမတွေက ခေါ်သွားတယ်။

မအေးမိယောက်ျားကတော့ မော်
 လမြိုင်ပြန်သွားပြီး သူငယ်ချင်းစားနဲ့ ယူပြီး
 ပြန်မလာတော့ဘူး။ ကလေးသုံးယောက်ကို
 စံမိနဲ့ ရှောင်မိတိုက် ကြည့်ရတယ်။ အိမ်ကြီး
 ကို ပြန်အပ်ပြီး အိမ်သေးသေးငှားနေကြ
 တယ်။
 ကျွန်မ တွေးကြည့်တယ်။ ဟို
 ဘိုးတော်က စီးပွားချမ်းသာတွေ ဖြစ်ဦးမယ်။
 လုပ်ကိုင်စီးပွားတွေ တိုးချဲ့ဦးမယ်ဆိုတာတွေ
 ယူပြီး ငွေတွေထပ်ချေးလို့သာ ဒီလိုဖြစ်တာ
 လို့ အောက်မေ့တာပဲ။ အလုပ်အကိုင် မချဲ့နဲ့
 ဂရုစိုက်ကြ။ ထောင်တန်းကျဖို့မြင်တယ်။

ဒီလိုဆိုရင် သူတို့လုပ်ပါ့မလား။

ခုတော့ ကျွန်မ တစ်ခေါက် ကလေး
 တွေကို သွားကြည့်တာ စံမိနဲ့ရှောင်မိက ဘဲဥ
 နှစ်လုံးကြော်ပြီး ကလေးသုံးယောက်ကို
 ကျွေးနေတယ်။ စံမိနဲ့ရှောင်မိကတော့
 ကျောက်ဖုရုံသီးကို ရေနဲ့ပြုတ်ပြီး စားနေကြ
 တယ်။
 “ကျောက်ဖုရုံသီးက ရင်အေးတယ်။
 အဆိပ်ပြေတယ်။ ဒါကြောင့် စားတာ” လို့
 ပြောကြတယ်။ ကျွန်မ ခေါင်ညိတ်ပြီး ပြန်ခဲ့
 ပါတယ်။
 တိုးတိုး

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

တေးတံခေါင်း

ငှက်များဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 တိုင်းရင်းဆေးဝါး၊ ယောက္ခမကြီးတင်္ဂါမုခ်သံ - 0610Y008484

ဟဟဟဟဟ

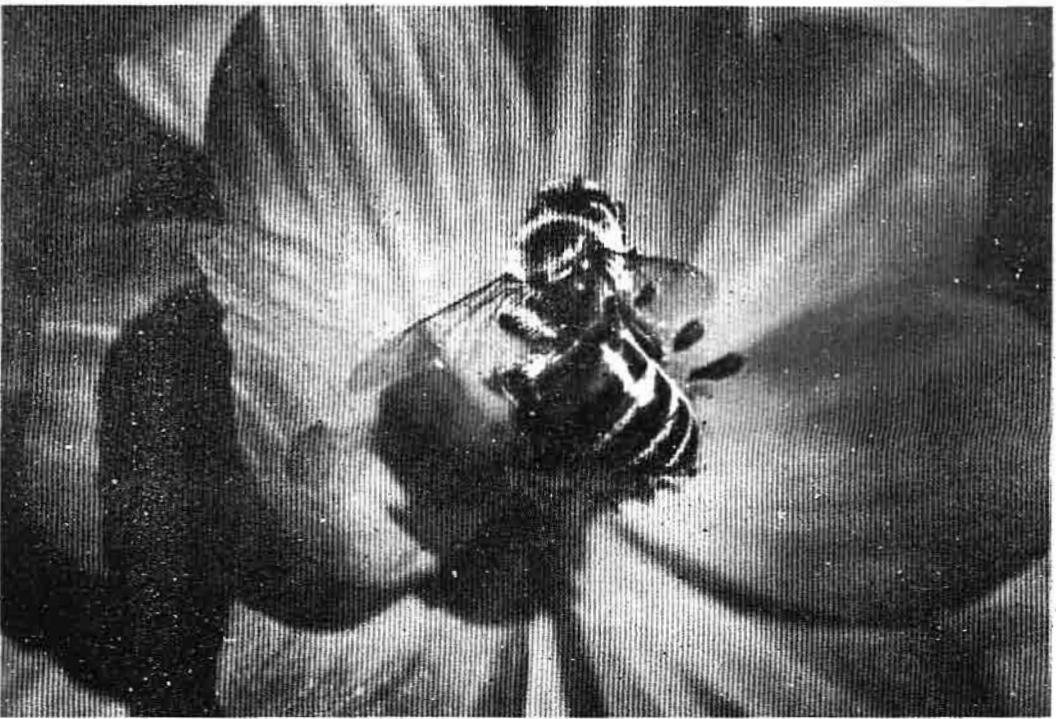

ပျားအုံပျားရဲ့ ကောင်းကျိုးဆုံးဖြတ်
ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ပျားအုံများတွင် ၂ မျိုးရှိပါသည်။
 ပျားကြီးအုံနှင့် ပျားလေးအုံဟူ၍ ရှိသည်။
 ပျားကြီးအုံများကို တောနက်ကြီးများတွင် တွေ့
 ရတတ်ပြီး ပျားကြီးအုံတစ်အုံလျှင် လှည်းဘီး
 ပမာဏရှိသည်။ ပျားရည်ကို များစွာရှိသည်။
 စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ကောလင်း ဝန်သို
 ပင်လယ်ဘူ၊ မြို့နယ်များတွင် လမ်းစဉ်ပါတီ
 ခေတ်က ပျားရည်ထုတ်လုပ်ရောင်းချသည့်
 လုပ်ငန်းကို မြို့နယ်သမဝါယမအသင်းက
 ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုပျားကြီးအုံများက
 ကျေးရွာရပ်ကွက်များတွင် အံ့လေးအုံထမရှိ၍

လူကို ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုး တစ်စုံတရာ
 သက်ရောက်မှုရှိသည်ဟု မကြားမိပါ။
 ပျားလေးရောပျားကြီးများမှာ လူတွေ
 နေထိုင်တဲ့ ရပ်ရွာအတွင်း သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊
 အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ၊ ဘုရားပုထိုးများတွင်
 အံ့လေးအုံထရှိပါသည်။ ထိုပျားအုံများ၏ အံ့
 သည်နေရာပေါ် မူတည်ပြီး နေထိုင်သူလူ
 ပုဂ္ဂိုလ်၊ မြို့ရွာဒေသကို အကောင်းအဆိုး
 အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။ ပျားကောင်များ
 သည် အနိစ္စကောင်းများဖြစ်ရာ ကုက္ကုဒအရပ်
 တွင် ပျားအုံလျှင် မကောင်းကျိုးပြုတတ်ပြီး

အနိစ္စအရပ်တွင် ကောင်းကျိုးရတတ်သည်
 ဟု ရှေးအစဉ်အလာကပင် နားလည်ခဲ့ကြ
 ပါသည်။
 ဘုရားပုထိုးစေတီရပ်ပွားတော်များ
 ပျားအုံလျှင် ကုက္ကုဒအရပ်ပျားအုံခြင်ဖြစ်၍ ထို
 ဒေသတစ်ဝိုက် ကျေးရွာရပ်ကွက်များ
 သာသနာရေးဆိုင်ရာများအတွက် မကောင်း
 ကျိုးကို ပေးတတ်ပါသည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်
 အရေးအခင်းမတိုင်ခင် တစ်လခန့်က
 ရွှေတိဂုံစေတီတော် အင်္ဂါထောင် ပထမ
 ပစ္စယံ အရန်စေတီတွင် ပျားအုံနေသည်ကို

စာရေးသူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ ဤ
ပျားအုံခြင်းအတွက် အကောင်းအဆိုးကို
မန္တလေးမြို့ ၁၅ လမ်းက ဟိန္ဒူဗေဒင်ဆရာ
ကြီး ဦးစိန်ကို မေးကြည့်ခဲ့ရာ သာသနာရေး
ပိုင်းဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖရိုဖရဲဖြစ်တတ်
ကြောင်း ဟောလိုက်ပါသည်။

အဆောက်အဦးမျက်နှာကြက်
လူတွေနေသည့် အထက်တွင် ပျားအုံပါက
ဆိုးကျိုးပေးတတ်ပါသည်။ စာရေးသူ မြန်မာ
ပြည်အထက်ပိုင်းက မြို့နယ်တစ်ခုတွင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ကျေးရွာဘုန်းကြီး
ကျောင်းလှေကားကို မိုးထားသည့် မျက်နှာ
ကြက်အမိုးတွင် ပျားအုံတစ်အုံတွေ့ခဲ့ရပါ
သည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအား အရှင်

ဘုရား လှေကားတက်အမိုးတွင် ပျားအုံ နေ၍
သတိထားဖို့ မကောင်းကျိုးသက်ရောက်နိုင်
ကြောင်း လျှောက်တင်ခဲ့ရာ ၇ ရက်ခန့်ကြာ
သောအခါ ဘုန်းကြီးက လူထွက်၍ အိမ်
ထောင်ပြသွားကြောင်း ထိုအခါ ဤကျောင်း
ကိုပိုင်သည်က အခြားရွာမှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာခံလူတွေက ထိုတခြားရွာ
က ဘုန်းကြီးကို ကျောင်းပေါ်အတက်မခံ
သဖြင့် မူလရွာသားတွေကတစ်ဖက် ဘုန်း
ကြီးရွာက လူတွေကတစ်ဖက် ကျောင်းအရေး
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟိုဟွေတွေဖြစ်တဲ့အတွက်
ကျောင်းကို လုံခြုံရေးချထားပြီး ပိတ်ထား
ရကြောင်း သိရပါသည်။

နောက်တစ်ဦးက ရဲအရာရှိကြီး

တစ်ဦးပါ။ သူ့ရဲ့ ဆန်ထည့်တဲ့ သေတ္တာထဲ
ပျားဝင်အုံရာ သူတို့မိသားစုက ကောင်းသည့်
နိမိတ်ပဲဆိုပြီး ဆန်ထည့်တဲ့သေတ္တာအနီးမှာ
ပျားတွေသောက်ရအောင် ရေအင်တုံချထား
ပေးပြီးညတိုင်းမှာ သူတို့မိသားစုက ဦးဆောင်
ပြီး ရပ်ကွက်ထဲက အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဓမ္မာရုံ
မှာ ဘုရားဝတ်တက်ကြပါသည်။ ပျားက
တစ်အုံကနေ နှစ်အုံ၊ နှစ်အုံကနေ သုံးအုံ
ပွားလာပါသည်။ တစ်ရက်တွင် အချုပ်ခန်း
ထဲက တရားခံကို အောက်လက်အရာရှိက
ထုတ်ပြီး ရေထမ်းခိုင်းရာက တရားခံသွက်
ပြေးတဲ့အတွက် မြို့နယ်တပ်ဖွဲ့များပါ ကြိုကြား
မူပေါ်လျှော့တယ်ဆိုပြီး တာဝန်မှရပ်နားခြင်း
ခံရပါသည်။

သူတို့မိသားစုကို ကျန်တဲ့မြို့နယ်က
တာဝန်ရှိသူတွေက သနား၍ လမ်းဆေး

နေရာကောင်းမှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်နိုင်အောင်
 နေအိမ်အဆောက်အဦးပါ ကူညီဆောက်ပေး
 ကြပါသည်။ နေအိမ်အဆောက်အဦးအသစ်
 အနီးတွင် ပျားကထပ်ပြီး ခွံပြန်ပါသည်။
 သူတို့ မိသားစုလည်း ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ရာမှာ
 ဆောင်းမကောင်းတဲ့အတွက် ရန်ကုန်ပြောင်း
 ရွှေရန်စီစဉ်ပါသည်။ ခင်ပွန်းလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 ရန်ကုန်ပြန်ပြီး နေရာထိုင်ခင်း စီမံရာ
 သူ့သူငယ်ချင်းက တောင်ကြွလာမှာ သူ
 ဆီရှိကြောင်း မင်းပြုပြန်ပြီး နေချင်နေပါဆို
 ချီ ခွံပြန် အိမ်ကို ပြုပြင်ပါသည်။ အိမ်ပြုပြင်
 ပြီး အညာမှာ သူ့မိသားစုကို ပြန်တွေ့ဖို့ စီစဉ်
 ပါတယ်။ ထိုအချိန်က မီးရထားတစ်လမ်းပဲ
 နီးကပ်ကြောင့် အိမ်ထောင်စု ပြောင်းရွှေ့ရန်
 မီးရထားတွဲတောင်းရပါသည်။ တော်တော်
 အိမ်တွဲအတွက် တွဲတောင်းတာက တစ်လ

ပျားအဖွဲ့ ချီကျီသက်ရောက်မှုက
 အပျားပြင်းထန်ပါတယ်။ အဲဒီတု
 ချီပျားအဖွဲ့ မကောင်းတဲ့ အာဖီသင်
 တော့ ပပျားပျားသွားအောင် ဘယ်လို
 ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုရင် ပျားအဖွဲ့လို
 တကယ်မြတ်က ကျတဲ့မေ့လို့ နှုတ်ခွဲ
 “နင်အင် နင်ခံ” ဟုပြော ပေးပြန်
 (၇) ဖြစ်ပေလျှင်

လောက်နေမှရတော့ သူတို့မိသားစုရန်ကုန်
 ရောက်တော့ သူတို့နေမယ့်အိမ်က သူငယ်
 ချင်းက သူတို့မလာတော့ဘူးထင်လို့ ဝင်နေ
 လိုက်ကြတယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒါ ရန်ကုန်
 မှာ သူတို့ မိသားစု တော်တော်ဒုက္ခရောက်
 သွားပါတယ်။ ပျားအဖွဲ့ခြင်းရဲ့ ကြီးစွာသော ဒုက္ခ
 ရောက်တဲ့ အတွေ့အကြုံပါပဲ။

ဘုရား နှစ် အရေးအခင်းဖြစ်ပါနိုး
 မှာ ယခင်ပြည်လမ်း ပြည်သူလွှတ်တော်
 အဝင် မှန်ဆောင်အထက် မျက်နှာကြက်မှာ
 ပျားအုံပါတယ်။ ကမ်းနားလမ်းက ယခင်
 လယ်သမား အလုပ်သမား လူငယ်အဖွဲ့
 အစည်းများရဲ့ ဌာနချုပ်ဖွင့်ထားတဲ့ ယခင်
 ပုလိပ်ရုံးကြီးဟောင်း အပေါ်ဆုံးထပ်မျက်နှာ
 ကြက်မှာ ပျားအုံပါတယ်။ ကျွန်တော်
 ကိုယ်တိုင်တွေ့ရတာပါ။ အကျိုးကတော့
 လွှတ်တော်ရော၊ လယ်/လုပ်လူငယ်အဖွဲ့
 အစည်းအားလုံး ဖျက်သိမ်းခံရတာပါပဲ။ ပျားအုံ
 ရဲ့ ဆိုက်ကျီသက်ရောက်မှုက အလွန်ပြင်းထန်
 ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီပျားအုံရဲ့ မကောင်းတဲ့
 အာနိသင်တွေ ပပျောက်သွားအောင် ဘယ်လို
 ရင်ဆိုင်ရမလဲဆိုရင် ပျားအုံကို တံစက်မြိတ်
 က ကျတဲ့ရေကို ခွက်နဲ့ “နင်အင် နင်ခံ”
 လို့ဆိုပြီး လက်ပြန် ၇ ကြိမ်ပတ်လျှင်

မကောင်းတဲ့ အာနိသင်များ ပပျောက်နိုင်တဲ့ အကြောင်း မှတ်သားရဖူးပါတယ်။ တံစက် ခြိတ်လက်ပြန်ရေနဲ့ ပက်ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ဖူးတဲ့ ယတြာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးရာသီမဟုတ်လို့ တံစက်ခြိတ်ကကျတဲ့ရေ ဘယ်လိုရနိုင်မလဲဆိုလျှင် တံစက်ခြိတ်က ရေကျအောင် အမိုးပေါ်တက်ပြီး ရေနဲ့လောင်းချ အောက်က အိုးတို့ ခွက်တို့နဲ့ ခံတဲ့ရေဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

လူနေတဲ့ အောက်ကစွဲလျှင် လှေခါးအောက်၊ လှေခါးတက်၊ အိမ်သာ စတဲ့ နေရာတွေ၊ မကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌအရပ်တွင် အနိဋ္ဌကောင်ဖြစ်တဲ့ ပျားစွဲလျှင် ကောင်းကျိုးပေးတတ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ အိမ်ခြံဝင်ထဲက

သစ်ပင်မှာ စွဲတာကတော့ ကောင်းကျိုးဆို ပြစ် သိပ်မသိသာလှပါဘူး။

ပျားစွဲနပ်ပိတ်ဟောကျွန်းမှာ အကျယ် တဝင့်ပါရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတာကိုသာ တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင် လောက်က မိုးကုတ်ပြီနယ်၊ ဘော်ပဒန်းဆိုတဲ့ ကျေးရွာက လူငယ်၊ အသက် ၁၇ နှစ် ၁၈ နှစ်ရှိမည်ထင်ပါတယ်။ သူက မနက် အိပ်ရာကအထ လှေခါးအတက်နားမှာ ထိုင်နေစဉ် သူရဲလက်ကို ပျားတွေလာအုံပါတယ်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပျားတွေလာအုံတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ကြေးမုံသတင်းစာထဲမှာ ဓာတ်ပုံနဲ့တကွ ပါလာတာပါ။ နောက်တစ်နှစ်လောက်နေတော့ အဲဒီရွာ ကျွန်တော် ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်သွားလို့ အဲဒီကလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားလည်း မေးတော့ သိန်း ၆၀ လောက်တန်တဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးရာသွားတဲ့ အကြောင်း သိရပါတယ်။ အဲဒီကာလက ငွေ ၁ သိန်းဟာ ယနေ့ကာလ သိန်း ၁၀၀ လောက် တန်ကြေးရှိပါတယ်။

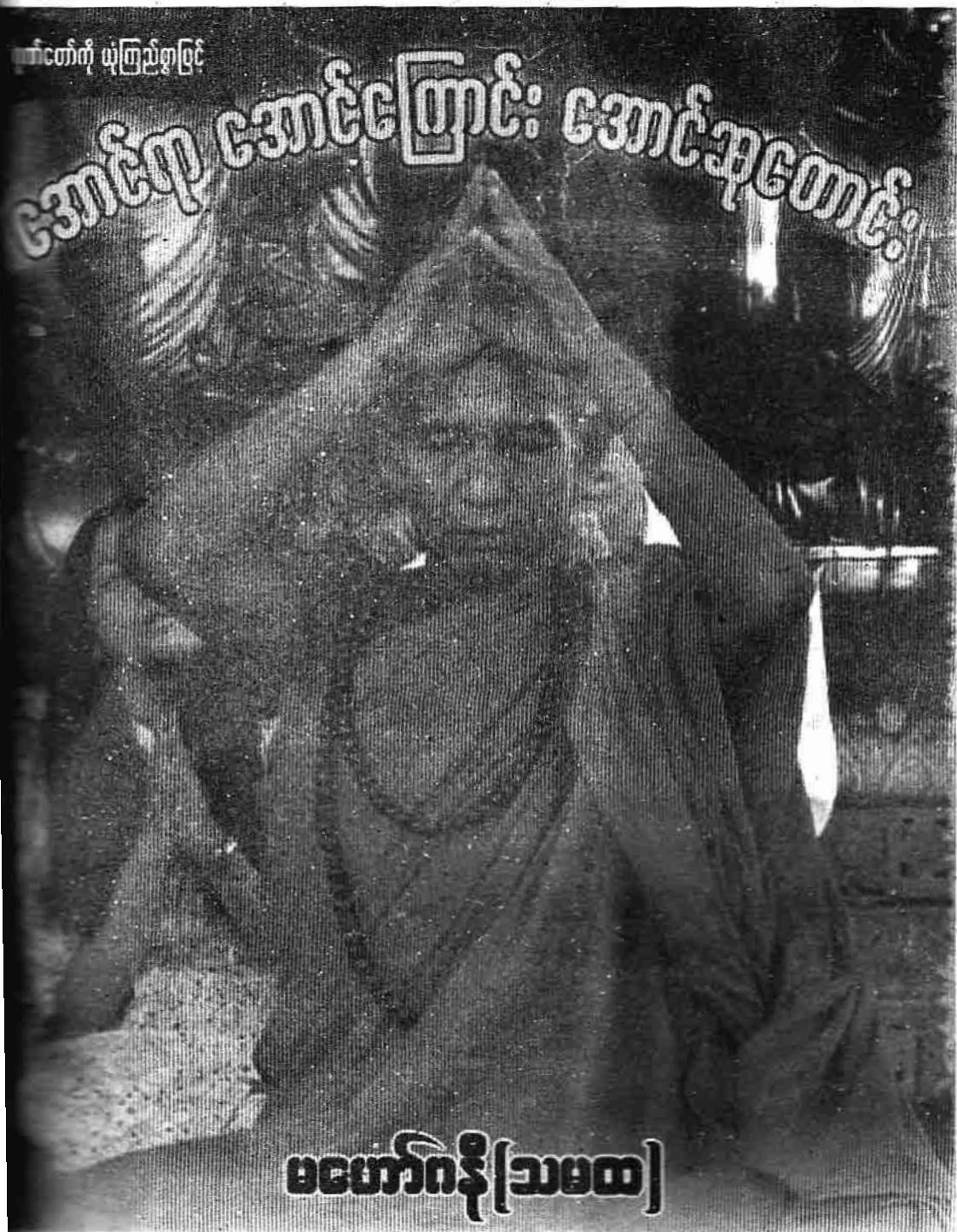
ကျွန်တော်နေခဲ့တဲ့ အထက်ပိုင်း ပြင်ယ်တစ်မြို့မှာ ဗြိတိသေ့တော်ကြီး ပုံလွန်တော်မူတော့ ဘုန်းကြီးပျံ ကြီးကျယ်ခမ်းနား

စွာ ကျင်းပပါတယ်။ ဘုန်းကြီးပျံမှာ ဘုန်းကြီး အလောင်းတင်တဲ့ ခမ်းနားလှပစွာ တုံ့ပြာသာဒ်များပါတဲ့ လောင်တိုက်ဆိုတာရှိပါတယ်။ အဲဒီပြာသာဒ်မှာ ပျားစွဲတာပါ။ အဲဒီကျောင်းတိုက်က ဘုန်းကြီးပျံပွဲပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းကပိုပြီး ကိုးကွယ်သူတွေ စည်ကားလာတယ်။ အဆောက်အဦးတွေတိုးလာတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ပြီနယ် သံယာဇာယကအကျိုးတော်ဆောင် ဆရာတော်ဖြစ်လာတယ်။ ကောင်းကျိုးရတဲ့ သဘောပါပဲ။

အကယ်၍ စာရှုသူတို့ ပျားအုံတဲ့ ဖြစ်စဉ်များနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့သည်ရှိသော် အကောင်းအဆိုးစဉ်းစားနိုင်ရန် တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

ဆရာဝင်း (သာကီနွယ်)

ဟင်္သာတကို ယုံကြည်စွာဖြင့်
အောင်ရာ အောင်ကြောင်း အောင်ဆုတောင်း

မဟော်ဂနီ(သမထ)

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကဖြစ်
သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် နီနီလမ်း
ရှိ မြန်သားစားသောက်ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းတစ်
ဦး ဖြစ်၏။ ထိုဆိုင်သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
“New Year” တွင် ဝန်ထမ်းများအား ကံစမ်း
မဲစောက်၍ ပျော်ရွှင်ပွဲများ ကျင်းပပေးနေကြ
ဖြစ်သည်။

ဇလာမပါသော ကံစမ်းမဲပွဲတော်
ဖြစ်၍လည်း ဝန်ထမ်းများ၏ ရင်ခုန်သံများမှာ
ရွှင်လန်း တက်ကြွနေကြ၏။ ပထမဆုံးမှာ
ရွှေတစ်ကျပ်သားဖြစ်၍ လူတိုင်းလိုချင်
တောင့်တနေသော ဆုဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင်
ဂီတများ၊ ရွတ်ဖတ်ရန် ဝိသနာထုံခဲ့သည့်
အလျှောက် ထိုနေ့တွင်လည်း ဂီတတစ်ပုဒ်
ကို ယုံကြည်စွာရွတ်ပွားနေမိ၏။ အိမ်က
မထွက်ခင်ကတည်းက ရွတ်ပွားလာခဲ့ရာ
ပြင်ပွဲကျင်းပချိန်အထိ အရွတ်မပျက်ခဲ့။

ကံဇာတာကပဲ တက်နေလို့လား။
ဂီတအစွမ်းကပဲ တက်လို့လေလား။ စိတ်
ဓာတ်အင်အားကပဲ ပြင်းပြနေလို့လား မသိ။
ပထမဆုံးဖြစ်သော ရွှေတစ်ကျပ်သားကို
ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှာ
တစ်နှစ်တည်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်အလုပ်

လုပ်ခဲ့သော လေးနှစ်တာကာလ၌ ဆုကြီး
များကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုဂီတ
အပေါ် ပို၍ ပို၍ ယုံကြည်ကိုးစား အားထား
လာခဲ့မိပါတော့သည်။ ထိုမျှသာမက ကုမ္ပဏီ
များ၌ အင်တာဗျူးသောအခါများတွင်လည်း
ကျွန်တော်သည် ထိုဂီတကိုပင် မနားမနေ
ရွတ်ဖတ်နေမိသည်။

အင်တာဗျူးဆိုတာကလည်း သိတဲ့
အတိုင်းပင် ခေါ်မှာက သုံးယောက်၊ ဖြေဆို
သူက အယောက်သုံးဆယ်ကျော်။ ဤ မည်
မျှသော ပြိုင်ပွဲများတွင်လည်း သရဖူဆောင်

နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နီးစပ်ရာ
အပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးမိတ်သဟာတို့ကို
အိမ်ထာဝရ၌ မပြတ်ရွတ်ပွားရန်လည်း
အိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။ ပြန်လည်ကြားသိခဲ့ရ
သူတို့တကွေ့၏ အောင်မြင်မှုကိုလည်း
ပြာသီလာရ၍ များစွာ ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ခဲ့
ရပါသည်။

ဤဂါထာကို “နမောလေးချက်
ပိဋကတ်ဂါထာ” ဟုလည်း ခေါ်ကြပါသည်။
ဦးပွဲတိုင်။ ယှဉ်ပြိုင်မှုတိုင်း၌ အောင်ပန်း

ဆင်နိုင်ရုံသာမက နေ့စဉ်မပျက် ရွတ်ပွား
ပူဇော်ပါက စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်များပြား
လာရခြင်း၊ လာဘ်လာဘ ပေါ်ကြွယ်ခြင်း၊
အရောင်းအဝယ်လိုက်ခြင်းများ ကြုံတွေ့လာ
ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ ဘဝအဆင့်
အတန်းမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ တိုး
တက် မြင့်မားလာရုံမျှမက အကူညီထောက်
ပံ့များ ရရှိခြင်း၊ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း
များကြုံ ရခြင်းတို့ကိုလည်း ရရှိခံစားနိုင်လာ
မည် ဖြစ်ပါသည်။

အမှအခင်း ကြုံရသောအခါ မိမိ
တတ်စွမ်းသမျှ အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ ပုတီးစိပ်
ကြည့်ပါ။ မုချမသွေ အောင်ပန်းဝေရမည်ဟု
ညွှန်ချင်ပါသည်။ ဤဂါထာကို ကျွန်တော်၏
ဖခင်ဖြစ်သူကိုင်ဆောင်သော မုတ်စုစာအုပ်၌
လက်ရေးအဖြစ် တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး အနက်
အဓိပ္ပာယ်ကိုကား သိခဲ့ပါ။

သို့သော်လည်း အစွမ်းလည်းထက်၊
အကျိုးပေးလည်း မြန်သော ဤဦးပွဲတိုင်
နိုင်စေမည့် ဂါထာကို အများသူငါအကျိုး
အတွက် ရည်ရွယ်၍ အောက်ပါအတိုင်း
တော်ပြုလိုက်ရပါတော့သည်။

အောင်ဆုဝန်သည့် နမော (၄) ချက်
ဂါထာတော်

- နမော ဗုဒ္ဓိကာရံ အတ္ထုနောယိံ
- နမော ဗုဒ္ဓိကာရံ ဓိတ္တယိံ
- နမော ဗုဒ္ဓိကာရံ ဣန္ဒြိယိံ
- နမော ဗုဒ္ဓိကာရံ ဉာတိယိံ

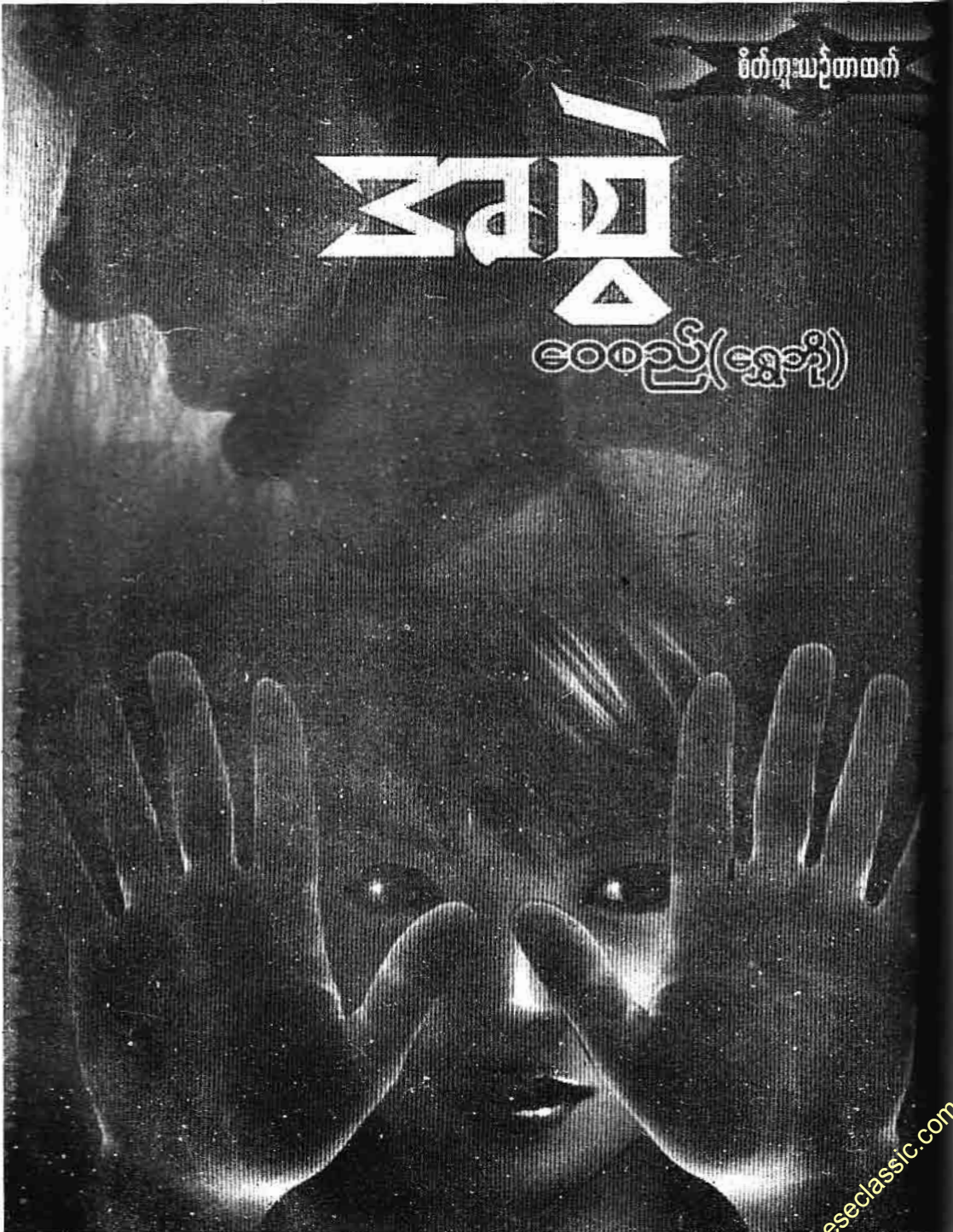
မဟော်ဂနီ(သမထ)

စိတ်ကူးယဉ်တထာ

အာပူ

မောင်ညို(ရွှေခို)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀)ခန့်က Ed အောင်သိုက်၏ “ကိုဘထူး မဦးခင်း တင်မောင်မောင်” ဟူသော အသံလွှင့်တတ်သမီးလေးကို မကြာခဏ သတိရမိပါသည်။ ထိုတတ်လမ်းတွင် “မဦးခင်း” သည် ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုဘထူးနှင့် တင်မောင်မောင်တို့မှာ “မဦးခင်း” ၏ ကျောင်းနေအင်္ဂါ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် “မဦးခင်း” ကို ကြိုတင်ပြီးနေသော တင်မောင်မောင်တစ်ယောက် ခေါ်ခေါ်တိုင်း နေအိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။

“မဦးခင်း” တွင် အတူနေသော အဒေါ်မောင်မောင်လည်းရှိပါသည်။ မဦးခင်းက သူ့အား ချစ်လှည့်လာသော တင်မောင်မောင်ကို

“တင်မောင်မောင် နှင့် စာတွေအတူ လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးဆိုက်ရာ...

“ဟဲ့...မဦးခင်း ကြည့်လည်းပြောမို့လေ တင်မောင်မောင်က ညည်းနဲ့ရွယ်တူညည်းသူငယ်ချင်းမို့လား ဘာကြောင့် စာဆိုက်နိုင်ရဲ့လားလို့ မေးနေရပြန်တာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပုံကို မကြာခဏ သတိရမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေရကား ဆရာမလေသံဆရာမဟန်ပန်တို့က ဖျောက်လိုရတော့မည်မထင်တော့ပါ။

ရှေးရှေးတုန်းကဆိုလျှင် ကျောင်းအားလုံးက ဖွန် ၁ ရက်မှဖွင့်ပြီး မတ်လမှာပိတ်ပါသည်။ ယခု ကောလိပ်များကို တက်နေသော ကလေးများ (ကျောင်းသားများ) မှာ ဘယ်အချိန်စဖွင့်ပြီး ဘယ်အချိန်ပိတ်သည်ကို ကျွန်မမသိတော့ပါ။ ဆရာမလုပ်သက် နှစ်ပေါင်း (၄၀) ကျော်လာပြီဖြစ်ရကား တပည့်များကလည်း ရေတွက်၍ ရနိုင်ကောင်းသော်လည်း မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။ ထိုမမှတ်မိရသည့် အထဲတွင်မှ တစ်နေ့တွင် ခရိုင်မြေစာရင်းရုံးသို့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားရပါလေ၏။ အရာရှိရုံးခန်းရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေစဉ် မြင်ဖူးသလိုလိုဟု ထင်ရသော သူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ထိုသူက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်...

“တီချယ်ကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ” ဟု မေးသဖြင့်...

“ဪ... မြေကွက်လေးဝယ်ထားလို့ မြေစာရင်းအမည်ပြောင်းဖို့ လာတာပါကွယ်”

“သားရော ရုံးကိစ္စရှိလို့လား” ဟု မေးချလိုက်လေရာ...

“တီချယ်ကြီး သားက ဒီရုံးမှာလုပ်နေတာပါ ခင်ဗျ”

ဟု မြေလိုက်ပါ၏။ စိတ်ထဲတွင် တော့...

“ဪ...တစ်ချိန်က ငါ့တပည့်လေး လုပ်ငန်းခွင်ရောက်နေပြီပဲ တော်သေးတာပေါ့ ဒီရုံးမှာ သူရှိနေတော့ အနည်းဆုံး သူ့အရာရှိနဲ့တော့ မိတ်ဆက်ပေးတန်ကောင်းရဲ့”

လို့ တွေးနေမိပါသည်။ အမှန်တော့ ငေးနေမိပါသည်။

ခဏလေးကြာတော့ မောင်မင်းကြီး သားလေးကို မမြင်ရတော့ဘဲ အသက် ၄၀ ခန့် တစ်ယောက်က...

“ဆရာမကြီး အရာရှိနဲ့ ဝင်တွေ့လို့ရပါပြီ”

ဆိုလေမှ အရာရှိရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“ရှေး...အရာရှိဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ စောစောက နှုတ်ဆက်ခဲ့တဲ့သူက ကျွန်မတပည့်လေးပါလား”

ကျွန်မတို့ ရွှေဘိုမြို့သည် မန္တလေး

မြို့နှင့် မိုင် (၇၀)ကျော် ဝေးပြီး မန္တလေး-
ခြစ်ကြီးနား မီးရထားလမ်းပေါ်တွင် ရှိပါသည်။
(GRADE 11) ခေါ် ဒဿမတန်း ကျောင်း
သားလေးများ၏ MY NATIVE TOWN
ESSAY ကို ဘာသာပြန်ကြည့်လိုက်ခြင်းပါ။
ရွှေဘိုနှင့် မန္တလေးပြေးဆွဲနေသော ဘတ်စ်
လိုင်းကား ၅ သင်းထက်မနည်း ရှိပြီး တစ်
နာရီခြားတစ်စင်း ထွက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏
သမီးလေးနှင့် တပည့်လေးမှာ မန္တလေး
တော်မူတက္ကသိုလ်သို့ ပြန်ကြလေရာ ထို

လိုင်းကားများထဲမှ ရန်ကြီးအောင် မန်းကား
နှင့် ပြန်ကြလေ၏။ မန္တလေးရောက်လျှင်
(အဆောင်ရောက်လျှင်) ဖုန်းဆက်နော်ဟု
ကျွန်မမှာလိုက်သဖြင့် ဖုန်းဆက်ကြပါသည်
နားဆင်ကြပါ။

“မေမေ သမီးတို့ရောက်ပါပြီ။ ကား
ပေါ်မှာလေ သမီးတို့ တီချယ် ခေါ်သန်းသန်း
ညွန့်နဲ့တွေ့တယ်။ သူက ကားထွက်ခါနီးမှ
ရောက်လာတာ သမီးတို့လည်း နှုတ်ဆက်ဖို့
ကြည့်နေတုန်းပေါ့ မေမေရယ်။ ရွာသားတစ်

ယောက်က ကားပေါ်အပြေးအလွှား တက်
လာတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း စီးကရက်
သောက်လို့။ အဲဒါလေ သူ့စီးကရက်မီးက
တီချယ် ခေါ်သန်းသန်းညွန့်ရဲ့ ဘယ်ဘက်
လက်မောင်းကို ထိုးမိသွားတယ် အင်္ကျီလေး
ပါ မီးထိသွားတာပေါ့။ အဲဒါလေ တီချယ်က

“အောင်မယ် ထစမ်း လာစမ်း
ကားပေါ်မှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရလို့ ချေး
ထားတာ မတွေ့ဘူးလား။”

“လူကို ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးသွား

တယ် ကံဟယ်... ကံဟယ်"

ဆိုပြီး အဲဒီ လူရဲ့ ကျောကြီးကို ခြိမ်းကနဲ ရိုက်ချလိုက်တာ မေမေရဲ့ အဲဒီ ထွက်လည်း ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ တိချယ်က ခေါ်ယာလေး ကိုလည်း ...

"ဟဲ့ . . . နင်တို့ခရီးသည်လည်း ခြည်ပြောကြဦး။ ကားပေါ်စာရေးထားရုံနဲ့ ဆရာ အချို့က စာမှမတတ်ကြဘူး။ နင်တို့ အိပ်ကလည်း ပြောကြဦးဟဲ့"

လို့ ပြောပြန်ပါတယ်။ မေမေရေ ဆရာမဆိုတော့ အားလုံးကို သူတပည့်တွေ ခေါ် သူကမှတ်နေတာနော်။ သမီးတို့နှစ် ယောက်လည်း တိချယ်ကို နှုတ်မဆက်ရဲ တော့။ အုန်းတောမှာကား ခဏနားမှ နှုတ်မဆက်မိတော့တယ်" တဲ့။

စာတော်ပြီး ငွေမတော်ကြသော တပည့် ဆေးကျောင်းသားလေးများသည် ဆေးတိုက်ပင်ခေါ် ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှာ ဆေးတက္ကသိုလ် ဝက်ကြရပါသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာ ကြသော ကျွန်မနဲ့ စကားပြောကြလျှင်ဖြင့်

"တင်ပိုဘုရား၊ တပည့်တော်က" ဆိုတာတွေပါလို့ သားတို့ ဆေး ကျောင်းဆရာ တင်ပိုဘုရား ပြောဖြစ်သေး

လားလို့မေးတော့...

"ဟာ... တိချယ်ကြီးရေ၊ ဘယ် လောက် သတိထားထား တင်ပိုဘုရား ကတော့ ပြောမိတာပဲဗျ" တဲ့။

ကျွန်မတို့ညီသည် ဆန်စပါး ဂုံ့ ပဲ အမျိုးမျိုး၊ ချည်ထည်နှင့် ရွှေတိုင်းဒေသလို့ ခေါ်ရလောက်အောင် ရွှေကလည်း ထွက် တာမို့ နိုင်ငံတော်၏ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် အပြင် ပုဂ္ဂလိကဘဏ်များစွာ ရှိပါသည်။ တပည့်လေးတော်တော်များများ ထိုဘဏ်

များတွင် အလုပ်ကြွေပါသည်။ ထိုအထဲတွင် တံခါးပေါက်စောင့်ရသော တပည့်လေးမှာ ဝင်လာသမျှသော CUSTOMER များကို "မင်္ဂလာပါ" ဟု နှုတ်ဆက်ရပြီး ပြန်ထွက် လျှင် "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟု ဖြေရပါ သည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်တော့ "ဒီနေ့ လေး ကျောင်းတန်းက တစ်တန်းလုံး မင်္ဂလာ ပါ ဆိုတာတောင် သူကပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့တာ အခု မင်းလေး အတိုးချပြီး ဆိုပေတော့လို့" စိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ထို

တပည့်လေးသည် သူ့အိမ်ကို ဆွဲခိမ်းဝင်
လာလျှင် “မင်္ဂလာပါ” ဟု နှုတ်ဆက်ပါလေ
၏။ ထားပါတော့လေ ဒါကကောင်းပါသည်။
သို့သော် ပြန်သွားလျှင်လည်း “ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်” ဟု ပြောနေပြန်သဖြင့် သူမခင်က
သားလေးအား ဆွဲသည်ပြန်လျှင် အနားမှာ
မနေစေရန် သတိပေးထားရပါလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကျွန်မ၏ တကလေး
(ယခုတော့ တကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ
တူကြီးဖြစ်နေပါပြီ) သည် TV အလွန်
ဝါသနာကြီးလှပါသည်။ ယခုတော့ GAME
ဝါသနာကြီးနေပါသည်။ သူတို့အိမ်ပေါ်ထပ်
တွင် TV တစ်လုံး အောက်ထပ်ညွှန်း
တွင် တစ်လုံးနှင့် ကားဂိုဒေါင်နှင့် စတိုးခန်း
အပေါ်တွင် ညအိပ်ညနေ ဆွေမျိုးသားချင်း
ဆွဲသည်များကြည့်ရန် TV တစ်လုံး ထား
ရှိပါသည်။ အိမ်ပေါ်တွင် ဘုရားခန်းရေရှိ TV
ကိုမူ အိမ်သားများနှင့် အဖေဖြစ်သူ ကျွန်မ
အလည်ရောက်တိုင်း ကြည့်ကြပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ခွေးကလေး လားစီ
အခွေဟုထင်ပါသည်။ အခွေပွင့်ပြီး ကျွန်မ
တို့ တုဝ်းနစ်ယောက်သာ ကြည့်ကြပါသည်။
နောက်ထပ် အခြားအခွေတစ်ခုကြည့်နှင့်
ည ၁၁ နာရီ ရောက်သွားပါတော့သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်မက ကြည့်လို၍မဟုတ်
ဘဲ တကလေးအဖော်ရရန်သာ ကြည့်ဖြစ်ပါ
သည်။ ၁၁ နာရီထိုးတာနှင့်

“ကဲ... သားလေး TV ပိတ်ပြီး
အိပ်ကြစို့”

“ဘုရား ကန်တော့လိုက်နော်”
ဟုပြောပြီး ကျွန်မက ကုလားထိုင်
များကို နေရာတကျ ထားလိုက်ပြီး ဘုရား
ကန်တော့ခိုင်းထားသော တကလေးကို
အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိရာ အလိုလေး
မြတ်စွာဘုရား တကလေးက TV ကြီးကို
တိုင်ပြီးကန်တော့နေပါလား။

“ဟဲ့... သားရဲ့ ဘုရားစင်က
ဟိုမှာလေ” ဟု ပြောလေမှ

“သားသားက မေ့သွားလို့ ကြီးပိုရဲ့”
လို့ ပြောပြီး ဘုရားစင်ဘက် လှည့်
ကန်တော့ရှာပါသည်။ ဪ... အစွဲကြီး
လှပါကလား။

ကျွန်မ၏ သမီးကြီးနှင့် သက်တူ
ရွယ်တူ အတန်းတူဖြစ်သော တပည့်မ
ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာ့ဆက်
သွယ်ရေးမှာ အလုပ်ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သူမမှာ
လာလာသမျှသော ဖုန်းတွေဖြေရ၊ သူက
ဆက်ရ၊ ဒီကြားထဲ မိဘအဖွဲ့မျိုးသားချင်း

တွေက ဟိုး အဝေးတစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ
ဆိုတော့ ဖုန်းနဲ့ပဲ အလွမ်းပြောနေရာသူမ
တစ်ခုကောင်းတာက သူမောင်၊ ညီမလေး
တွေကမိ သူနဲ့တစ်ရုံးထဲ အလုပ်ရပြီး ဝန်
ထမ်းအိမ်ရာက တိုက်ခန်းမှာ အတူနေနေ
ကြရတာကြောင့် နေရေး၊ စားရေး အဆင်
ပြေတယ်လို့ ပြောရမှာဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့
တွင် သူတို့ညွှန်းခန်းတွင် TV ကြည့်ကြပြီး
မောင်ညီမလေးကို

“TV ပိတ်တော့နော် မမကြီး ဘုရား
ကန်တော့တော့မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် TV
ကို ထုံးစံအသံတိုးပြီး ကြည့်နေကြသည်။
“ဟဲ့လို... ဟဲ့လို” ဟု ဆိုသဖြင့် အစ်မကြီး
ဆီ ဘယ်ဖုန်းက ဝင်လာတာပါလိမ့်ဆိုပြီး

မောင်ညီမလေးတွေက ကြည့်လိုက်တော့
မမကြီးက ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်
ပြီး အစိနွေယု... အစိနွေယုဆိုရက
“ဟဲ့လို... ဟဲ့လို” လို့ ဆိုလိုက်ကာပဲ မြင်နေ
ပါတော့သည်။ ဪ... တကယ့်အဖြစ်
အပျက်များသည် စိတ်ကူးယဉ်တာထက်
ပိုလွန်နေပါကလား။ ဪ... အစွဲ
အစွဲပါလေ။

ဝေစည်(ရွှေဘုံ)

(၅) ပါးသိလယ်တကိုယ်ကျင့်စာရား

နောက်မကျသေးသောအသိ

ရေးဆွဲသူ: (ဒဂုံ/မြောက်)

ကိုမောင်မောင်မှာ အသက် (၄၅) အရွယ် ဂေါ်မခွန် လူပျိုကြီးတစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်ကာ အဂ္ဂိမြို့သစ် မြောက်ပိုင်းတွင် မိဘ များနှင့်အတူ နေထိုင်ပြီး ကားအရောင်း အဝယ် ပွဲစားလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူဖြစ်၏။ သောက်သောက်စားစား ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲတွင် အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် လိုက်ရေညီတွေ နေထိုင် သူဖြစ်၏။ ကိုမောင်မောင် တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မွန်းလွဲ (၃) နာရီ သို့ ညွှန်ပြနေလေပြီ။ တန်းပေါ်တွင် ချိတ် ထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲယူဝတ် ဆင်လိုက်ကာ အင်္ကျီကျယ်သီးတပ်နေရင်းမှ

“အမေ ကျွန်တော် လမ်းထိပ် အကြော်ဆိုင်မှာ အကြော်သွားစားမလို့၊ အမေတာမှာဦးမလဲ”

ညှော်ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင် တွင် ထိုင်နေသော မိခင်ဖြစ်သူအား လှမ်း မေးလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး မင်းသား မြန်မြန် သွား မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

မိခင်ဖြစ်သူအား လှမ်းပြောရင်း လမ်းထိပ်အကြော်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့

သည်။ အိမ်ရှေ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်သို့ အရောက်တွင် ခေါင်းရင်းနှစ်အိမ်ကျော်မှ ကိုထွန်းအေးနှင့် ဆုံသဖြင့်

“ကိုထွန်းအေး ဘယ်ကပြန်လာတာ လဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာ တာ မင်းကောဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော် လမ်းထိပ်အကြော် ဆိုင်မှာ အကြော်သွားစားမလို့ လိုက်စား ပါဦးလား”

“ဘာလဲ အကြော်ဆိုင်ရောက် ဖြတ် သွားတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို တစ်ယောက် မကျန် လိုက်ငမ်းမလို့ မဟုတ်လား။ မင်း အကြောင်း မသိတာကျနေတာပဲ။ မြန်မြန် သွား နောက်ကျနေဦးမယ်”

“ဟာဗျာ ကိုထွန်းအေးကလည်း လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ကိုမောင်မောင်အကြော်ဆိုင်သို့ ရောက်တော့ အကြော်ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေ၏။

“မြေ ငါ့ကို တို့ဟူးကြောနဲ့ ဘူးသီး ကြော်ရောပြီး (၃၀၀) သုံးရာဖိုးထည့်ဟာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုမောင်မောင်”

မြေအကြော်ဗန်းမှ အကြော်များကို ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်နေရင်းမှ

“ကိုမောင်မောင် ဒီရက်ပိုင်း ဘယ်မှ သွားတာမတွေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်မြေ ငါတို့ကားပွဲစား တွေ သိပ်အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူးဟာ။ ကား SHOW ROOM တွေက ပို့လိုပေါက်နေတော့ ငါတို့လည်း စားပေါက်တွေ ပိတ်ကုန်ပြီ ငါတောင် အလုပ်တစ်ခု ပြောင်းလုပ်မလားလို့ စဉ်းစားနေတာ”

ကိုမောင်မောင်က မြေလာချအေး သော အကြော်ပန်းကန်ထဲမှ ဘူးသီးကြော် တစ်ခုကို အချဉ်ရည်နှင့်တို့ကာ တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပြီး

“မြေ နှင့်ယောက်ျားနဲ့ကလေးတွေ ရော မမြင်ပါလား”

“ကိုအောင်ကျော်က ဗြိတိန်မှာ ပန်း အလုပ်ရလို့သွားလုပ်တယ်။ ကလေးနဲ့ ယောက်ကတော့ ကျောင်းကပြန်မလာသေး ဘူး။ ကိုမောင်မောင်ရော ဘယ်လိုပဲ သီတင်းကျွတ်ပြီးလို့ တန်ဆောင်မုန်းတောင် ရောက်နေပြီ။ ဘာသံမှ မကြားသေးပါလား”

“အေးဟာ ငါလည်း ဂေါ်တော့မယ် တာပဲ မမှတ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“ကိုမောင်မောင်က ဥစ္စာပေါ် နေ ချောပဲ။ ကိုမောင်မောင်က ချိုးများနေတာပဲ”

အသံ

စကားကောင်းနေစဉ် ဆိုင်ရှေ့မှ
အသံအိတ်ထောက်ပြီး ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ဝင်လာကာ

“အစ်မ ဘုန်းကြော် နှစ်ရာဖိုး
အိတ်ကြော် သုံးရာဖိုးပေးပါ”

ကိုမောင်မောင် အသံလာရာသို့
ပြည့်လိုက်တော့ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်
မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်တောင့်တောင့်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်

“အားပါး လှချက်ကတော့ ကမ်း
အနီး ကောင်မလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို
အိတ်ဖြင့် မျက်ခုံးကျွတ်မတတ် ခေါ်တော
အိတ်ဖြင့် အငယ်မရ ကြည့်နေ၏။

“အစ်မ မြန်မြန်လုပ်ပါ။ ကျွန်မ ဒီမှာ
အိတ်ကြော်မနေရဲတော့ဘူး။ ကြောက်တောင်
မရှိ”

“ရပြီ ညီမလေးရေ ရှေး... ရှေး”
ကောင်မလေးက မြဲမြဲလှမ်းပေး
အကြော်ထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်
အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ကိုမောင်မောင်
အိတ်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ

“ကိုယ့်အသက်မှ အားမနာ လူကို
အိတ်ထောက်တာ စားတော့ ငါးတော့မယ်”

အတိုင်းပဲ ဟွန်း။

မကြားတကြားပြောရင်း ခြေ
ဆောင့်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား၏။ ကိုမောင်
မောင်က သားရေများကို ခြုံချလိုက်၏။

“ဂလု” မြူက
“ကိုမောင်မောင် သရေတွေကို
ခြုံချလိုက်တဲ့အသံက ဒီကနေတောင် ကြား
ရတယ်”

“နင်ကလည်းဟာ ကြားရင်လည်း
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။
တကယ်ထဲမပဲ”

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး
ထိုင်ဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်
ဆင်းလာကာ

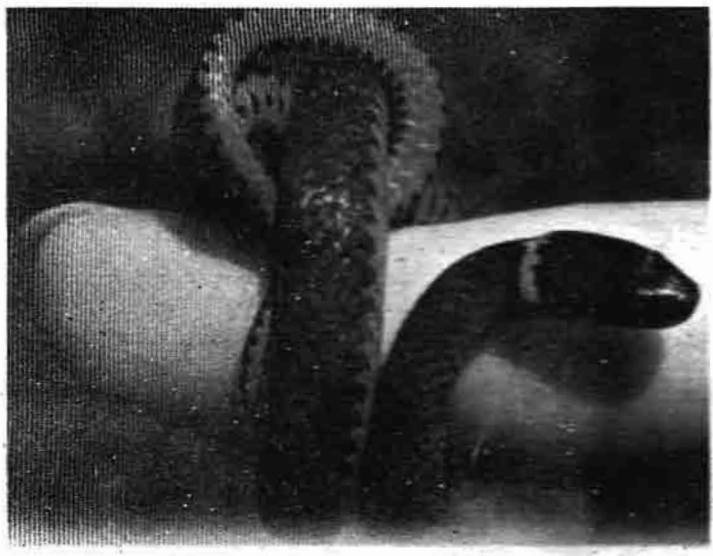
“ဟေ့ မောင်မောင် ငါ မင်းဆီကို
လာခဲ့တာ တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့”

“ဟာ . . . ကိုအောင်မြင့်ပါလား။
ဘယ်ကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်လာတာ
လဲ”

“ဘယ်ကမှ မျက်စိမလည်ဘူး။
မင်းဆီကိုပဲ လာတာ”

“ကိုအောင်မြင့်က ပြောပြောဆိုဆို
ကိုမောင်မောင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။
ကိုမောင်မောင်က ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး ဘာ
ကိစ္စလဲ။

“ငါ ဒီကားကို ပြန်ထုတ်ချင်လို့ကွ။
မင်းဆီမှာ ဝယ်လက်ရှိထားတယ်ကြားလို့
လာခဲ့တာ”

“ဒီကိစ္စလား ဘာမှမပူနဲ့ ခင်ဗျား ကား (၃) ရက်အတွင်း အရောင်းအဝယ် တည်စေရမယ်။ ဈေးကားကိုတော့ ဝယ် လက်နဲ့တွေ့မှပဲ တိုက်ရိုက်ပြောပေတော့”

“အေး... အဲဒီ ငါ့ပြန်မယ်။ မင်း ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟာ ပြန်တော့မလို့လား။ ကျွန် တော်လည်း လိုက်မယ်လေ”

“မင်းက ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ”

“ကျောင်းလမ်းထိပ်က ဆည်းဆာ ဘီယာဆိုင်ကိုပေါ့ဗျ”

နယ်ယောက်သား ကားပေါ်တိုက် လာကာ မောင်းထွက်သွားကြလေတော့၏။ မြဲမြဲက ဆွဲသည်နှင့် အတူထွက်သွားသော ကိုမောင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“အင်း... သောက်သောက်စား စား ပေါ့ပေါ့နဲ့ ပေါ့ပေါ့စားနဲ့ အသက်လည်း (၄၀) ကျော်ပြီ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းမမရတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

မြဲမြဲတစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆို နှင့် ကိုမောင်မောင်တို့ စားသွားသော အကြမ်းပန်းကန်ကို-သိမ်းလိုက်ပြီး ခုံတွင် ပေနေသော အချဉ်ရည်စက်များကို အဝတ် ဆုတ်နှင့် သုတ်လိုက်ကာ ဓာတ်ဘူးနှင့်

အကြမ်းပန်းကန်လုံးများကို လင်ဗန်းထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး လင်ဗန်းကို နေသားတကျ ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ လင်ဗန်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်... ဒီမှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ် လုံးပါလား။ ကိုမောင်မောင် ကျန်ခဲ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟို ဆွဲသည်ကျန်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက် ရင်း”

“ပိုက်ဆံအိတ်ကတော့ မောင်းနေ တာပဲ။ ဘာတွေများပါသလဲတော့ မသိဘူး။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ဟင်... (၅၀၀၀) ငါးထောင်တန်တွေ အထပ်လိုက်ပါလား။ ဒီမှာလဲ လိပ်စာကဒ်တစ်ခု။ အင်း... တစ် သိန်းအုပ်ဆယ်အုပ်။ ဒါဆိုရင် ဆယ်သိန်း ကြီးများတောင်ပေါ့”

ဒီလောက်များပြားလှသော ပိုက်ဆံ တွေ တစ်ခါမှ မကိုင်းဘူးသဖြင့် မြဲမြဲတစ် ယောက် ပိုက်ဆံတွေကို ကြည့်ရင်း ကိုင် ထားသော လက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် လို့နေသည်။ ဘေးကလူတွေများ တွေ့သွား လေမလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဘေးတစ် ဖက်တစ်ချက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အနီး

အနားတွင် ဘယ်သူမှ ရှိမနေသဖြင့် “ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”

ဟု နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်၍ သင် ပြင်းချလိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားနဲ့ သုတ်သော အဝတ်စုတ်နှင့် သေသေချာချာ ပတ်၍ စားပွဲခုံအောက်မှ ထင်းစည်းတွေ ကြား ထိုးထည့်ကာ ဝှက်ထားလိုက်၏။ အနံ့မြိန်နေသော ရင်အုံကို လက်နဲ့ထိ လိုက်ရင်းမှ အနီးတွင်ရှိသော သောက်ရေခဲ မှ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်၏။ အကြော်အိုးနား ဟန်မပျက်ပြန်ထိုင်လိုက် ပြီး အကြော် ဆက်ကြော်နေလိုက်သည်။ အကြော် ကြော်နေရင်း

“အင်း... ဒီလကုန်ရင် အိမ်ထဲ ပြည့်ပြီ။ နောက်ခြောက်လစာ စာချုပ်ထပ်ချ ရဦးမယ်။ တစ်လ သုံးသောင်းဆိုတော့ ခြောက်လစာ (တစ်သိန်းရှစ်သောင်း) ခု အတုကြီးနဲ့ ညားပြီးကတည်းက ရွှေဆံ့ မူးလို့ရှုစရာတောင် မရှိဘူး။ မိန်ကလေးတော့ နားကပ်လေးတစ်ရံတော့ ရှိသင့် ပေါ့။ နားကပ်တစ်ရံကို အခု ရွှေထွေးနဲ့ နှစ်သိန်းလောက်တော့ ကျယ်ထင်တာပဲ။ သားနဲ့သမီးကလည်း ကျောင်းသားတက်တာ အရောင်အဆင်းကမထွက်စားတာ

သူတို့လေးတွေကိုလည်း လွယ်အိတ်နဲ့
အတူတောင်းဘိအသစ်တွေ ဝယ်ပေးရဦး
မယ်။ ကိုအရာကြီးဆိုရင်လည်း ကြည့်ဦး။
သူတိုင်းမြို့ထဲကို အလုပ်သွားလုပ်နေတာ
အတိုက်ကျောပြု ပုဆိုးက အဖာတစ်ရာနဲ့
သူတို့လည်း နည်းနည်းပါးပါတော့ လူတော
ထဲသွားအောင် ဝယ်ဆင်ပေးရဦးမှာပေါ့လေ။”

ဘယ်လောက်တောင် အတွေးနယ်
နဲ့နယ်သည်မသိ

“မေမေ မေမေ”

ဟု အနားကပ်ပြီး ခပ်ကျယ်
ကျယ်ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် လန့်ပြီး
အနံ့နဲ့ ဖြစ်သွား၏။ အနံ့နံ့မြိန်သွားသော
အသံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိထားလိုက်ရင်း

“ဟဲ့...သမီးသီတာ ဘာဖြစ်လို့
အနားကပ်ပြီး အကျယ်ကြီးခေါ်တာလဲ။

သူတို့လိုက်တာဟယ် တကတည်း။”

“မေမေကလည်း မေမေကိုခေါ်
တာ လေးငါးခါရှိပြီ မေမေမှ မကြားတာ။
အသံကို ပြောစရာရှိတယ် သီတာ။ သမီး
ထိုလေ သမီးတို့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးက ဂုဏ်ပြုလှပေးမယ်တဲ့။
ဆရာမလည်း ချီးမြှင့်မယ်တဲ့”

မြို့မှာ သမီးဖြစ်သူ စတုတ္ထတန်း

ကျောင်းသူလေး သီတာကို တအံ့တဩ
ကြည့်လိုက်ကာ

“ဘာပြောတယ် သမီးတို့ ကျောင်း
အုပ်ဆရာမကြီးက သမီးကို ဂုဏ်ပြုလှပ
ပေးမယ်။ ဂုဏ်ပြုဆုချီးမြှင့်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့ သမီးက
ကျောင်းမှာ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကိုး ကောက်
ရတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး မြင်လဲမမြင်ဘူး
သမီးက အတန်းပိုင်ဆရာမဆိုမှာ သွားအပ်
လိုက်တယ်။ အဲဒီဆွဲကြိုးက ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးရဲ့ ဆွဲကြိုးတဲ့ လော့ကပ်သီးက
စိန်လော့ကပ်သီးတဲ့ မေမေရဲ့ အဲဒီဆွဲကြိုးက
ဆယ်သိန်းကျော်လောက် တန်တယ်တဲ့။

သမီးက ကောက်ရတာကို ခိုခိုသာသာနဲ့
အတန်းပိုင်ဆရာမကို ပြန်အပ်လို့ ဆရာမ
ကြီးက သမီးကို ရိုးသာပြီး အကူအညီ
အကောင်းမွန်ဆုံး စံပြဆုကို ပေးမှာတဲ့
မေမေ။ နောက်ပြီး ဆရာမကြီးက ပြောသေး
တယ်။ အခြားကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ
လည်း အားကျပြီး အတုယူနိုင်အောင်တဲ့
သမီးအတန်းပိုင်ဆရာမက ဆရာမကြီးအရှေ့
မှာပဲ သမီးကိုမေးတယ်။

“သီတာ သမီးရွှေဆွဲကြိုးကောက်ရ
တာ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ မြင်လည်းမမြင်
ကြဘူး။ အဲဒါဘာဖြစ်လို့ မယူလိုက်တာလဲ
တဲ့” သမီးကပြန်ပြောလိုက်တယ်

“ဆရာမ သမီးတို့မြို့သားတွေတွေ ဘယ်လောက်ပဲဆင်ဆွဲမိစေ
သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ မတရားမယူဘူး မသိအောင်
လည်း မယူဘူး။ သမီးတို့မေမေကလည်း သမီးတို့ဆင်ဆွဲမိရဲ့
သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မပို့ရဘူး မစွက်ရဘူး မတရားမယူ
ဘူးရဲ့ အမြဲတမ်း ဆွဲမတယ် ဆရာမ”

“ဆရာမ သမီးတို့မိသားစုတွေ ဘယ်လောက်ပဲဆင်းရဲပါစေ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ မတရားယူဘူး။ ဒေသိ အောင်လည်း မယူဘူး။ သမီးရဲမေမေ ကလည်း သမီးတို့မောင်နှမကို သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို မခိုးရဘူး။ မဖွက်ရဘူး။ မတရား မယူရဘူးလို့ အမြဲတမ်း ဆုံးမတယ် ဆရာမ။ နောက်ပြီး သမီးကိုယ်တိုင်လည်း သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို မတရားမလိုချင်ဘူးလို့ ပြော လိုက်တယ်”

သမီးဖြစ်သူ လေးတန်းကျောင်းသူ လေး သီတာရဲ့စကားကို နားထောင်ရင်း မြဲမြဲတစ်ယောက် ငိုငွေ့သွား၏။ မျက်ဝန်း ထဲတွင်လည်း မျက်ရည်တို့က စီးကျလာ၏။ တစ်ချက်ငိုချလိုက်ရင်း ငိုသံဖြင့်

“လိမ္မာလိုက်တဲ့သမီးလေးရယ်။ မေမေဆီကို လာပါဦး”

သမီးဖြစ်သူ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်း၍ အားရပါးရ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သမီး လေးရဲ့ စကားသံများက မြဲမြဲရုန်းထဲ ပဲ့တင် ထပ်ကာ ကြားယောင် နေမိရင်းမှ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ရှက်သလိုခံစားလိုက်ရ၏။ ငယ် ရွယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်ကြီး ဆိုဆုံးမခဲ့သော

စကားသံများကိုလည်း ပြန်လည်၍ ကြား ယောင်နေမိသည်။

“ငါ့သမီး သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားယူတာတို့၊ ခိုးယူတို့ဆိုတာ နောင် သံသရာမှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဒီဘဝမှာ လည်း သူခိုးဆိုတဲ့ အခိုင်မဲကြီးက ငါ့သမီး နောက်ကို တစ်သက်လုံး အခိုင်လို လိုက်နေ လိမ့်မယ်။ လူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်နိုင် အောင် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ မယုံအကြည်မရှိဘူး ဖြစ်လိမ့် မယ်။ လူဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲပါစေ အကျင့်သိက္ခာ၊ စာရိတ္တ၊ စိတ်ဓာတ်မဆင်းရဲပါစေနဲ့ ငတ်ရင် ငတ်ပါစေ ဘယ်တော့မှ သူများပစ္စည်းကို မယူပါနဲ့”တဲ့။

ဖေဖေရဲ့ ဆုံးမစကားသံများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိတော့၏။ မြဲမြဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက် ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တွေ့ရှိထားပြီးဖြစ်သော လိပ်စာကဒ်ထဲမှ ဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ဖုန်းဆက် ကာ ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရထားကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်တော့၏။ တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ကိုမောင်မောင်နှင့်အတူ ပိုက်ဆံ အိတ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်မြင့်ရောက်ရှိလာ

ပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဘယ်မှာမေ့ကျန်ခဲ့ သည်ကို သတိမထားမိကြောင်း မမြဲမြဲ ဖုန်းဆက်မှ သိရကြောင်း၊ ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ပေးတဲ့အတွက်လည်း များစွာကျေးဇူးတင် ကြောင်း အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောကြားပြီး ကိုမောင်မောင် ပြောပြသဖြင့် မိသားစု စား ဝတ်နေရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေသည်ကို သိရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော်လည်း အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်ပင် လေးစားမိပါကြောင်းများကို ပြောဆိုပြီး ကျေးဇူးဆပ်တာပါဆိုကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေသုံးသိန်းကို ထုတ်ယူ၍ လက်ထဲသို့ အတင်ထိုးထည့်ပေးသွားလေသည်။ မြဲမြဲနဲ့ သားအမိဂုဏ်သတင်းမှာ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ခဏအတွင်းပင် မွေးပျံ့သွားလေသည်။ လူနေမှုပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်သော ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်းထက် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ဖို့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်ဖို့ အထူး ပင် လိုအပ်ပါကြောင်း မြဲမြဲတစ်ယောက် ကောင်းစွာ သိနားလည်သွားလေတော့သည်။

သင်္သယံဇာတ

ကျေးဇူး၏ ဂုဏ်သတ္တိနှင့် ကျေးဇူးအဆောင်

အောင်ဘုန်းမြင့် (ဇာချင်မြ)

ရေမွှေး

အဆင်းအာရုံ၊ အသံအာရုံ၊ အနံ့အာရုံ၊ အထိအတွေ့အာရုံဟူသော အာရုံငါးပါးတွင် ရေမွှေး (သို့) အမွှေးနံ့သာများသည် အနံ့အာရုံနှင့် ဆိုင်၏။ အချို့က စိတ်အာရုံကိုပါ ပေါင်းထည့်၍ အာရုံခြောက်ပါး ရှိသည်ဟု၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြ၏။ အရာရာတိုင်း၌ မတူကွဲပြားမှုများ ရှိနေတတ်ပါသည်။

အမွှေးနံ့သာများကို ယုံကြည်မှု ဖြစ်စေရန် ကြည့်မည်ဆိုပါက မကောင်းသော အချက်အရောင့် ပယောဂအပေါင်းနှင့် နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ နတ်ဆိုးများကို ယယ်ပျောက်လွှင့်စင်သွားစေနိုင်ပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ

ဝေငြာဖြစ်ထွန်းစေသည်။ ကိုးကွယ်မှုကို ပိုမိုထက်သန်စေပြီး ကြည်ညိုယုံကြည် သဒ္ဓါပွားများစေနိုင်သည်ဟု၍ ဖြစ်သည်။

သိကြားဗြဟ္မာ နတ်ကောင်းဒေဝတာတို့နှင့် ဘိုးတော်၊ မယ်တော်အပေါင်းတို့ကို ယုံကြည်ပူဇော် သက္ကာရဖြုလျှင် အထူးထူးသော အကြံအစည်များကို ပြီးမြောက်စေပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရရှိစေနိုင်ပါသည်။

စိတ်ခံစားမှုအမြင်ဖြင့် လေ့လာရလျှင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဓာတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မြဲ ဖွံ့ဖြိုးနိုးစပ်စေပြီး သာယာပြောင်ဖြူစေနိုင်၏။ စိတ်အာရုံများကို ကြည်လင်လန်းဆန်း ကြည်နူးစေနိုင်သည့်အပြင် ချစ်သူတို့

၏ ယုံကြည်မှု ကတိစကားများကိုလည်း တည်တံ့ အခွန်ရည်စေနိုင်၏။ တစ်ဦးက တစ်ဦးအပေါ် ထားရှိအပ်သော မေတ္တာ၊ ယုံကြည်မှုများကို တည်ကြည်ခိုင်မြဲအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အချစ်သည် လွန်စွာခွန်အား၊ စွမ်းအား၊ ကြီးမားလှ၏။ အချစ်ကို အခြေခံသော မေတ္တာရေး ဝံ့တုံ့ပြုနိုင်မှသာ လောကဓံတရားကို ကြံ့ကြံ့ခံ အောင်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ တစ်ပွင့်စံပယ်ပမာ အချစ်ငတ်၍ အချစ်ငတ်၍ မေတ္တာမစုံမလင်နှင့် တစ်ခြမ်းပဲ့တင်ချိုးသည်လောက်ကို အကျည်းတန်စေလိမ့်မည်။ အချစ်မည်သောအရာသည် ဘဝ၏ မောင်းနှင်အားဖြစ်သောကြောင့် အချစ်နှင့်ကင်းကွာ၍ မည်သည့်လူသားကမျှ ရပ်တည်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အချို့က အချစ်ကို ကာမဂုဏ်ကို ဂီလေသာဟု အဖျိုးဖျိုး အဖုံဖုံ သမုတ်ကြ။ သူကမူ လူသားအားလုံးတို့သည် အချစ်ကမ္ဘာသို့ နှစ်ခြိုက်သော အချစ်၏ကျေးဇူးကုသော ဖြစ်ကြလေ၏။ သင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ရေမွှေးများထဲတွင် အချစ်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေမွှေးသည် ချစ်တတ်သူများကို မေတ္တာပမ်း ပေါင်းကူးပေးနိုင်သော စွမ်းအားတော်

နှင့် အစဉ်ခိုင်မြဲအောင် ချည်နှောင်ထားပေးနိုင်သော မေတ္တာငွေမျှင်ကြီးများ ကိန်းဝပ်ချက် ရှိနေပါသည်။

ရေမွှေးသည် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ဘာသာ သာသနာနှင့် ယတြာဓာတ်ဆင်စာတိုက် လောကီသောကုတ္တရာ အခြာဖြာတို့၌ အရေးပါသော အခန်းတစ်ပါး ဖြစ်သည့်အပြင် အမျိုးသမီးတိုင်း ခံစားရလုံး၏ ဘဝအဖော်မွန်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေမွှေးက ဘဝကို အစဉ်ထာဝရ နှစ်သက်တက်ကြွစေပါလိမ့်မည်။

ရေမွှေးဘဝ

ရေမွှေးကို ရှေးကကံကွယ် ထင်မြင်ချီးမြှင့် တောင်းအသုံးပြုလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မူလအခါက နတ်ဆရာ၊ ယဝ်ဆရာတို့ဆရာတို့က သုံးစွဲလာခဲ့ကြရာမှ နောက်အခါ အလှအပ ပြုပြင်သူများက ဆက်သုံး သုံးစွဲလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေးနတ်ဆရာ (၅၀၀၀) ကျော်ကတည်းက ရေမွှေးကို သုံးစွဲခဲ့ရုံမျှ သေဆုံးချိန်ထိ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးစွဲခဲ့ကြသည်ကို သိနိုင်ပေ၏။ နောက်ဆုံးက သင်္ဃာတော်ကြီးပြီး လူစိတ်နှလုံးက ခြုံငုံနိုင်သော ရေမွှေးသည် လူသားတို့အတွက် အဓိကအပိုင်းများကို အပြစ်

ကင်းစင်စေပြီး အရာအားလုံးကို ပြီးပြည့်စုံစေနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

လူသားများ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ဝိညာဉ်များကို အမွှေးနံ့သာများက အမွှေးအမြစ် ကောင်းကင်ဘုံသို့ သယ်ဆောင်သွားမည်ဟု ယုံကြည်ကြသဖြင့် ကွယ်လွန်သူများကို ရေချိုးသန့်စင်၍ အမွှေးဆီများ လိမ်းကျံ အလှပြုပြင်ပေးပြီးမှ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လေ့ရှိကြသည်။ ရှေးကရိက္ခန်များက ရေမွှေးသည် သိကြားဗြဟ္မာ နတ်ဒေဝတာတို့က ဖန်ဆင်းပေးထားသော နတ်ကြိုက်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူကြပြီးလျှင် လောကီလောကုတ္တရာ အစီအမံတိုင်းတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုကြ၏။ နတ်ဒေဝါအပေါင်းတို့ကို ယပ်ပူဇော်သည့်အခါ ယဝ်ကောင်များ၏ မီးကင်မြိုက်၍ထွက်လာသော အနံ့အမွှေးများကို အမွှေးနံ့သာများဖြင့် စုပေါင်းမွှေးကြိုင်စေ၍ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာနတ်များအား ပူဇော်ပသပေးခြင်းကြောင့် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော နတ်အပေါင်းတို့က မိမိတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှင်ကြီး ရှင်ငယ် ပုဂ္ဂိုလ်အရွယ် သခင်တို့အား ပူဇော်ပသသည့်အခါ ရေမွှေးသည် မရှိမဖြစ် အရေးပါသော အရာပစ္စည်း

ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောင်ကိုလည်း ရေမွှေး၏အခန်းကဏ္ဍသည် တစ်စတစ်စနှင့် ကျယ်ပြန့်နေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

ရေမွှေး၏သင်ပြသော နွေးရနံ့သည် သက်ဆိုင်သူများကို အစဉ်အမှတ်ရစေနိုင်သည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးသော နေရာဟောင်းများကို ပြန်လည်သတိရ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်စေနိုင်သည်။ တွေ့ကြုံဆုံစည်းခဲ့သော အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောင်သတိရ မြင်ယောင်စေနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နှလုံးသားအချစ်ကို အချစ်၏သင်္ကေတဖြစ်သော ရေမွှေးသက်သေတည်၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုခြင်းသည် ဗုဒ္ဓသောသစ္စာတရား ဖြစ်စေပါလိမ့်မည်။ ရေမွှေးများတွင် မမြင်မတွေ့နိုင်သော စွမ်းအားတန်ခိုးနှင့် မှန်သော သစ္စာတရား ရှိပါသည်။

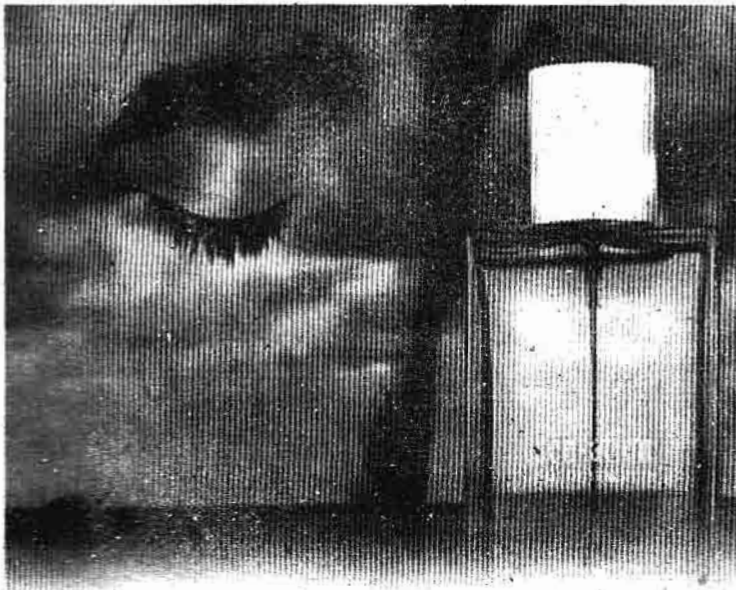
ရေမွှေး၏ဂုဏ်သတ္တိ

အမွှေးနံ့သာများသည် မေတ္တာဓာတ်ကို နှိုးဆော်ပျော်ရွှင်စေခြင်း အမျိုးသမီးများက သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရေမွှေးသည် အမျိုးသမီးတို့၏ အစွမ်းထက်သော မေတ္တာလက်နက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သူတို့က မှ ထွက်သော မွှေးနံ့များကိုလည်း ရေမွှေးက

သက်သာရာ ရစေနိုင်ပါသည်။

စုန်း၊ အောက်လမ်း မိတ္တူနှင့် မှော် အတတ်ပညာရှင်များသည် အမွှေးနံ့သာ အမျိုးမျိုးနှင့် ရေမွှေးများကို ပညာလမ်း အတွက် အသုံးပြုကြရ၏။ အမွှေးနံ့သာများ တွင် တက်ကြွစေနိုင်သော ဓာတ်သဘောနှင့် တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ပေးတတ်သော ဂုဏ် သတ္တိမျိုးရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အလွန် ဆိုးရွားနေသောသူကို ရေနံသတ်လိုလျှင် ထိုရေကို အဆေးမှာ မရှာလေနှင့် သင့်အနား တွင်ရှိသော ရေမွှေးကိုသာ သုံးလိုက်ပါဟု သော နိမိတ်စကားသည် ရှေးတရုတ်ပြည်၊ အိန္ဒိယပြည်နှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသများ တွင် ခေတ်စားခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

ကပ်ရောဂါဖြစ်စေမည့် မကောင်း

ဆိုးဝါး ဘေးအန္တရာယ် နာနာဘာဝများကို ရေမွှေးဖြင့် နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပေးနိုင်ပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာများအတွက် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေကာ ထိန်းသိမ်းအခွင့်ရှည် ခိုင်မြဲ စေနိုင်သည်။ ရှေးသမားတော်ကြီးများက ရေ မွှေးထဲတွင် လူကို ကျန်းမာအသက်ရှည် စေနိုင်သော သက်စောင့်ဓာတ် ပါရှိသည်ဟု ယုံကြည်တင်စားခဲ့ကြသဖြင့် ဆေးဘက်ဝင် ပစ္စည်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆေးကုသမှုများတွင် ကျွယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။

ပန်းများသည် မိမိတို့၏ ပန်းရနံ့ဖြင့် ပျားပိတုန်း၊ လိပ်ပြာများကို ဖိတ်ခေါ်ဆွဲဆောင် နိုင်သကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများသည် ရေမွှေးရနံ့

များဖြင့် ပုရိသမင်းယောက်ျားများကို ညှို့ နိုင်ကြသည်။ ဣတ္ထိယမိန်းမတို့သည် မိမိတို့ ၏ အသုံးပြု၍ ပုရိသများကို ဆွဲငင်ဖမ်းဆွဲ နိုင်သော ပညာကို မွေးရာပါ တတ်ကျွမ်း လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ရေမွှေးသည် နှလုံးသား အခန်း စောင်ကြီး တီးခတ်နှိုးဆွပေးရာ၌ အသံ အဆင်းရှုပါရုံနှင့် ပရိယာယ် ဟန်မူယာမူ ထက် ပိုမိုအစွမ်းထက်သည်ဟု ယုံကြည် ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ နှလုံးသားစစ်မြေပြင် အတွက် အရေးပါသော ပစ္စည်းတစ်ပါး ဖြစ် လေသည်။

ရေမွှေး၏ ဂုဏ်သတ္တိသည် ကြည် ညိုသဓါ ယုံကြည်မှုကို တိုးပွားစေသည်။ မကောင်းသော အနံ့အသက်များကို ပျောက် ကင်းစေနိုင်သည်။ သာယာကြည်နူးမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေစေနိုင်သည်။ စိတ်အာရုံကို နှေးကြားတက်ကြွ လန်းဆန်းစေနိုင်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ရေမွှေးနံ့များသည် လူကို စိတ်ကြီးစင်စေပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ကို ခံစားစေနိုင်သည်။ အချို့သော သမား တော်ကြီးများသည် အနံ့ဖြင့် ရောဂါများကို ရှာဖွေသိရှိနိုင်ကြ၏။ အစားအသောက် ဘစ်ခုခုကို နှစ်သက်ခြင်း မနှစ်သက်ခြင်း

သည် ထိုအစားအစာ၏ အရောင်နှင့် ဖွဲ့စည်း
အဓိကဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ရေမွှေး၏ကောင်းကျိုး

ပုလော်ပသမုတွင် ရေမွှေးသည်
အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုပစ္စည်း ဖြစ်လေသည်။
အရင်းအား ပွေးနံ့သာ ရေမွှေးအဆီတို့
ထွန်းညှိပက်ဖုန်း လျှူဒါန်းပူဇော်လျှင်
အနာဝ နောင်ဘဝ ဘဝအဆက်ဆက်၌
အနာဆန္ဒပြည့်ဝစေမည်။ လမ်းခရီး အလုပ်
အကြံအစည် အမျိုးမျိုး၌ အောင်မြင်
အမြောက်စေနိုင်သည်။ နာမည်ဂုဏ်
ဆင်း ပွေးကြိုင်၍ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
မည်။ ဥစ္စာခန ပေါကြယ်ဝ၍ အခြေအရံ
အများစုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သိကြားဗြဟ္မာ နတ်ကောင်းဒေဝ
အတို့အား လျှူဒါန်းပူဇော်လျှင် လာဘ်
အနုနှင့် လှူချစ်လှူခင် ပေါများစေမည်။
သောတာပန်ဖြစ်က လိမ္မာယဉ်ကျေး အလှ
ပြည့်သောဝန်း ကြင်ဖော်ကောင်နှင့် ပေါင်း
သင်းသွယ်နိုင်ပြီး မိန်းမဖြစ်က ကတော်
အသိအတွင် တစ်ပါးဖြစ်ထိုက်မည်။ နောင်
အသက် အသံကောင်း ရုပ်ချော ခန့်ကြယ်ဝ
မည်။

ဘိုးတော် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
ကို လျှူဒါန်းလျှင် အခက်အခဲ ပြဿနာ
မှန်သမျှ ဖြေရှင်းကျော်နင်းနိုင်မည်။ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခ ကင်းဝေးမည်။ ကြီးနိုင်ငယ်ညဉ့် ပြခံ
ရခြင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည်။ လတ်
တလောကိစ္စ အောင်မြင်မည်။

သျှုရသုတီမယ်တော်အား လျှူဒါန်း
လျှင် ဉာဏ်ပညာပြည့်စုံမည်။ လာချမ်းမယ်
တော်အား လျှူဒါန်းပါက စီးပွားနေ့ဥစ္စ တိုး
ဘက်ကြီးပွားမည်။ ကာလီမယ်တော်အား
လျှူဒါန်းလျှင် ကျန်းမာအသက်ရှည် ခွန်အား
ကြီးစေမည်။ အမူအခင်းများကို အောင်မြင်
ကျော်လွှားနိုင်မည်။ စန္ဒီမယ်တော်အား လျှူ
ဒါန်းလျှင် အသံကောင်း အဆင်းလှ၍ ဂုဏ်
ကျက်သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံမည်။ မယ်
တော်ခုနစ်ပါးစလုံးအား စုပေါင်းလျှူဒါန်းလျှင်
ရန်သူအတိုက်အခံမှန်သမျှကို ချေမှုန်း
အောင်နိုင်မည်။ လက်ရှိ ဆောင်ရွက်နေသော
အလုပ်အကြံအစည် အကြောင်းကိစ္စကြီး
ငယ်များ လွယ်ကူချောမော၍ အောင်
ကြောင်းဝေပြာစေနိုင်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ခုနစ်
ရာ သာသမီးအပေါင်းတို့သည် သက်ဆိုင်
ရာ ဘုရားနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို အမွှေးနံ့သာ
ရေမွှေးများကို ဖြူဝင်မေတ္တာဖြင့် ကြည်ညို

လျှူဒါန်းကြခြင်းဖြင့် ဘုန်းကံ၊ ပညာပါရမီကံ
ဥစ္စနေကံ ကျန်းမာအသက်ရှည်ကံများနှင့်
ပြည့်စုံနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရေမွှေး
ဆောင်ထားလျှင် အချစ်ကံ မေတ္တာရေးကံ
အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းသူများ ဖြစ်ကြရပါ
လိမ့်မည်။

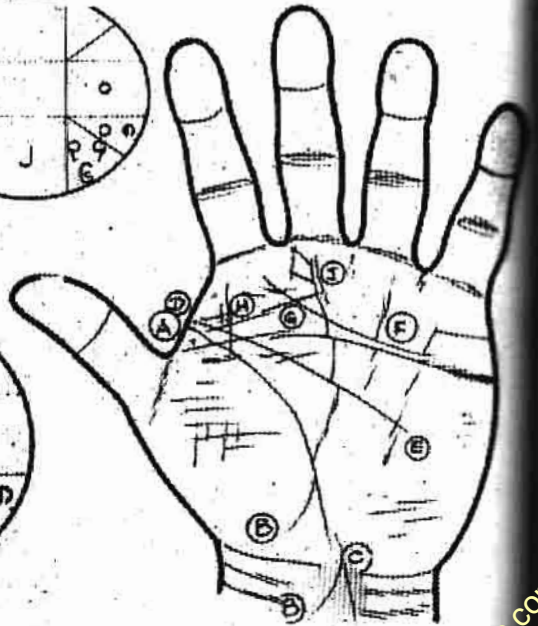
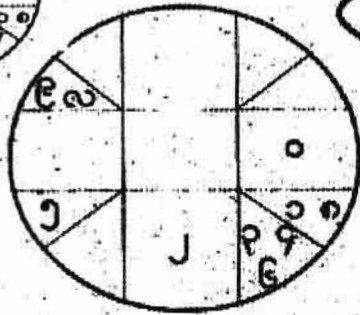
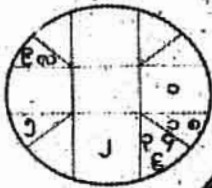
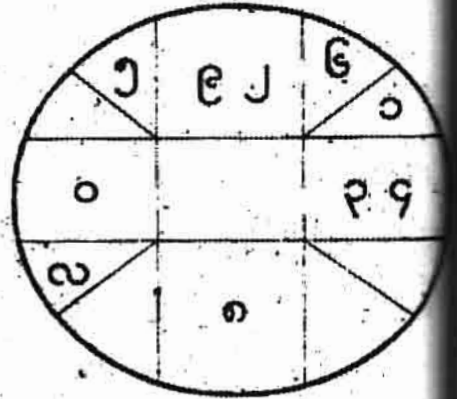
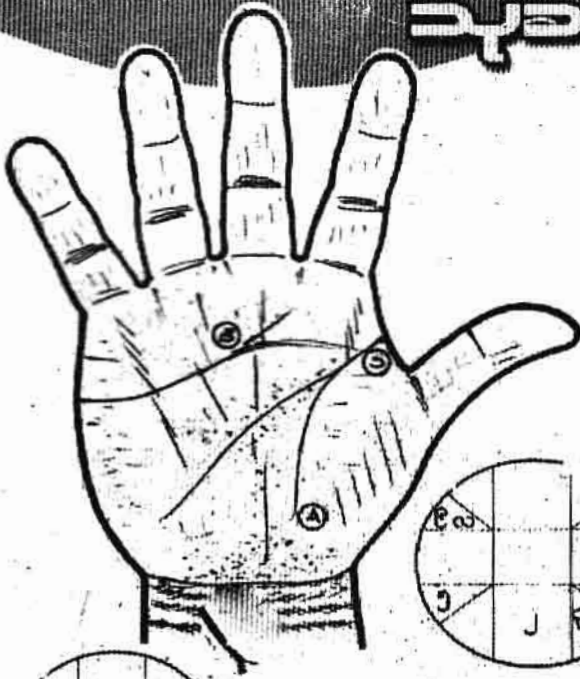
ပန်းထို၊ စမ်းထို၊ လမင်းထို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

မြတ်ဗုဒ္ဓတရား

အင်္ဂါကို အမှန်အတိုင်းပြောပြ သုခဇာတိ

ကျွန်ုပ်တို့သို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်
မှ မေးမြန်းကြသူများ ခင်ဗျား စာအရောက်
ဆောက်ကျခြင်း စာမျက်နှာအခက်အခဲ စသည့်
ချွန်မှန်းမထားသော အခက်အခဲများ
ကြောင့် မိတ်ဆွေတို့၏ မေးမြန်းချက်များအား
အခြေခံရန် နောက်ကျခံသော် နားလည်ပေးပါ
ရန် မျှော်လင့်ပါသည်။ မည်သူ့ကိုမဆို ဤ
အချက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ဖြေကြားပေး
မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသုခတော်ခင်ဗျား

(၁) ကျွန်တော်သမီးမွေးသက္ကရာဇ် ရေးပေး
နိုင်ပါသည်။ ယခုနှစ် သမီးလေး (၁၀)
နှစ်အဆင့်အတန်း (အမှတ်ကောင်း
ဆောင်) မြင့်မြင့် အောင်၊ မအောင်သိလိုပါ
မည်။

(၂) ကျွန်တော်နေသောအိမ်မှ အပြောင်း
အရွှေ့ရှိ မရှိ ပြောကြားပေးပါရန်။
(၃) ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး။

ဦးတော်ဝင်း
ရွှေကုတ်တိုင်း၊ ဗဟန်း။

(၄) ဦးတော်ဝင်း၏သမီး မွေးသက္ကရာဇ်အရ
၂၀၁၄ (၁၀) တန်းစာမေးပွဲ အမှတ်ကောင်း
ရနိုင်ခြင်း (ဂုဏ်ထူး ၃ ခုမှစ၍) အမြင့်ဆုံး

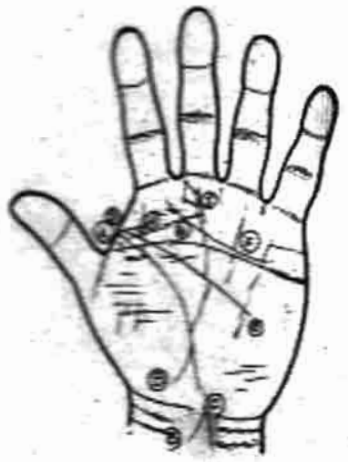
အထိ) အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် စာ
ကောင်းစွာ သင်ရမည်၊ ကျက်မှတ်ရမည်၊
စာလိုချင်၊ စာတတ်ချင်သောစိတ် ရှိရမည်။
ကျောင်းမှန်မှန်တတ်ရမည်။ ကျွန်တော်တို့
သည် အတိတ်က၏ အတိမ်အနက် အကျိုး
ပေးကို တွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကာယကံရှင်
၏ ပစ္စုပ္ပန်ကံ၌ ကြိုးစားမှုမရှိပါက မအောင်
မြင်နိုင်ပါ။ အတိတ်ကံတစ်ဝက် ပစ္စုပ္ပန်ကံ
တစ်ဝက်ပေါင်းမှ အနာဂတ်ကံ ပြည့်စုံမည်
ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါသည်။

(၂) အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန် ၁၈ လအတွင်း မရှိ
သေးပါ။
(၃) ကျန်းမာရေး ခါး ခုန ခြေထောက်၊
အစာအိမ်ရောဂါ သတိပြုပါ။ သင်၏ဘာတာ
သည် အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း စသည်

နှစ်သက်သော ဓာတာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အနိမ့်
ဆုံး လက်ဖက်ရည်ခါးခါးကို နှစ်သက်ပါလိမ့်
မည်။ ထို့ကြောင့် အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း
ကြောင့်ဖြစ်သောရောဂါ အသည်း၊ အစာအိမ်၊
ကျောက်တည်ခြင်း စသည်များ သတိပြုနေ
ပါ။ ကျန်းမာရေးညံ့တတ်သော နှစ်များမှာ
၄၄ နှစ်၊ ၄၈ နှစ်၊ ၅၃ နှစ်၊ ၅၈ နှစ်၊ ၆၂
နှစ်၊ ၇၁ နှစ် တို့ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီးဦးသုခတော်ခင်ဗျား

(၁) ကျွန်တော်က စင်္ကာပူနေထိုင် လုပ်
ကိုင်ပါသည်။ လာမည့် ၂၀၁၄ ဖေဖော်ဝါရီ
လတွင် အခြားတစ် နေထိုင်ခွင့် (P.R)
ထွက်ခွင့်ပါသည်။ ရှိ မရှိ သိချင်ပါသည်။
(၂) ကျွန်တော်၏ဘာ တနင်္ဂနွေဖြစ်ပါသည်။

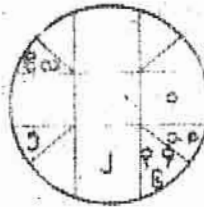
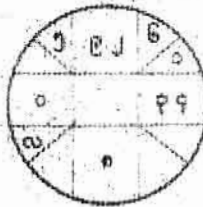
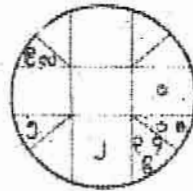
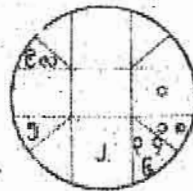

ယခုကိယ်ဝန် ၆ လရှိပြီ ယောက်ျားလေး
မိန်းကလေး သိချင်ပါသည်။

(၃) ကျွန်တော် လာမည့်နှစ်ထဲ၌ ၂၀၁၄
အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် ရ၊ မရ သိချင်ပါသည်။

ကိုမောင်မောင်နိုင်

ဂျိုးရောင်းအိ(စ်) စင်္ကာပူ။

(၁) ၂၀၁၄ ဖေဖော်ဝါရီလ၌ အမြဲတိုင်း
နေထိုင်ခွင့် မလျှောက်သင့်ပါ။ ၂၀၁၄ ဇန်နဝါ
ရီမှ မေလအတွင်း အနည်းငယ်ညှပ်ရပါသည်။
မင်းက အစိုးရနှင့်ပတ်သက်သော အခွင့်
အရေးရရန် ကံနည်းပါးပါသည်။ ၎င်းလကျော်
မှ လျှောက်ထားသင့်သည်။

(၂) ယောက်ျားလေးရမည်။

(၃) ၂၀၁၄ နှစ်ကုန်မှ ၂၀၁၅ ၌ အိုးပိုင်၊
အိမ်ပိုင် (အိမ်ဝယ်) ရနိုင်ပါသည်။ ကောင်း
လည်း ကောင်းပါသည်။

ဆရာကြီးရှင်

(၁) ကျွန်မ မွေးသက္ကရာဇ်က ၂၀၁၆.၁၃
နေ့သမီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏အိမ်
ထောင်ရေး သိချင်ပါသည်။

(၂) ကျွန်မနှင့် ပြုလုပ်အပ်သော စီးပွားရေး
လုပ်ငန်း သိချင်ပါသည်။

(၃) ကျွန်မ ယခုလက်ရှိနေသောဗြိတိန်
သို့ ပြောင်းရွှေ့ အခြေချင်ပါသည်။ ကောင်း
မကောင်း အကြံပေး ဟောကြားပါရန်
လေးစားစွာ စာရေးအပ်ပါသည်။

ဒေါ်သန်းသန်းဦး

ဟင်္သာတ၊ သုမ္မာရာတိုင်းသက္ကယ်ပြင်၊

ရောဝတီတိုင်း။

ကိုယ်ပိုင်ရောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်သော အရာ
များ အကျိုးပေးပါသည်။

(၃) သင်၏ဇာတာသည် တစ်ရွာမပြောင်း
သူကောင်းမဖြစ် ဟူသော ဇာတာမျိုးဖြစ်
သည်။ ယခုလက်ရှိ အသက် (နှစ်) အတွင်း

မြန်မြန်ပြောင်းလေ ကောင်းလေ ကြီးပွား
ချမ်းသာလေ ဖြစ်ပါသည်။

(၁) အိမ်ထောင် မည်သည့်အရွယ်၌ကျကျ
တစ်ကြိမ်ကွဲတတ်ပါသည်။ ဒုတိယ အိမ်
ထောင်မှ ကောင်းမည်။ အထူးသဖြင့် ၃၆
နှစ် ကျော်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ရေးကောင်းမည်။
တနင်္လာသောဆိုလျှင် တစ်သက်လုံးမကောင်း
ပါ။

(၂) အထည်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်၊ စာသောက်
ကုန်၊ စာရင်းဇယား၊ စာရင်းကိုင်၊ အပ်ချုပ်
လုပ်ငန်း၊ ဖိနပ်လုပ်ငန်း (ဆိုင်) စသည်ဖြင့်

ဆရာသုခတော်ခင်ဗျား

(၁) ကျွန်တော့် လက်ရှိအလုပ်က ရွှေပန်း
ထိမ်လုပ်ငန်းပါ။ ရွာမှာလည်း ရွှေ၊ ရတနာ
လေး ရောင်းဝယ်ပါတယ်။ ပန်းထိမ်လည်း
လုပ်ပါတယ်။ အဲဒါ ဟင်္သာတမြို့တက်ပြီး
ရွှေဆိုင်ဖွင့်ချင်တာ ဖြစ်နိုင်လား သိချင်ပါ
သည်။

(၂) ကျွန်တော့်မှာ သား ၂ ယောက်၊ သမီး
၁ ယောက်ရှိပါတယ်။ သမီးက အငယ်ဆုံးပါ။

အကျိုးပေး မပေး။

(၁) ကျွန်တော့် ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်လည်း အတူတူနေပါတယ်။ ငယ်စဉ် မိဘ ၂ ပါ နေတာတည်းက စောင့်ရှောက်လာရတော့ အကျိုးလို ဖြစ်နေပါတယ်။ သူက ကား ချုပ်ငန်း ဝါသနာပါတော့ သူ့အတွက် အားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးပြီး စီးပွားရေး ချုပ်ပေးရင် ကောင်း။ မကောင်း သိချင်ပါ တယ်။

ဦးမောင်မောင်မြင့်

အင်္ဂပူမြို့ ရှေ့ဝတ်တိုင်း။

(၁) ရွှေ ရတနာနှင့် ပတ်သက်သောလုပ်ငန်း (မန်ထိမ်း ရွှေဆိုင်) အားလုံး အကျိုးပေး သည်။ ဟင်္သာတမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပါက ပို၍ အကျိုးပေးပါသည်။ တောမှာနေ သူကြီး ခြံ အနုရင် ဘုရင်ပေါ်ဗျာ၊ မြန်မြန်ပြောင်းပေ ဆို ခို့။

(၂) ခင်ဗျား တတာက သာသမိန်ကောင်း ခံသည်။ ၅ တန်း၌ ဖြုတ်နေပြီလား။ အိမ် မြို့နယ်မှာကောင်းနေ၍ သာသမီး အကျိုး ပေးသည် ဖြစ်သည်။

(၃) ဒီမေးခွန်းကတော့ နည်းနည်းဖြေရမှ ပေါ်ပါသည်။ ခင်ဗျားရဲ့ညီ မွေးသက္ကရာဇ်။

နာမည် သိသမျှ အားလုံးရေးပို့မှသာ ခင်ဗျား နှင်ခင်ဗျာညီကို သေဆုစွာတွက်စစ်ပြီးမှ ဖြေ လျှင် ပို၍ကောင်းပါသည်။ ကားတစ်စီး မြှုပ်နံ့ ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ရန် ကြံစည်ပါက (ညီ အတွက် လုပ်ပေးချင်ပါက) ခင်ဗျာညီ မွေးနေ့ မွေးရက်၊ မွေးလ၊ မွေးနှစ်၊ မွေးနာရီ မွေးဇာတိ (ဒေသ) နာမည်သိတာအားလုံး ရေးပြီးပို့လိုက်ပါခင်ဗျား။

ဒကာကြီး ဦးသုခဇော်

(၁) ဘုန်းဘုန်းသိချင်တာက ကျွန်မာရေး ပါပဲ။ အပတ်ကောင် ရုပ်ဆောင်နေပေမယ့် ကျန်းမာရေးညံ့တော့ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ပျက်လည်း သိပြီးစွာတာပဲ။ ကိုယ်က အနိယာ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်တော့ ဖြစ်နေတာတွေ မပျက်တော့ဘဲ နာလိုက်တာမှ သေလုရော မျိုး။ မရိုသေစကား ဆီးလမ်းကြောင်း ကျောက်တည်တယ်တဲ့ဗျ။ ခွဲရမယ်ပေါ့။ ခွဲရ မှာလည်း ကြောက်တယ်။ ကွမ်းလည်း ဖြတ် လိုက်ပြီ။ ဆီးသွားတိုင်း ချိန်းခြောက်ခံနေရ တယ်။ နာလိုက်တာ၊ ကျင်လိုက်တာမှ သေလုရော။ ခံစားဖူးမှ သိမှာပဲ။ အဲဒီ ခွဲသင့် မခွဲသင့်၊ ဘယ်တော့ကုရင်ကောင်မလဲ။ ဖြေပေးပါ ဒကာရေ....။

ဦးဇင်သောဘိတာ

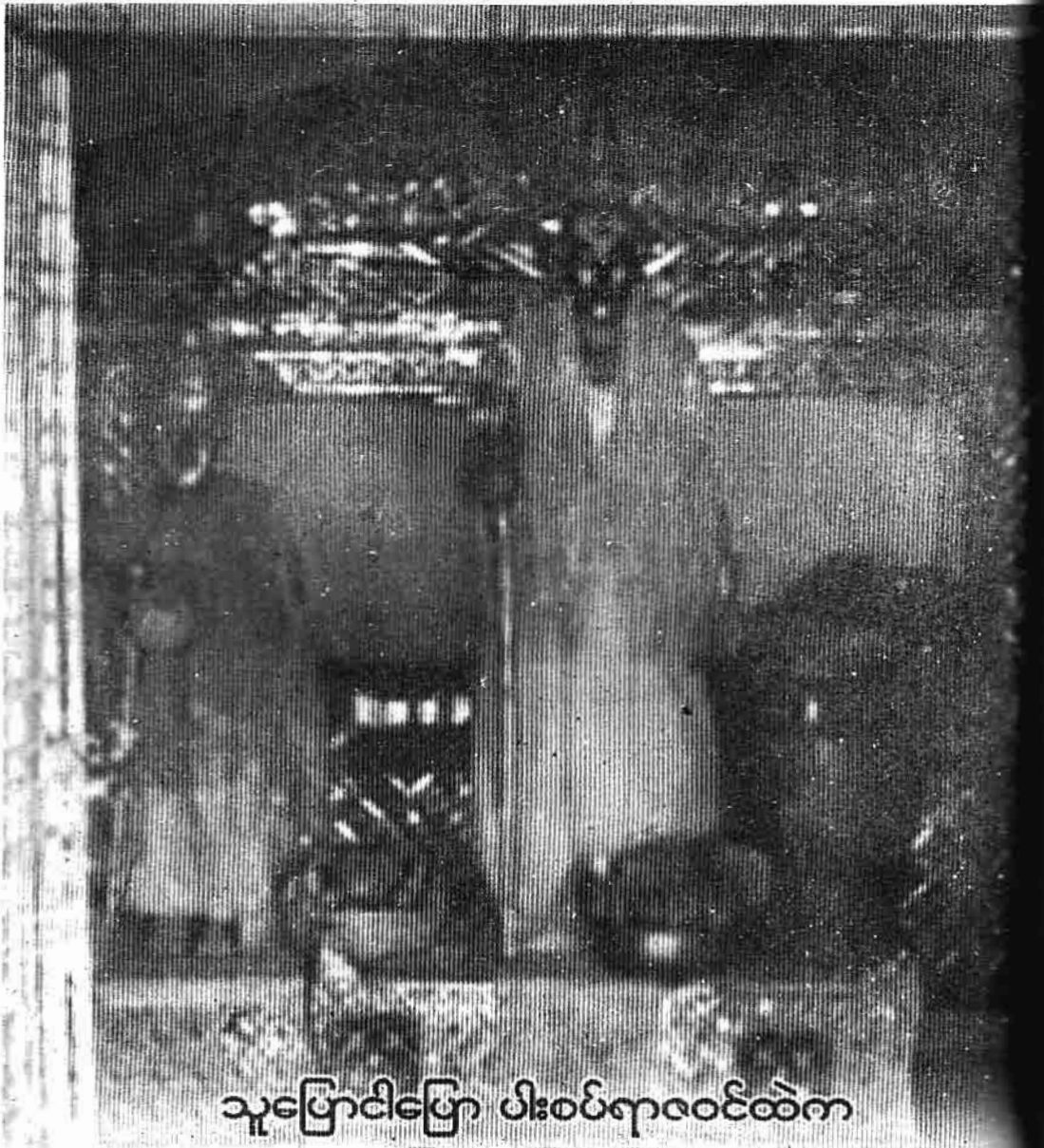
မွန်ပြည်နယ်။

(၁) အရှင်ဘုရား ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တာက တရာသဘောပဲ။ ပျက်ပေမယ့် ဝေဒနာက ပျောက်မသွားဘူး။ ဝေဒနာက ကုသရပါ တယ်။ ဆေးဝါးကုသခြင်းကို ဘုရားရှင်လည်း မတာမမြင်ပါဘုရား။ သမားတော် ဇီဝက ဆိုတာ အထင်အရှား မြတ်စွာဘုရားလက် ထက်က ပေါ်ခဲ့တာပဲ ဘုရား။ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ စွမ်း ပါသော အနာရောဂါက ကုသရင် ပျောက်ကင်းပါသည်။ အရှင်ဘုရား မွေး သက္ကရာဇ်အရ သေခြင်း ၄ မျိုး မရှိသေးပါ ဘုရား။ သင်္ကတန်ကျ၍ သေခြင်း ကံကုန် ၍ သေခြင်း၊ သင်္ကတန်ရော ကံရောကုန်၍ သေခြင်း၊ ဥပဓမ္မာတန်ကျ၍ သေခြင်း စသည် များ ကျေသလီ ဘုရား၊ ဆီးလမ်းကြောင်း ကျောက်တည်ခြင်းအတွက် မြန်မြန်ခွဲလေ ကောင်သေပါ ဘုရား။ ဒီတစ်နှစ်လုံး ဘာမှ စိန်ခံရဏ (မကောင်းခြင်း) ကော့ပါဘုရား။

ခွန်သောသုခနှင့်ဖြည့်စုံပါစေ။

သုခဇော်

သူပြောငါပြော ပါးစပ်ရာဝင်စဲက

ရွှေလှောင်ဝင်္ကန်းဘိုးဘိုးကြီး

ဆရာကြီး မြင့်သိမ်

တစ်နေ့သို့ ရွှေညောင်ပင်ရုက္ခစိုး
ဘိုးဘိုးကြီးနန်းသို့ ကားသစ်တစ်စီးဝင်ရောက်
သောကား ကားမောင်းလာသည့် ကားပိုင်ရှင်
ဖြစ်သူက ပူဇော်ပသပြီးနောက် တိုင်တည်
ဆင်း

“ဘိုးဘိုးနတ်မင်းက ကျွန်တော်မျိုး
၏ ကာချွတ်ယွင်းမှုမရှိစေရန်၊ ဘေးအန္တရာယ်
အပေါင်းမှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်စေရန်
အထူးစောင့်ရှောက်တော်မူပါလော့ ရှိသေ
သောစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည် ဘိုးဘိုး
ဦး ခင်ဗျား”

ပြီး ထိုသူက ပင်စည်ကြီးမားသည်
အမျှ အခက်အလက်ပြောလှသော
ညောင်ပင်ခိုကြီးအား အမွှေးနံ့သာများနှင့်
အနုပျော်ရှာလေ၏။

နောက် ညောင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ
သောစင်ကလေးပေါ်မှ ပန်းအိုးကို ရေ
ဆာသောက်ကာ စပယ်ပန်းကုံးများကို လှပစွာ
တင်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျွတ် ကျွတ်”
“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”
ထိုအခိုက် ညောင်ပင်ကြီးဆီမှ
အမြင့်ဆုံးထိရောက်ထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့်
ထိုသူက လှမ်းကြည့်ကာ ပီတိဖြင့် ခေါင်း

ညိတ်လိုက်သည်။
“အင်း မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကေန္တ
ရွှေညောင်ပင်ဘိုးဘိုးဟာ သူ့ကို ယုံကြည်
သမှုနဲ့ ယုံကြည်တဲ့ ငါ့ကို အိမ်မြှောင်စုတ်
ထိုးသံပေးပြီး ကောင်းတယ်လို့ ရေရွတ်တာ
များလား မသိဘူး”

ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိ
သည်။
ထို့နောက် ထိုသူသည် ၎င်း၏
ကားကလေးကို စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ မောင်း
နှင်ရန် ရန်ကုန်ဖက်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့၏။

x x x

တစ်နေ့တွင် ထောက်ကြံ့ရွာအနီးရှိ
သူတော်ကုန်းဟူသည့် ရွာလေးတစ်ရွာမှ
ရွာသူရွာသားအချို့သည် လှည်းတစ်စီးဖြင့်
လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့
ကြလေ၏။

၎င်းတို့အနေနှင့် လာမည့် နှစ်ရက်
ခန့်တွင် ကျင်းပမည့် သာဓကန်ဘုရားပွဲသို့
ရှေးရှုလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လှည်းပေါ်မှ ဘုရားပွဲလာ ရွာသူရွာ
သားများကား ပွဲတော်ရောက်လျှင် ဘာဝယ်
မည်၊ ညာဝယ်မည်၊ ပွဲကြည့်မည်၊ မျက်လှည့်

ကြည့်မည်၊ အငြိမ်ကြည့်မည်၊ လက်ရွှေ့ကြည့်
မည် စသည်စသည် မိမိသန်ရာ မိမိပြောကာ
တပျော်တပါးလိုက်လာခဲ့ကြ၏။

လှည်းသည်လည်း တကျွီကျွီ
တအီအီပြည်ကာ ရှေးရှုသွားနေဆဲဖြစ်သည်။
ထိုအခိုက် လှည်းလမ်းကြောင်း
တည့်တည့် အရှေ့ဖက်မှ တောင်ရေနှင့်
ခပ်မှန်မှန်သွားနေသော အတိုးအိုတစ်ဦးအား
တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် လှည်းပေါ်မှ
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ အောင်မောင်၊ ဟို အတိုးအို
ကို လှည်းပေါ်တင်ခေါ်ပါကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်
လူတစ်ယောက်လိုက်လို့ရပါသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် အောင်မောင်။
ကိုကြီးထွန်းပြောသလို အတိုးသွားမယ့် လမ်း
သင့်ရင် တင်ခေါ်ပါကွာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”
ထို့ကြောင့် အတိုးအိုနှင့် မလှမ်း
မကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ မွှားများကို
စုယ်သပ်၍ လှည့်ချပ်လိုက်၏။

လှည့်သပ်စေအောင်ဆင်ကာ ဆက်
လျှောက်နေဆဲဖြစ်သော အတိုးအိုအား
လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အတိုး ... ခို့ အတိုး”

ထိုအခါကျမှ အဘိုးအိုက ၎င်းတို့
လှည်းပေါ်မှ လူစာအား ရပ်၍ကြည့်လိုက်
သည်။

“အဘိုး ဘယ်သွားမလို့လဲ။ လာပါ
ကျွန်တော်တို့ လှည်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ လိုက်ပို့
ပေးပါမယ်”

ကိုကွန်းခ အပြောကြောင့် အဘိုးအို
က သဘောပေါက်သွားကာ ခေါင်းညိတ်
လှက်...

“လူကလေးတို့က သာဓကန်စေတီ
ဘုရားတော်သွားမလို့ ထင်မိရုံ ဟုတ်လား”
ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဘိုးကရော
ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

“အဘိုးကလည်း အဲ သာဓကန်
ဘုရားကို သွားဖို့ဆိုပါတော့”

အောင်မောင်းက လှည်းပေါ်မှ
ခုန်ချကာ အဘိုးအိုကို တွဲခေါ်သည်။

“အဘိုး... ငြင်းမနေနဲ့ အခုမှ
ထောက်ကြံ့ကျော်ရုံရှိသေးတာ။ သာဓကန်

ရောက်ဖို့ဆိုရင် အဘိုးလျှောက်ပုံနဲ့ နောက်
တစ်နေ့လောက်မှ ရောက်မယ်။ လာ လာ

ကျွန်တော်တို့ လှည်းနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”
“ဟုတ်တယ် အဘိုး လာပါ”

“သမီးတို့အားလုံး ကုသိုလ်ရတ
ပေါ့ အဘိုးရဲ့”

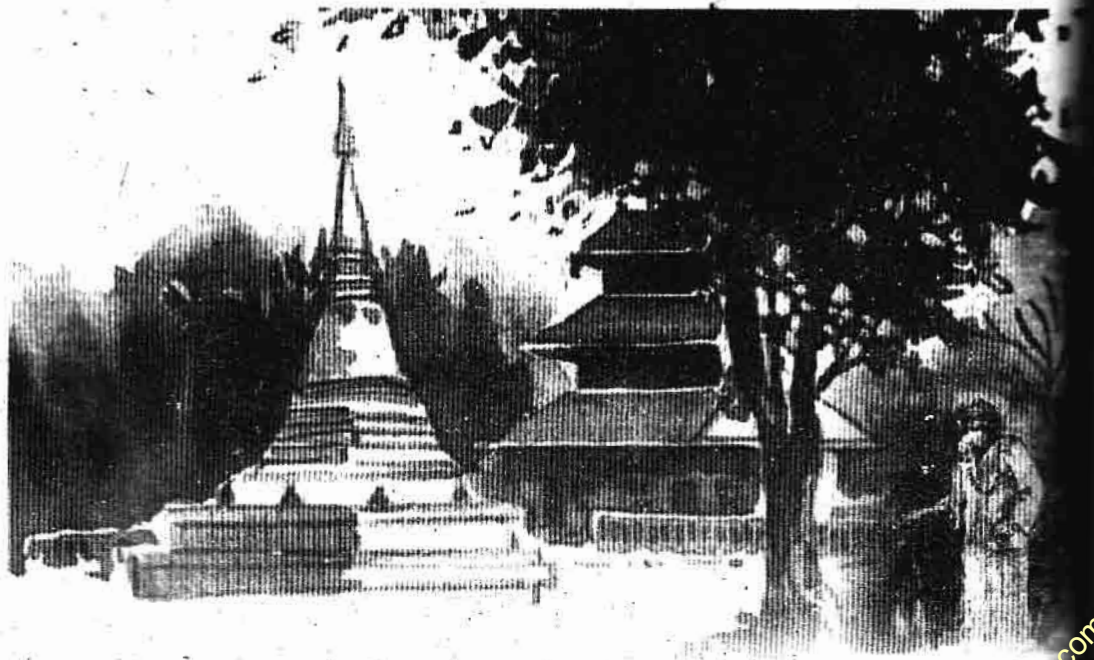
မိန်းကလေးများကလည်း ဤသို့
ဆိုကာ ဝိုင်းဝန်း၍ အဘိုးအိုကို လှည်းခေါ်

ဆွဲတင်ကြသည်။
ချက်ချင်း လှည်းဆက်ထွက်ရာ

အဘိုးအိုသည် ဆုမွန်များပေးရင်း လိုက်မိ
လာခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးအတော်ပေါက်လာ
ခဲ့ရာ သစ်ပင်ကြီးများရှိရာ အရောက်၌ ဆွေ

နားကာ ရေသောက်သူသောက် အပေါ့သွား
သူသွား အစာစားသုစား စသည် ပြုလုပ်ကြ

မင်း

အဘိုးအိုအား လှည်းပေါ်မှ လှ
ထုံးက တတ်နိုင်သမျှ ကျွေးမွေးကြ
လည်း အဘိုးအိုကား အတန်တန် ပြင်း
သောအားဖြင့်လေ၏။

ဆက်ထွက်၍ မကြာမီ ကောနေ
ဆောင်းရိုးကလေးတစ်ခုအား ဖြတ်ကျ
ခွံခွက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း လှည်းဘီးကျ
သော် ဝင်ရိုးကျိုးခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လေ
၏။

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ
မလဲ။ ခုနစ်လည်း အတော်အလှမ်းဝေး
ပါပဲ။”

“အေးကွာ၊ တို့လူစု လမ်းလျှောက်
ဆောက်နိုင်ပေမယ့် လှည်းနဲ့အားကို ဒီ
အထိထားခဲ့ရမှာဖြစ်တော့ မဟန်ဘူး။”

“အေးလေ၊ ဒီနေရာမှာ အောင်
တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရင် ဘယ်
ဖြစ်လဲ။”

အောင်မောင်းကလည်း မျက်စိ
မှတစ်ဆင့်လျက်...

“ဟေ့ ငါတစ်ယောက်တည်းတော့
မထားခဲ့ကြပါနဲ့ကွာ။ ဒီနေရာက
အောက်တယ်လို့ အင်မတန်နာမည်ကြီး

တာ။ ငါ ငါ ကြောက်တယ်ကွာ”
“ဟာ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။
ကြံကြမ်းပါဦးကွာ”

လှည်းပေါ်လာကြသည့် ကာလ
သား၊ ကာလသမီးများ ကြွက်စီကြွက်စီနှင့်
မည်သို့မည်ပုံ ကြံရုန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြ
ရသည်။

အခြေအနေမှာ ဘုရားသို့သွားကြ
ရန်လည်း မလွယ်။ ဤနေရာ၌ စောင့်နေ၍
လည်း ကြာရှည်မည်အဖြစ်ကြောင့် ဦးဆောက်
ခြောက်ကြရတော့သည်။

ဤတွင် တုံ့ဆိုတာဝေတိတ်ဆိတ်
နေကာ ကွမ်းကိုသာ မြဲလျက်ရှိသည့် အဘိုး
အိုက -

“ကိုင်း၊ ကလေး၊ ကလေးမတို့
ဘာမှမပူကြပါနှင့်၊ မင်းတို့သာ သာဓုကန်
စေတီကိုရောက်အောင် အုပ်စုအလိုက်သွား
ကြပါလေ။ အဘိုးက ဟောဒီ လှည်းမောင်း
တဲ့ လူကလေးနဲ့အတူ ဒီနေရာမှာ ကျန်ခဲ့
မယ်။ အဲ လှည်းတစ်စီးစီးရောက်လာမှ အကူ
အညီတောင်မရှိ၊ ဝင်ရိုးကျိုးပြင်မယ်။ မင်းတို့
သွားကြပေတော့။”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။
“ဟာ အဲဒါကောင်းတယ်”

“ဒါမှန်တာပေါ့”
“အဘိုးအိုအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်”
ဤသို့ဖြင့် လူအားလုံး တစ်ခဲနက်
သဘောတူကြသကဲ့သို့ လှည်းမောင်းသည့်
အောင်မောင်းကလည်း သဘောတူဟန်ဖြင့်
ခေါ်ညွှတ်ပြသည်။

ထို့ကြောင့် မကြာမီ လှည်းစီးလာ
ခဲ့ကြသည့် လူစုလူဝေးကြီးသည် လှည်းလမ်း
ကြောင်းအတိုင်း ချီတက်သွားကြရာ လယ်
ကွင်းပြင်၌ လှည်းပျက်ကြီးနှင့်အတူ အောင်
မောင်းနှင့် အဘိုးအိုတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
လေတော့၏။

“လူကလေး နှစ်ဦးကို အစာစား
ရအောင်ဖြုတ်ပေးပြီး ဟိုသစ်ပင်ပိုင်သွားခို
ကြဦးကွာ။”

“ဟာ နှစ်ဦးလေး လျှောက်သွားနေမှ
အခပ်ရောက်နေလိမ့်မယ် အဘိုး”

“ဟိန်းခွမ်း၊ မင်းနဲ့နှစ်ဦးလေး ဒီနား
တစ်ဝိုက်ကတည်း ဘယ်မှလျှောက်သွား”

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိပေ။
အဘိုးအို ကတိပေးလိုက်သည်နှင့် အောင်
မောင်းလည်း ခိုနိမ့်မိတ်များ လျှောက်သွား
ကာ နှစ်ဦးကို တံငါနုဖြတ်ကာ လွှတ်ထား
လိုက်လေ၏။

ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် သွားထိုင်ရင်း ဝင်ရိုးကျိုးသွားသည့် လှည်းကြီးနှင့် လွတ် လွတ်လပ်လပ် အစာစားနေသော နွားများ ရှိရာသို့ ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

“လူကလေးက ဘုရားပွဲရှိရာကို အမြန်ရောက်ချင်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“ရောက်ချင်တာပေါ့ အဘိုးရာ။ အမြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာသူ ရွာသားတွေနဲ့အတူ နေရာထိုင်ခင်းလုပ်ပြီး တာနဲ့ ဘုရားပေါ် အေးအေးဆေးဆေးတက် နိုင်ပြီလေ”

“အိမ်း အိမ်း။ ဟုတ်ပေသပေါ့ ဟုတ်ပေသပေါ့”

အဘိုးအိုက ဤနဲ့လာဆိုကာ ကွမ်း ကို ခပ်အေးအေးမြဲနေလိုက်၏။

သို့ရာတွင် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိအောင် ပင် လှည်းမောင်းသမား အောင်မောင်းမှာ တစ်စိတ်စိတ်တိုက်ခတ်နေသော လေအေး အရသာကို ခံစားရင်း မျက်ခွံများ လေးလံ လာကာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

ယင်းသို့ အိပ်ပျော်သွားခိုက် အိပ် မက်မက်ရာ အိပ်မက်ထဲ၌ ၎င်းမိအိပ်နေ သည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ကြီးမားသော

ညောင်ပင်ကြီးဖြစ်သွားလျက် ချက်ချင်းလိုပင် မွဲခြောက်ခြောက်ပင်စည်သည်လည်းကောင်း စိမ်းစိုသော ညောင်ရွက်များသည်လည်း ကောင်း ရွှေရောင်ဆင်းဖြူ လင်းထိန်တောက် ပလာလေတော့၏။

ထိုရွှေညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကား ဝင်ရိုးကျိုးနေသည့် အောင်မောင်း၏ လှည်းကြီးရပ်ထားရာ ထိုလှည်းပေါ်သို့ ရွှေ ရောင်အဆင်းနှင့် ကြွေလာသည့် ညောင် ရွက်တစ်ရွက်ကျသွားရာ လှည်းမှာ အထို အလျောက် ကောင်းမွန်သွားသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရပေတော့၏။

အိပ်မက်ကြောင့် လန့်နိုးလာသော

အောင်မောင်းတစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း သူလှည်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ လှည်းဝင်ရိုးသည် အကောင်းပကတိရှိနေကာ လှည်းခွံများပင် အဆင်သင့်တပ်ထားလျက် လှည်းဆီ တွင် အေးဆေးစွာထိုင်ရင်း ကွမ်းမြဲနေသည့် အဘိုးအိုကို အံ့သြစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“နိုးပြီလားကွယ် လူလေး။ မင်း လှည်းဝင်ရိုးကောင်းသွားပါပြီ ဟိုးမှာ ကြည့် လိုက်စမ်း ဖလုံရွာသားတစ်ယောက် မောင် လာတဲ့လှည်းနဲ့ အခန့်သင့်တွေလို့ အဘိုး မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့်သူက အစအဆုံး ကူညီသွားတာလေကွယ်”

အဘိုးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့် လိုက်သောအခါ အဝေးဆီတွင် တိုက်ကြီး ရွာဖက် ဖုန်တစ်ထောင်းထောင်းနှင့် မောင်း နှင့်သွားသော လှည်းတစ်စီးကို ခပ်ပျူလှလှ မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဪ ခီလိုကို။ ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ အဘိုးရာ”

အောင်မောင်းက သစ်ပင်အောက်မှ လူးလဲထရင်း အဘိုးအိုကို လှိုက်လှိုက်ထဲ လှဲပြောလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွား၏။

မင်းခံသည့် အိပ်မက်ကိုလည်း ပြန်လည်
အောင်လျက် စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသလိုလို
ဖြစ်နေမိသည်။

“အင်း လှည်းဝင်ရိုးကို ကိစ္စကို
ပြန်ဆိုတာ ဒီလောက်အချိန်တိုတိုအတွင်း
မှ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဆန်းတာကတော့
အနပ်”

စိတ်ထဲ၌ အထက်ပါအတိုင်း
အောင်လျက်ပြီးလျှင် လှည်းပေါ်တက်ကာ
လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း မောင်းနှင်လိုက်
လာသည်။

အဘိုးအိုကား ကွမ်းမုန့်ရင်း ရိုးပြတ်
နှင့် လယ်ကွင်းများကိုသာ ငေးကြည့်လာခဲ့
သည်။

အတန်ကြာကြာမောင်းနှင်မိ၍
အောင်အချိန်သိုဦးသည်တွင် လှည်းပေါ်
မှ ဆင်းလျှောက်သော ရွာသူရွာသား
လေးလား ကာလသမီးများနှင့် ဆုံမိကြ
သည်။

“ဟ အောင်မောင်း မြန်လှသည်
မင်းရဲ့ လှည်းဝင်ရိုးကို ဘယ်ရွာမှာ
ပြောတာလဲကွ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မယုနိုင်အောင်
အောင်လှတယ်”

“နတ်သိကြားတွေက ပြင်ပေးလိုက်
တာများလားကွာ။ မင်းဥစ္စာက မယုနိုင်စရာ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ဆူညံစွာ မေးမြန်းပြောဆိုလျက် လှည်းပေါ်
တက်ကြရာ အောင်မောင်းက အဘိုးအိုပြော
သည့်အတိုင်း ဖလုံရွာသားလှည်းမောင်းသူ
တစ်ဦး ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ
လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ရွာသူရွာသား
လူပျိုအပျိုတို့သည် ဘုရားပွဲတော်ကို စိတ်
မှန်းနှင့် ရော်ရမ်းပျော်ရွှင်လျက် လမ်းတစ်
လျှောက်စကားပြောသူပြော သီချင်းဆိုသူဆို
နှင့် လွန်စွာကြည်နူးနေကြပေတော့၏။

အဘိုးအိုကား လှည်းဦးမှ အောင်
မောင်းအနီး၌ ကပ်ထိုင်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ
ပင် လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အတန်ခဏအခါမှပင် သာဓု
ကန်စေတီသို့ ရောက်လေရာ ကန်ဖျင်းများ
ရှေးဆိုင်များ ကြည့်ရှုပွဲများအတွက် ဝိတ်တိုင်
စိုက်၊ အစိုးအကာတို့ လှုပ်လက်နေသည့်
ပွဲတော်အနေအထားကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဟေး . . . ဟိုးပျဉ်းမပင်ကြီး
အောက်မှာ တို့ရွာသားတွေ စခန်းချရင်
ကောင်းမယ်”

“ဟာ . . . ဟိုသရက်ပင်ကြီးက
အရိပ်ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် ရွာသူရွာသားကာလသား
နှင့် လုံပျို့တစ်သိုက် ကြွက်စီကြွက်စီဖြစ်
နေကြကာ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် လုံးပန်း
နေကြရာ သတိရ၍ ကြည့်မိသောအခါ
အဘိုးအိုမှာ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ကွယ်
နေပေတော့၏။

“ဟာ . . . ဟိုအဘိုးအို ဘယ်ရောက်
သွားလဲ”

“အေးကွ”
“ဘုရားပေါ်တက်သွားတယ် ထင်ပါ
ရဲ့”

“အဲဒါဖြစ်နိုင်တယ်”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေး
ပေးနေကြပြီးလျှင် လှည်းလှည့်သွားတို့ ဘာသာ
ဘာဝအလျောက် အခွင်းခွင်းပျော်ပျော်ရွှင်
ရွှင်နောက်ပြောင်ကြရင်း မကြာမီ အဘိုးအို
အား မေ့ပျောက်သွားကြပေတော့၏။

ရွေးအကြည့် ညစက်သို့ရောက်
လေရာ အောင်လေသည် သူ့ညှို့ညှင်ညှင်း
တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ထပြောင်ပြောင်အေးမိ
လာရသည်။

ထိုအတူ ထပြောင်ရန် နှစ်ရက်ရှည်

လိုတော့သဖြင့် ကောင်းကင်၌ လမင်းသည်
လည်း ပြည့်လှစွာဆဲသောလာတော့သည်။

လမင်းအလင်းရောင်ကြောင့် ကုန်း
ကမူပေါ်မှ ကြည်ညိုသဟာယ်ဖွယ်ရာ သာဓု
ကန်စေတီတော်၏ ပုံရိပ်ကို လှမ်းမြင်ဖူးပြော
ကြရသည်။

ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လှည်းများဖြင့် လူစု
တို့ ရောက်လာမစဲ တသံသယရှိနေကာ ရောက်
သည်နှင့် နေရာယူကြရာ နေရာအနှံ့ ဆူဆူ
ညံ့ညံ့အသံများဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေလေ၏။

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ တစ်နေရာနှင့်
တစ်နေရာဆိုသကဲ့သို့ မူလကပင် အံ့ချိတ်
အဆက်ရှိနေကြသည့် ကာလသား ကာလ
သမီးတို့မှာကား လျှောက်ပြန်သံပေး ခြေအေး
ဝမ်းရောင်လုပ်ကာ လမ်းသလား လျက်ရှိနေ
ကြပေတော့၏။

“ကဲဟေ့ နေရာထိုင်ခင်းတော့ပြီဦး၊
ချက်ပြုတ်ဖို့ မင်းနဲ့ငါ လှော်ကားကန်မှာ
ရေသွားခပ်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးထွန်းခ”

သို့နှင့် ကိုထွန်းခနှင့် အောင်မောင်
တို့ တစ်ဖက်လှော်ကားကန်သို့ ရေသွားခပ်
ရန် အိုးတစ်လုံးစီကိုင်လျက် စောင်းတန်းမှ
ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်တက်သွားကြ၏။

“ချင်... ချလွင်... ချင်”

“ချင်... ချမ်း... ချမ်း”

စေတီတော်မှ ဆည်းလည်းသံ
ကလေးများက လေအဝှေ့တွင် လွန်စွာ
သာယာနာပျော်ဖွယ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကုန်းတော်ပေါ်၌ လရောင်သည်
ပြာကျလျက် ဆောင်းလေအေးက တစ်မိမိ
တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ချမ်းအေးလှရကား
ဘုရားနုသုဆို၍ တစ်ယောက်မျှမရှိပေ။

သို့ရာတွင် အနောက်ဘက်
တန်ဆောင်၌မူ အဘိုးအိုတစ်ဦးတည်းသာ
ချမ်းအေးခြင်းကို မမူဘဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့်
တရားဘာဝနာရှုမှတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်

လိုက်ကြရသည်။

“ဟာ... ကိုကြီးထွန်းခ ဒါ... ဒါ

ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခရီးကြုံလိုက်လာတဲ့
အဘိုးအိုဗျ”

“ဟေ့... ဟုတ်ပါရဲ့ လက်စသတ်
တော့ အဘိုးက ဘုရားဖူးဖို့ တို့နဲ့ လမ်းကြုံ
လိုက်လာတာကိုး။ လာကွာ ကန်ထဲမှာ
ရေခပ်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

၎င်းတို့ ရေခပ်ပြီး၍ အောက်ဘက်
သို့ ပြန်ဆင်းလာသောအချိန်အထိ အဘိုးအို
မှာ တရားရှုမှတ်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ
ကြရသည်။

၎င်းတို့ရောက်ချိန်၌ ကနဗျင်းနှင့်
အမိုးအကာလုပ်ရန် ဝါးသွားခုတ်ကြသည့်
သားနှင့် အောင်ဘတို့ ဝါးများထမ်းကာ ပြန်
ရောက်ကြသည်နှင့် ဆုံကြသည်။

“ဟေ့... အောင်မောင်၊ တို့လည်း
နဲ့ လမ်းကြုံလိုက်လာတဲ့ အဘိုးက လက်စ
သတ်တော့ နဂါးနံတရားသက်မှာ တရားထိုင်
နေတာကိုးကွ။ ငါနဲ့ ဟောဒီသား သေသေ
ချာချာတွေခွဲတယ်ကွ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

အောင်ဘအပြောအကြောင့်

အောင်မောင်းရာ ကိုထွန်းခေါ် လွန်စွာ
အောင်သင့်သွားကြရသည်။

ပြီးမှ အောင်မောင်းက -

“မဟုတ်တာ အောင်ဘုရား၊ မင်းတို့
အကြည့်မှာလို ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတိုင်း
စေတီရဲ့ အနောက်ဘက်တန်ဆောင်းမှာ
အရာထိုင်နေတာ ငါနဲ့ ကိုထွန်းခေါ် မြင်ခဲ့ရ
တယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟာ...မဟုတ်တာကွာ”

ဤသို့ဖြင့် အငြင်းအခုံဖြစ်ပွားကာ
အကြည့်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းခေါ်နှင့် အောင်
မောင်းတို့ နှစ်ယောက်က နဂါးရံဘုရားဆီ
အကြည့်ကာ သာဓံနှင့် အောင်ဘတို့
နှစ်ယောက်က စေတီတော်၏ အနောက်
အတန်ဆောင်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ
တော့သည်။

သို့သော် ပြန်လာကြသောအခါ
ယောက်စလုံးပင် အဘိုးအိုအား မတွေ့
ကြရဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းပျောက်ကွယ်နေ
သည့်အဖြစ်အား ပြောပြကြလေ၏။

x x x

သာဓကန်ဘုရားပွဲ ပြီးဆုံး၍ ရွာပြန်
ရောက်ပြီး ရက်ပိုင်းခန့်အကြာတွင် ထူးဆန်း
သောအဘိုးအိုအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
လူကြီးများစကားပိုင်းတွင် အောင်မောင်းက
ပြောပြမိရာ ရွာ၌အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့်
ဦးမောင်ငွေက...

“အင်း...မောင်အောင်မောင်းရေ၊
ငါ့မြေးပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရွှေညောင်ပင်
ဘိုးဘိုးကြီးများဖြစ်နေမလားကွယ်”

ဟု ဆို၏။

“ဗျာ...ရွှေညောင်ပင်ဘိုးဘိုး
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ အဘိုးစဉ့်ရဲ့ အဘိုးဖြစ်တဲ့
ဘိုးရွှေခဲပြောပြချက်အရဆိုရင် ရွှေညောင်ပင်
ဘိုးဘိုးဟာ ဟောနိနယ်ပယ်တစ်ဝိုက်ဖြစ်တဲ့
အင်းမှ အင်းတိုင်၊ လှည်းကူး၊ သာဓကန်၊
ထောက်ကြံ့ မော်တီစတဲ့ နေရာအသီးသီးက
ဘုရားတွေမှာ ဘုရားပူရင်း အစိစွန်ဝင်လေ
ရှိသတဲ့ကွယ်”

“အို...ဟုတ်လား၊ ဆက်ပြောပီဦး
အဘိုး၊ ကြားရတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း
လွန်းလို့ပါ”

ထိုအခါ အဘိုးဦးမောင်ငွေက
အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ပြောပြလေ၏။

“တစ်ခါက ဘုရားလေးရွာက ကြေး
ရတတ်မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးရဲ့ သမီးလေး
တွေ့မြဲကို လူတစ်ရာက ပြန်ပေးဆွဲပြီး မိမိကြီး
ပစ်ရွံဖက်ကို တောလမ်းအတိုင်း ခေါ်သွား
ကြတယ်ဆိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူကြီးအားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်
စားနားထောင်နေကြသည်။

ဤတွင် အဘိုးဦးမောင်ငွေက
ဆက်လက်ပြောပြ၏။

“အဲဒီလို ဆွဲခေါ်သွားပြီး လမ်းခရီး
မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာခိုက်
နေမိနေကြတစ်ကောင်ဟာ သစ်ပင်ပေါ်က
အောက်ဘက်ကို ရုတ်တရက် လျှောဆင်း
လာပြီး ထူဆိုတွေ့ကို လိုက်လံပေါက်သတ်
ပိတ်လေရာ”

အောင်မောင်နှင့်ဘုရား နားထောင်
နေသူများက အံ့အားသင့်ကာ အာပေခိုက်
သံ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

“ထူဆိုတွေ့က ပိတ်လေတဲ့ တုတ်
တွေ အားတွေနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါ် ပိတ်နှိပ်ထား
ပြီး ခေါ်သတ်ပြီးလိုက်နေတဲ့ မြွေကြီးကို
ထုံထုံထုံတုတ်တဲ့ အဲ...ထူဆိုတွေ့မှာ
သေနတ်ပိတ်ပေးပေါ့၊ ရွာနီးချုပ်ကြာမှာရှိလို့

မပစ်ရဲဘဲ လွတ်ရာကျွတ်ရာ တစ်ချိုးတည်း
အသက်လုထွက်ပြေးကြရတယ်ဆိုပဲ”
“ဒါနဲ့ ဟိုမိန်းကလေးကရော
အဘိုး”

အောင်မောင်အေးကြောင့် အဘိုး
ဦးမောင်ငွေက ဆက်ပြောသည်။

“မိန်းကလေးဟာ ကြီးတုတ်ခံထား
လျက်က မြွေကြီး လူဆိုးတွေကို လိုက်လံ
ပေါက်သတ်နေတာမြင်တော့ ကြောက်လန့်
ပြီး သတိလစ်သွားရတယ်တဲ့”

“ဪ...ဪ”

“အဲ...မိန်းကလေးသတိရလာ
တော့ အဘိုးအိုတစ်ဦးမောင်းတဲ့ လှည်းပေါ်

ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ အဘိုးအို
ပြောပြချက်အရ သစ်ပင်အောက်မှာတွေ့လို့
လှည်းပေါ်တင်ခေါ်လာတာတဲ့လေ”

“ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ အဘိုး ဆက်
ပြောပါဦးဗျာ”

အောင်မောင်၏ လောဆော်မှု
ကြောင့် အဘိုးဦးမောင်ငွေက ဆက်ပြောရ
ပြန်သည်။

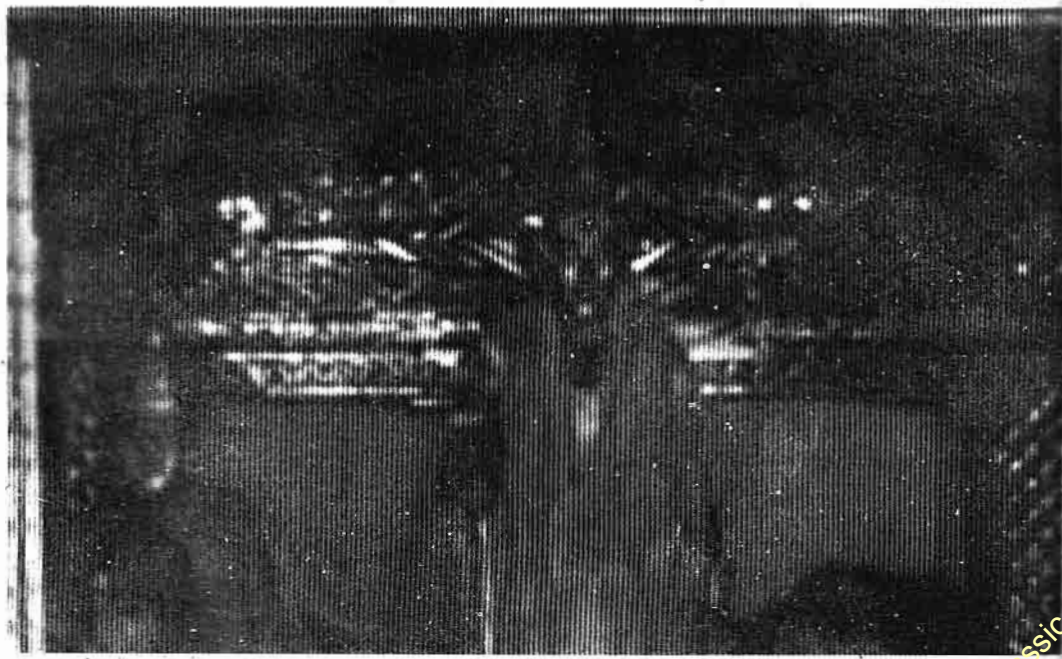
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ။ အဘိုးအိုက
မိန်းကလေးကို လှည်းနဲ့တင်ခေါ်ပြီး ဘုရား
ကလေးထိပ်မှာ ချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားခဲ့
တယ်တဲ့လေ။ အမှန်က အဲဒီအဘိုးအိုဟာ
ရွှေညောင်ပင်ဘိုးဘိုးကြီးသာဖြစ်တယ်လို့

ဆိုပေတယ်ကွယ်”
“ဪ...ဪ။ ဒါဖြင့် မြွေကြီး
ဆိုတာကလည်း အဲဒီအဘိုးရဲ့ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓ

ကြောင့် အစေအပါးဖြစ်မှာပေါ့နော်”
အဘိုးဦးမောင်ငွေက ပြုံးလျက်
ခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ပြီးမှ ၎င်းက -

“ဒီလိုပဲကွ။ ဟောဒီဒေသအနီး
တစ်ဝိုက်မှာ သူတော်ကောင်သူမြတ်လောင်း
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ရွှေညောင်ပင်ဘိုးဘိုး
ဟာ သူစွမ်းဆောင်နိုင်သမျှ ရွာသူရွာသား
အပေါင်းကို အလှူငွေသင့်ရင် ကယ်တင်ပေး
ရှိတယ်လို့ အဘိုးပြောတာ မှတ်သား

အသံ

ဟု ဆိုလေ၏။

ဤတွင် ရွာသူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အထက်က မေး၏။

“ဟင်... ရွာညောင်ပင် ဘုံတို့ကြီး

မော်တော်ကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

သော ဘေးအန္တရာယ်မဖြစ်အောင် စောင့်

ရှာတာမဟုတ်လားဗျာ”

“မင်းမေးတာ မှန်ပါတယ် ကိုပေတီး။

သော် ကျွန်သိရသမျှပြောရရင် ရွာညောင်

ဘုံဟာ ဒီနယ်ပယ်တစ်ဝိုက်ကို အပိုင်

တွေ သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်လေ

ကားတွေအတွက် ဘေးအန္တရာယ်

အောင် အထူးစောင့်ရှောက်ရသောမက

နယ်ပယ်က ရွာသူရွာသားအပေါင်းကိုလည်း

သော ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းက

ကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလေ့ရှိပေတယ်

။”

“အင်း... ဒီလိုကိုး”

ထိုနောက် ရွာသူကြီး ဦးစိန်လှက

သည်။

“အဘိုးဦးမောင်ငွေက ပြောပြလို

တော် ကြားနားရတဲ့ အကြောင်းအရာ

အပြောပြခွင့်တယ်ဗျာ”

“ပြောပါ ပြောပါ”

“ပြောပါဗျာ၊ နားထောင်ရတာပေါ့”

အားလုံးက လိုလိုလားလားတိုက်

တွန်းကြသဖြင့် ဦးစိန်လှကလည်း အောက်ပါ

အတိုင်း ပြောပြပြန်၏။

“ဒီလိုဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်

ကပေါ့။ ဒေစွန်ပါတာသွားဖူးတဲ့ ဘုရားဖူး

ကားတစ်စီးဟာ ခရီးသည်အပြည့်နဲ့ မောင်း

နှင်လာခဲ့တယ်”

လူအားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနဲ့

သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

ပြီးမှ ဦးစိန်လှက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီ ဘုရားဖူးကားဟာ ဒေစွန်ပါ

စေတီအနီးရောက်ဖို့ လေးဖာလုံးခန့်အလိုမှာ

လမ်းဘေးဝဲယာက အရှိန်ကောင်တွေ အချို့

သဏ္ဌာန်မည်းတွေဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့

ကားဆီကို စုပွဲပိုင်းအုံ့ပြေးလာကြသတဲ့။

အမှန်က ကားကို အန္တရာယ်ပေးပြီး ခရီး

သည်တွေ အသက်ဆုံးရှုံးအောင် လုပ်ဖော်

အနေအထားဆိုပါတော့လေ”

“ဟိုက်”

“အို”

“မလွယ်လှပါလားဗျာ”

“ဆက်ပြောပါဦး ဦးစိန်လှ”

“သို့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေ

ညောင်ပင်လို့ ထင်ရတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်

ကနေ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာ

ပြီး အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေကို

တောင်ရောနဲ့ ထောင်ပြလိုက်တာမှာ အားလုံး

အသံနက်ကြီးနဲ့ အသည်းသန်အော်ဟစ်ပြီး

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ပြေထွက်ပျောက်

ကွယ်သွားကြတယ်တဲ့”

“အင်း... တကယ်အထူးအဆန်း

ပါလား”

“တကယ်ဖြစ်ရပ်လို့ ဆိုရပေမယ့်”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် အထက်

ပါအတိုင်း ရွှေတိဂုံကြီး ဦးစိန်လှက ဆက်

လက်ပြောပြသည်။

“ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပဲခူး

ရွှေတော်အထွတ်ရာမှာ ဖုတ်စီရင်း အမှတ်

မထင်တွေ့ရတဲ့ အေးသဏ္ဌာန်ဟာအဆိုတဲ့

သူတော်စင်အဘိုးကြီးနဲ့ အမှတ်မထင်ပြော

ပြောမှာ အဘိုးကြီးက ဒီလိုပြောတယ်လေ”

လူအားလုံးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်

ပင် နားထောင်နေကြသည်။

“အင်း... အမှန်က ဒေစွန်ပါစေတီ

မှာ စောင့်ဆိုက်ရတဲ့ နှစ်သောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တွေဟာ သူတို့တာဝန်ကို ပဲခူးပြောင်းဖို့

အတွက် အဲဒီကားက ခရီးသည်အချို့ကို
ရွေးချယ်ထားတာကလား။ သို့ပေမယ့် အဲဒီ
ခရီးသည်တွေ သေနေမစေသေးမူရယ်၊
နောက် ရွှေညောင်ပင်ဘုန်းရဲ့ တားမြစ်မှုတွေ
ကြောင့်သာ အဲဒီနာမ်လောကသား ပုဂ္ဂိုလ်
တွေဟာ လက်လျှော့သွားကြတာတဲ့လေ။”

အဘိုးဦးမောင်ငွေက-

“ကိုစိန်လှပြောတဲ့ကိစ္စကိုကြည့်ရင်
ရွှေညောင်ပင်ဘိုးဘိုးစွမ်းဆောင်ကူညီမှုကို
သိလောက်ပေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှိခိုး
ပြီး အမူအရာအဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့
နယ်ပယ်ဒေသကို ဘေးမသန်းရအောင်
အထူးစောင့်ရှောက်ကူညီတဲ့ ရွှေညောင်ပင်
ဘုန်းကိုလည်း ဝေယျာဓိက မေတ္တာထားပြီး
မေတ္တာပို့သင့်တယ်လို့ အဘိုးဆိုခင်တယ်”

ဟုဆိုရာ လူအားလုံးက ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ကြလေ၏။

အောင်မောင်းက -

“ကျွန်တော်ဖြင့်လေ သာဓုကန်
ဘုရားပွဲတော်သွားရင်း လှည်းဝင်ရိုးကျိုးသွား
မှုကို မထင်မှတ်စွာ ကူညီသမှုပြုခဲ့တဲ့
အဘိုးအိုကို အဲဒီညကတည်းက အမြဲလိုလို
ကျေးဇူးတင်ပြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို
ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သခဲ့တာပါခင်ဗျာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား စကားပိုင်းသိမ်း
ကာ မိမိတို့အလုပ်ရှိရာသို့ အသက အသက
ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

x x x

တစ်နေ့သ၌ စုရတီဈေး (ယခု
ကြည့်မြင်တိုင်ညဈေး) ရှိ ဆိုက်ကားဂိတ်
တစ်ခု၌ ဆိုက်ကားသမားအချို့ ကျားထိုးနေ
ကြလေသည်။

“စားလေကွာ”

“စားတော့ ဘာဖြစ်သလဲကွ”

“ဟား...ဟား အဲဒီလိုစားတော့

ဟောဒီလို နှစ်ကောင်ရိုက်တာပေါ့ကွာ

အဟတ်...ဟတ်”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“ခဲလိုက်ပေါ့ ကြာစီရာ အဟား-

ဟား”

ဤသို့ဖြင့် ကျားပိုင်းကို ပိုင်

ကြည့်ရှုနေသည့် ဘဝတူဆိုက်ကားသမားအ
သဘောကျကာ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်
ကြလေ၏။

“ဦး...ဦး”

“ဂျွီ...ကျလီ”

ထိုအခိုက် ဖွိန်ကားကလေးတစ်

က ကျားပိုင်းအနီး၌ ရုတ်တရက် ထိုဆိုက်
လိုက်ရာ လူအားလုံးက ပိုင်းဝန်းကြည့်
လိုက်ကြလေ၏။

“အလို...ဆိုက်ကားအုံနာကြီး”

“ဟာ...ကိုသောင်းဟန်ကြီး”

“ဟိုက်...ကားတွေ ဘာတွေ

ပါလားဗျ။ ဘာလဲ အခု ဆိုက်ကားအုံ
ဘဝက ကားအုံနာဖြစ်သွားပြီလားဗျ”

လူအားလုံးက တစ်ယောက်တစ်
ယောက်ပိုင်းဝန်း၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောဆို
ကြရာ ဖွိန်ကားထဲမှ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့်ထူထဲ

“အေးကွာ။ ငါ့မိတ်ဆွေ သား

ယောက်က မိန်းမက သဘောမကျဘူး
ဆောင်ခိုင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ရှေးသက်သာ
ပြောပြ ငါဝယ်ထားလိုက်ရတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။
“ကော်တာပေါ့ ကိုသောင်းဟန်

ဆိုက်ကာအံ့နာက ကားအံ့နာ
ပြောသွားတာပေါ့”

“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်
လာကြားတာလား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍
ထိုင်ကြည့်ရာ ဖိုဒ်ကဆိုင်ရှင် ကိုသောင်း

ကြားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါက
ကားဝိုင်းရှင်အသစ်ဖြစ်တာ ဒီနေ့
စောစောမှာ ရွှေညောင်ပင်ဘိုဘိုးကြီး
အပြန် သတိရတာနဲ့ မင်းတို့ပီ
တာပါ”

“ဟာ... မှန်တယ်၊ ဒါ မင်္ဂလာနေ့
ဆိုက်ကာသမားကြာစိက ပြောသည်။

“ဘိုးဝပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်္ဂလာ
အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ခင်ဗျား
ဆက်ရည်တိုက်ရမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို

အားလုံးက ကန့်ကွက်မဲမရှိ ထောက်ခံတယ်”
ထိုအခါ ကိုသောင်းဟန်ကြီးက
ပြော၍

“တဲ...ကဲ မောင်မင်းကြီးသားများ
အားလုံးဝိုင်းပြီး ငါးပူတင်းများတွတ်သလို
တွတ်ထိုးနေမှတော့ မင်္ဂလာရှိစွာ တိုက်ရ
တော့မှာပေါ့ဗျား။ ကိုင်း...ကိုင်း၊ ဟို ကွမ်းရွံ့
တန်းထိပ်က ကျောက်ဖန်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကို လိုက်လာခဲ့ကြပေတော့”

ဟုဆိုကာ ၎င်း၏ ကားလေးအား
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖက်သို့ မောင်းနှင်သွား
လေ၏။

မကြာမီ ကျောက်ဖန်လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်၌ ကားဝိုင်းရှင်ကိုသောင်းဟန်စေတနာ
ဗလပွနှင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသော လက်ဖက်
ရည်နှင့် မုန့်များအား ဆိုက်ကာသမားတစ်စု
က အားမနာစတမ်းစားသောက်လျက် ပီတိ
သောမနဿဖြစ်နေကြလေတော့၏။

ယင်းသို့ စားသောက်လျက်မှ
ဆိုက်ကာသမားကြာစိက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ကားကို ရွှေညောင်ပင်
ဘိုဘိုးကြီးဆီ သွားပြတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျား
အနေနဲ့ ရွှေညောင်ပင်ဘိုဘိုးကြီးအကြောင်း
ဘာများကြားသိထားတာရှိလဲ ကိုသောင်း

ဟန်ရ”
“အာ... မရှိပါဘူး။ အများသူငါ

ကားဆရာတွေလို ကိုယ်ကားအန္တရာယ်ကင်း
ဘေးရန်ရှင်းအောင်သာ ထုတ်အတိုင်သွားပြ
ရတာပါ။ ခြောက်... ခါနဲ့တစ်ခုတော့ သိထား
တာရှိတယ်။ မေ့နေလို့၊ မေ့နေလို့”

ဟု ဆိုလေ၏။
“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း အားလုံး

သိအောင် ပြောပြပါလား ကိုသောင်းဟန်ရယ်”
တစ်ယောက်က ဤသို့ဆိုသဖြင့်
ကိုသောင်းဟန်လည်း ခေါင်းညိတ်ကာ
အောက်မီအတိုင်းပြောပြရလေတော့၏။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ အရင်နှစ်
က ကြည့်ဖူးတဲ့ သူဌေးရဲက ရွှေညောင်ပင်
ပြတတ်ပါ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီပြတတ်
အကြောင်းပဲ ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

“ဒီလို... ဒီလို မင်္ဂလာက မေ့ရစ်
မင်္ဂလာက ကျော်အကြီးကား ဘာလား
ဆိုတာ မဟုတ်မီတော့ပါဘူး၊ သောက်ကြည့်
အနီး ခွာတစ်ခွာက ကောသုမိန်းမရော
ကလေးတစ်ဦးနဲ့ လူထင်ပျိုတစ်ဦးတို့
ဘာသာဘာဝချစ်ကြ ကြိုက်ကြတယ်။
လူလင်ပျိုက လှူရိလေ၏။ မိန်းမပျိုရဲ့ အင်္ဂကို

က တောမှာရော မြို့မှာပါ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေ
လည်တဲ့ ပွဲစားကြီးတစ်ဦးပေါ့။

“ဟာ... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
တယ်ဗျာ။ ဆက်ပြောစမ်းပါဦးဗျ”

အုန်းမောင်က မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်
ထုပ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးရင်းမှ
လောဆော်လိုက်လေ၏။

“အဲ... မိန်းမပျိုနဲ့ လုလင်ပျိုတို့
သမီးရည်းစားဖြစ်နေမှန်းသိတဲ့ အစ်ကိုကြီး
ပွဲစားက တစ်နေ့မှာ လုလင်ပျိုကိုခေါ်တယ်။
ဒီမှာ ကိုယ့်လူ ငါ့ညီမကို လိုချင်ရင် ငွေ
နှစ်သောင်းတင်တောင်းရမယ်တဲ့။ ငွေနှစ်
သောင်းဆိုတဲ့ ပမာဏဟာ အဲဒီခေတ်
ကာလမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေမှ တတ်
နိုင်တာလား။ ဒါကြောင့် ငွေနှစ်သောင်းကိစ္စ
အတွက် တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုင်တွေချနေတဲ့
လုလင်ပျိုကို သူ့သူငယ်ချင်း လူရှုပ်တစ်
ယောက်က အကြံပေးတယ်”

“ဘယ်လို အကြံပေးလဲ ကိုသောင်း
ဟန်”

“ထောက်ကြံအကျွေမှာ ညောင်ပင်
ကြီးတစ်ပင် ထီးထီးမားမားပေါက်နေတယ်။
အဲဒီဟာ ရွှေညောင်ပင်လို့ခေါ်တဲ့ သိုက်နန်း
ကြီးပေါ့။ အဲဒီသိုက်နန်းစောင့်အမျိုးသမီးဟာ

မြကြွယ်လို အမည်တွင်ပြီး သူ့လက်အောက်
အစေအပါးတွေနဲ့ အတူရှိနေတယ်။ အဲဒီ
သိုက်ကို မင်းသွားတူးရင် ငွေနှစ်သောင်းမက
ရွှေတွေကိုပါ ရမှာပေါ့တဲ့”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်း။
ဆက်ဗျာ”

သံဒီးဆိုတဲ့ ဆိုက်ကားသမား
ကလည်း ရေခွေခွေရင်း လောဆော်ပြန်လေ
၏။

ထို့ကြောင့် ကိုသောင်းဟန်လည်း
ဆက်ပြောပြန်လေတော့၏။

“ဒီတော့ ရိုးအတဲလုလင်ဟာ
သဘောကျသွားပြီး အဲဒီရွှေညောင်ပင်သိုက်

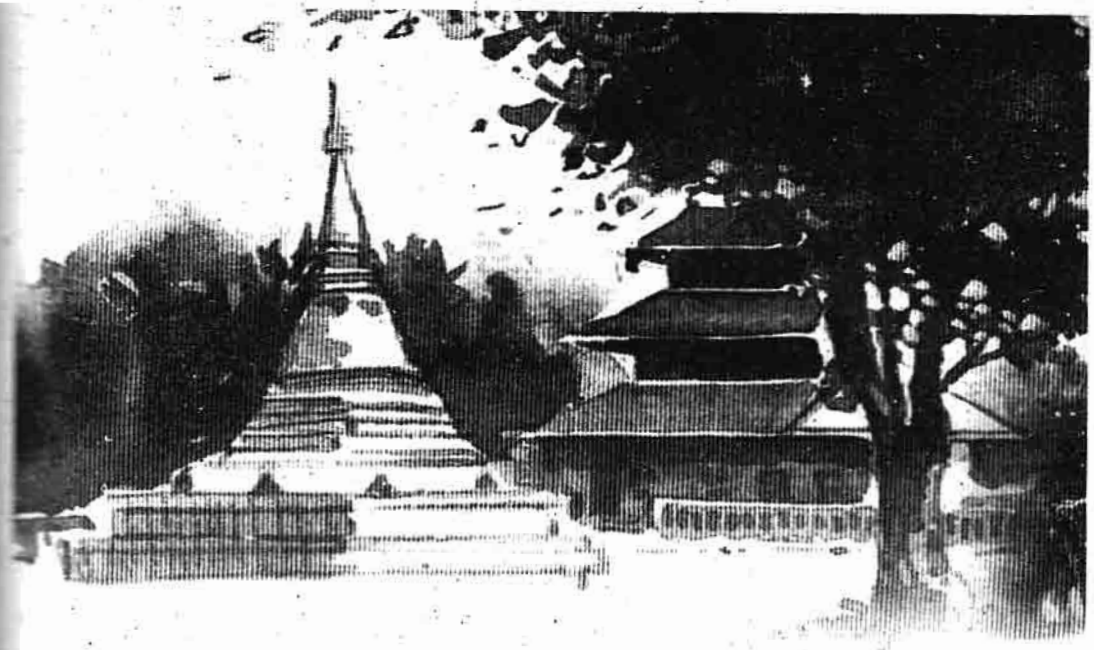

ကို တူးဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီနဲ့
ပြောစရာရှိတာက လူရွယ်ဟာ ဘုရားတစ်ဆူ
ကြည်ညိုပြီး တတ်နိုင်သမျှ အကုသိုလ်အမှု
တွေကို ရှောင်ကျဉ်သွားဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့
လူရိုးလူအဖြစ်တဲ့ လုလင်ပျိုဟာ ရွှေညောင်
ပင်ရှိရာကိုသွားပြီး မြေကြီးတွေကို ပေါက်တူး
နဲ့ တူး၊ ယက်ပေါက်ဆွေတော့တယ်”

“သူက သိုက်တူးတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ
ကို နားမမလည်တာကလား။ ဒီတော့ ရိုနဲ့
မြေတူးသလို ပေါက်တူးနဲ့ ဆွေတာပေါ့။ သူ
လုပ်နေပုံကို မြင်တွေ့နေရတဲ့ သိုက်နန်းရှင်
မြကြွယ်ဟာ သဘောကျပြီး အတော
မသတ်ရယ်မောမိသလို ထုံအရိုးသားထဲ
လူရွယ်ကိုလည်း သနားတာနဲ့အမျှ မေတ္တာ
သက်ဝင် ချစ်ခင်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိတယ်
ဆိုရမယ်”

“ကောင်းကွ”
“တကယ်နဲ့ရောရောက်လာ
ဟေ့”

“ရပ်မထားနဲ့ဗျာ။ ဆက်ပြောစမ်း
“အေးပါကွာ။ မင်းတို့ကလည်း
တယ်လောတာကိုး။ ဒီအချိန်မှာ အကြံ
သမားဖြစ်တဲ့ ပွဲစားကြီးဟာ ကြည့်မြင်
ဘက်က သိုက်ဆရာကိုခေါ်ပြီး ရွှေညောင်

“မီး လာနေပြီလေ”

“အမှန်က သူတို့ဟာ ရိုးသားတဲ့
ဆူလင်ပျိုကို စားစာခံလုပ်ပြီး သိုက်တွေးမယ်
ဆိုတဲ့အကြံနဲ့ လာခဲ့တာပေါ့။ သိုက်ဆရာ
ကလည်း သူရဲ အတတ်ပညာနဲ့ ကြည့်လိုက်
တာ သိုက်နန်းရှင်မြကြာယံဟာ လှလင်ပျို
မို့ သတ္တသက်ဝင်နေတယ်ဆိုတာသိလိုက်
တယ်။ ဒီတော့ သူရဲအတတ်ပညာနဲ့
ဆူလင်ပျိုကို အဘိုးအိုကြီးဖြစ်စေလိုက်
တယ်။ နောက် မြကြာယံကို အကြပ်ကိုင်
ပြီး သိုက်နန်းဖွင့်ပေးဖို့ တောင်းဆို
တယ်။”

“ဝှ...တယ်ကောင်တဲ့ တတ်လမ်း

ပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ တကယ်ကောင်း
တယ်ကွာ”

“ဒါမျိုးနားထောင်ရလိုကတော့ ဒီနေ့
အံ့နာခမရင်နေ တစ်နေ့လုံးနားထောင်မယ်။
အဟီး...ဟီး”

“ကဲ...ကဲ ဆက်ပြောမယ် နား
ထောင်ကြဟေ့။ ဒီလို...ဒီလို”

“ဒါပေမဲ့ သိုက်နန်းရှင်က ပစ္စည်း
ဥစ္စာတွေကို ပြစ်မှားတဲ့ သိုက်ဆရာနဲ့ ပွဲစား
ကြီးကို အထက်ပိုင်းဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ
က ပိညာဉ်နတ်ပြီး သိုက်စောင့်တွေဖြစ်စေ
လိုက်တယ်။ ဒါ့အပြင် ရိုးရိုးသားသားပြစ်မှား

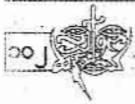
မိတဲ့ လူရွယ်ကိုတော့ သက်ညှာစွာနဲ့
အဘိုးအို ရုပ်အနေအထားအတိုင်း ရှိနေစေ
ပြီး ပိညာဉ်နတ်လို သိုက်နန်းရှင်အဖြစ် ခန့်
အပ်လိုက်တယ်။ မြကြာယံကိုလည်း အခြား
သိုက်နန်းတစ်ခုကို ပြောင်းရွှေ့စေလိုက်တယ်။
ကြာတော့ အဲဒီသိုက်နန်းရှင်လူရွယ်
သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွှေညောင်ပင်
ဘိုးဘိုကြီးအဖြစ် ပဲခူး ရန်ကုန်ကားလမ်း
တစ်လျှောက် အပိုင်းအစပေါ် အော်လျှောက်
တောင်းတဲ့...။

ဆရာကြီးမြင့်သိန်

တောထဲမှာ

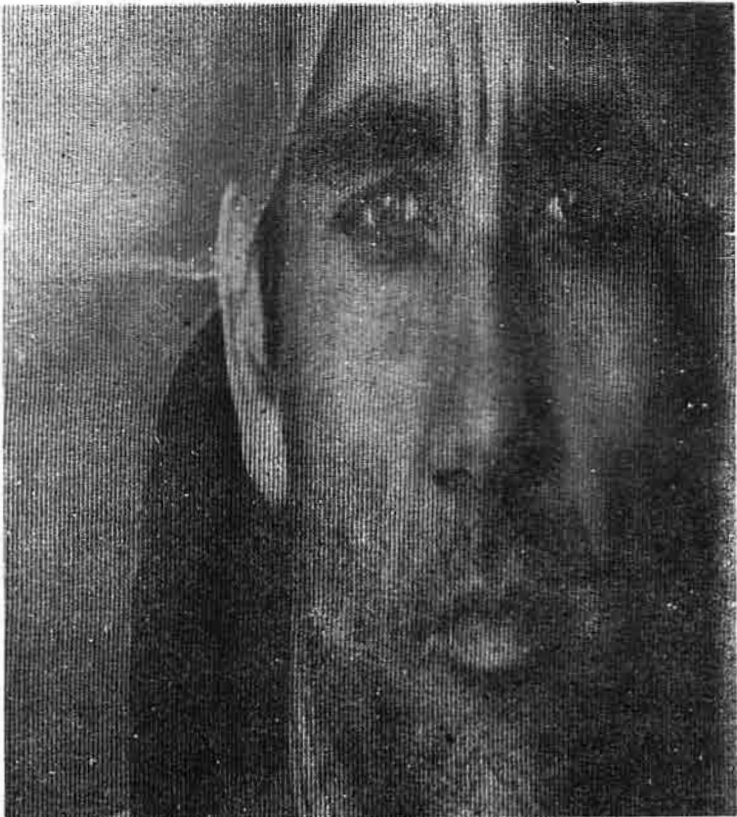
ဘဝံမမူ ကံကြမ္မာမမြင်

(သတိဦးမောင်(နမ့်ဝန်))

ကျွန်တော် တပ်မတော်တွင် တာ
ဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်း
မဲဆန္ဒနယ်ကြားချက်အရ ဗကပများအား မိမိ
နယ်မြေအတွင်းမှ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် စစ်
ဆင်ရေးအဖြစ် မိမိတို့ တပ်နယ်မြေဖြစ်သော
လင်းခေး၊ မိုင်းပန်ဝန်းကျင်သို့ တပ်ခွဲတစ်ခွဲ
နှင့် ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ မြောက်ပိုင်းဘက်မှ
ခြတ်ကျော်ဝင်ရောက်လာသော ဗကပများ၏
ဆောက်မှ တပ်မ တပ်များက လိုက်လံချေမှုန်း
ရုံ မိမိတို့တပ်မှ ပိတ်ဆို့ရေးတာဝန်ဖြင့်
ဆူပူစွာချီတက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လင်းခေး၊ မိုင်းပန်နယ်မြေဝန်းကျင်
တွင် သစ်ပင်များ ထူပြောနက်ရှိုင်းစွာ ပေါက်
ထွက်နေပြီး တောနှင့်တောင်များ ဆက်စပ်
ဆက်ရှိပါသည်။ အချို့နေရာများတွင်
အောက်ခြေရှင်းသော တောများလည်း ရှိပါ
သည်။ (၄၊ ၅) မိုင်းခြားခန့်တွင် ကျေးရွာများ
သည် တည်ရှိပါသည်။ မြေပုံပေါ်ရှိ ကျေးရွာ
များ မြေပြင်တွင် မရှိသလို မြေပုံပေါ်မပါရှိ
သော ကျေးရွာများလည်း တွေ့ရပါသည်။
အထူးအားဖြင့် ရှမ်းရွာများ ဖြစ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် (၃၀၊ ၅၀) ခန့်ရှိ ရွာများရှိသကဲ့သို့
ထိုအထဲတွင် (၅၊ ၆) အိမ်ခန့်သာရှိသော ရွာ
များလည်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်း လှုပ်ရှား
သွားလာရာလမ်းကြောင်းတွင် ညောင်ပင်အုပ်
များ၊ သစ်ဆိမ့်ပင်၊ အင်ကြင်းပင်များလည်း
ရှိပါသည်။ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာသွားရာ လမ်း
ကြောင်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်အုပ်များတွင် နတ်စင်
ရှိပါသည်။ သစ်ကြီးဝါကြီးများ ပေါ်သလို
သစ်ပင်အုပ်အုပ်များအောက်တွင် စိမ့်ရေ
စမ်းရေများလည်း မကြာခဏ တွေ့ရတတ်
ပါသည်။ ဆေးခဲလှူဖို့တို့၏ ခေတ္တလှည့်နေရာ
သစ်ပင်ကြီးကြီးများသာ နတ်စင်များရှိနေပြီး

ဝါးဆစ်အား ညောင်ရေအိုသဖွယ် ပြုလုပ်၍
တောပန်းများ ထိုးထားတတ်ပါသည်။
လမ်းခုလတ်ရှိ နတ်စင်များမှာ
ခရီးသွားများ လုပ်ငန်းအကိုင်ငန်း အဆင်ပြေ
စေရေးနှင့် လမ်းခရီးအန္တရာယ်ကင်းရေး
ဆုတောင်းတတ်ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။
ရွာနှင့်နီးသော သစ်ပင်ကြီးများရှိ နတ်စင်များ
မှာတော့ ငါးများဖြတ်သန်းသော ခြံစည်းနဲ့
အား လေးတောင်ငါးတောင်ခန့် ဝန်းကျင်
ကာရံထားပြီး ရွာလမ်းသော ငါးပင်ဝယ်များ

ဖြင့် ဘောင်းတော်စ အဖြူ အနက် အနီများ
ကြက်လျာများ ချီနောင်လွှင့်ထူထားပါသည်။
ကျွန်တော်တို့ ပိတ်ဆို့ရေး စစ်ကြောင်းလှုပ်
ရှားနေစဉ် ဆယ်ရက်ခန့်အကြာ တိုင်းရုံးမှ
ရန်သူများ သံလွင်အရှေ့ပိုင်းသို့ ဖြတ်ကျော်
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေးနန်းရရှိ၏။ စစ်
ကြောင်းမှာ တပ်ရင်သို့ ပြန်နားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် တပ်ခွဲတာဝန်ကြပ်
ကူသောတစ်နေ့ တပ်သားတင်ဦးမှ လည်ပင်း
နာ၍ စစ်ဆေးခန်းလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း

သတင်းပို့ပါသည်။ အအေးပတ်၍ လည်ပင်း
နာတတ်ကြောင်းသိ၍ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ သို့
သော် တင်ဦး၏ လည်ပင်းနာသည် တပ်ရင်း
ဆေးခန်းမှတစ်ဆင့် ဗြိဇ္ဇနပေးဆေးရုံ၊ ဗြိဇ္ဇနပေး
ဆေးရုံမှတစ်ဆင့် မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံထိ
အဆင့်ဆင့်ပြသ ကုသမှုခံယူရ၍ ရက်မှ
လများထိ ကြာရှည်စွာ ခံစားနေရပါသည်။
ကျွန်တော်လည်း တာဝန်များဖြင့် မေ့မေ့
လျော့လျော့နေခဲ့ရာမှ တင်ဦး၏ ဘာမဟုတ်
တဲ့ လည်ပင်းနာရက်တွေ ဘာကြောင့် ရှည်

ကြာနေရတာလဲဟု တွေးတောရင်း စစ်သည်
များနှင့် စကားပြောမိရာ တပ်သားသိန်းဝင်း၏
ပြောဆိုမှုအား စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်
နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပိတ်ဆို့ရေးတာဝန်
ဖြင့် စစ်ကြောင်းထွက်စဉ်အခါက ဆင်
သွယ်ရေးစက်ဖြင့် တိုင်းရုံးအား သတင်းအီး
အရင်ခံစဉ်ကာလ စစ်ကြောင်းခေတ္တရပ်နား
ပါသည်။ ထိုအချိန်က တပ်သားသိန်းဝင်းနှင့်
တပ်သားတင်ဦးတို့ တပ်စိပ်တစ်စိပ်တည်း
ဖြစ်၍ အတူရှိနေခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက
တပ်သားတင်ဦးမှာ နားနေသော လမ်းဘေး
နတ်စင်နှင့် မနီးမဝေး၍ အပေါ်စွန်ခဲ့ကြောင်း
တပ်သားသိန်းဝင်းမှ ပြောပြပါသည်။

ယခု တပ်သားတင်ဦး ခံစားနေ
သော ဝေဒနာနှင့် ဆက်နွယ်မည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိ
သည်။ တင်ဦးမှာ လည်ပင်းနာသည့်ဝေဒနာ
အပြင် ဖျားတာ နာတာ မရှိပါ။ ဘာမှမရှိ
ဘဲ နေရင်းထိုင်ရင်း လည်ပင်းနာကာ စကား
ပြောရာတွင် အသံမပီးသတော့ဘဲ ရဲ့ရဲ့
အသံများသာ ထွက်နေခဲ့ပါသည်။ ဒီသို့
ဝေဒနာ ခြောက်လခန့်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။
ဆေးရုံမှပြန်လာပြီး တပ်ရင်း၌ နား

စစ်သည်များနှင့် ဆရာကြီးကတော်များ၏
 ပြောဆိုမှုအရ တိုင်းရင်းသား လီရော့နတ်
 ဆရာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတော်များနှင့် ညှိနှိုင်း
 ခြုံ့ ဆွေးနွေး တောင်းပိုင်များအား တောင်းပန်
 နှိပ်စက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ တင်ဦး
 ခရစ် ၁၉၀၁ ခုနှစ်တွင် ကျမ်းတော်ကြီးကို
 ခြင်းအမှု မပြုခဲ့သော်လည်း သူ့ကိုယ်စား
 ဆရာများမှ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရာမှ ထူးမလာ
 ခဲ့။

ဆေးစာအရ တင်ဦးအား စစ်ဆင်
 ဆရာတန် မထမ်းဆောင်စေတော့ပါ။ သို့
 ဆက်လည်း တက်နှင့်ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော
 နောက်တန်းကျေးရွာတွင် နယ်မြေမှီးရေး
 ဆင်စခန်းရှိရာသို့ ပို့ထားပါသည်။ ဟိုက်ဒတ်
 ဆရာရှိ ကင်းစခန်းတွင် ဒုတိယတစ်
 ဦးနှင့် အခြားအဆင့် ဆယ်ဦးခန့်နှင့် နယ်မြေ
 မှီးရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေပါသည်။
 နောက်ကင်းထွက်သည့်အခါ တင်ဦးအား မခေါ်
 တော့ပါ။ နေ့ ညကင်းတာဝန်သာ ချထားပါ
 သည်။ နေ့တွင် စစ်သည်ခြောက်ဦး ညှိနှိုင်း
 ခြုံ့တိုင်း တစ်ယောက်နှစ်နာရီစီ စခန်းလုံခြုံ
 ကင်းစောင့်ကြပါသည်။

မနက်ဖြန် ခရစ်မတ်ည ဖြစ်ပါ
 သည်။ ယနေ့ည (၂၄) ရက်နေ့ည ကင်း

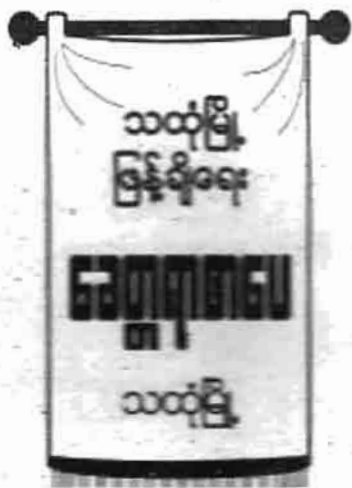
တာဝန်ကျ တင်ဦး နှစ်နာရီမှ လေးနာရီ
 သူတာဝန်ပါ ကင်သမားမှအပ ကျန်စစ်သည်
 များ နွေးထွေးစွာဖြင့် အိပ်မောကျနေစဉ်
 “ဝုန်း”ခနဲ ပေါက်ကွဲသံကြီးကို တုန်လှုပ်
 ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရပါသည်။ စခန်းများနှင့်
 နယ်မြေမှီးရေးတာဝန်ရှိသူများ အီကွေမချီ နယ်မြေ
 ဖြင့် မိမိတို့သတ်မှတ်ထားရာ ပစ်ကျင်းများ
 ဆီသို့ ငနရာယူပြီးစဉ် စခန်းပျိုးနှင့် တပ်စု
 တပ်ကြပ်ကြီးတို့ (၂) ဦး ကင်းတဲသို့ သွား
 ရောက်ကြည့်ရှုရာ တပ်သားတင်ဦး လဲကျ
 နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဒုတိယလေးမှာ နဖူး
 တွေ့၊ ဒူးတွေ့ တွေ့ရသော အတွေ့အကြုံ
 ကြောင့် တုန်လှုပ်စွာငေးကြည့်နေစဉ် တပ်စု
 တပ်ကြပ်ကြီးမှ ဆေးတပ်သား အမြန်ခေါ်၍
 လိုအပ်သည်များ ပြုစုကုသခဲ့သော်လည်း
 တပ်သားတင်ဦးမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

တင်ဦးသေဆုံးပုံအား ပုံဖော်ကြည့်
 ရာ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်၍ ကင်းစောင့်စဉ် ဒူးနှစ်
 လုံးကြား သေနတ်ထည့်ထားပြီး အမှုန်
 အမှတ်မဲ့ကြောင့် ကျည်ပေါက်ထွက်ခြင်းပေ
 လား သို့မဟုတ် မိမိရောဂါဝေဒနာကြောင့်
 မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်သွားခြင်းပေဟောဆို
 စေခဲ့မရခဲ့ပါ။

စစ်သည်တော်များ၏ ကျင့်ဝတ်တွင်

တိုင်းရင်းသား ရိုးရာဓလေ့များအား အလေး
 ထား လိုက်နာကြရမည်ဟု ပါရှိပါသည်။
 ဒေသခံလူမျိုးများ၏ ယုံကြည်အားထားသော
 ရိုးရာနတ်များ ရှိနေသလို သစ်တော၊ သစ်ပင်
 များတွင် ပရလောကသားများ ရှိနေကြပါ
 သည်။ သူတို့မမြင်အောင် အာမလွန်
 လောက ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။ မိမိ
 ဆန္ဒတစ်ခုကြောင့် ယုံကြည်မှု၊ မယုံကြည်မှု
 အား ဘောင်ခတ်မထားသော်လည်း တော
 တွေ၊ တောင်တွေထဲ သွားလာလုပ်ကိုင်ကြ
 မည်ဆိုပါလျှင် သတိထားစရာ အဖြစ်အပျက်
 သာဓကတစ်ခုအား ဆင်ခြင်နိုင်ရန် ရေးသား
 တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

သက်ဦးမောင်(နဂါးစန်)

စာပေလောက

အကြောင်းနှင့်အတို

အိပ်မက်တိတ္ထိဗြာဟ္မာ မင်းခန့်

ဗြဟ္မတ်လမ်းတစ်လမ်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလမ်းမပေါ်ကို နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည် အလင်းတန်းတွေ ဖြာကျနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အအေးဓာတ် ရှိနေပါသေးတယ်။ ဗြဟ္မတ် လမ်းမပေါ်မှာ မနက်ခင်း ကျန်းမာရေး အတွက် လမ်းလျှောက်သူတွေ ရှိနေပါ တယ်။

ကျွန်တော်လည်း လမ်းလျှောက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းလျှောက် သူတိုင်း ခေါင်းစွပ်၊ လည်ပင်းပတ်လိုရတဲ့ လည်ပတ် မာဖလာ၊ နှင့်ခံဆွယ်တာ၊ ကုတ် အင်္ကျီ၊ ဂျာကင်၊ ပုဆိုးထူထူ၊ ဂျင်းပင်၊ ရှောင် ပင်၊ ကင်းဘတ်ဖိနပ်၊ ရော်ဘာဖိနပ်၊ ကတ္တီပါ ဖုံး မန္တလေးဖိနပ်စတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ထားကြပါတယ်။

စက်ဘီးမီးလာသူတွေကို တွေ့သလို ကိုယ်ပိုင် မော်တော်ယာဉ်အချို့လည်း တစ်ခါ တစ်ခါ ဖြတ်သန်း မောင်းနှင်သွားတတ်ပါ တယ်။

ကျွန်တော် လျှောက်လာတဲ့အချိန် မှာ ကျွန်တော့်နောက်ကျောက အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေသံ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နောက် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါ တယ်။ စောစောက အသံဟာ ပျောက်မသွား ဘဲ ကြားမြဲကြားနေရပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း နောက်ကျော ကပါလာတဲ့အသံကို သိချင်တာနဲ့ ခြေလှမ်း တွေ တုံ့ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်လှည့် ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

မျက်နှာပေါ် အမွှေးတွေ ဖုံးအုပ်ကျ နေတဲ့ တယ်ရီယာခွေးကလေး တစ်ကောင် ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒီခွေး ကလေးဟာ အဖြူရောင် အမွှေးရှည်

တယ်ရီယာ ခွေးကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါ တယ်။

ခွေးကလေးကရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက် မှာကြည့်နေတယ်။ သူ့အမြီးကို လှုပ်ရှားစဉ် ပုံဟာ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဖွဲ့နေတဲ့သဘော ဆောင်နေမုန်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရပါတယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဒီခွေးကလေး ရဲ့သခင် ရှိနေမယ်လို့ တွေးလိုက်မိတာ ဘေးဘက် ဝဲယာကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ထိုကဲ့သို့ လျှောက်သူအချို့ ကျွန်တော့်နောက်က လျှောက်လာပြီး ကျော်သွားကြသလို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လမ်းလျှောက်သူ

ကျွန်တော့်နောက်ကျော်ဘက် ဆက်
သွားကြပါတယ်။

လမ်းလျှောက်သူတွေက ခွေး
ကို ကျွန်တော့်ခွေးလို တွေးထင်သွား
ခဲ့ပါတယ်။ ခွေးပိုင်ရှင်တို့ကလူဆိုလို့
နတ်တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ခွေးကလေးကို
သွားလျှောက်သွားဖို့ ကျွန်တော် ဆက်
သွားရမယ့်လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်
သွားတယ်။ ခွေးကလေးက သူ့လမ်းသူ
သူ့တည်း ကျွန်တော့်နောက်ကပ် ကပ်လိုက်
သွားတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေးဟာ ကျွန်
တော် အိပ်ပျော်နေရာက မှီးလာတဲ့အခါမှာ
သွားပျက်သွားပါတယ်။ ဘာကြောင့်
သွားပျက်သွားသလဲဆိုရင် အိပ်မက်ဖြစ်
သွားတာပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ ဒီရက်
အတွေး ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရောက်
သွားတယ်။ အတွေးက ကျွန်တော်တို့
အလွန်အေးတဲ့ ရွှေဘိုမှာနေပါ
တယ်။

အတွေးဟာ အသက် ၇၀ ကျော်
အသက်ရောက်သွားနေအံ့တော့

က အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်လောက်ပဲ
လို့ ထင်နေရပါတယ်။ အတွေးတို့ ကျန်းမာ
ရေးဟာ အားကျစရာကောင်းလှပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်မက်
တဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း အတွေးကို ပြောပြ
လိုက်ပါတယ်။

အတွေးက ကျွန်တော့်အိပ်မက်
အကြောင်းကို အသေအချာ နားထောင်
နေပြီး...

“ငါ့မြေးရဲ့ အိပ်မက်ခွေးကို မြင်မက်
တဲ့ အိပ်မက်လို့ ပြောလို့ရတယ်” လို့ပြော
ပါတယ်။

“ဒီလို ခွေးကိုမြင်မက်တဲ့အိပ်မက်

မက်ရင် ဘယ်လိုနိမိတ်မျိုး ပြောလို့ရသလဲ
အတွေး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်တဲ့အခါမှာ
အတွေးကပြုံးတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ
ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ ခွေးကို အိပ်မက်
မက်ရင် ဒီလူဟာ ကံကောင်းလာတော့မယ်
နိမိတ်ပဲကွဲ့။ နောက်ပြီး ချစ်သူခင်သူတွေ
ပေါင်းမယ်ဆိုတဲ့နိမိတ်လို့လည်း ပြောလို့ရ
တယ်။

“အတွေးရယ် အတွေးပြေးမှာ အခု
လောလောဆယ် ချစ်သူလည်းမရှိပါဘူး။ ခင်
သူတွေကတော့ ရှိတာပေါ့ အများကြီး
မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း မက်တဲ့အိပ်မက်

အကြောင်း ပြောတာပါ။ ဘာပဲပြောပြော
ဒီလို ခွေးမက်တဲ့အိပ်မက်မျိုးမက်လို့
တော်တာ အိပ်မက်ထဲ ခွေးကိုက်ခံရတယ်
လို့မက်ရင် ညဘက်လမ်းပေါ်သွားတုန်း
တစ္ဆေသရဲ ပူးကပ်တတ်တာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်
ချင်း ကျော်စွာထွန်းပြောဖူးတာက အိပ်မက်
ထဲ သူ့ကို ခွေးသုံးလေးကောင် လိုက်ဟောင်
လို့တဲ့”

“အဲဒီလို မင်းသူငယ်ချင်း အိပ်မက်
ထဲ ခွေးဟောင်ခံရတယ် ပြောတဲ့အချိန်မှာ
မင်းသူငယ်ချင်း ရန်မဖြစ်ဘူးလား။ အိပ်မက်
ထဲ ခွေးဟောင်ခံရရင် လင်မယားတွေတောင်
ရန်ဖြစ်တတ်တယ်။ တစ်ချို့ဆို ရန်ဖြစ်ရမှာ
စိုးလို့ စတိသဘော ရန်ဖြစ်လိုက်ရတယ်”

“အဘွားက အိပ်မက်တိတ္ထုကျွမ်း၊
တစ်စောင်ကျနေတာပဲ ဟုတ်တယ် အဘွား
ရော အဲဒီလို အိပ်မက်ထဲ ခွေးဟောင်ခံရ
တယ်လို့ ကျော်စွာထွန်း ပြောပြတဲ့ရက်ပိုင်း
မှာပဲ စည်သူတို့လူစုက ချောင်းရိုက်တာ
စည်သူနဲ့ ကျော်စွာထွန်းတို့နှစ်ယောက်က
ဥမ္မာကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဝိုင်းကြိုက်
နေကြတာလေ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အချစ်ခန်းထဲ ရောက်သွားတာပေါ့။ စည်သူ

ဘော်ဒါနစ်ယောက်ရောပေါ့။
“မင်းလည်းသတိထား ချစ်သူပေါ့
မယ့်နိမိတ်ပြနေတာနော်”

“အဘွားကလည်း ကျွန်တော်ဘက်
လှည့်လာပြန်ပြီ။ အဘွားမြေး ကျွန်တော်
လူရိုးကလေးပဲဥစ္စာ”

အဘွားက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး
ပြုံးရယ်နေပါတယ်။

“အဘွား”
“ဘာ မေးချင်သေးလို့လဲ”
“အိပ်မက်ထဲမှာ ခွေးကိုက်ခံရတာ
တို့ ခွေးချင်းကိုက်တာတို့ကို မက်ရင်ရော”

“မကောင်းဘူး။ ခွေးကိုက်ခံရတယ်
ဆိုတာတည်းက ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ အချင်း
ချင်း သစ္စာဖောက်တတ်တယ်။ ခွေးချင်းကိုက်
တာမျိုးက သူခိုးနှီးခံရတတ်တယ်။ သတိပေး
တဲ့ သဘောပါပဲ။ ကိုယ်က သတိပြုဖို့
လိုတာပေါ့”

“ခွေးရူးကို အိပ်မက်မက်ရင်ရော
အဘွား”

“ဖျားတတ်တယ်။ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့
အပြစ်တွေ ပေါ်လာတတ်တယ်”

“ခွေးနာ ခွေးသေးကို အိပ်မက်မက်
ရင်ရော”

“ဒါမျိုးက ကောင်းပါတယ်”
“ဘယ်လို ကောင်းတာလဲ အဘွား”

“သူတစ်ပါး ချစ်ရေးကိစ္စမှာ ကိုယ်
က အကူအညီပေးရတတ်တယ်။ မိမိကိုယ်
တိုင်ကျတော့ အကြံအစည်ကောင်း ရှိ
တယ်။ ကဲ... ကဲ တော်တော့ အဘွား
ကိုးနဝင်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးပိပ်ရဦးမယ်”

ထိုနှောက် အဘွားသည် ဘုရား
ဘက်သို့ လျှောက်သွားလေ၏။ အဘွား
ကျွန်တော်တို့ဘဝရဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ကြီး
တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးထင်
လိုက်မိပါတော့၏။

မင်းခင်

သုတ သုခလုဂါတာ

ပလောင်မသားကျွေးမနှင့်
ထပ်တစ်ရာ

ကမ္ဘာလောကကြီးအား အလင်း
 ဓာတ် ပေးဆောင်မှုတာဝန်မှ ရပ်နားခွင့်ရပြီ
 ဖြစ်သော သူရိယနေမင်းကြီးသည် အနောက်
 ဂေါ်ရာကျွန်းသို့ သူ၏အလင်းရောင်များကို
 ရုပ်သိမ်းငုံလိုက် ဝင်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ညနေပိုင်းသည် နက်နက် စိုစိုလောတော့
 မည့် နေဝင်ရီတရော (ခေါ်) နွားရိုင်းသွင်းချိန်
 ဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံး ပြန်သူ၊ နွားများသိမ်း
 လာသူ၊ ကောက်လိုင်းစီးများ တင်လာသည့်
 နွားလှည်းမောင်းလာသူများမှ တစ်ဦးနှင့်
 တစ်ဦး အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများဖြင့် ရွာလမ်း
 သည် စည်ပင်ဆူညံလျှင်ရှိ၏။ ထိုအထဲမှ ဇာ
 ဇာတိတို့ ကလေးငယ် ငိုယိုနေသည့် အိမ်မှာ
 ဦးစံအောင်နှင့် အိမ်သားတို့၏ နေအိမ်ဖြစ်
 သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူကြီး ဝန်မောင်နှံ
 နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ၃ လသာ

ကွာခြားပြီး ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။
 ဦးစံအောင်က လည်ချောင်း၌ အနာပေါက်
 ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုံစိုနာဟု ပြောသံကြားရ၏။
 အိမ်သားက မီးယပ်ဝမ်းလိုက်သည့်ရောဂါဖြင့်
 ကွယ်လွန်ခြင်းဖြစ်၏။ အိမ်သား ကွယ်လွန်စဉ်
 အသက်မှာ (၅) နှစ်သာ ရှိသေးသော
 သားသမီး (၆) ယောက်ကျန်ခဲ့၏။ အထက်
 အောက် ၂ နှစ်နှင့် ၃ နှစ်ခြားစီဖြင့် အကြီး
 ဆုံးသား မောင်ညွန့်မောင်က ၁၈ နှစ်သားနှင့်
 အငယ်ဆုံးကလေး မောင်ကြင်အေးမှာ နှစ်ခါ
 လည်ခန့်ဖြစ်၏။ ယောက်ျားလေး (၄)
 ယောက်နှင့် မိန်းကလေး (၂)ယောက် ဖြစ်
 သည်။ အကြီးဆုံး မောင်ညွန့်မောင် အောက်
 ၌ ညီအစ်မနှစ်ဦးနှင့် မောင်ငယ် ၃ ဦး ဖြစ်၏။
 ယခုငိုယိုနေသည့် မောင်ကြင်အေးလေးမှာ
 မိခင် အသက်ဖြတ်စဉ် နို့ကုန်းစို့နေ၍

အလောင်းမှ ခွာယူခဲ့ရ၏။ မိခင်နှင့်
 သည်မှာ (၅) လရှိခဲ့ပြီ။ တစ်ပြုတစ်မ ခံ
 အား ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်နိုင်မည့်
 မရှိ။ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း ခွဲ
 ရန်လည်း မပေးရက်၍ မောင်နှမတော်
 သုံး ဦးအား ချစ်မိမိ အာဝဏ်
 နေကြရ၏။
 “စန်းရင်ရေ... ကလေးကို နို့
 ဦး”
 ဟု ထင်းခွဲနေသူ အစ်မတို့
 ဖြစ်သည့် မောင်ညွန့်မောင်က အိမ်ထဲ
 နှမငယ်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ထင်တော့
 စီနေသည့် နှမကြီးက...
 “ဗိုက်သာလိုလား ထမင်း
 လိုက်လေ။ ပြောင်းဖူးဖုတ်ထားတာ
 ရှိတယ်။ ဟုတ်ထိုးပေးလိုက်” ဟု ထပ်မံ
 ခေါ်၏။

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်
 ပေးပြီးပြီ မစားဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း
 နေတာ”
 ဟု အိမ်ထဲက ညီမငယ်က
 သည်။
 “ဟေ့ကောင်... မရပ်ဘူး
 မတိတ်ရင် ဆပ်သွားဖူးပြီအောင်”

မောင်နော်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ခြောက်

ဟု ညွှန်မောင်က ခြောက်ပြော

ခြောက်သည်သာမဟုတ် တကယ်

ခြောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးကို အိမ်နှင့်

နောက်ရှိ ဆပ်သွားပွားခြံအောက်သို့

ညီမကြီးက သွားထားခဲ့ဖူး၏။ ညီမကြီးက

သုရဲခြောက်သည်ဟု လူပြော

လှမ်းပင်မကြည့်ရဲသော ယင်း

ခြောက်အောက်သို့ မောင်ငယ်၏တေဖြင့်

ဆော်ယူခဲ့ရဖူး၏။ ယခုလည်း

ဆော်ယူမည်ရှိသဖြင့်

“မောင်နော် ဒီတစ်ခါကျွန်းမသွား

မလုပ်နဲ့”

ဟု အစ်ကြီးကို တကယ်မနှစ်မြို့

လေသံ၊ မျက်နှာပေးနှင့် ပြော၏။

အစ်ကြီးက အစ်ကိုကြီးကို “မောင်”

ညီမလေးကို “ညီမလေး”ဟု

စာရေးသူ၏ မိခင်သည် သူ၏

ညီညွှန်မောင်အား မောင်ဟု

ညီအစ်မနှစ်ဦးစလုံး ခေါ်ကြ

ဆီးနှစ်ဦးစလုံး စာရေးသူ၏မိခင်ကိုမှ

တော့အဖေဟုခေါ်၍ စကားလုံးရိုက်၍

ပြောသံကြားရ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါက်သို့ အသံနှင့်

အတူ လူကရောက်လာသည်မှာ သူတို့

မိသားစုအား သနားကြင်နာစွာဖြင့် တတ်စွမ်း

သမျှ ကူညီအားပေးသူ ရွာနောက်တန်းမှ

ဦးဘိုးရွှေဖြစ်သည်။

“ကလေးငိုလှချည်လား ဘာပြုလို့

လဲ၊ ဝိုက်နာလိုလား”

ဟုမေးရင်း ကလေးကို ဆွဲယူပွေ့

ရင်း ဝမ်းဗိုက်ကို အသာယာပွတ်သပ်ပေး၏။

ကလေးက အိမ်အပြင် အမှောင်ထု

အတွင်း လက်ညှိုးထိုးပြီး

“အစ်မဆီသွားမယ်... အစ်မဆီ

သွားမယ်”

ဟု ပြောရင်း အောက်ဆင်းရန်

တွန်လိမ်ရန်ကန်၏။ ဦးဘိုးရွှေက...

“သူဒီလို ငိုတတ်လေရဲ့လား”

ဟု တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို

ပြရင်းက မေး၏။

ကလေးနှင့် အနီးကပ်နေရသူ

အစ်မငယ်ဖြစ်သည့် မစန်းရင်က...

“ဝရီးရေ...အစ်မဆုံးပြီး ဘာကြာ

လဲ၊ အဲဒီကတည်းက မောင်လာရင် ခုလို

ပြောပြီး အိမ်ပြင်ထွက်ပြေးလို့ မောင်ကရိုက်

တာလဲ ခဏ ခဏခံရတာပဲ” ဟု ပြော၏။

“ကဲ...ကဲ ငါလုပ်ပေးရတော့မှာ

ပဲ။ ဘဝချင်းကမှ မတူတော့တာဆိုပြီး

မောင်ညွှန်မောင်ကို အိမ်ပေါက်နှင့်တည့်

တည့် အိမ်အလယ်ယက်မမှာ ပုခက်ကို

လှူကြီးရင်ခေါင်းအမြင့်ဆင်ခိုင်းတယ်။ ကြိုး

အရှည်နှစ်လံလောက်ကို လွှဲ ကြိုးအဖြစ်

လုပ်တယ်။ နောက်ကလေးကော့ထိုးခြင်း

မပြုလုပ်နိုင်စေရန် အလယ်ခွင်မှာ ခွက်ခွက်

ကလေး လုပ်တယ်။ နောက် မောင်ကြင်

အေးလေးကို ပုခက်ထဲမှာ လမ်းမဘက်

ခြေထောက်ထားပြီး ထည့်တယ်။ နောက်

နှုတ်က တစ်စုံတစ်ရာကို ရွတ်ဆိုပြီး အချိန်

ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးအရှည်ကို ရှိ

သမျှဖြင့်တော့သည်။ လေးထဲတွင် ပုခက်

မှာ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသလောက် ကလေး
ကလည်း အာခြစ်အော်သိတော့သည်။

“မောင်ရေ...ကလေးသေတော့
မှာပဲ ဝရီး ဘယ်လိုလုပ်နေလဲ မသိဘူး။
ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ”

ဟု နမကြီးက ပြောသလို နမငယ်
ကလည်း မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့်
အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေ၏။ မောင်ညွန့်မောင်
က...

“ဝရီး”
ဟု အခေါ်ကို ပါစပ်က ရွတ်ဆိုရင်း
မပြတ်ဘဲ လက်ကကာပြခါ ပုခက်ကို လွှဲ
မြဲလွှဲသည်မှာ ငိုနေသည့်ကလေး အသံတိတ်
သည်အထိဖြစ်၏။ ကလေးငိုသံ မကြားရ
တော့မှ ပုခက်ကို ဖြည်းဖြည်းလွှဲလာရာမှ
ရပ်ပေးလိုက်သည်။

မောင်နမတစ်စုအား ကလေးက
နောက်ကို ဘယ်တော့မှ နေဝင်ပြီးဖျူမှာ
သူ့အစ်မကိုတပြီး မသိတော့ဘူး စိတ်ချပေ
ရော ဟု ပြောသည်။ စာရေးသူ၏ မိခင်
ဖြစ်လာမည့် မခင်သန်းက ဝရီးအကျိုး
အကြောင်းပြောပြပါဆို၍ ဦးဘိုးရွှေ ပြောခဲ့
သည်မှာ...

“သူ့အစ်မက ဘဝတစ်ပါးပြောင်း

သွားပြီး မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘူး။ သူ့သားကို
လာခေါ်နေတာ။ နှင်တို့သာ မမြင်တာ ကြင်
အေးက မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် သွားမယ်
တကဲကဲ ဖြစ်နေတာ။ အဲဒါ ငါအသိဦးလို့
နို့ငိုဆိုရင် သူ့အမေနောက်ပါတော့မှာ”

ဟု ဆိုရာ မောင်နမတစ်စုတို့
လန့်ဖျတ်ကုန်၏။

“နောက်ထပ်လာခေါ်ရင် ဘယ်လို
လုပ်မှာတုန်း”

ဟု မေးသည်ကို ဦးဘိုးရွှေက...
လာဖို့ဝေး မောင်ရာ။ ခုတောင်
ဘယ်လွင့်သွားမယ်မသိဘူး။ ငါရွတ်ဆိုတဲ့
မန္တန်တန်ခိုရယ်။ သူ့သားကို လွှဲနေတဲ့ ပုခက်
ကအရှိန်ခံလွင့်ချက်နဲ့ မလာနိုင်တော့ဘူး” ဟု
ဆို၏။

“ဝရီး ရွတ်တဲ့မန္တန် သင်ပေးပါ”
လို့ မခင်သန်းက တောင်းဆိုလို
ဦးဘိုးရွှေက သားသည်မိခင်တွေ အယူလွှဲလို့
အစွဲမကျွတ်ဘဲ အစိမ်းသရဲ ပရလောကသား
ဘဝရောက်ပြီး သူ့သားသမီးတွေကို လာ
ရောက်မခေါ်ယူနိုင်တဲ့ ပလောင်မသားကျွန်း
မန္တန်ကို နှုတ်တိုက်ချပေးရာ ဉာဏ်ကောင်း
သော မခင်သန်းက ခဏချင်း မှတ်မိသွား
တော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ရက်များ

တွင် မောင်ကြင်အေးတစ်ယောက် မသိ
ချေ။ ဦးဘိုးရွှေပြောခဲ့သည့်အတိုင်း
လောကသား အိမ်သိန်းတစ်ယောက်
အမှောင်ရောက်တိုင်း မလာခဲ့တော့ပေ။
မှ ငင်း၏ငယ်ဘဝ၏ ပုံရိပ်များကို သတိ
သည်အခါ ပြောပြလေ့ရှိသည့်အနက် ခြစ်
မှန်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ မိခင်ရွတ်ဆိုပြီး
ပလောင်မသားကျွန်းမန္တန်မှာ...

အို ... အိုး
၇ ... ၈
ပုခက်တုံ့ယဉ်သာ
ကြိုးလေးတမျှာ
အမေမလွှဲ၊ ဘကြီးဝင်လို့လွှဲ
ရွှေဝဲတိတ်ဆိတ်၊ အိပ်ပါသူရေ
ပြေးဆရာ ပြေး၊ ဝေးဆရာ ဝေး
ရွာဆရာ ရွာ ဟူ၍ဖြစ်၏။

ပုခက်တွင်းကလေးငယ် မောင်
အေးမှာ ယခုအခါ အသက် (၇၀)ခန့်
အရွယ် ဦးလေးကြီး ဦးကြင်အေး ဖြစ်
ပြီး ငင်း၏မိသားစုများနှင့် မကွေးမြို့
နေထိုင်လျက်ရှိသည့် စာရေးသူ၏ ဦး
အရင်းဖြစ်ပါသည်။

ထပ်တမ်း

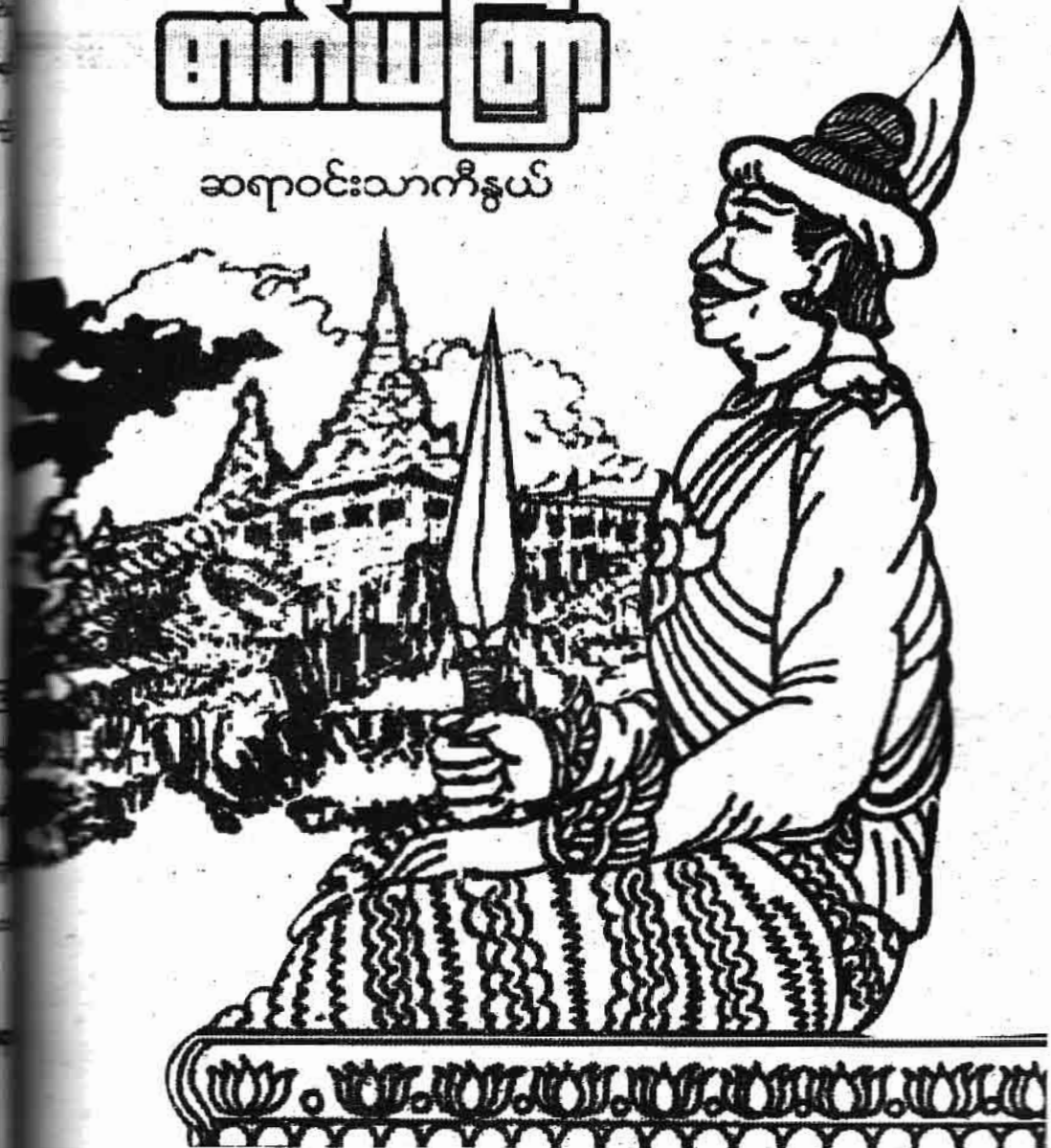

မဟာသုတေသန

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏

ဓာတ်ပုံ

ဆရာဝင်းသာကိန္နယ်

မြန်မာတို့သည် ဗေဒင်ယတြာများကို ရှေးပဝေသနီကပင် ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ရှေးမင်းအဆက်ဆက် အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်တော့မည်ဆိုလျှင် ဗေဒင်ပညာရှိ အမတ်ကြီးများရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ရယူလေ့ ရှိကြသည်။

ဘိုးတော်ဦးပိုင်း လက်ထက်က အယူတော် မင်္ဂလာဦးနိသည် ဘိုးတော် ဘုရား၏ အလွန်အားထားရသည့် လမ်းညွှန် ပညာရှိကြီးဖြစ်သည်။ ရှေးမင်းများ နန်းမြို့များ တည်ရာတွင် မြို့တော်အရှည်သဖြင့် တည်တဲ့ စေရန် ရန်သူများ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက် ခြင်း မပြုရန် မြို့စည်ပင်သာယာစေရန် မြို့ပတ်လည်တွင် အရန်မြို့ ကိုးမြို့ စေတီ ကိုးဆူ၊ ကန် ကိုးကန်၊ နတ်စင် ကိုးစင်၊ ဆီအိုးကြီး ကိုးလုံး စသည်ဖြင့် အစီအမံများ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိကြသည်။

မြန်မာတို့၏ “သယောဓယ ဗေဒင် ကျမ်း” ကြီးသည် ဓာတ်ယတြာအစီအရင် များတွင် အမြင့်ဆုံးစွမ်းဆောင်နိုင်သော ကုန်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း လင်းစဉ်ပီတီ အစိုးရလက်ထက်က ပခုက္ကူဘက်မှ ပြည်သူတစ်ဦး ပြည်ထဲရေး ဌာနသို့ လှူဒါန်းသော “သယောဓယဗေဒင်”

ကျမ်းကို ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ရာတွင် စာအုပ်ရေ အနည်းငယ်သာ ပုံနှိပ်ပြီး ပြင်ပသို့ ထုတ်မရောင်းချဘဲ နိုင်ငံတော်နှင့် သက်ဆိုင်သော ဌာနများတွင်သာ ထိန်းသိမ်း ထားကြောင်း သိရပါသည်။ ဤကျမ်းတွင် တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ စစ်မက်ဖြစ်ပွားသည့် အခါ ဤကျမ်းပါ ဓာတ်ယတြာ အစီအရင် များ ပြုလုပ်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံ စစ်တပ်နှင့် ပြည်သူများ စိတ်ဓာတ်တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားစေကာ စစ်ရှုံးသွားစေနိုင်သည်ဟု သိရပါသည်။ ဤကျမ်းကို နားလည်တတ် ကျွမ်းသော ပညာရှင်လည်း အလွန်နည်း သည်ဟု ယူဆရပါသည်။

ပြည်မြို့ “ကြည်သာအေးမြဆရာ တော်”သည် ကျမ်းကို တော်တော်လေးနဲ့စပ် ပုံရပါသည်။ စာရေးသူ ဆရာတော်နှင့် ခရီး တစ်ခု အတူသွားရင်း ဤကျမ်း၏ အရေးပါ တန်ဖိုးကြီးမားပုံကို ကျွန်တော်အား ရှင်းပြခဲ့ ဖူးပါသည်။ ဤဗေဒင်ကျမ်းကို စိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်သူ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်သူ များသာလျှင် ဆက်လက်သင်ကြား တတ် မြောက်စေသင့်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုနယ်ပယ်တွင် သိပ္ပံပညာ ဆိုင်ရာဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုများဓာတ်ပြုသည့်

ဓာတ် ပေါင်းသည့်သဘောများ ရှိပါသည်။ အလားတူ သိပ္ပံနည်းမဟုတ်သော ရုပ်ဝတ္ထု များ ဓာတ်ပြုသည့်သဘောလည်း ရှိပါသည်။ ဥပမာ “ဝက်ထမ်းလူမျိုး ရေမချိုးရာ” ၊ အဆိုအမိန့်ရှိပါသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ ဝက်တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ရာတွင် ဝါးလုံးနှင့် ဝက်ထမ်းထားသော လူနစ်ဦး ထီး နာရီအတွင်း ရေမချိုးရဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။ ရေချိုးလျှင် လူကဘာမှမဖြစ်ဘဲ ရေမချိုးသည့်ဝက်က အအေးမိ ဖျားနာတာကြောင်း ဝက်အအေးမိ ဖျားနာတာ ပျောက်စေလိုလျှင် လူကဝါးလုံးလျှင် အအေးမိနာတာ နေသည့်ဝက် ရောဂါပျောက်ကင်းစေကြောင်း သိရသည်။ ဝက် ဗုဒ္ဓဟူးနံ နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနံ ရေ ဗုဒ္ဓဟူးနံ လေးနံမိ ဓာတ်နိဗ္ဗာန်ပြီး အအေးမိဖျားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဈေးသည်များလည်း မိမိရောင်း မထွက်သည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ပစ္စည်းဆပွတ်နံ သစ်ခက်သစ်ရွက်များနှင့်ရိုက်ထုတ် ရောင်းထွက်တတ်ကြောင်း သိရပါသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ ဓာတ်ယတြာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံများ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်

ခိုင်မြို့ကြီးများတွင် အကျဉ်းထောင်များ
ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ရွှေဘိုမြို့တွင် အကျဉ်း
ထောင်ကြီး ဆောက်လုပ်သည့်အခါ ရွှေဘို
မြို့အလယ် အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ စံနန်း
တော်နေရာနှင့် မင်းတရားကြီး၏ စစ်ထွက်
အောင်မြေနေရာကို ထည့်သွင်းဆောက်လုပ်
ခဲ့သည်။ မြန်မာ့ထီးနန်းမြေနေရာ အထွတ်
အမြတ်ထားတဲ့နေရာကို နာမိန်တဲသဘော
နဲ့ အကျဉ်းထောင် ဆောက်လုပ်ခဲ့တယ်လို့
ယူဆပါသည်။

ဒါ့အပြင် ရွှေဘိုမြို့ရဲ့ တောင်ဘက်
က အောင်မြေနေရာအနီးကိုလည်း သုဿန်
မြို့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြား
မှု တည်ဆောက်ရေး အစိုးရအဖွဲ့လက်ထက်
ဆက်သွယ် အကျဉ်းထောင်ကြီးကိုဖျက်ပြီး
အခြားမြို့နဲ့ အနည်းငယ်လှမ်းတဲ့ နေရာကို
အသုံးပြုပြီး သုဿန်ကိုလည်း မြို့နဲ့အနောက်
ဘက်ကို ရွှေပေးခဲ့သည်။

ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနက အကျဉ်း
ထောင်ဟောင်းနေရာ ရှေးကနန်းတော်ကြီး
နေရာကို ဘုရားစေတီကြီးတစ်ဆူ တည်
ဆောက်ပြီး ဘုရားကြီးအတွက် ဖောင်အရှင်း
တူခြင်း မြေနေရာ သန့်ရှင်းခြင်းများ ပြုလုပ်
ခဲ့သည်။ ဖောင်အရှင်း မြေတူးသည့်အခါ

ရေများထွက်လာ၍ မနိုင်မနင်း စုပ်ထုတ်ရ
ကြောင်းလည်း သိရပါသည်။
ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းဝင်း
သည် ထိုစဉ်က အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်
လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ရွှေဘိုမြို့ နီးပါးရပ်တွင်
ဟာလာစက်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေသူ ဖြစ်ပါသည်။
ဘုရားတရား ဝါသနာပါပြီး ပုတီးစိပ်ခြင်း
အရပ်ဒေသ အသီးသီးသို့ ဘုရားဖူးသွားခြင်း
ဝိဇ္ဇာလမ်းကျင့်စဉ်များကို ကျင့်နေသူဖြစ်ပါ
သည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က နန်း
တော်ကြီးနေရာမှာ သက်ဆိုင်ရာက ဘုရား
တည်ဖို့ဆောင်ရွက်နေစဉ် ကိုသိန်းဝင်းအိမ်သို့
ရှေးခေတ်က နန်းဝတ်နန်းစားနဲ့ ဘုရင်ကြီး
တစ်ပါး ကြွရောက်လာပါသည်။ ကိုသိန်းဝင်း
က ...

“ဘုရင်ကြီးက ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ပါလဲ”
လို့ မေး လျှောက်တော့ ...
“ငါ ဦးအောင်ဇေယျပါ”
လို့ ပြောပါသည်။
“ဘာကိစ္စ ကြုံလာပါလဲ”
လို့မေး လျှောက်တော့...
“ငါ့နန်းတော်နေရာကို နန်းတော်

ပြန်မတည်ဘဲ ဘုရားတည်ဖို့ လုပ်နေကြ
တယ်။ အဲဒါ နန်းတော်ပြန်တည်ဖို့ ပြောပေး
စမ်းပါ” တဲ့။

အဲဒီတော့ ကိုသိန်းဝင်းက...
“ကျွန်တော်က ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။
သာဓနအရပ်သာပါ။ ၁-၀-၀ တို့ ၆-၀-
၀ တာတာဝန်ရှိတဲ့သူတွေကို သွားပြောပါ”
လို့ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘုရင်
ကြီးက...

“မင်းလုပ်ပေးရင် ရပီတယ်ကွ”
“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ” လို့ မေးတော့...

“ရွှေဘိုမြို့ မြို့ထောင့်စေတီဘုရားကို
မနက်အာရုံတက်မှာ အုန်းနီခေါက်ဆွဲ ဆွမ်း
ကပ်ပါ။ သံယာတော် ငါးပါးကိုလည်း ကပ်ပါ။
အဲဒီနေ့ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် တက်တဲ့အခါ
ခါတိုင်းလို တောင်ဘက်စောင်းတန်းက
မတက်ဘဲ မြောက်ဘက်စောင်းတန်းက
တက်ပါ” လို့ မှာကြားသွားပါသည်။

မြို့ထောင့်စေတီဘုရားကြီးသည်
အလောင်းမင်းတရားကြီး တည်ထားကိုးကွယ်
ခဲ့သည့် စေတီကြီးဖြစ်သည်။

ကိုသိန်းဝင်းလည်း ဒီအကြောင်း
အရာကို သူ့ရဲ့အိမ်နီးနားချင်း နီးကပ်စွာ

တစ်ဦးကို ပြောပြပါသည်။ ထိုဦးလေးကြီးက...

“ဒါ မင်းလုပ်ကြည့်ပေါ့ကွာ။ ဘာမှ အကုန်အကျမ်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲ။ ဘုရားကပ်လှ၊ ဘုန်းကြီးကပ်လှ၊ ရတော့ နောက်ဆုံး ပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်တောင် ကုသိုလ်တော့ရတာပေါ့”

လို့ ပြောသည်။ ကိုသိန်းဝင်းက...

“ဦးလေးရေ ခက်တာက ကျွန်တော်က အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲ မချက်တတ်ဘူးဗျ” လို့ ပြောတော့...

“ရပါတယ်။ ငါတို့အိမ်က ချက်ပေးပါမယ်။ ဘုန်းကြီးပင့်တာ ဆွမ်းကပ်တာပါပိုင်းဝန်းပြီး လုပ်ကိုင်ပေးပါမယ်” လို့ ပြောသည်။

ဒါနဲ့ လပြည့်နေ့တစ်ရက် မနက် အရုဏ်တက်မှာ မြို့ထောင့်စေတီတော်ပေါ်သို့ ပြောက်ဘက်စောင်းတန်းက သူတို့အဖွဲ့အားလုံး တက်ကြပြီး ဘုရားကြီးအရှေ့ဘက် အရုဏ်ခံတန်ဆောင်မှာ ဘုရားနဲ့သံဃာတော် ငါးပါးကိုလည်း အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲကပ်ကြသည်။ ဘုရားနဲ့သံဃာတော် ငါးပါးစာချက်ထားတဲ့ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲတွေက ပိုနေတဲ့အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတဲ့သူတွေ ကျွေး

လိုက်မှ ကုန်သွားသည်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်က မြို့ထောင့်စေတီဘုရားကြီးမှာ လူနေရပ်ကွက်တွေနှင့် အတော်အလှမ်းဝေးတဲ့ အတွက် ဘုရားဖူးလာသူ အလွန်ရှားပါးတယ်။ ဒီဆွမ်းကပ်တဲ့နေ့မှာတော့ ဘယ်က ဘယ်လို လူတွေရောက်လာမှန် မသိဘဲ ကျွေးမွေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ဘုရားကြီး တည်မည့်အစား နန်းတော်ကြီး ဆောက်မည့်အစီနဲ့ အထက်က ကျလာကြောင်း သိရပါသည်။ ကိုသိန်းဝင်းတို့အဖွဲ့လည်း အံ့ဩဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရပါသည်။

ယခုအချိန်မှာ ရွှေဘိုမြို့က ရွှေပုံရတနာ မင်္ဂလာနန်းတော်ကြီးမှာ ခမ်းခမ်းနားနား တင့်တင့်တယ်တယ် နန်းတော်အဆောင်ကြီး သုံးဆောင် ပြီးမြောက်နေပါပြီ။ ပန်းဥယျာဉ်နှင့် မြက်ခင်းနှင့် သာသာယာယာ ကြည်လင်လို့နေပါပြီ။

ကျွန်တော်က ဒီအကြောင်းအရာကို နန်းတော်ကြီးတည်ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ ရွှေဘိုမြို့ ဗဟိုသံဃာဝန်ဆောင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ပခန်းဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးက...

“အဲဒီဖြစ်စဉ်တော့ ဖသိဘူး။ ကျုပ်သိတာက နိုင်ငံတော်အကြီး အကဲက တပ်မတော်နေ့မတိုင်ခင်မှာ ရန်ကုန်မြို့ တပ်မတော် စစ်သမိုင်းပြတိုက် သွားကြည့်တယ်။ အဲဒီမှာ ဌာနဆိုင်ရာတွေကလည်း ပြသကြရတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ပြခန်းရောက်တော့ တာဝန်ရှိသူက ရွှေဘိုမြို့ထောင်ကြီးဖျက်ပြီး နန်းတော်ဟောင်းနေရာမှာ ဘုရားစေတီတည်မည့်အကြောင်း ပုံစံများနဲ့ တင်ပြတယ်” အဲဒီမှာ...

“မင်းတို့ကွာ နန်းတော်နေရာမှာ နန်းတော်ပဲ ပြန်ဆောက်ပေးလိုက်ပေါ့”

လို့ မှတ်ချက်ပြုသွားတာကြောင့် နန်းတော်တည်ရန် ဖြစ်သွားကြောင်း ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိပါတယ်။ နန်းတော်ကြီး ဖြစ်လာတာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ စာစစ်ယဉ်္ဇာ အစီအရင်ကြောင့်လား၊ တိုက်ဆိုင်မှုလာဆိုတာ စာရူပပဲ့ စဉ်းစားပေးဖန်ကြည့်ပါ။

သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာဟောနန္ဒ ဆရာဝင်း သာကီနွယ်

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- သင်ညွှန် ➡ အိပ်တိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခတ်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပုန်းငဝ်

လူကြီးမင်းပုန်းနံပါတ်နှင့်တံတရားအကြောင်း

အစဉ်း(၁)

နတ်မျက်နှာရောင်အိုင်မိုး

လူကြီးမင်း ကိုင်ဆောင်သုံးစွဲသော
ဖုန်းနံပါတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ်လုံးကို အခြေခံ
၍ ဖြစ်ပေါ်မည်ကံကြမ္မာကို စီစဉ်တင်ဆက်
သောအခါ သုံးလမြောက်ရောက်ရှိပါပြီ။
ထိရောက်ပြီး တင်ပြရသော်...

လူကြီးမင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နောက်ဆုံး
နှစ်သည် ၂၀ ဖြစ်သော်
လူချစ်လူခင်များသည် ထိပ်တန်း
ဖုန်းများနှင့် ကျွမ်းဝင်မည်။ ရိုဂိုဂျီနိုးဟန်
ထွင်အောင်နေထိုင်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
၍ ဖုန်းနံပါတ်ဖို့ရိုဂိုဂျီနိုး ကျန်းမာခြင်း
အကျိုးစီးပွားဖြစ်ဖြစ်မည်။ ငွေမြဲစေရန်
အိတ်ထဲတွင် မင်္ဂလာအလှူ၊ ဘာသာရေး
မြှောက်ကြသော ပိုက်ဆံတစ်ရွက်
ထည့် ထားပါ။ ၎င်းပိုက်ဆံကို နံနက်တိုင်း

“ဟေ့လာဘ်” ဟူ၍ ကိုးကြိမ်ရွတ်ပေးပါ။ ပိုး
ခြိုးနေတုန်း ရေလမ်းခရီးတို့ဖြင့် ခရီးသွားစဉ်
မသုံးသင့်ပါ။ ဖုန်းရဲ့ Ring tone ကို “ရေကျ
သံ” အသံမျိုး ထည့်သွင်းပါ။ လာဘ်ရွှင်မည်

၂၁ ဖြစ်သော်
မျက်နှာပွင့်မည် လူရွယ်လူငယ်များ
အနုပညာရှင် (ရုပ်ရှင်ကို အားပြုရသော
အနုပညာရှင်) များ ပို၍သုံးသည်ပုံကို ညာ
ဘက်နားဖြင့်သာ နားထောင်ပါလေ။ ဖုန်းကို
မြှောက်မကစားပါနဲ့။ ဖုန်းထဲတွင် အတိတ်
နိမိန်မကောင်းသော ပုံရိပ်မှာ ထိခိုက်ဒဏ်
ရာ၊ ပျက်စီးနေသော အခြေအနေအမျိုးမျိုး
နာရေးပုံရိပ်များ မှတ်တမ်းမတင်းထားပါရန်
လာဘ်ကံအား ဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်၍ ရေမွှေးနှင့်

မကြာမကြာ ဆွတ်ပေးပါ။
၂၂ သည် ဖုန်းနံပါတ် နောက်ဆုံးနှစ်လုံး
ဖြစ်သော်...

ဘာသာရေးအားကောင်းမည်။ ရွှေ
ပြောင်းစေရန် ရာထူးစကားပြောစရာရှိသော
အခါ နိုင်ငံခြားသို့ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ထွက်ခွာ
လိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များတွက် အားကိုးရမည့်
နံပါတ်ပါပေ။ လူများခေါ်သော ဖုန်းကို အရေး
တယူ မတ်ပြန်ဖို့လိုမည်။ မှားချင်ယောင်
ဆောင်သော လူလည်များနှင့် ကြုံရတတ်
သည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကဲ့သို့ မင်္ဂလာရှိသော
နေရာသို့ ယူဆောင်ပြီး ၎င်းဆွေသံမ ဘောင်
တွင်းမှ မိသားစုကို ဖုန်းနှင့်စကားပြောပါ။
မိမိဖုန်းကို သူတစ်ပါးအား ခေတ္တပေးထားခြင်း
မပြုရာ၊ အခြေအနေရ ပေးရသည်ရှိသော်
မိမိဖုန်းနံပါတ်များကို ထက်ခေလယ်ဖြင့်
“အောင်ဇာတ်တည်စေ” ဟူ၍ အကုန်နိပ်
ပေးပါ။ ဖုန်းဖြည့်သံကို ရုပ်ရှင်မင်းသားဝင်ဦး
မည်သည့်လီချင်းနှင့်မဆို သွားထားပါ။ အသုံး
မပြုသော အချိန်မှာ ဖုန်းကို နှစ်တစ်ရာ
ပြကွဲဒိန် စာအုပ်ပေါ်တွင် တင်ထားပါလေ။

1622221
0038824 01-6611
01-662927 09-31
1-661129 09-31
01-662927 09-31024
09-3162222109-31024
420038824 09-31127926

ဖုန်းနောက်ဆုံးနှစ်ထုံးက ၂၃ ဖြစ်သော်

အပျက်ပျက်နှင့် နာခေါင်းသွေးထွက်ကိန်းဆိုက်တတ်သည် လူကြီးတွေ အမြင်လွဲတတ်သည်။ ဖုန်းနောက်တွင် အကွရာ “ခေ” စာလုံးကို ရေးကပ်ထားပါက ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်းတွေ ကြုံမယ် ရင်ဆိုင်အနိုင်ရမည်။ ဖုန်းနှင့်သူများရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကိစ္စနှင့် ကျဆုံးရှုံး ဆုံးနေသော ကိစ္စများကို သတင်းမပို့ပါနဲ့။ ရွှေဝင်တတ်သည်။ ရွှေရောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်သူများနှင့် သင့်တော်သည်။ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို များများလှူပါ။ မြတ်နိုးတွယ်တာမိသူများကို ဤဖုန်းနံပါတ်မျိုးတော့ မပေးရ။ အားကစားသမားလည်း သုံးသင့်၏။ နံနက်တိုင်း ဖုန်းကိုင်ရင် “လောကဓိဒူ” ၂၇ ခေါက်ရွတ်ပေးပါ။

၂၄ သည်

အတွေးက တောက်ပြောင်နေမည်။ ချက်ချင်းထလိုက်ပါ။ ပြောစရာဆိုက ချက်ချင်းပြောပါ။ “အချိန်က လူကြီးမင်းရဲ့ ရွှေဖြစ်နေလို့ပါ။ ငွေရှာမကောင်း ကြုံသော်... ဖုန်းကိုတိုင် ၂၄ ဟူသည့် ပစ္စန်းကို (ကိုး) ခေါက်ရွတ်ပါ။ အန္တရာယ်ကြားက လွတ်မည်။ သူ

များကို လွှမ်းမိုးနိုင်မည်။ အကြီးအကဲများ အုပ်ချုပ်သူများ မန်နေဂျာများ ကိုင်သင့်ပါသည်။ ဦးဆောင်ခွင့်ကြုံမည်။ ခရီးသွားရင်း မိတ်ဆွေကောင်း တွေ့ကြုံမည်။ သံယောဇဉ်အသစ်များကို ရှောင်ရှားပေးပါ။ မိသားစုကို အချိန်ပေးပါ။ ဖုန်းကို ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ယပ်တောင်ခပ်ရင်း နှုတ်မှ “မကောင်းသတင်း မကပ်နဲ့ ကောင်းတဲ့သတင်းနှင့် မြတ်ပါစေ” ဟု ဆိုပေးပါ။

၂၅ သည်

လူငယ်လူရွယ်များသည် ချစ်သူနှင့် နီးလိုက်၊ ဝေးလိုက်၊ ချစ်လိုက်၊ မုန်းလိုက် ဖြစ်နေမည်။ ခရီးသွားရင် အဖော်ပါ ပါစေ။ အဖော်မရှိပါက ဖုန်းကို အားကစားပြိုင်ပွဲ၊ တောလှည့်ခြင်းပွဲ၊ ဂီတသွင်းပြိုင်ပွဲ၊ ပရိသတ်လက်ခုပ်

သံကို Ring tone ဖြစ် အသုံးပြုပါ။ အချိန် ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး အရပ် ၁၀ မျက်မေတ္တာပို့နည်းဖြင့် မေတ္တာပို့ပါ။ ဒေါသလွယ် စိတ်ဆိုးလွယ်သော ဓလေ့ကိုထိန်း ငွေမမြဲတတ်ပါ။ ငွေမြဲစေရန် ကော်ဖီတစ်ခွက် ခက်ခက်ထားပါ။ ကြုံစားသလောက် အကျိုးရှိမည်။ လောကကြီး အကောင်းတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရင်း ဤဖုန်းနံပါတ်ကို ကိုင်ဆောင်ပါလေ။

၂၆ နံပါတ်ပိုင်ရှင်သည်

အစားကောင်းရမည်။ ခင်မင်မည်။ မိတ်ဆွေပေါများမည်။ မိတ်ဟောင်း၏ အကူအညီရသလို အဟောင်းတောင်းများသည် ဤဖုန်းပိုင်ရှင်တွက် အသက်တည်သည်။ သို့သော် မိမိရဲ့ ဂိုးပြောင့်တည်

စိတ်ဓာတ်ကြောင့် လုပ်လုပ်ရှားရှား
 မရှိပါ။ မိဘရဲ့ အရေးပေးခြင်း
 အဘွား၊ ကြီးတော်၊ အစ်မကြီးတို့ရဲ့
 ခံစားရမည့် ဖုန်းအားသွင်းလျှင် ကြုံရာ
 တွင် အားမသွင်းပါနဲ့ ဖုန်းမျက်နှာပြင်
 “ဒုက္ခဂယာမှ မဟာဗောဓိစေတီပုံတော်
 သာမဏရာတင်ထားပါ။ ဖုန်းကိုင်ရင် အိမ်
 အဆောက်အဦးဟောင်းသို့လည်း
 သုဿန်သို့လည်းကောင်း ယူ
 သွားရန် မသင့်ပါချေ။ လာဘ်ရှင်စေရန်
 နှိပ်စက်တိုင်၍ နံနက်တိုင်း “သုဂတော
 နိဗ္ဗာန်”ကို ၂၇ ခေါက်ရွတ်ဆိုပါလေ။

၂၁ ဖြစ်က

ကြီးမြတ်သူတို့ရဲ့ အမှတ်အသားပါ။
 နှစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်သူသည် ကိုယ်ကျင့်
 ကောင်းခြင်းကြုံလေပါ။ ထိက်
 ခံရမည်။ သို့မို့ကြောင့် ထိပ်စည်း ၂၇
 နှစ်သော ထိလက်မှတ်တစ်စောင်ကို
 အောက်လူတော်လှန်
 ကျေးဇူးကန်ခြင်း သစ္စာဖောက်
 ဆောင်ရွက်မည်။ စိတ်မှာ နာကျည်းမှု
 သက်ရောက် ဆက်လုပ်ပါ။ လူငယ်

လူရွယ်များ မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်ခိုင်ခွင့်ကြုံ
 မည်။ ဖုန်းအသံကို ရွှေမန်းဦးတင်မောင်ရဲ့
 “အောင်ပါစေ” သီချင်းကို ထည့်ထားပါ။
 လူကြီးမင်းလည်း “အောင်ခြင်းရှစ်ပါး”
 သက်စေ့ရွတ်ပါလေ။

၂၀ ဖြစ်ရင်

မမျှော်လင့် ငွေကြေး၊ အခွင့်အရေး
 များ ရတတ်တယ်။ အခက်အခဲများ ကြုံ
 တွေ့ရသော်လည်း ကျော်လွှားနိုင်မည်။
 ကျန်းမာရေးကတော့ အစားအသောက်
 ကုန်ပစ္စည်းလေး ဖုန်းစက်က ခဏခဏ ခုကွ
 ပေးတတ်ပါတယ်။ စက်တွက် စိတ်သောက
 မရောက်စေရန် ဖုန်းကို ပန်းရောင်အဖုံးကို
 အဖုံးသမီးက သုံးစွဲသင့်ပြီ။ အမျိုးသားက
 အဝါရောင်အိတ်ဖြင့် အသုံးပြုပါလေ။ ပညာ
 ရေးနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်သူများ ပန်းချီ
 ကာတွန်းပညာရှင် လူကြီးမင်းများ သုံးစွဲသင့်
 ပါသည်။ ဩဘာ အာဏာရှိစေခြင်းနှင့် ဆန်း
 ပြားသော အတွေးများ ပေါ်ပေါက်စေသော
 ဖုန်းနံပါတ်ပါ။ မိမိဖြစ်စေချင်သော ကိစ္စများ
 ကို တင်ပြရတော့မည်ဆိုရင် လူကြီးမင်းရဲ့
 ဖုန်းကို အသာအယာနမ်းပြီးပြောပါ ကောင်း
 သတင်းများကြုံစေရန် နံနက်တိုင်း

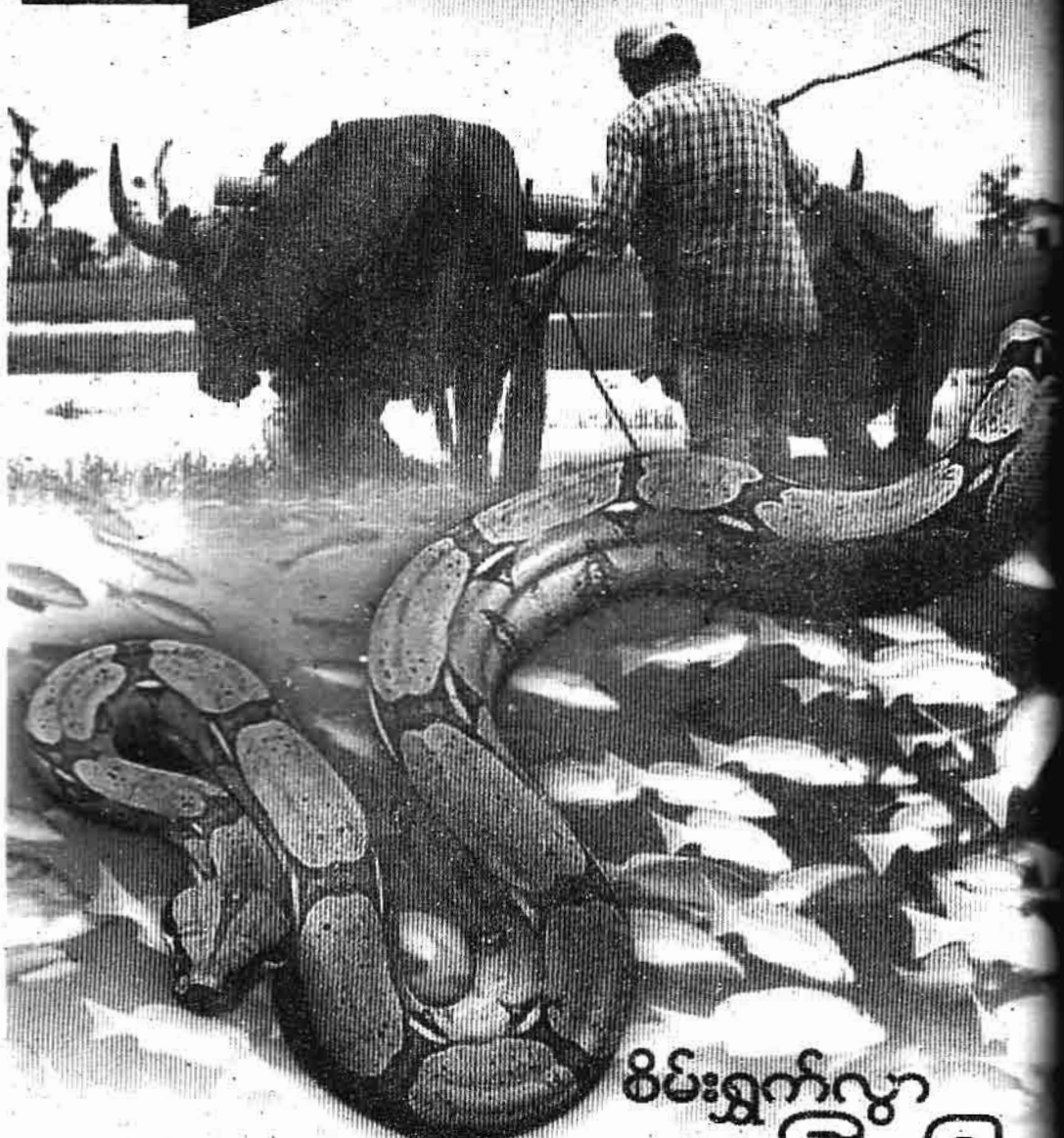
မိမိဖုန်းကိုကိုင်ရင်း “မိမိထံ သော်” ဟူသော
 ဂါထာတိုမြတ်ကို သက်စေ့ရွတ်ဆိုသင့်ပါ
 ကြောင်းများ။

၂၉ ဖြစ်ခဲ့သော်

မိခင်တို့ရဲ့ကျေးဇူးတို့ကို ဆပ်ခိုင်ကြုံ
 မယ်။ အိမ်သားများ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ
 ရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို ရပါမယ်။ ဖုန်းပြောသောအခါ
 တစ်ခုခုစားရင်း ဝါးရင်း မပြောရပါ။ ဖုန်းကို
 နှိပ်တိုင်း “ဗုဒ္ဓ” ဟူ၍ ထည့်ရွတ်ပါ။ ဥပမာ
 နံပါတ်တစ်ကိုရသော် “တစ်ဆရာ ဗုဒ္ဓ”ဟူ၍
 လည်းကောင်း နှစ်နံပါတ်အတွက်တို့ကို နှိပ်
 ရသော် “နှစ်ဆရာဗုဒ္ဓ” ဟူ၍လည်းကောင်း
 စသည် အာရုံပြုကာ လူကြီးမင်းရဲ့ တင်ပြ
 မည့် ကိစ္စရပ်တိုင်းမှာ အသုံးပြုပေးပါ။ ဖုန်း
 ကို အသုံးမပြုချိန်တွင် ကြယ်ပုံပါသော
 အဝတ်စတစ်ခုပေါ်တွင် အမြဲတင်ထားပါ။
 “အာဗော ကာယ ဆန်ရွှေခန့်” ဂါထာကို
 ဖုန်းကိုင်၍ နံနက်တိုင်း ရွတ်ပါလေ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်မိုး

အကုသိုလ်မလုပ်ပါနဲ့

မင်းရွက်လွှာ
ရေနည်းငါး

လယ်ပြီးမှီးနောင်း အခါသမယမို့
 ဆားလက်နေ လယ်သမားများမှာ အလုပ်
 နည်းနည်း ပါးသွားကြသည်။ စပါးပင်များမှာ
 နီကံပျိုးရှင်သန်နေပြီမို့ လယ်ကွင်းများတွင်
 ဆေးဝင် နီကံပျိုးစိမ်း စည်စည်ဆီ ဂျိုဂျိုသံသည်။
 ဆေးဝင်စပါးပင်များမှာ စပါးပွင့်များ ပွင့်ဖူးနေကြ
 ဆေးသည်။ တချို့က စပါးပင် ဖုံးလှဆဲဆဲပင်။
 ဆေးကွင်းများထဲတွင် ရေနည်းလာပြီဖြစ်
 ဆေးဖြင့် လယ်သမားများက ရေသွင်းရေထုတ်
 ဆေးပြုလုပ်တော့ဘဲ ရေများကို လယ်ကွက်များ
 ဆေးထဲတွင် “တရားသေ” ပိတ်ထားလိုက်ကြ
 ဆေးသည်။

ထိုကြောင့် ငါ။ ခရု ပုစွန် စသည်
 ဆေးကောင်ဗလောင်ကလေးများမှလည်း
 ဆေးဆက်ရှိရာ လယ်ကွင်းများထဲမှာ မကျေနပ်
 ဆေးလည်း နေရ ကျေနပ်လည်း နေရဘဝနှင့်
 ဆေးဆက် အသက်ရှင်နေရရှာလေသည်။

နေကျတက်ကျွတ်လွတ်လွတ်ပူသော
 ဆေးအနံ့ အဆိုပါ အကောင်ဗလောင်ကလေး
 ဆေးနံ့နှင့် ဖား၊ ငါ။ ရှဉ့် အပါအဝင် ရေဝိုး
 ဆေးအကလေးများမှာ “လျှာတစ်စောင်း ကိုက်
 ဆေးတတ်” ပူ၍ ဒုက္ခရောက်ရရှာလေသည်။
 ဆေးဖြင့် လယ်ကွင်းထဲ၌ ရေများစားစား
 ဆေးသော အိုင်ကလေး၊ ချိုင့်ခွက်ကလေး

များထဲ၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်မဖြစ်စေဘဲ
 သင့်တင့်အောင် နေထိုင်စားသောက်ရချိန်
 ပေါ့။

အဲသလို ရေကနည်းစဉ်၌ ခြေတံ
 ရှည် ကိုရွှေမျိုးနှင့် ငှက်ကြားကြီးတွေက
 လည်း နှုတ်သီးတရမ်းရမ်းနှင့် အိုင်ခွက်
 ပက်လက်ထဲလာပြီး တိုက်စစ်ဆင်သဖြင့်
 နေ့တိုင်းစပါးပင်ကြား ပုန်း၊ ရွံ့နွဲ့ထဲ ဖင်ထောင်
 တိုးလို့တိုးရ၊ အိုင်တစ်လျှောက် ဆယ်ပတ်
 မက ပတ်၍ မနားတမ်းပြေးလို့ပြေးရနှင့်
 မသက်သာလှပါ။

ခရုကလေးများမှာတော့ နှေးကွေး
 စွာ မပြေးနိုင်။ ပီရိယနည်းသော အကောင်
 ကလေးများမှာတော့ “ငှက်ကြား”၊ “ခရုရပ်
 ငှက်” ကြီးများက နှုတ်သီးရှည်ကြီးနှင့် “စွပ်”
 ခနဲ ထိုးသတ်ကြတာပါပဲ။

အဲဒီလို ရှောင်ရှောင်တိမ်းရှောင် နေရတဲ့
 ဘဝ။ ရေနည်းငါးတင် မဟုတ်။ ပုစွန်ဆိတ်၊
 ခရု၊ ငါးရှဉ့်၊ ပလီမ၊ ဒေါင်းမဆိတ် စတဲ့
 အကောင်ငယ်ကလေးတွေရောပေါ့။ ည
 မြန်မြန်ရောက်ပါစေဟဲ့လို့လည်း ဆုမတောင်း
 ရဲ၊ ညရေနည်းနည်းမှာ ဗိုက်ဆာဆာနှင့် အိပ်
 မယ်မပြန် လာပါပြီ ရေမြေအပါအဝင် မြေ
 အုပ်စု။

အိပ်ပျော်နေတုန်း ပြုန်းဆိုစား
 သောက်ပစ်တာ ခံရပြန်ရောပေါ့။ အဲဒီတော့
 နေမအိပ်ရ၊ ညမအိပ်ရဘဝနဲ့ အဲဒီသတ္တဝါ
 တွေ ဒုက္ခအရောက်ဆုံး မိုးနှောင်းကာလ
 ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ရေနည်းနည်းမှာ သေပွဲမဝင်
 ရတဲ့ ကြံ့ဖန်ကံကောင်းနေတဲ့ ရေအိုင်ကျပြန်
 တော့ လာပါပြီ။ အကြီးမားဆုံး အကြောက်
 ရဆုံးသော လူသားတွေ။

ဒီအခါမှာတော့ သူတို့ခမျာ ရေထဲ
 မှာ ပတ်ပြေးမယ်ကြံတော့ ရေကို အိုင်ထဲက
 “ပက်” ထုတ်လေရော။ ရေမရှိတော့ ရွံ့ထဲ
 ငုံတို့။ အိုး ဒါလည်း မရဘူး။ ရွံ့ထဲ လက်နဲ့
 ဖြစ်ညှစ်စမ်းပြန်တော့ “အောင်မလေး” လို့
 တောင် မအော်နိုင်ဘဲ သေခဲ့ရသည်။

ဪ ရေနည်းငါးဘဝ မသက်သာ
 လှ။ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြေး
 ပြန်တော့ လူက မမိမိအောင် ခုန်ပျံပြီး
 ဖမ်းတော့ “ဖား” ကလေးတောင် မလွတ်
 စူး၊ ဪ သူတို့ဘဝက ဘယ်ဘက်ကမှ
 မသက်သာလှ။

ဒီရာသီအချိန်ရောက်လာလျှင်
 ဒီလိုပဲ ရေနည်းငါးတွေ ဖမ်းနေကျဆိုတော့
 သူတို့ သတ္တဝါလေးတွေ အကြောက်ဆုံး
 လူသားတွေကလည်း ရေနည်းငါးလေးတွေ

တခြားအကောင်လေးတွေရဲ့ ဘဝကို လယ်
သမားများက မသိလိုလား။ သိတာပေါ့။ နှစ်
တိုင်း လက်ပွန်းတတီးနေလာခဲ့တာပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ အူမတောင်မှ သီလစောင့်
မှာဆိုတဲ့ စကားပုံလိုပေါ့။ အပျော်တမ်း ဖမ်း
ကစားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။
တကယ်ကို စားဖို့သောက်ဖို့ ဖမ်းဆီးကြရ
တာပါ။

အဲဒီလို ဖမ်းဆီးစားသောက် ရောင်း
ချရင်း ပုံပြင်မဟုတ်တဲ့ တတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါရော။ အဲဒါက ဒီလိုလေ။

“အင်းလယ်” ဆိုတဲ့ ရွာကလေး
တစ်ရွာက အဖြစ်ပေါ့။ အင်းလယ်ဆိုပေမဲ့
တကယ်အင်းအိုင်ကြားက အင်းလယ်ရွာ
မဟုတ်။ ကုန်းခေါင်ခေါင်မှာ မှည့်ထားတဲ့
နာမည်။ ဘယ်က ဘယ်လို ထွင်ခဲ့လည်း
မသိပါဘူး။ အဲဒီရွာက “ဒေါ်မပြာ” ရဲ့
အကြောင်းက တကယ် အသည်းယားစရာ။

ဒေါ်မပြာဟာ မုဆိုးမတစ်ယောက်
ပေါ့။ ကလေးဘုရားတစ်ပါးနှင့် ဘဝခရီး
ကို ယက်ကန်ကန်နှင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်
ကိုင်စားသောက်ရလော ဘဝ။ ဒေါ်မပြာဆိုတဲ့
အတိုင်း အသားကမည်းပြီး ပြာနက်နေတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ အသားမည်းပြာနက်ကျော

ပေမဲ့ သဘောက ပုလဲလေးလို၊ နှင်းပွင့်
မြို့တွတ်ဆွတ်လေးလို ဖွေရွှေလိုပေါ့။ ဘယ်သူ
ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘူး။ တွေ့ရာလူနှင့် သင့်
အောင်ပေါင်းသူ။

အဲ သူဒုက္ခပေးတာကတော့ ရေ
နည်းအိုင်ထဲက အဲဒီအမျိုးအမည်ရဲ့ အကောင်
ကလေးတွေ။ ပျို့နုတ်၊ ကောက်စိုက်၊ အလုပ်
ကြမ်းကြမ်းကြီး ပြီးဆုံးပြီမို့ ဘာအလုပ်မှ မရှိ
တော့။

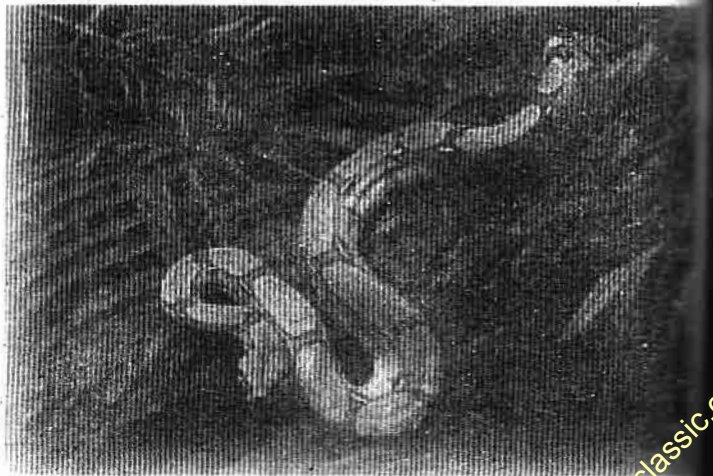
ဒါကြောင့် ငါး ဟး မျက်နှာ မကြည့်
သားဘဲ သားငယ်၊ သမီးငယ် မျက်နှာကလေး
တွေသာ ကြည့်ဖို့ဘဝဖန်လာတာမို့ မိခင်ပီပီ
လယ်ကြီး လယ်ကြားက ရေနည်းအိုင်တွေ
“ငါးပက်” ဖို့ထွက်ခဲ့ရာပေါ့နော်။

ဒီအကောင်ဗလောင်လေးတွေရမှ
ဆီနဲ့ ဆန်နဲ့လဲပြီး ထမင်းဖြစ်ရတဲ့ဘဝမို့ သူ

ငရဲကြီး၊ ငရဲလေး မကြောက်တဲ့တော့ဘဲ ဝမ်း
တစ်နပ်စာ ထွက်ရှာရတဲ့ဘဝ။ ဒီလိုမှ မရှာ
လျှင် တခြားလည်း သူမလုပ်စားတတ်။ ဟို
ဟာ ဒီဟာ တိုတိုစစ ရောင်းချဖို့ကျတော့
လည်း ရင်းနှီးငွေက မရှိ။

ဒါကြောင့် အရင်းမစိုက်ရဘဲ “ရေ
နည်းငါး” ဖမ်းခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ရပြီပေါ့
ကွယ်။ လယ်တော ယာတောထဲ ထွက်
တော့မယ်ဆိုတာနှင့် အဦးဆုံး နေဒဏ်
လေဒဏ်ကာကွယ်ဖို့ ခေါင်းပေါင်းကြီးကို
ပုဆိုးတစ်ထည်လုံး ထူထူ၊ ခေါင်းတစ်ခုလုံး
ပတ်ခြံရစ်သိုင်း ပေါင်းထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အင်္ကျီလက်ရှည် အစုတ်
ပလုပ်ကို ထပ်ဝတ်ရသည်။ ဒါမှ နေပူဒဏ်
ခံနိုင်မှာ။ ထဘီကို ရွံ့ရေတွေစင်မှာဖို့ကြီး
သောကြောင့် ဇူးလောက်ထိ တိုတိုဝတ်ရ။

အပြီးတာနဲ့...

“ဟဲ့...အကြီးကောင်၊ ငါးထည့်ဖို့
စေခိုင်းယူလာခဲ့ဦး။ အလတ်မ၊ ရေအိုင်က
ဆောက်ဖို့ “ခွံ” ယူလာခဲ့၊ ပြီးတော့ ကန်စွန်း
ချက်တို့ ဘာတို့ နူးဖို့ “ပတောက်” ရည်ကြီး
ထည်း ယူခဲ့”

အဲဒီလို မှာကြားတယ်ဆိုရင်ပဲ နေ
ဆိုင်း ယူပေးနေကြဖို့ ဥမမည်း စာမမြောက်
လေးတွေက အသီးသီးယူလာပေးကြ
သည်။

ဒီလို ပြင်ဆင်ပြီးတာနှင့် အငယ်ဆုံး
အားမပြောတတ်သေးတာ သားအငယ်လေး
အား နို့အဝအပြတ်ကိုကာ အကြီးဆုံး
အလေးလက်အပ်ခဲ့ကာ ကွမ်းယာကိုအကြီး
ကြီးယာပြီး ပါးဆောင်မှာ ထိုးသိပ်ထည့်ခဲ့
သည်။

ထို ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ
နှင့် တအိအိတလုပ်လုပ် ငါး ဖား အရာ
ချက်ခဲ့သည်။ ကရင်မကြီးလည်းဖြစ်တာမို့
ကုန်း ဆေးလိပ် ကြိုက်ပေါ့။

မနေ့တုန်းကတည်းက လယ်ကွက်
အနီးအထား ရေအခြေအနေ ငါးဟာမဟာ
မို့ နှစ်ဦးသားမို့ ဒီကနေ ပိုလင်းရုံနှင့် သူများ
မို့အောင် အစောကြီး ထထွက်လာခဲ့

သည်။ နို့မို့ ကိုယ့်လိုလူ အရင်ဦးရင် ခက်
ကရော။

ပိုက်ဆံပေးဝယ်ထားတာ မဟုတ်
လေတော့ အပိုင်တွက်မရ။ ဦးရာလူစနစ်
ပင်။ သူများအကြံဦးမှာစိုးသဖြင့် ဒေါမပြာ
တစ်ယောက် ကဘောက်ထိ၊ ကဘောက်ချာ
မြန်မြန် “သော” လျှောက်လျက်မနေက
လယ်ထောင့် ရေအိုင်ငယ်သို့ နီးလာလေ
သည်။

ကုန်းကုန်းကွကွ လူတစ်ယောက်
ငါးကုန်းပက်နေတာ မတွေ့ရမှ အသက်ရှူ
ချောင်သွား၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ဦးနေပါ
က ကိုယ်က ဘာမှပြော၍ မရနိုင်ပါ။ ပိုင်ခွင့်
မရှိ။

မြက်ရိုင်းပင်တွေ ထူလပျစ်ပေါက်
နေတဲ့ လယ်ကန်သင်းရိုး၊ မှန်မှန်လျှောက်
လာရင်း နားထဲ၌ အသံတစ်သံကြားလိုက်
ရသည်။ ဖြန်းဖြန်း၊ ဖြန်းဖြန်းနှင့် ရေတွေ
ပက်ထုတ်နေသံ၊ သွားပေပြီး မပြာတစ်
ယောက် စိတ်ဓာတ်ကုသွားချေပြီး

ဒီလောက် အစောကြီးထထွက်တာ
တောင် ငိုယူကောင်မို့ ဦးတုံးက နို့သား
မကျေမနပ်နှင့် ပေစောင်ချိတ်တိတ်နှင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ လူကိုယ်ထုံဆိုတာ ကုန်း

ကုန်းကွကွရှိရမှာ။ ခွံတံတို၊ ရေပုံးသံတို
ကြားရမှာ။

ယခုမှကား လူမတွေ့ရ။ ရေသံပဲ
“တပြန်ပြန်” ကြားနေရသည်။ ရေခဲရေစက်
တွေ တဖွာဖွာ တက်လာ၏။ သူက နည်း
နည်းမှ မသံကား။ လူလည်း မတွေ့ရပါလား။
ရေသံကြားပြီး ရေစက်တွေလွင့်လာတာ
ဆိုတော့ ငါးပက်တဲ့သူ ရှိကိရှိရမှာ။ ခုတော့
အခက်ပါလား။

အို ဒါ သရဲပက်တာပဲဖြစ်မယ်။
သရဲ...သရဲဆိုရင် ငါဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ။
ငါ့လည်ပင်း လာညှစ်ရင်ခုကွ။ အမယ်လေး
အမိုးရေ ငါတော့ ခုကွပါပဲ။ အို မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ သရဲက ငါးပက်ပါ့မလား။ တစ်ခါမှ
လည်း သရဲ တစ္ဆေတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်
ကျ မြင်ဖူးတာမှ မရှိဘဲ။ ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။
ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်နေရတာလဲ။

ကေန္တ ကလေးတစ်ယောက်
ယောက် ဟင်ဆဲကန်၊ အရပ်ပိုပြီး ခပ်
တောထဲ မြင်ရတာ ထင်မိရုံ ပြီးတော့
သူ့အရပ်အဝန်းမှာ ဒီသရဲကွာ ခပ်
ဒီသရဲကွာ၊ ဒီသရဲကွာ၊ သရဲကွာပြီး
တစ်ယောက်တစ်ယောက်သူရသေး။ ဒီဆိုရာ
ငါးထွက် အရာကြီးရဲ့။

ပြီးတော့ ရေကလည်း ခဏလေး ပက်ထုတ်ရမှာ။ နည်းနည်းလေးဟာပဲလေ။ ကလေးဆိုတော့ လူကြီးလောက် အပါးဝမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချောမွော့ပျောင်းပျောင်း ငါးကူ ပက်ရမည်။

ထိုအကြံနှင့် ဒေါ်မပြာတစ်ယောက် သနပ်ခါးဝါဝါအခဲတွေကို ထူလပျစ်၊ ဂျပ်ပိန်း ဖြစ်အောင် လိမ်းကျံထားသောရုပ်နှင့် ကွမ်း တဖြုတ်ပျင်းရင်း ရေအိုင်ဆီမြန်မြန်ကလေး လျှောက်လာခဲ့လိုက်၏။

“ဟော့တော် . . . ကလေးတစ် ယောက်လည်း မရှိပါလား။”

ရေပက်သံက ငြိမ်သွားသဖြင့် ပြန် တူဗြဲတဲနှင့် အိုင်စပ်ထိ ဆင်ကြည့်လိုက် ဆာ...

“မြန်း... မြန်း... မြန်း”

“အောင်မယ်လေးတော်”

သူမ အတော်လေး သွေးပျက်သွား ၏။ သရဲ တစ္ဆေနှင့် ထိပ်တိုက်ခံရတာထက် ပိုလန့်သွားပြီး ငရဲမင်းရှေ့ မှောက်လျက်လဲ သူလက်ထဲကျရသလို ချောက်ချားသွားရ သည်။ နှုတ်ခမ်းနီနီရဲရဲကြီးပင် ပွင့်အာသွား ရသည်။ ယုံလည်း မယုံချင်ရော။

ဖြစ်ပုံက အင်မတန်ကြီးမားသော

မြွေကြီးတစ်ကောင်၊ ဒီမြွေကြီးက ရေအိုင် ငယ်အစပ် ဟိုဘက်သည်ဘက်စပါးပင်ကို ခေါင်းနှင့်ပက်၊ အပြီးနှင့်ရစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် အလယ်ပိုင်းကို ခပ်ပြားပြားလုပ်ကာ “ပုခက် လွှဲ” သလို ဟိုဘက်သည်ဘက် လွှဲရမ်းလျက် ရေတွေ ပက်ထုတ်နေသည်။

သူ့အကြံကလည်း တယ်နိပ်ပါလား။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤမျှကြီးမားသော ရှည်လျားခွဲနှောင်းသော မြွေကြီးမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေး။ သူမကလည်း ခြေဖျား ကလေး ထောက်ကာ ကဲအကြည့်၊ ခြေသံ ကြား၍ မြွေကြီးကလည်း အကြည့်နှင့် ဆုံ တွေ့သည်။

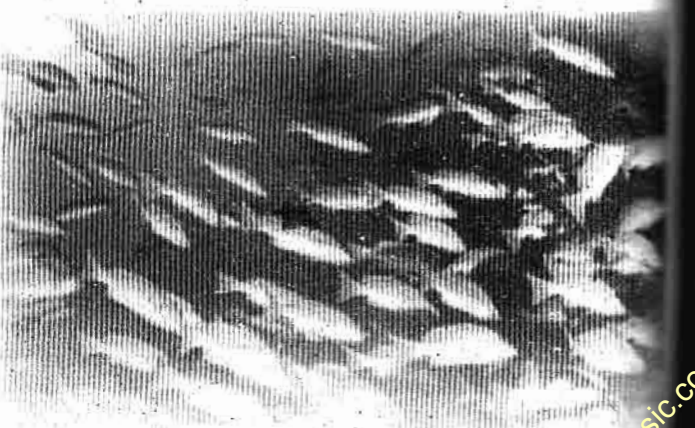
“ရှု” ခနဲ မြွေကြီးက သူ့လုပ်ငန်း စဉ်ပျက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ကန်ကာ မှုတ်ထုတ် သံပေးမှ အံ့သြ မယုံကြည်ငေးမောကြည့်

နေမိသော ဒေါ်မပြာခမျာ သတိရပြီး လယ် ကန်သင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်မိသည်။

မြွေကလည်း လူသားက ကြောက် ပြီး နောက်ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်တာ မြင်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ဒေါသထွက်ကာ ဟို ဘက်စပါးပင်မှာ ရစ်ထားတဲ့ ခေါင်းကိုဖြတ် သည်ဘက်စပါးပင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ အမြီးကို ဖြေကာ သူမဆီ ပြေးလာလေသည်။

အကွက်ပြုပြု ပြောင်ပြောင်မည်း မည်းကြီးနှင့် ဝတုတ်ပြီးမောက်နေသော ငါး မြွေကြီးကို ကြည့်ကာ နဂိုကြောက်စိတ်နဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းအားကိုးကာ တွေ့ရာ လယ်က သင်းတစ်လျှောက် ခြေဦးတည်မိရာ စွတ်ဆွဲ နေမိသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ပြေးလိုက်နဲ့ သူမက ပြေးလိုက် မြွေကြီးစိတ်တိုက်ထည့်

အားကုန်လိုက်နှင့် သူမ လယ်ကန်သင်း
ထောင်ချီ၌ ဖင်ထိုင်လဲကုသွား၏။ အနောက်
တပြေးလိုက်လာသော မြွေကြီးမှာ လူရိပ်
ရုတ်တရက်ပျောက်သွားသဖြင့် အမြီးကို
ထောက်ကာ မတ်မတ်ကြီး ထောင်၍ စပါး
ဖင်ကို ကျော်ကြည့်သည်။

ဖင်ထိုင်လျက် လဲနေမှန်းသိသဖြင့်
မြွေက လျှောတိုက်ပြေးလာပြန်သည်။
အိမ်ပြာမှာလည်း မြွေက မတ်တတ်ရပ်
ကြည့်သဖြင့် မကြာမီမှ အံ့သြထိတ်လန့်
ဆုတ်ဆုတ်တုန်လှုပ်လျက် ခန္ဓတို့၊ ပလိုင်း
တို့နှင့် မကောက်နိုင်တော့ဘဲ ထပြေးမိရပြန်
သည်။

မြွေကြီးကလည်း လျင်မူလျင်ပဲ။
၍ ဘုန်းလှုပ်စွာ ပြေးလိုက်။ ဘယ်လောက်
မြန်လည်း စောစောကလို အမြီးထောက်
ကြည့်သေးသလားဟု လှည့်ကြည့်လုပ်ပြေး
သစ်ငုတ်တိုကြီးမမြင်မီဘဲ တက်တိုက်
နောက်ပြန်ပက်လက်လန်ကျသွားရ
သည်။

သစ်ငုတ်တိုက ခါးစောင်းတိုက်
ထောက်ချီတာကို ပြန်မထနိုင်သေးဘဲ တစ်
မိနစ်မျှ တပျာကရာ စောင်း၍ လက်တစ်
ဖက်ထောက်ကာ အကြည့်...

“အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး”
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနီးရောက်လာ
မှန်းမသိသော မြွေကြီးက မိလာကာ အမြီး
ကိုလည်းထောက် ပါးပြင်းကိုလည်း တစ်ခါ
တည်းထောင်ကာ သူမရဲ့ ငယ်ထိပ်သို့ “ဗြန်း”
ခနဲ တအားပေါက်ချလိုက်တော့သည်။

မြွေကလည်းကျလာပြီး အသားကုန်
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပေါက်အချ သူမကလည်း
လန့်ဖျပ်ပြီး ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသဖြင့်
အဆိပ်တက်ချိန်တောင်ရမှာမဟုတ်ဘူး။
သေရတော့မှာဟု ကြောက်အားလန့်အားနှင့်
ခေါင်းကို ပေါက်ချလိုက်တဲ့ မြွေကြီးကို
လက်တစ်ဖက်က ရမ်းပြီး ဆုပ်မိဆုပ်ရာ၊
ဖျစ်မိဖျစ်ရာ ဖျစ်လိုက်မိတော့သည်။

မြွေအစွယ်ကပဲ ခေါင်းပေါင်းနှင့်
ချိတ်နေသလား။ အားပါးတရ ပါးစပ်တစ်လုံး
အဝတ်စကို ကိုက်လိုက်ရောလားမသိ။
အဝတ်နှင့် မြွေခေါင်းတွဲဆက်နေစဉ် တအား
ဆုပ်လိုက်ရာ မြွေဆိုးကြီး၏ လည်ပင်း
(ပါးပြင်းခွက်) ကို တည့်တည့်အုပ်မိသွားလေ
သည်။

လဲကျသွားသော အခေါ်ကြီး၏
အမူအရာနှင့် ဂုဏ်အောင်သံကြောင့် လယ်
လေးငါးကွက်ကျော်မှ မြက်ခိုက်ရန်ရောက်

နေသော လူရွယ်ကလည်း အပြေးရောက်
လာသည်။

“လာကြပါ။ လာကြပါတော်...။
မြွေ... မြွေပေါက်လို့ လာကြပါ။ ကယ်ကြပါ”
ငယ်သံပါအောင် ကုန်းရုန်းအော်တဲ့
အိမ်ပြာကြောင့် နွားမြက်စာခိုက်ရန် ရောက်
နေသော လူက လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ပြေး
လာသည်။ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ဝမ်းလျား
မှောက်ကနေ မြွေက လည်ပင်းဆုပ်ညှစ်မိ
ကာ အော်နေသော အိမ်ပြာဆီပြေးလာရင်း-

“အိမ်ပြာ မလွှတ်နဲ့။ မလွှတ်နဲ့။
ဆုပ်ထား။ ညှစ်ထားဗျို့။ နာနာဆုပ်ထား။
ခင်ဗျား မြွေလည်ပင်း ညှစ်မိထားတာ။
မလွှတ်လိုက်နဲ့ မလွှတ်နဲ့ဗျ”

“လာပါ...လာပါတော် လုပ်ကြ
ပါဦး”

“မလွှတ်နဲ့...မလွှတ်လိုက်နဲ့”
ထူထပ်သုတ်ချီပြောလာပြီး မြွေဆိုး
ကြီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ပါးစပ်မှာ ပြေးပြီး
တစ်ကိုယ်လုံးလိပ်နေချိန်၊ ထက်တောင်ကို
တတ်နေရန်ဆောင်ထားလည်း အသည်းသား
ရော၊ သော့ကျံသားပင် လန်သွားရ၏။
မျက်စိရံချိတ်အော်နေ၍ တော်သေးသည်။
မြင်သာမြင်လိုက်လျှင် မလွယ်ကျော။

“မလွတ်နဲ့နော် ဒေါ်မပြာ။

ကွန်တော် တံစဉ်နဲ့ဆွဲပြီး မြွေဟောက်ခေါင်း
ကိုဖြတ်မယ်။ မကြောက်နဲ့၊ မကြည့်လည်း
မကြည့်နဲ့”

မြွေဆိုးကြီးလည်းကို မြက်ရိတ်
ဖြတ်သော သံတံစဉ်ဖြင့် ဆွဲဖြတ်ချလိုက်
သည်။ သွေးများ ဒလဟောပြောလာသည်။
ကန်သင်းပေါ်မှ ခေါင်းမရှိတဲ့ မြွေဟောက်က
လူးလွန်တွန့်ခါနေသည်။ ဒေါ်မပြာမှာ
အသက်ရှူမှုကို ရှိက်ထားရာမှ ခုံးပွဲချ၍ ငို
ကြွေးလေတော့သည်။ ရှိုက်ကြီးဝင်ငင်နဲ့သာ။

“မငိုပါနဲ့ဗျာ။ ဒေါ်မပြာသေမှ
မသေဘဲ”

“မောင်လေးရယ် ကံကြီးပေလိုသာ
ပေါ့။ တော်ပါပြီ ဒီနေ့ကစပြီး ရေနည်းငါး
လည်း မဖမ်းတော့ပါဘူး။ နောင်တရပါပြီ
တော်။ နောင်တရပါပြီ”

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါ်မပြာတစ်ယောက်
ဘယ်သောအခါမှ ငါးရှဉ့် ဖား မရှာတော့ပေ။
ဘယ်လို ဘယ်လို သဘောပေါက်သွားသည်
တော့ မသိချေ။

စိမ်းရွက်ထွာ

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ငြိမ်း

စာပေ

တိုက် (၉)၊ ၃၀၁၊ ပီတောက်လမ်း၊ ယုနေပလာတာ။

ကျော်သိန်း

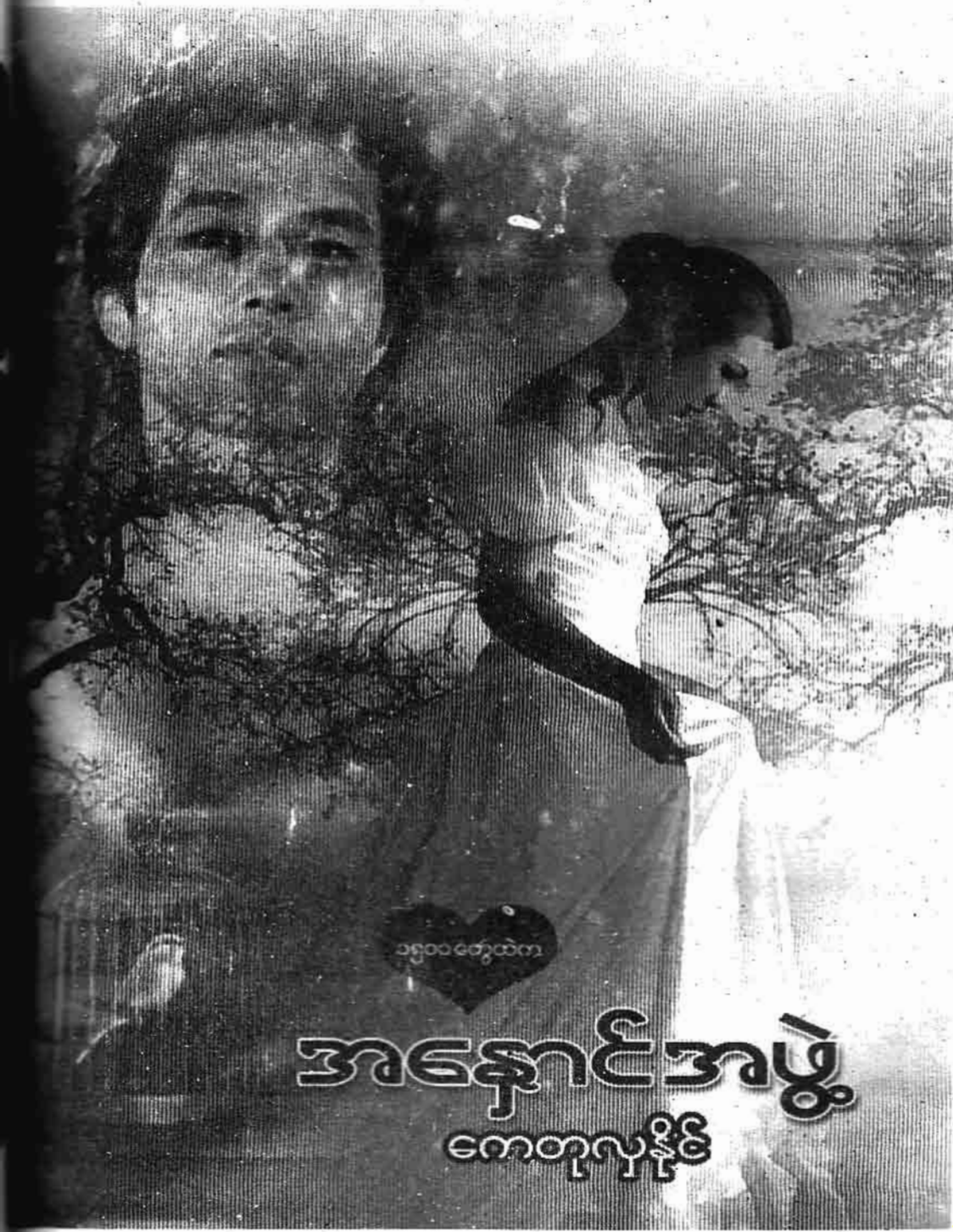
စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စောဦး

စာပေ

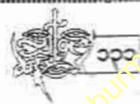
၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

သန့်သန့်တို့ထဲက

အနှောင်အဖွဲ့

ကေတုလုနိုင်း

“မသွယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာ မှားများသွားသလား”

ကိုဖေတင် အတွေးရောက်လိုက် သည်။ အစကတည်းကက သည်လမ်းသွား လျှင် သည်ခေါ်ဆိုကမည်ဆိုတာ မသိ၍ မဟုတ်။ သိသည်။

မသွယ်ဘက်ကလည်း အတွေး ရောက်ပြီသားပါ။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ကို ဖေတင်အနေနဲ့ မမှားနိုင်ပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့ ကိစ္စ၊ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပဲ။ အရွယ်က ဘာရှိသေးလို့လဲ။ လေးဆယ်ပြည့် သေးလို့လား”

သည်လိုပြောကြသူတွေရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်ရေ၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့် ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ကျပြန်တော့ အမြင်မှာရိုင်းချင် သည်။ အဖေနှင့် သမီးနှစ်ယောက် အသား ကျနေပြီ။ အနယ်ထိုင်နေပြီ။ သည်လိုအချိန် ကကလရောက်နေပြီ။ အစက ဘာကြောင့် မစခဲ့တာလဲ။ ဒါကလည်း အမျက်သို့စရာ။

ဟိုတုန်းကတော့လည်း သည်သမီး နှစ်ယောက်အမေ ကွယ်လွန်သည့်အချိန် သမီးနှစ်ယောက်စလုံးက သူတို့အဖေ အထီး ကျန်တာကို စောင့်တားလည်ခဲ့ကြသည်။

“သမီးလဲ ကောလိပ်တက်နေပြီ။ ညီမလေးအတွက်ပဲ စဉ်းစားပေးရမှာပါ။ ဒါလည်း ဒီနှစ်ညီမလေး ဆယ်တန်းနှစ်ချင်း အောင်ရင် အဖေတာဝန် ပေါ့သွားတာပေါ့”

သမီးကြီး ဖြူဖြူပြောလာသည်။

“ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ပျင်း စရာကြီးနော်”

ဝါဝါပြောလာသည်။

“မမသွယ်နဲ့တော့ သဘောတူပါ တယ်။ ဖေဖေနဲ့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ် ချင်းတွေဆို ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့”

ဖြူဖြူက အဖေဘဝကို တစ်နေရာ

မှ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ အဖေနှင့်မသွယ် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ မစုံစမ်းမပေးပြန်ဘဲ သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ပါ။

ကိုဖေတင်အနေမှာကျတော့ အိမ် မောကျနေသော အချစ်စိတ်ကို လှုပ်မနှိုးချင် တော့ပါ။ ဖြူဖြူ ဝါဝါတို့အမေ ဖိုဖိုနှင့်ကြည့် ခဲ့စဉ်ကာလက ဖူးခဲ့၊ ပွင့်ခဲ့ ရနဲ့သင်းခဲ့သော အချစ်ကား မဟုတ်တော့ပြီ။

သည်စဉ်ကတော့လည်း ရွာသော ဖိုးမှောင်နေသောလမ်းမှာ မလုံသော ထီးကလေးကိုဆောင်းလို့ ကိုဖေတင်သည်

...နှင့် လက်တွဲအတူလျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။
 ...သည် မိုးမမြင် လေမမြင်ပျော်သည်။
 “အေးတယ်နော်”
 စကားကို စိုးစိုးပြောလျှင်ကား
 ...တင်သည် ရွာနေသောမိုးကို အပြီး
 ...ချစ်ရသူ ပခုံးစွန်းကို ပိုလိုဖက်ထား
 ...ဆံနယ်ဆီမွှေးနှင့် ကိုယ်သင်းရနံ့ကို
 ...ထားလိုက်စဉ် မဆင်မခြင် ဖြတ်ကျော်
 ...သွားသောကားကြောင့် ရွံ့ရေစက်
 ...က ခန့်ပျံ့ကာ ကိုယ်အောက်ပိုင်းကို
 ...နှိပ်သွားစေသည်။
 မိုးရေတွေပိုပြီး အေးစက်လာသည်။
 ...ဆံနယ်လေးတွေနှင့် စိုးစိုးမျက်နှာကို
 ...သွားကြည့်နေမိသည်။
 ခုတော့လည်း ထိုပုံရိပ်တွေအားလုံး
 ...ကာလနောက်ကွယ်မှာ ဝေးကျန်
 ...ပြီး လက်ရှိ ရင်ခန့်နှုန်းတွေက လျှော
 ...သည် မခန့်တစ်ချက် ခန့်တစ်ချက်။
 ဒါကလည်း မသွယ်နှင့် ပတ်သက်
 ...ဆက်စပ်မှု မစက်အပြောက်
 ...တွေ တစ်စတစ်စ အစားထိုးလာ
 ...ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ စိုးစိုးနှင့်ပတ်
 ...သော မိတ်ကပ်ကရင်ဗက်စ် စနီးဆီ
 ... ဆံညှပ်ကလစ်နှင့် ဓါးကွင်းကလေး

များကအစ သူကြိုက်သီချင်းတွေများ အတွေ
 ကိုလည်း ကိုဖေတင် ပျောက်ဖျက်ခဲ့ရလေပြီ။
 “အတိတ်ပုံရိပ်တွေကို မမေ့ဘဲ
 အတိတ်ကို တမ်းတနေတဲ့လူလောက် မိုက်
 တဲ့လူမရှိဘူး”
 စိုးစိုးကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။
 * * * * *
 သည်လိုအခြေအနေတွေကို တွန်း
 ထိုးဖယ်ရှားပြီး ကိုဖေတင်သည် စိတ်ဆန္ဒကို
 သမီးနှစ်ယောက်အား အသိပေးလိုက်သော
 အခါ သူတို့ကလေးတွေ မျက်နှာပျက်နေကြ
 ပြီ။ သူတို့အကြည့်တွေ မသွယ်အဖို့ စိုးရိမ်
 ပူပန်ရော ဖြစ်လာသည်။
 “ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရယ်၊ သွယ်
 ရင်တွေမောနေရပြီ”
 မသွယ်က စိုးရိမ်မကင်းအကြည့်
 ဖြင့် ပြောလေသည်။ အမှန်တော့ သည်
 တတ်လမ်းမှာ မသွယ်ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ရ
 မည့်အရေးတွေ့ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်မှာ
 ကြာပြီ။ ထို သမီးနှစ်ယောက် အရင်က ဘာ
 တွေပဲ ပြောခဲ့ ပြောခဲ့ လက်တွေ့ဘဝတွင်
 သူတို့ဘဝ သူတို့ခံစားချက်အမှန်ကို

ဆောကြောကြည့်ဖူးသည်။
 “မသွယ်... ဖြူဖြူတို့ညီအစ်မနဲ့
 ထပ်တွေ့စေချင်တယ်”
 ကိုဖေတင်စကားသံမှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့။
 စကားတစ်ခွန်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလိုက်သည့်
 အနေအထားမျိုး မဟုတ်။
 မသွယ်က စိတ်ဖြိုလက်ဖြိုနဲ့ တံး
 ဆိုတိုက်၊ ကူးဆိုတိုက်၊ ချက်ချင်းပဲ ဖြူဖြူ
 တို့ ညီအစ်မနဲ့ တွေ့မြင်သည်။ အတွေး
 စိတ်ကူးတွေအားလုံး နှုတ်ပျော့ပျောင်ခြင်း
 မရှိတော့၊ ကြမ်းတမ်းလာသည်။
 ဖြူဖြူရော ဝါဝါဝါ အိမ်မှာအတူ
 ရှိသည်။ သူတို့ မသွယ်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်
 ကြသည်။ ကော်ဖီမစ်ဖျော်တိုက်သည်။ စကား
 တွေပြောဖြစ်ကြသည်။ ကိုခီယားမီးရီး တတ်
 လမ်းတွဲတွေအကြောင်း ပိုပြောပြနေသည်။
 သည်သူ ချစ်ရသူကလေးများနှင့်
 အစပြုပြီး ချစ်ရသူကလေးများနှင့် အဆုံ
 သတ်ခဲ့သည်။ မောင်သူ ကိုဆောင် ခန့်
 ထွက်ရသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း
 အတုပ်တရား အတွက်တည်းရှိခဲ့သည်။
 သည်အကြောင်း အရေးမရှိခဲ့
 ကိုဆောင် သူသိမ်းနှိပ်သောတံကို ခြွင်း
 အသိလေးနှင့် ပြောခဲ့၊ ခန့်ချက်တည်း

မတိုင်မီ ညနေပိုင်းမှာ အသိပေးရသည်။

ခရီးစဉ်က မန္တလေးကို အရင်သွားရသည်။ နောက် တောင်ကြီးကိုခရီးဆက်ရသည်။ ခရီးစဉ်မှာ တစ်ဖြောင့်တည်းမဟုတ်။ မန္တလေးက သာစည်ပြန်ဆင်။ သည်ကမှ တောင်ကြီးကို သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ရောက်သည့်နေရာတွင် အလုပ်ကိစ္စအတွက် အချိန်ပေးရသေးသည်။ ခရီးထွက်သည့်ရက်တွေ များသွားသည်။

သည်မှာတင်ပဲ ဖြူဖြူနှင့်ဝိဝိ သမီးနှစ်ယောက်က သူတို့အဖေ မသွယ်နှင့်အတူ ခရီးထွက်သည်ဟု အဖြေထုတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ မှားတယ်”

ဖြူဖြူက စပြောသည်။

“ဒီလိုလုပ်တာ ဖေဖေမကောင်းဘူး”

ဝိဝိက ဆက်ပြောသည်။

ကိုဖေတင်သည် ရုတ်တရက် ခရီးထွက်သွားရသည့်အကြောင်း သမီးနှစ်ယောက်ကို ရှင်းပြဖို့စိတ်ကူးရှိသည်။ အိမ်ရောက်လျှင်ကား အိမ်တံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သော့ခလောက်တန်လန်။

ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်၍သွားသည်။ ကိုဖေတင် ခရီးထွက်စဉ်က သူတို့ဒေါ်လေး ဒေါ်မြင့်ဦးကို ခေါ်ထားဖို့ မှာထားခဲ့လေရကား။ သည်တူဝရီးတွေကိုပဲ တွေ့ရမည်မဟုတ်လား။ ခုတော့ စီးစဉ်ထားခဲ့သလို မဟုတ်။

“ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

အိမ်နီးချင်း ဒေါ်အုန်းမြကို ဖေတော့လည်း သူ့အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွား၍ မသိကြောင်း

ပြောသည်။ နေရာတကာ စပ်စုတတ်သော မသိတာကအစ...

“ဖြူဖြူတို့ညီအစ်မ ဘယ်သွားလဲ။ ကျွန်မလည်း မသိလိုက်ဘူး ပြောသည်။

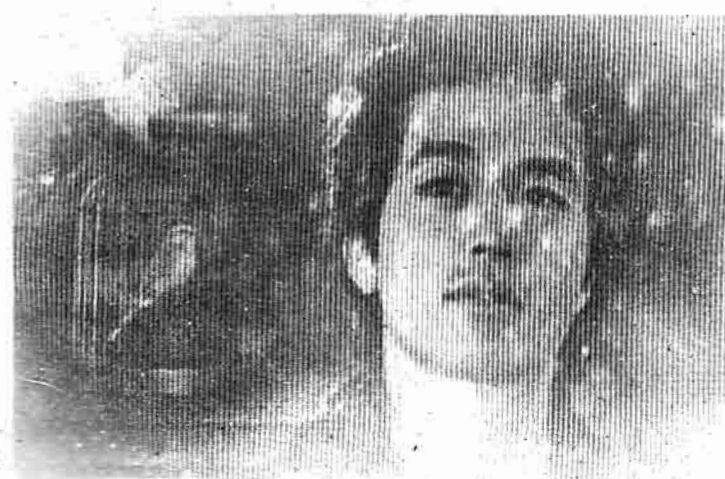
x x x x

ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်ဦးဆီ ဖုန်းဆက်မေးလိုက်တော့မှ...

“ကိုကြီး ခရီးထွက်တဲ့နေ့ကပဲ ဖြူတို့ ညီအစ်မ ကျွန်မအိမ်ကို ရောက်တာ။ ကိုကြီးက သူတို့ညီအစ်မ စီမံမကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကလေးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးပေါ့။ ကိုကြီးရယ် သူတို့လေးတွေမှာ စိတ်လေးတွေ မဟုတ်လား။ ဒီအခြေအနေကိုကြီးက ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောထုတ်မရတော့ဘူးလေ”

ဒေါ်မြင့်ဦးက ကိုဖေတင်ဘက်သို့ ဖြေရှင်းချက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ပြစ်စကားတွေသာ တစ်ဖက်သတ် အမြင်ဆွဲပြောလာပါတော့သည်။

သည်တော့မှ ကိုဖေတင်သမီးတွေ သူ့အပေါ် ထင်မြင်ယူဆချက်

ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။
 ကိုဖေတင်သည် သမီးများခေါ် ရန်
 အမြင့်ဦးအိမ်သို့သွားကာ အလုပ်
 တာဝန်ပေးလာ၍ ခရီးထွက်ရသည်
 ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။
 မသွယ်နှင့် လက်ထပ်မည့် အစီ
 ခင်းမှာလည်း စိစဉ်ရုံ စိစဉ်ရသေးကြောင်း
 ညှိနှိုင်းသမီးနှစ်ယောက်သာမက မောင်
 သားနှင့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကိုပါ အသိ
 ပေး၍ အကြံတောင်းရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း
 ကိုဖေတင်က ညီမဖြစ်သူ အမြင့်ဦးကို ပြော
 ပြန်လိုက်သည်။
 အမြင့်ဦးက ကိုဖေတင်ရှင်းပြသည့်
 နားထောင်ရုံပဲ နားထောင်သည်။ စိတ်
 ကောင်းကား ကိုဖေတင် ပြောနေသည်ကို ယုံ
 ယြည်ဟန်မဟူ။
 အိမ်သို့ သားအဖသုံးယောက် ပြန်
 သောအခါ သမီးကြီးဖြစ်သူ သမီးလယ်
 ကိုဖေတင်ကို စကားမပြောတော့။
 နှုတ်ခမ်းအစမ်းလည်း စကားမပြော။
 နီနီပင် ထွက်မကြည့် အဖေနှင့်မတွေ့
 ဆင် ရှောင်ဖယ်ဖယ်။
 ကိုဖေတင်မှာကား အခက်တွေ့
 သော သမီးနှစ်ယောက် ရှေ့ပိုင်းပြော

လာသော သူ့အပေါ် ထင်မြင်ယူဆချက်ကို
 ယုံကြည်ထားသည်။
 ထို့ကြောင့် သမီးတွေကို နောက်မှ
 အသိပေးမည်ကြံကာ မိမိတို့သဘော ဆန္ဒ
 တစ်ခုကိုသာ အဓိကထားပြီး တရားရုံးတွင်
 နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ထားရန်
 မသွယ်နှင့် တိုင်ပင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
 “မသွယ်ရေ...တို့တွေ တရားရုံး
 မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးကြဖို့ ဒီသတင်းပတ်
 အတွင်း ဖြစ်ဦးမယ် မဟုတ်ဘူး”
 ဟု ကိုဖေတင်ပြောလိုက်စဉ်မှာ
 မသွယ် မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်၍
 သွားလေသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင်...
 “ကိုဖေတင် သမီးတွေ ဘာပြောလို
 လဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 “သူတို့ ဘာမှမပြောပါဘူး။ ဌာနက
 ကိုယ့်ကို ခရီးထွက်ဖို့ အမိန့်ကျလာလို့ပါ။
 သွားရတော့မှာကလည်း မနက်ဖြန်လေး။ ဒီ
 အတွက်ကြောင့်ပါ”
 “ဪ...”
 မသွယ်က နားလည်သွားလေ
 သည်။
 “အေးလေ...အိဆိုလည်း ကျွန်မ

တို့ကိစ္စ ကိုဖေတင် ခရီးကပြန်ရောက်မှပဲ
 အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့”
 ဟုလည်း ပြောပြီး စိတ်အေးလက်
 အေး နေခဲ့သည်။ အခု ခရီးက ရန်ကုန်ပြန်
 ရောက်သည့် ရောက်ချင်း ကိုဖေတင် မသွယ်
 နှင့်တွေ့သောအခါ မိမိတို့ကိစ္စ အကောင်
 အထည်ဖော်ဖို့ ပြန်လည်တာဝန်ရပြန်သည်။
 မသွယ်က မိမိတို့ တရားရုံးမှာ
 နှစ်ဦးသဘောတူ အကြင်လင်မယားအဖြစ်
 ပေါင်းသင်ရန် လက်မှတ်ရေးထိုးဖို့ လက်ထပ်
 စာချုပ်ကို ပြသည်။ တဆက်တည်းမှာပဲ ရက်
 သတ်မှတ်လိုက်သည်။
 “အိဆို ဒီကြာသပတေးနေ့ မနက်
 ပိုင်းမှာပေါ့”
 “ဟုတ်တယ် အသိသက်သေကို
 ကိုအေးမြင့်တို့အဖွဲ့က အကူအညီပေးကြ
 လိမ့်မယ်”
 “ကောင်းတယ် ဒီအစီအစဉ်
 ကောင်းပါတယ်”
 အခုလို ပြောနေကြစဉ်ကတည်းက
 ကိုဖေတင်က ခရီးအပြန် သူ့အိမ်အခြေအနေ
 ကို မသွယ်အား ရှင်းပြလိုက်ရ ကောင်းမလား
 အတွေးရောက်လိုက်ပါသေးသည်။
 သို့သော်လည်း ကိုဖေတင်သည်

အိမ်က သမီးနှစ်ယောက် သဘောထား
သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲလာသည်
အခြေအနေကို ထုတ်မပြောဘဲ မသွယ်
ပြောပြသော အစီအစဉ် အတိုင်းလုပ်မည်
သဘော ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မသွယ်က ကိုဖေတင် တက်တက်
ကြွကြွမရှိမည် အနေအထားကိုတော့
သတိပြုလိုက်မိဟန် တူသည်။

“ကိုဖေတင်ကို ကြည့်ရတာ
တစ်မျိုးပဲ၊ ခရီးပန်လာလို့ မဟုတ်လား”

ဟု မသွယ်ကမေးလိုက်ပါသည်။
ဘာပြောရကောင်လဲ တွေးနေသော ကိုဖေ
တင့်အဖို့ မသွယ်ခေါ်လိုက်သည်ကို သဘော
ကုသွားသည်။

သည်နေ့မနက် ကိုဖေတင် မသွယ်
နှင့် ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
အားလုံးချိန်းထားပြီး အချိန်တိုင်းမှာကား
ကိုဖေတင် ဘာလုပ်ရမလဲ အတွေးရခက်
နေသည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”
ကိုဖေတင်သည် သူ့ကိုယ်သူ
အကြိမ်ကြိမ် မေးနေသည်။

“ဒီအချိန် ငါအိမ်က ထွက်သင့်ပြီ၊
မသွယ်နဲ့ ကိုအေးမြင့်တို့တွေ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင် ရောက်နေလောက်ပြီ”
သမီးပြုပြုရာ ဝါဝါပါ သူတို့အဖေ
ဥပဓိရုပ်ကို အကဲခတ်နေသည်။
သည်တုန်းက ကိုဖေတင်သည်

ချိန်းဆိုထားသော မသွယ်ကို ပေးထားသော
ကတိအတိုင်း သွားတွေ့သည်။ ဖြူဖြူနှင့်
သမီးနှစ်ယောက်မှာ သူတို့အဖေကို အမှတ်
ဒေါသ မထားတော့။

“တို့ညီအစ်မက ဖေဖေနားနား
ဘယ်လောက် ကြာကြာနေနိုင်မှာလဲ၊ အေး
လုပ်ရပ် မှန်ပါတယ်”

ဟု ဖြူဖြူပြောလိုက်သည်ကို
ဝါဝါကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ...
“ဟုတ်ပါတယ်လေ”
ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ကေတုထူး

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ပူပူပူပူ”

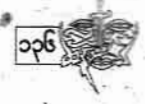

ကွန်ပျူဇေသေ့ရစ်

အပ်နံ့မှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။
သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ကြံ့ခိုင်
ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
၁၉၉၈ခုနှစ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမကျော် ကျမ်းဂန်ပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တုန်းမှာများနှင့် မကြာခဏမှားယွင်းတတ်ပါ။ မှီခိုသူများ သတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၁
၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံခြုံမှု
web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်

www.burmeseclassic.com

ပဒိုထေး

BURMESE
CLASSIC

များများသောက်ပြီး မြန်မြန်သွားကြသူများ
ဒေါက်ဆန်းပင်း(ဘီဒေါ)

ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်စစ်မှန်
ထမ်းဘဝက အရက်သောက်ခဲ့ပါသည်။
တပ်မှ အရပ်ဘက်ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ရစဉ်
အချိန်ကာလတွင် အသည်းရောင်(အသားဝါ)
ရောဂါကို ရခဲ့၍ အရက်သောက်ခြင်းကို ရပ်
ဆိုင်းလိုက်ရပါသည်။ (၁၀) နှစ်ကျော်မျှ
အရက်ပြတ်သွားခဲ့ရာမှ တဖန် လေးဘီး
အငှားယာဉ်မောင်းဘဝတွင် မကြာမကြာ
မိုးမိပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လေ့ရှိ၍ ယမကာကို
တစ်ကျော့ပြန် မှိတ်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် အရက်ဆိုင်မှာလည်း မသောက်၊
အပေါင်းအသင်းနှင့်လည်း မသောက်၊ ထမင်း
မစားမီ တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက် ကိုယ့်အတိုင်း
အတာနှင့်ကိုယ်သောက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်
တော် အရက်သောက်တတ်မှုနှင့် လူတွေ
မသိကြပါ။ အသက် (၅၀)နှစ်ကျော်လာသော
အခါ အသက်အရွယ်အီအချိန်တွင် ယစ်ထုပ်
ကြီးဘဝဖြင့် မကျော်ဖြတ်လိုသည်က
တစ်ကြောင်း အရက်နောက်ကွယ်မှ ဝင်လာ
မည့် ရောဂါကို မရသိ၍ တစ်ကြောင်း
အရက်ကို တုံးတီးဖြတ်ခဲ့သည်။

အရက်ဖြတ်ခြင်းကား အပြော
လွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင် ခက်ခဲလှ
သည်ကို အရက်သောက်သမားတိုင်း

ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ကြပါသည်။ ညနေ
စောင်းလာလျှင် တခြားကိစ္စကိုသာ မေ့လျော့
မှုဖြစ်တတ်ကောင်း ဖြစ်တတ်ပေလိမ့်မည်။
သွေးသားက အချိန်ကျလျှင် ပုံမှန်တောင်းဆို
လေ့ရှိသော အရက်ကိုတော့ လုံးဝမမေ့ပေ။
အရက်ကို ဖြတ်လိုက်သော်လည်း အရက်
သောက်ချိန်ရောက်လျှင် နေ့တိုင်းသတိရနေ
လေသည်။ ဤဒုက္ခကို (၂)နှစ်ကျော်လောက်
ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ သတိရနေခြင်းသည်
ညနေစာမစားမီ အချိန်တွင်သာဖြစ်သဖြင့်
ညနေစာကို အလျှင်အမြန်စားပြီး အရက်ကို
မေ့ပျောက်သွားစေခဲ့ပါသည်။

စိတ်ကောင်းရှိသောညီအစ်ကိုသုံးယောက်
ဘိုးနီသည် ရာအိမ်မှူးတာဝန် ထမ်း
ဆောင်လိုက်သေးသည်။ ဘိုးနီ ရာအိမ်မှူးဘဝ
လည်း မိမိလုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာပြု၍ မိမိလမ်း
မှ အပိုင်အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသော အိမ်များကို ဒုက္ခ
မပေးတတ်ပါ။ ရေမြောင်းဖော်၊ လမ်းမြေဖို့
အလုပ်ရှိလျှင် ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး
လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သည်။ ဘိုးနီငွေကြေး အဆင်
ပြေက အရက်သောက်သည်။ သို့သော်
အရက်မှူးပြီး ပြဿနာမရှာ၊ မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခ
မပေးတတ်ပေ။ ငွေရှိနေလျှင် အချိန်မရွေး

အရက်သောက်၍ ရောဂါရလေတော့သည်။
အရက်ကြောင့် ခံစားလာရသော ရေဖြင့်
ရောဂါဖြင့် ဘိုးနီချစ်သော သားမယား
ပစ်ခွာပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဘိုးနီ သေဆုံးခဲ့ရသော်လည်း ဘိုး
၏ အဖြစ်အပျက်ကို သင်ခန်းစားမယူတတ်
ဘိုးနီသောက်သလို အရက်ကိုလိုက်သောက်
ပြီး ရောဂါရကာ ဘိုးနီနောက်ကို ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသူများကတော့
ဘိုးနီ၏ညီ မောင်ဝင်း၊ မောင်ဝင်းပြီးသော
မောင်ထွေး၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်၏
အရက်ကို တဝကြီးသောက်၍ သေမင်းနိုင်
ကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာသွားကြ
ချိန်တွင် အသက် (၄၀)နှစ်အောက်မှာသာ
ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့၏သားမယား တစ်
သည် လူလောကထဲဝယ် မျက်စေ့သူငယ်
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဒုက္ခရောက်ကြရလေသည်။
မယားများသည် သူတို့မရှိကြတော့သော
ယောက်မများနှင့် အိမ်ပေါ်မှာ အဆင်မပြေ
ကြတော့ပါ။ သာသမီးတွေလည်း ယဉ်ကျေး
တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ဆိုင်းသွားကြရသည်။

ချစ်ခင်အရက်သမားလေးယောက်

ပုတု၊ နောင်နောင်၊ နိုင်ငံနှင့် နိုင်ငံတို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်သည် ရပ်ကွက်ထဲတွင် နာမည်ဆိုးနှင့်ကျော်သော အရက်သမား ညီအစ်ကိုအရင်းအချာများ ဖြစ်ကြသည်။ ညီအစ်ကို အင်အားတောင့်တင်းမှုကြောင့် ဟိုလူနှင့်ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ဒီလူနှင့် အနိုင်ကျင့်ထိုးကြိတ်လိုက် မကြာမကြာ ဖြစ်တတ်သည်။ သူတို့ နိုင်လောက်မှ အနိုင် ရသဖြင့် ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ချစ်ခင်များသကဲ့သို့ အများက ကြောက်ရွံ့ နှလုံးထိကြလေသည်။ အလုပ်အကိုင်မရှိ ထောင်ကြောင်တင်သူများလည်း မဟုတ်ကြ

ပုတုက နယ်မှာသွားအလုပ်လုပ် ခဲ့သော်လည်း ထွက်သွားရာ မကြာမီ မိန်းမရပြီး နောင်အတူ ပြန်ရောက်ရှိလာသည်။ နောင်ရောက်တော့ မိန်းမကလေးမွေးသည်။ အလုပ်မရှိမှန်သောက်ပြီး အလုပ်အကိုင်မရှိ သော ပုတု၏ အခြေအနေမှန်ကို သဘော မကျသွားသောအခါ မိန်းမက ကလေးကို မြီးပြီး သုမ၏ ရပ်ရွာသို့ ပြန်သွားသည်။ သို့သော် ပုတုတစ်ယောက် အရက်ကြောင့် မိန်းမပြီး သေဆုံးကြောင်း သတင်းကြား

ရသည်။

“မိန်းမက ဆေးကျဖို့ငွေကုန်မခံလို တို့အစ်ကို သေသွားခဲ့ရတာ၊ ဒီမှာသာဆိုရင် ညီအစ်ကို မောင်နမက ရှိတဲ့လက်ငါး လက်စား (ရတနာ) ရောင်းချပြီး အစ်ကို ပုတုအသက်ကိုကယ်မှာပေါ့”

ဟု အလုပ်အကိုင်ပင် မရှိကြသော ပုတု၏ညီများက ပြောနေသံကို ကြားရ သည်။

ကျွန်တော်သိသလောက်ကတော့ အရက်သမား သွေးအန်ခြင်းသည် အရက် ဒဏ်ကြောင့် အစာအိမ် သွေးကြော်ပေါက် သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယနေ့ ဤရောဂါကို ကုသလျှင် ရနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ငွေသိန်း ပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံကာ ငွေခင်းပြီး

ကုသမှ ရနိုင်သော ရောဂါဖြစ်လေသည်။ ကုသပြီး ပျောက်ကင်းလျှင်လည်း အရက် ပြန်သောက်၍ မရနိုင်ပေ။ ငွေမရှိသော ဆင်းရဲသား အရက်သမားတို့ကား ဤရောဂါ ဖြင့် တမလွန်ခရီးကို အပြီးထွက်ခွာသွားကြ သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပေါင်း များလှ ပြီ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် လမ်းပေါ် မှ ဖြတ်သွားစဉ် ပုတု၏အစ်ကို နောင်နောင် သည် လမ်းနံဘေးတွင်ထိုင်၍ နေစာလှုံနေ သည်ကို ထူးဆန်းနေ၍ ကျွန်တော်က မေး လိုက်သည်။

“ဟေ့... နောင်နောင် ဘာဖြစ် နေတာလဲကွ။ မင်းအသားအရေက ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ အသည်းရောင် ရောဂါရနေလို့”

“အရက်သမား အသည်းရောင် ရောဂါရပြီး နေကောင်းသွားလို့ အရက်ပြန် သောက်ရင်တော့ သိကြားမင်း ဆင်းလာပြီး ကုသရင်တောင် မလွယ်လှဘူး နောင်နောင်၊ သေချာပေါက် ရေဝေးကို အပြန်သွားရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်သတိထားရ မှာပေါ့ဗျာ”

သို့သော် မကြာမီ နောင်နောင် သေဆုံး၍ ရေဝေးကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ရ လေတော့သည်။ အသေခံပြီး အရက်ကို သောက်သွားသော်နောင်နောင်ကို မည်သူက မှ မနိုးကျွေးကြပါ။

နောင်နောင်သေဆုံးပြီးနောက်တွင် နောင်နောင်ညီနိုင်ဝင်း

စောစောပိုင်းတွင် စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ဖြစ်လာစဉ်မှာ နိုင်ဝင်း မိန်းမရလေသည်။ သို့သော် နိုင်ဝင်း အလုပ်လုပ်သည်မှာ ကောက်နှံပဲမဟာ ခဏတာသာလျှင်တည်း။ မိန်းမရပြီးနောက် ကလေးနှစ်ယောက်သာ

မွေးလာခဲ့သည်။ နိုင်ဝင်း အလုပ်လက်မဲ့တာ မှ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပေ။ မိန်းမက သူတစ်ပါး အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်ရသည်။ နိုင်ဝင်းက အရက်သောက်သည်။ ကြာလာတော့ နိုင်ဝင်း အသည်းခြောက်ရောဂါ ရသည်။ သားသမီးတွေက ကြီးပြင်းလာပြီး ကျောင်း စရိတ်က အရေကြီးလာပြီး ကျောင်းဖွင့်အစီ ကျောင်းစရိတ်နေနေသာသာ ထမင်းစားဖို့ ပင် မလွယ်ကူလှပေ။ မလွဲသာတော့သည် အဆုံးတွင် သူတစ်ပါး၏ အပျော်မယား အဖြစ် မိန်းမက ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းနှီး၍ ငွေရှာသည်ကို နိုင်ဝင်းကောင်းစွာ မြင်တွေ့ ပြီးမှာ သေမင်းခေါ်ရာကို လိုက်ပါသွားလေ သည်။

ညီအစ်ကိုလေးယောက်အနက် မိုး ဇက်တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။ မိုးဇက် က စောစောအိမ်ထောင်ကျသွားသလို လက်သမားအလုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကိုင်နေခဲ့ ခြင်းကလည်း ထူးခြားချက်ဖြစ်လေသည်။

အရက်သမားကြီးရိုက်နှစ်ယောက်

လှမောင်နှင့် လှမောင်ထွန်းသည် တစ်လမ်းတည်း အတူနေကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်းနှီးမှုမရှိ။

မေးထူး၊ ခေါ်ပြောအဆင့်ပင် မရှိ။ လှမောင် က လှမောင်ထွန်းထက်ပို၍ ဆင်းရဲသည်။ နှစ်ယောက်လုံးသည် သားသမီး (၅)ယောက် (၆)ယောက်စီ ရှိကြပြီး သားသမီးတွေပင် အပျို လူပျိုများ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး အရက်ဆိုင်ထဲက ထွက် သည် မရှိကြပေ။ တစ်နေ့တွင် လှမောင်ထွန်း အရက်ဆိုင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ အရက်သောက်နေလေသည်။ ထိုစဉ် တွင် လှမောင်ထွန်းအနီးသို့ လှမောင်ရောက် ရှိလာပြီး လှမောင်ထွန်း၏အရက်ခွက်ကို အလျှင်အမြန် ကောက်ယူ၍ သောက်လိုက် သည်။ လှမောင်ထွန်း သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိ တော့ပေ။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကလှမောင် ငါက လှမောင်ထွန်း မင်းထက်ငါက “ထွန်း” တစ်လုံးတောင် ပိုသေးတယ်ကွ။ မင်းဘာလုပ်ပါ့တာလဲကွ”

ဟုဆိုကာ လှမောင်၏ အညှော် ကော်လာနှစ်ဘက်ကို လှမောင်ထွန်း တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး အထက်ကိုပင့်သွား လိုက်သည်။

ဆိုင်အတွင်းရှိ အနီးပတ်ဝန်းကျင် လူများ ပိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေလိုက်နိုင်သလို

သော အေးငြိမ်းသွားခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်
ဗြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အရက်
ဖြင့် ရလာသော ရောဂါကိုယ်စီဖြင့်
ဆင်းနိုင်ငံဆီသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
အော်ဟစ်သွားကြသောအခါတွင် အသက်
၅၀ နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်သာ ရှိကြသေး
သည်။

အရက်သမား

များသောအားဖြင့် ယောက်ျားများ
အရက်ကို သောက်လေ့ရှိကြသည်။
အရားပါးပါး အရက်သောက်တတ်သော
အတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့
အထဲတွင် နေထိုင်ပါသည်။ ထိုမိန်းမသည်
အရက်ကို ရှက်ရွံ့စွာ ခိုးကြောင်ဝှက်ကြောင်
သောက်တတ်သူမဟုတ်။ သူ့နာမည်က
အိန္ဒာလောစိန်။

အရက်မူးလာပြီဆိုလျှင် တွေ့ရာ
မျှော် အော်ဟစ်ဆဲဆို ရန်ရှာတတ်သည်။
အိန္ဒာလောစိန်၏အသံကုန်အော်ဟစ်
သံကြားလျှင် သူမအရက်မူးနေပြီ
ဆိုခြင်း ပတ်ဝန်းကျင်က သဘောပေါက်
ကြရ၏။ အရက်မူးပြီး လမ်းပေါ်ကို သူမ
အော်ဟစ်လျှင် ကလေးတွေ ထွက်ပြေးကြရ

သည်။ လူတွေကလည်း သူ့ကို ဝေးဝေးက
ရှောင်ကွင်းသွားကြရသည်။

တစ်နေ့ညနေတွင် ဆိုက်ကား
သမား ဘခက်သည် အံ့နာမ မှန်မှန်မပေးနိုင်
၍ အံ့နာက ဆိုက်ကားကို သိမ်းဆည်းသွား
သဖြင့် စိတ်ညစ်ပြီး လမ်းနံဘေး အုတ်ခံတွင်
ထိုင်နေသည်။ သူလည်း အရက်အနည်းငယ်
သောက်ထားသည်။ များများသောက်ရန်
ငွေကမရှိ။ ယခုပင်လျှင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်
က မိန်းမကို ဟင်းဖိုးငွေ ပေးစရာမရှိ၍
အခက်ကြုံနေရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘခက်အနီးမှ
ကလေးများ ထွက်ပြေးကုန်ကြသဖြင့်
ဘခက် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘခက်ချက်ချင်း သဘော

မပေါက်ပေ။ အရက်မူးပြီး ဆဲဆိုလျက် သူ
အနီးကို ရောက်ရှိလာသော အိန္ဒာလောစိန်
ကိုမြင်မှ အခြေအနေကို နားလည်သွား
သည်။ ထွက်မပြောဘဲ ထိုင်နေသော ဘခက်
ကို အိန္ဒာလောစိန်က ပါးကိုတစ်ချက်ရိုက်
လိုက်ရာ အပိုက်မိသွားသည်။ ဘခက်
ကလည်း ရှက်ရှက်နှင့် လက်သီးနှင့်တစ်ချက်
ထိုးရာ အိန္ဒာလောစိန် ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျ
သွားသည်။

ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ရာ နေရာသည်
အိန္ဒာလောစိန် အိမ်နှင့်နီးနေသဖြင့် အိမ်သား
များ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာကြသည်။ သို့သော်
အိန္ဒာလောစိန်ကမှားတာ ဖြစ်နေသဖြင့်
ဘာမျှမတတ်နိုင် ဘခက်ကိုပင် တောင်းပန်
လိုက်ကြရသေးသည်။ ယခုအခါ အိန္ဒာလော

စိန်၏ အသက်သည် (၅၀)နှစ်ကျော်လွန်လာ
 ခဲ့ပြီး အရင်ကလို အရက်မသောက်နိုင်တော့
 စကားကို ကျယ်ကျယ်ပင် မပြောနိုင်တော့
 ပေ။ အရက်ကို တစ်သက်တာလုံး သောက်
 စားခဲ့၍ လည်ချောင်းကင်ဆာ ရောဂါဖြစ်ခဲ့ပြီး
 စကားပြောလျှင် တိုးတိုးသာ ပြောနိုင်လေ
 သည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်၍ ဆေးကုနိုင်သဖြင့်
 အသက်ဆက်နေရသော်လည်း ခံစားနေရ
 သော ရောဂါသည် ကင်ဆာဖြစ်ရကား
 အများသိကြသည့်အတိုင်း သူ့ဘာဝသည်
 မရဏမင်းကို မျက်စပစ်ထားပြီး ဖြစ်လေ
 သည်။

ယခုအထိ တင်ပြခဲ့သော အရက်
 သမားများသည် ကျွန်တော်ဝန်းကျင်မှ အဖြစ်
 ဆိုးကြုံသွားရသူများစွာထဲမှ တချို့တစ်ဝက်
 မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ သူတို့
 အားလုံးသည် ဘာသာခြားများချည်သာ ဖြစ်
 ကြသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါမှန်သမျှသည်
 ဇာတိ (မွေးဖွားခြင်း) ရှိလျှင် မရဏ (သေဆုံး
 ခြင်း) ရှိပြီ ထုံးစံဖြစ်သည်။ လူသားတိုင်း
 တစ်နေ့တွင် သေရမည်ဖြစ်သည်။ အသက်
 ကို “ဉာဏ်စောင့်၊ ဥစ္စာကို ကံစောင့်” ရာ
 အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ မဆင်ခြင် မနေထိုင်
 တတ်လျှင် အချိန်မတန်မီ ကြွေလွင့်၍

သေမင်းနိုင်ငံကို မရောက်ရလေအောင်
 အသိတရားနှင့် သတိရှိကြမည်ဆိုလျှင်
 ကောင်းလေစွ၊ ရဲခဲလှသော လူ့ဘဝကို ရှိ
 ထားစဉ် သက်တမ်းရှေ့အောင် နေထိုင်သွား
 ရပြီး နာမည်ဆိုးမကျန်ခဲ့လျှင်ပင် တော်လှူ
 ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

“သတိတမာန် ဉာဏ်မြေကတုတ်
 ဟညာစွမ်းချွန်ဖြင့်အုပ်”
 မှတ်ချက်။ ။ နာမည်များကို လွှဲပြောင်းဆေး
 သားထားပါသည်။

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီ-အေ)

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်မျိုးစုံနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့ ဖြန့်ချိရေး

သော်တာဆန်း

စာပေ

(၈) လမ်း၊ နေပြည်တော်
 ပျဉ်းမနားမြို့
 ဇုန်း - ၀၆၇၂၂၇၀၁

ပြည်ပမှဝင်:

ဆိုင်ကီယံ

မြိုးဇာ(ဒဂုံ)

ည (၁၀) နာရီရှိပြီ။ ဟိုတယ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ညမှာ ခပ်နွေးနွေးမို့ ကျွန်ုပ်သည် အရက်သောက်ချင်၍ လာ၏။

ဟိုတယ်အောက်ထပ်မှာ အရက်သောက်နိုင်သည်။ လူကတော့ များသည်။ လူများလျှင် အသံဗလံတွေ ဆူညံပြီပေ။

ဘိုးလင်း ဘောလုံးပစ်ကစားသူတွေ တစ်ယောက်၊ အရက်ဘားတွင် သူတို့က ဆူဆူညံညံ။ ဘိုးလင်းဘောလုံးပစ်ကစားနည်းကိုက အလွန်ဆူညံစေတတ်သော ကစားနည်းတစ်မျိုးပါပေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ယူကလပ်စ် နိုင်သလင်းဘက် ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီနပ်ပိုင်းမှာ ဘိုးလင်း ဘောလုံးပစ်ကစားနည်းက ဤ ကလိမ်ကင်းမြို့ကို လွှမ်းမိုးနေသည်ထင်၏။

သူတို့ကလည်း အရက်ကို အာသာငမ်းငမ်း သောက်တတ်ကြပါသည်။ သူတို့အင်္ကျီတွေမှာ အသဲတံဆိပ် ချိတ်ခွဲလျက်။

အမှန်စင်စစ် တံဆိပ်ချိတ်ဆွဲစရာမလို။ သူတို့အိတ်တွေထဲမှာ ဘောလုံးတွေ ပါလာတတ်သည်။

ခါနီးတန် အိုင်ဗင်က ရစ်ဗန်ဝင့်

ကလံဝတ္ထုတွင် ယမကာရှိပြီး လူပုကလေးတွေ စရိုက်ကို ရေးပြခဲ့ဖူးသည်။ ဘောလုံးသမားတွေ လူပုကလေးတွေ မဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့လည်း လူပုကလေးတွေလို အရက်ရှိများ ဖြစ်သည်။

သူတို့ ဆူညံနေလိုက်ပုံကတော့ လား၊ ဟိုတောင်တန်းဘက်က မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်ကိုပင် သူတို့ ဆူညံသံက မိုးကြိုးသံကို ဖုံးအုပ်၍သွားနိုင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးလင်းဘောလုံးကစားသူတွေကို မလိုလား။ သို့နှင့် ယူကလပ်စ် ရိပ်သာဘက်ကိုပဲ ဆက်လက်လျှောက်ကာ လာခဲ့သည်။

အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်၌လည်း ဘိုးလင်းအိတ်တစ်အိတ် ထမ်းယူလာခဲ့သည်။ ကစားချင်စိတ်မရှိတော့ ရထားဆိုက်သည်အထိ ဒီအိတ်ကို တစ်နေရာမှာ အပ်ထားမည်။

ဤသို့တွေးနေဆဲ အရက်တစ်ခွက် တစ်ဖလား သောက်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်သည်။ အရက်ဆိုင်တံခါးမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း မီးရောင်က ခပ်မိန့်မိန့် ဖောက်သည်အလွန်နည်းသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကတော့ ဒီလိုဆိုင်ကိုမှ ထိုင်ချင်သည်။

စိတ်အေးလက်အေး သောက်ရမည်။ ဤဆိုင်မှာကျ ဆိုင်ထိုင်သည်။ ဒီယို နားထောင်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားနားထောင်နေခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။ အိတ်ကို ဘေးရှိဘုတ်တွင် ပစ်လွှဲ၍ တင်လိုက်သည်။

“ဘီယာ တစ်ပုလင်းပေး။ ဘီယာတစ်ပုလင်းပေးပြီး အဲဒီနေ့ဆက်နားထောင်ပေါ့”

သူနားထောင်နေသည်မှာ ဘောလုံးသတင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းကောင်း မထောင်ရ။ ဈေးဝယ်လာနေသည်။

ဝင်လာသူသည် အသက် (၄၀) ရှိမည်။ ခန္ဓာကိုယ်လုံးထွားထွား ထီးပြောင်နေသည်။

သူက... “စကော့ချီစကီတစ်ခွက် မယ်။ ဘာမှမရောနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူလည်း ဘိုးလင်းအိတ်ကို လွယ်လာသူဖြစ်သည်။ ထိုအိတ်ကို မှာ တင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အိတ်နှင့် တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အရက်ရောင်း

အရက်ကို တစ်ကျွက်တည်းမော
ဘက်ချလိုက်သည်။

“ထပ်ပေးဦး၊ ခင်ဗျား ရေဒီယိုကို
သတိပေးလိုက်စမ်းပါဦးဗျာ”

သူ၏ ဟန်ပန်က လူကြီးလူကောင်း
နံနံအပြည့်ရှိသည်။ ငွေကိုထုတ်၍
ဘောင်တာပေါ်တင်လိုက်သည်။

အရက်ရောင်းသူက ရေဒီယို အသံ
ထိလိုက်၍ ကျွန်ုပ်လှသည် မဟုတ်။ ပန်း
အောက်တွင်ပြလိုက်သည်။ စကော့ချစ်စက်
သောက်သူရှိသော ကြည့်နေလိုက်ရပါသည်။
လူကြီးက အရက်ကို မောသောက်
ထိပ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်မာသည်။
အရက်ရောင်းသူကလည်း ဖြည့်ပေးပြန်ပါ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးကို ကြည့်နေ
သည်။ လူကြီးသည် မျက်နှာကြီး နီမြန်း၍
လေသည်။ အရက်ဆိုတာက အခု
သောက် ဝမ်းထဲရောက်သွားလျှင် စကား
ပြောတာက သွက်လက်လာသည်။

သို့နှင့် သူက ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်
“ဘောလုံးကစားတဲ့ အကြောင်း
စိတ်ဝင်စားစရာလား။ အမဲပစ်တာ၊

ငါးများတာလောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
လိုလား။ အမဲပစ်တာရော၊ ငါးများတာရော
ကိုယ်တိုင်ပါဝင်လှုပ်ရှားရတာ မဟုတ်လား
ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က သူ့ကို...
“ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုပါပဲ ခင်ဗျား
သဘောက လူတွေကို စရိုက်ကြမ်းအောင်
လုပ်နေသလို ဖြစ်နေပြီ”
ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဘာရယ်ဗျာ။ အဲဒီလူတွေ စရိုက်
မကြမ်းဘူး ပြောချင်လို့လား။ ဘောလုံးကန်
ကန်၊ လက်စုတ်ထိုးထိုး အာသာပြေသွားတာ
မှတ်လို့ ဘယ်ကလာ အာသာပြေမှာလဲ
စစ်ဖြစ်တာ လူတွေသတ်တာ အဲဒါပဲ။
အာသာမပြေ၍က စတာချည်းပဲ”

လူကြီးက ဗေဒပညာရှင်ဟန်ဖြင့်

ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။
လူသတ်မှု ကူးလွန်တဲ့ လူတွေအတွက်
ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေတွေကို မရှိခင်းဘူးလား။
ကျွန်ုပ်က လူကြီးကို ဂွတီး ဂွတီး
ပြောလိုက်သည်။

“ဥပဒေဆိုတာက ရှိနေရမှာပေါ့
ဗျာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သူ့ခိုး၊ ဂျပ်၊
လူအလေးအမှားတစ်ယောက် သတ်လိုက်
မိတဲ့အခါမျိုးမှာ ဒီတရားခံကို မလျော့ပေါ့
ဘူးလား”

“ခင်ဗျားနဲ့များ ပတ်သက်နေလို့များ
လားဗျာ”

“ဒီလို မထင်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ”
ဤသို့ဖြင့် ဆိုလိုက်ပေမယ့် သူ
အမှအရာက ပြောင်ချင်ချင် တစ်နေရာကို

တစ်ချက် စိုက်၍ကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုသဘောနဲ့ လူသတ်နေတဲ့ လူသတ်ကောင် တစ်ကောင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က ဒီမြို့မှာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။

“သူ့ကို သိလို့လား”

“မသိလို့သာ သူလည်း ခုထိလွတ်နေတာပေါ့ဗျာ။ သူ့နာမည်ကိုတော့ သိကြမှာပါ။ သတင်းစာဖတ်ခဲ့ရပေါ့”

လူကြီးက အရက်ကို မော့သောက်ခဲ့လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့အပြောကို စောင့်နေလိုက်မိသည်။

“သူ့ကို ကလေးလင်က ဆင်ခြင်ထားသလို ဆင်ကြတယ်။ ကလေးတာရီနဲ့ ဂျက်ကောလ် တောင်ကုန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ

ကျက်စားတယ်။ သူက အခြေအနေမဲ့တွေကိုပဲ သတ်တာ။ ညဌာန်ကလေးတွေ ကိုလည်း အကြိုက်ပေးပြီးခေါ် နောက် သူ့စားစာကျွေးတယ်”

သူပြောနေသော အကြောင်းအရာကို ကျွန်ုပ်က ဆက်စပ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဒီလူသတ်သမားဟာ အားကစားသမားတွေလို အာသာပြေ လျှောက်သတ်နေတာလို ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် လူကြီးပြောနေသော အကြောင်းအရာကို ဆက်ပြီး နားမထောင်လို့၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ လူကြီးက ဟပ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“နေပါဦးဗျာ။ ဘာလဲ လန့်လို့လား။ ကျော်လွန်ခဲ့ပါရောလားဗျာ။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်

ကတည်းက သူ့ပျောက်သွားတာ ခုဆို နှစ်လည်း ရှိဦးမယ်။ သေချင်လည်း သေပေါ့။ မသေဘဲ သူ့ငွေကြီးဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေါ့။ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ သူ အသက်နေသေးရင်လည်း ဒီအချိန်မှာ သူ့ကို လူသတ်သမားလို့ ဘယ်သူထင်တော့မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါတွေက ခင်အားအမြင်၊ ခင်ဗျားသဘောထားတွေပဲ ကျွန်ုပ်မဆိုင်ဘူးလေ”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘိုးလင်းပစ်ကစားတဲ့ လူတိုင်းလို အရက်သောက်ကြတာပါပဲ။ ဒါထက် မေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျားကရော ဒီအခေါ်ကစားနည်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကစားတာလဲ။ ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဝိသနာဘာဂီလေဗျာ။ လူတိုင်းမှာ ဝိသနာတစ်ခု ရှိတာပဲ။ ပိုချင် ပိုမေ

ကျွန်ုပ် သူ့စကားကို ပြန်ထောင်ဖန်သုန်သပ်မည် စိတ်ကူးမိပေမယ့် မထင်ဖြစ်တော့ပါ။ ရဲကား ဥဩသံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံက တဖြည်းဖြည်း နီး၍ လာ၏။

“ဒီဘက်ကို လာနေတာထင်တယ်”

လူကြီးက ပြောပြောဆိုဆို

နိမိတ်က ထွက်သွားသည်။ သူ့အိတ်ကုန်ခဲ့၍
ကုန်က ကောက်ယူပြီး ပေးလိုက်ရလေ
သည်။

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို...
“ကျေးဇူးပဲ”

ဟုသာပြောပြီး အပြင်ထွက်သွား
သူထွက်သွားပြီး ရဲကားထိုးဆိုက် ရပ်
တံတည်း။ ရဲအရာရှိ ဆင်းလာသည်အချိန်
ရဲကား စက်နိုးထားသည်။

“ဘိုးလင်းအိတ်နဲ့ ထိပ်ပြောင်ပြောင်
တစ်ယောက် ဘွေမိသလား”

“ဒီဆိုင်ထဲက အခုပဲ ထွက်သွား

“ဘယ်ဘက်ကို သွားတာလဲ”

ကျွန်ုပ်က ရဲအရာရှိကို လမ်းညွှန်
သည်။ ရဲအရာရှိက ရဲကြပ်ကြီးကို လှမ်း
ညှောက်လှိုက်ကား ရဲကားဆက်မောင်းသွား
သည်။

ရဲအရာရှိက ကျန်နေခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်
ခြင်းနံ့စမ်း၏။ ကျွန်ုပ်က ထိုလူကြီး
ခြင်း ခြံပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအခါ ရဲအရာရှိက ထိုလူကြီး
ထိုတယ်တစ်ခုတွင် အလုပ်သမား

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့သည်
အကြောင်း သူပုံစံမှာ အလစ်သမားနှင့်တူ
ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။

“သူက ကျွန်တော့်ကို ကလိမ်လင်း
က ခေါင်းဖြတ်သမားအကြောင်း ပြောသွား
ပါသေးတယ်”

“သူဘိုးလင်းအိတ်ကို ယူသွား
သလား”

“ယူသွားတယ်။ မေ့ခဲ့သေးတာ။
ကျွန်တော်က လိုက်ပေးလို့”

“အဲဒီအိတ်ဟာ သဲလွန်စပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရဲအရာရှိက ကြမ်းပြင်ကို ခြံကြည့်
လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ပါ လိုက်ကြည့်ဖြစ်သွား
၏။

“ဟာ...သွေးတွေပါလား”

ကျွန်ုပ် အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွား
စဉ် ရဲကားပြန်ရောက်လာသည်။ ရဲကြပ်ကြီး
က ရဲအရာရှိရောသို့ အရောက်တွင် စေ့ရိုက်
ပြီး...

“တွေ့တယ်...ကျွန်တော် သူ့ကို
ခြောက်ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ စည်းရိုးကို ခုန်
ကျော်ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီမှာ မီး
ရထားသံလင်းပေါ်ရောက်သွားပြီး ဟိုဘက်က

ခုတ်မောင်းလာတဲ့ မီးရထားက သူ့ကို တိုက်
လိုက်ပါတယ်။ အခု သေသွားပါပြီ”

ရဲအရာရှိက ရဲကြပ်ကြီးကို...

“အလောင်းကို ဆေးရုံပို့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရဲကြပ်ကြီးက

“ဆေးရုံကား ရောက်လာပါပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

“သူ့အိတ်ရော”

“ယူလာပါတယ်”

“ရဲကြပ်ကြီးက အိတ်ကို ရဲအရာ

ရှိရေချသည်။ နောက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်က အလုပ်သမား မိန်းကလေး၏
ဦးခေါင်းဖြတ်ကို သွေးရဲရဲ သဲရဲရဲ တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

“ပြန်ပိတ်လိုက်ဟေ့”

ထို့နောက် ရဲအရာရှိက မိတ္တူ

လူသတ်သမားအကြောင်း သူပုံစံသမား
ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပြီး အရက်ဆိုင်ခန့်အတွင်း
မှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိပ်ပြောင်ပြောင် သူခို၏ အိတ်

မှာတော့ ကျွန်ုပ်၏ အိတ်ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ
တကား။

မြိုးလေး(ဒဂုံ)

သာသနာတော်တွင်းက

မေမေပြောပြတဲ့ ငွေယားနဲ့ရှေးဘုရား
ပန်းမြတ်လေး(အမရပူရ)

ကျွန်မသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက
 အဖတ်ဝါသနာပါ၏။ ကျွန်မငယ်ငယ်က
 အဖေဝယ်ပေးသော ရွှေသွေး၊ မိုးသောက်
 မှီးစာအုပ်များကို ခုံမင်စွာ ဖတ်ခဲ့ပါသည်။
 ကျွန်မအတန်း အနည်းငယ်ရလာသောအခါ
 မိမိမှာရှိသော မည်သည့်စာအုပ်ကိုမဆို
 ဖတ်ဖူးဖတ်သည်။ ဖတ်စရာမရှိလျှင် ကျွန်မ
 အထက် အစ်ကိုများ၏ မြန်မာစာ၊ မြန်မာ
 စာပေသည့် ပုံနှိပ်စာအုပ်များကို ကျောင်း
 နံရံတိုင်တွင် ယူ၍ဖတ်၏။ ကျွန်မအထက်
 အတန်းအောင်၍ အားနေသောအချိန်တွင်
 ကျွန်မနှင့် သက်ဆိုင်သောစာများကို အထူးနှစ်
 ချစ်ခဲ့၏။ ကျွန်မလောကမဂ္ဂဇင်း သည်းထိတ်
 မဂ္ဂဇင်း၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း၊
 ကမ္ဘာ့ရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်း၊ သူရဇ္ဈ၊ ရောင်ပြန်
 အနီသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကို အဟောင်း
 အနီများမှ ဝယ်ယူစုဆောင်း ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ
 သည်။

တစ်နေ့တွင် ကမ္ဘာ့ရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်း
 အတွင်း ငွေယားရှာဖွေသည့်အကြောင်း
 ဖတ်ရပါသည်။ ထို စာအုပ်
 အတွင်း သုငယ်ချင်းနှင့်အတူ တောထဲသို့
 ချွေးချွေး ရှာဖွေရန် သွားရောက်ရာတွင်
 သူတို့နှင့်အတူ သူတို့ပြောပြသည့်အတိုင်း

ဤတောထဲတွင် ငွေယားသိုက်ရှိကြောင်း
 သို့သော် ယူလိုမရကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။
 တစ်နေ့တွင် သုငယ်ချင်းမအား၍ သူတစ်
 ယောက်တည်း တောထဲသို့ သွားရာ အမှတ်
 မထင် ငွေယားသိုက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပြီး မှတ်
 သားခဲ့ဖူးသော ငွေယားယူသည့်အစီအရင်
 အတိုင်း စီရင်၍ယူခဲ့ရာ (၂)ပြားသာ ရခဲ့ပြီး
 ထိုငွေပြား (၂)ပြားမှာလည်း အိမ်သို့ရောက်
 သောအခါ ရှာမတွေ့တော့ကြောင်း မယူ
 သင့်သည့် ပစ္စည်းများကို ယူခဲ့သည့်အတွက်
 သူမှာသာ တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံ၍ အပိန့်
 များထကာ ဆေးကုသသော်လည်း ဆေး
 မတိုးတော့ကြောင်းများ ပါရှိပါသည်။

ထိုအကြောင်းအရာအား ဖတ်
 လိုက်ရ၍ ကျွန်မတို့ငယ်ငယ် မေမေပြောပြ
 ခဲ့သော ငွေပြား (ငွေယား)ကလေးများ
 အကြောင်းနှင့် ရှေ့တန်းကဘုရားများ တန်ခိုး
 ကြီးကြောင်းများကို အမှတ်ရခဲ့ပါသည်။ ထို
 အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်မမေမေ ငယ်စဉ်
 က တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်
 ဖြစ်ပါသည်။ ထိုရှေးဘုရားနှင့် ငွေပြားလေး
 များကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်မမေမေသည်
 ပင် အခုအသက် (၆၀)နှစ် ရှိပါပြီ။

ကျွန်မ၏မေမေမှာ ဝန်ပိုရွာဇာတိ

ဖြစ်ပါသည့် ဝန်ပိုရွာမှာ ဘုတလင်မြို့နယ်
 တွင် တည်ရှိပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းဘေးမှ
 ရွာကလေးဖြစ်ပါသည်။ ငွေယားကလေးများ
 အကြောင်းကို မပြောမီ ဝန်ပိုရွာကြောင်းကို
 အနည်းငယ် ပြောပြချင်ပါသည်။

“ဝ” အစ “ဝန်” အဆုံးဟု စာဆို
 ထင်ရှားသော ဝန်ပိုရွာသည် မုံရွာခရိုင်
 ဘုတလင်မြို့နယ်အတွင်း ချင်းတွင်းမြစ်ဘေး
 တွင် တည်ရှိပါသည်။ “မြန်မာအစ တကောင်း
 က ပြောကြအစဉ်လာ သာကီနွယ်ရင်း
 ဝင်ရောက်ခြင်း မင်းအဘိရာဇာ” ဟု မြန်မာ
 ရာဇဝင်ကျမ်းတို့၌ တွေ့ရသည့်အတိုင်း မြန်မာ
 တို့သည် သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ဆင်းသက်လာ
 ကြသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ယရိန်ဇွန်ပြပြီးသော
 အခါ ရောက်ဆဲသက္ကရာဇ်ကိုမြင်၍ ရှင်မဟာ
 ကဿပ မထေရ်မြတ်နှင့် အဇာတသတ်
 မင်းတို့က သာသနာနှစ် အရေအတွက် ညီမျှ
 ရေရန် သက္ကရာဇ်ကို (၁)မှ မပြေလိုက်ကြ
 သည်။ အဇာတသတ် ဘုရင်၏ ငါးဆက်
 မြောက် နာဂဒိသ ဘုရင်သည် နန်းစံသက်
 (၂၄)နှစ်တွင် လုပ်ကြံခံရပြီး သားတော်များ
 ဖြစ်ကြသော လောဇိကရာဇ၊ စုသိကာရာဇာ
 ကိစ္စနရာဇာတို့ကိုလည်း ရာဇဝါဠိလှံမှ နှင်

ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

တိုင်ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခံရသော မင်းသုံးပါးတို့သည် ရဟန္တာအရပ်မြတ် ငါးရာတို့ကို ပင့်ဆောင်လျက် ဆွေတော်မျိုးတော်အပါအဝင် အခြွေအရံ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ (၁၁၀၀၀၀)တို့ကိုဦးဆောင်၍ အတတသတ် မင်းကြီး အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ခဲ့သော နန်းစဉ်ဆက် ဓာတ်တော်မွေတော်များကို စေတီအိမ်နှင့်ဘာကွ ပင့်ဆောင်ပြီး မြို့ပြနိုင်ငံ ထူထောင်ရန် နေရာသစ် ရှာဖွေကြရလေတော့၏။ မာဂစတိုင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက် ဒေသတို့သည် လူသူအရောက်အပေါက် နည်း၏။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီးလမ်းပန်းလည်း ချီ၏။ ရောဂါဘယလည်း ထူပြော၏။ ပစ္စန္ဓရပ်အရပ်လည်း ဖြစ်၏ဟု သိရ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုအရပ်တို့သည်သာ မိမိတို့အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရဆုံးနှင့် အကောင်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောခရီး၊ သားရဲပြွမ်းသောတော၊ ရောဂါဘယ ထူပြောသော ဒေသတို့ကို ဖြတ်သန်းရင်း ရေကြည်ရာ ခြစ်နုရာကို ရှာဖွေလာခဲ့ကြသည်မှာ ထင်ရှားစွာ ကြာမြင့်လာခဲ့၏။ တစ်

နေရာမကောင်း တစ်နေရာပြောင်းရင်း သားရဲတို့၏ ဘေးဒဏ်၊ ခရီးလမ်းပန်းမှ ရောဂါဘယတို့၏ နှိပ်စက်မှုတို့ကြောင့် လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားမှစ၍ များစွာချိနဲ့လာပြီး သာသနာတော်သက္ကရာဇ် (၇၃)ခုနှစ်တွင် ယခု ကလေးမြို့အနီး တောင်ညိုဒေသသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၍ ဤအရပ်မှာပင် မြို့တည်ပြီး စံနေတော်မူခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဤနေရာသည် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် အလမ်းဝေးလှသော်လည်း မိမိတို့အတွက် စိတ်မချနိုင်သေး။ မြစ်တစ်ဖက်

ကမ်းကိုကူး၍ နေရာသစ်ရှာဖွေနိုင်မှသာ လုံခြုံစိတ်ချရပေမည်ဟု သဘောတူညီ၍ သည်အတိုင်း ချင်းတွင်းမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ ယခု ရောက်ရှိနေသောနေရာမှကူးသော အောက်တွင် ကြီးမားလှသော ဝဲကြီးနှင့် ထိုဝဲကြီးအောက်မှ ကူးမှသာ အန္တရာယ်မည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြီးမားလှသော ဝဲကြီးအောက်မှနေ၍ လက်နက်ရှိကွာ၊ ဝမ်းဗိုလယ်တို့ကို တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ဆောင်သည်။

ထိုသို့ မင်းညီနောင်သုံးဦးတို့ ချင်း
ချင်းဖြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ အရှေ့ဘက်
ကမ်းသို့ ဝန်များကို ပို့ဆောင်ရာတွင် အသုံး
ပြုသောနေရာကို ဝန်ပို့ရာ ဆိပ်ကမ်း (သို့)
ဆိပ်ဆိပ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ရာမှ ကာလ
ကြာလာသောအခါ ဝန်ပို့ရာရွာ၊ ဝန်ပို့
ရာသူ သမိုင်းတွင်ရစ်လေသည်။

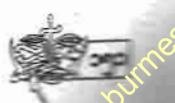
ယခုအခါ ဝန်ပို့ကျေးရွာကို ချင်း
ချင်းဖြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ သာယာ
ရာသီသော ရွာကြီးတစ်ရွာအဖြစ် မြင်တွေ့
ခြင်းမည်။ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ရွာကြီး
တစ်ရွာ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရှေးဟောင်း
ဆွဲကူးမှု အမွေအနှစ်များအဖြစ် ဘုရား
ဆင်းကန် စေတီပုထိုးတို့မှာလည်း များ
ပြည့်လှပေသည်။ ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယခေတ်၊
အင်းဝခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်စသော
ခေတ်မျိုးစုံတို့မှ ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများကို
တွေ့မြင်နိုင်ကြပါသည်။ လှေကား
ဆင့်ဆင့်ဖြင့် ကွေ့ပတ်၍တက်သွားရ
ကြီးမားလှသည့် ကြောင်လိမ်စေတီ
ကြီး၊ နံရံရွှေရေး ပန်းချီများဖြင့် အနု
ညလက်ရာများ စုံလှသော ရွှေဘုံသာ
တော်နှင့် လွင်းမော့ဖွယ်ရာ စောင်းတန်း
ဆင့်ဆင့်ဖြင့် ချင်းတွင်း မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်

တည်ရှိသော မင်းညီနောင် သုံးဦး၏
ကောင်းမှုရွှေတောင်ဦးစေတီတော်ကြီးနှင့်
သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထားခဲ့သော
သမိုင်းဝင် ရွှေမုတ္တမစေတီတော်ကြီးကိုလည်း
ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။

ဝန်ပို့ရွာမှာ တောင်ကျရေများ စီး
ဆင်းရာ ချောင်းတစ်ခုရှိသောကြောင့် ထို
ချောင်းကိုကျော်ကာ တံတားတစ်စင်း
ဆောက်ထားရပါသည်။ ထိုကြောင့် တံတား
၏ ရှေ့ဘက်ကို အရှေ့အရပ်ဟုခေါ်၍ တံတား
၏ အနောက်ဘက်ကိုတော့ အနောက်အရပ်
ဟု ခွဲခြားထားပါသည်။ ကြောင်လိမ်ဘုရား၊
ရွှေမုတ္တမဘုရားတို့မှာ ဝန်ပို့ရွာ၏အရှေ့အရပ်
တွင်ရှိ၍ ရွှေဘုံသာဘုရား၊ ရွှေတောင်ဦး
ဘုရားတို့မှာ ဝန်ပို့ရွာ၏ အနောက်ဘက်
အရပ်တွင် ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မေမေတို့ တွေ့ခဲ့
ရသော ငွေယာပြားကလေးများမှာ ရွှေဘုံ
သာ ဘုရားကျန်ပေါ်မှ တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်
ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။ မအေးဆန်း ကိုအောင်
ရှင်တို့နှင့် မခင်မြ မရှိ ကိုအောင်မြင့်တို့မှာ
ဝန်ပို့ရွာ၏ အနောက်အရပ်တွင် နေထိုင်ကြ
ပါသည်။

သူတို့သည် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်

စပ်ကြပြီး အိမ်ချင်းကပ်လျက် နေထိုင်ကြပါ
သည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ဝင်း၏မြောက်
တွင် လှည်းလမ်းကြောင်ရှိပြီး ထိုလှည်းလမ်း
ကြောင်း၏ မြောက်ဘက်ကပ်လျက်တွင် ရွှေ
ဘုံသာဘုရားကျန်ရှိပါသည်။ ထိုဘုရားကျန်၏
အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်နှင့် မြောက်
ဘက်တွင် လူနေအိမ်မရှိဘဲ ရာသီအလိုက်
စိုက်ပျိုးကြသော ပဲစိမ်း၊ နှမ်း၊ ဝါ အစရှိ
သည့် ယာခင်းများ ရှိပါသည်။ ထိုဘုရားကျန်
မှာ ဥစ္စာစောင့်ရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသဖြင့်
နေလည်ခင်းအချိန်တွင်ပင် ဆိတ်ကျောင်း
သား၊ နွားကျောင်းသားများမှအပ ရွာသား
များ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ သိပ်မလုပ်ကြပါ။
ထိုစဉ်က ဝန်ပို့ရွာသည် ဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိသေးရ
ကား ရွှေဘုံသာစေတီသည်လည်း သာမန်
ဘုရားငုတ်တို့မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ လူကြီး
များကလည်း ဘုရားကျန်တော် သွားလာစား
ရာ တားမြစ်ထားကြပါသည်။ တစ်နေ့တွင်
မအေးဆန်း ကိုအောင်ရွှင်တို့ မောင်နှမနှင့်
မခင်မြ မရှိ မောင်အောင်မြင့်တို့ မောင်နှမ
တွေ လူကြီးများ မိအောင် ရွှေဘုံသာဘုရား
ကျန်ပေါ်တက်၍ ကစားကြပါသည်။ ကလေး
များပီပီ ဘုရားကျန်ပေါ် ပြေးလွှားကစားကြ
ရင်း ဘုရားတစ်နေရာ၌ ငွေပြားကလေးများ

ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအခါ မောင်အောင်
မြင့်နှင့် မအေးဆန်းက အိမ်တွင်ကစားရန်
တစ်ပြားစီ ယူလိုက်ကြပါသည်။ တစ်နေရာ
တွင်တော့ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကလေးကို
တွေ့ရပါသည်။ ထို ရုပ်ပွားတော်ကလေးကို
တော့ ကိုအောင်ရှင်က အိမ်ဘုရားစင်တွင်
ကိုးကွယ်ရန် ယူလာခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ ဘုရား
ကုန်းတော်ပေါ်တက်၍ ကစားခဲ့ကြသည်မှာ
သူတို့ငွေပြားကလေးများနှင့် ရုပ်ပွားတော်
ကလေး ယူလာခဲ့ကြသည်ကို သူတို့ မိဘ
များ မသိကြပါ။ ထိုနေ့ညရောက်သောအခါ
မောင်အောင်မြင့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံ
နေပါတော့သည်။ တစ်ညလုံး အိပ်မရပါ။
မိဘများက နားလည်ရာ ဆေးများဖြင့် ပြုစု
ပေးကြသော်လည်း မသက်သာပါ။ ထိုနေ့ည
မှာပင် မောင်အောင်ရှင်၏ အိမ်မှာလည်း
ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါ
သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှာ ညအိပ်ချိန် လူခြေတိတ်
ချိန် သန်းခေါင်ကျော်တွင် မောင်အောင်ရှင်
တို့အိမ်မှာ ငလျင်လှုပ်သလို လှုပ်ပါတော့
သည်။ လူကြီးများက ငလျင်လှုပ်သည်ပဲ
ထင်ကြပါသည်။ သန်းခေါင်ကျော်ကတည်း
က ထူးလှိုက်၊ ရပ်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေခဲ့သည်
မှာ နံနက်အရုဏ်တက်ခါနီးမှပင် ရပ်သွား

ပါတော့သည်။ နံနက်လင်း၍ ကိုအောင်ရှင်
၏ မိဘများက ငလျင်လှုပ်ကြောင်း၊ အိမ်နီး
ချင်းများကို ပြောပြကြသောအခါ အိမ်နီးချင်း
အံ့သြကြရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
ဝန်ပိရွာ အနောက်ရပ်တစ်ရပ်လုံးတွင် သူတို့
တစ်အိမ်တည်းသာလှုပ်ပြီး ကျန်မည်သည့်
အိမ်မှ မလှုပ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
ကိုအောင်ရှင်တို့အိမ်နှင့် မောင်အောင်မြင့်
တို့အိမ်မှာ အရှေ့အနောက် အိမ်ချင်းကပ်
လျက်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အိမ် ဘာမျှ

မဖြစ်ဘဲ ကိုအောင်ရှင်တို့ တစ်အိမ်တည်း
ကွက်၍ လှုပ်သည်ကို အံ့သြနေကြပါသည်။
ထိုကဲ့သို့ အံ့သြနေကြရာ
တစ်ဆက်တည်း သူတို့အိမ်မှ မောင်အောင်
မြင့်မှာလည်း တစ်ညလုံး ယားယံနေ
ကြောင့် မအိပ်ရကြောင်း ပြောပြကြ
သည်။ ဝန်ပိရွာအနောက်ရပ် တစ်ရပ်လုံး
သူတို့နှစ်အိမ်သာ အထူးအဆန်းဖြစ်
ကား ဘာကြောင့်ကြုံသန့် ဖြစ်ရသည့်
လူကြီးများ စဉ်းစားကြပါသည်။ ထို

သူတို့၏ အမေကြီးဖြစ်သော အမေမိန့်မှ
ကလေးများကိုခေါ်၍ မနေ့က ဘယ်သွား
ကစားကြသေးလဲဟု မေးပါသည်။ အစပိုင်း
တော့ ကလေးများက ဆူမှားစွာ ပြောမပြ
ကြပါ။ မိဘများက မဆူပါ မှန်မှန်ပြောပြ
ဆိုတော့မှ သူတို့အိမ်၏ ပြောကိစ္စကတွင်
ရှိသော ရွှေဘုံသာဘုရားကုန်းပေါ်သို့ သွား
ကစားကြကြောင်း ပြောပြကြပါသည်။ ကြား
ရသူတို့မှာ အမေမိန့်က သွားကစားရုံနှင့်
တော့ ဤကဲ့သို့ မဖြစ်နိုင်။ ထိုဘုရားကုန်းမှ
ဘာတော့များ ယူခဲ့ကြသေးလဲဟု မေးပါသည်။
ထိုအခါမှသာ မောင်အောင်မြင့်က ငွေပြား
ကလေးများတွေ၍ ကစားရန် ယူလာခဲ့
ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ထိုအခါမှ မောင်
အောင်ရှင်ကလည်း ဘုရားရှင်ပွားတော်လေး
တွေ၍ အိမ်ဘုရားစင်တွင် ကိုးကွယ်ရန် ယူခဲ့
ကြောင်း ပြောပြကြပါသည်။ ထိုအခါမှ
အမေမိန့်က ထိုငွေပြားကလေးများမှာ ငွေ
ဖြစ်ကြောင်း ရှေးလူကြီးများ သစ္စာဆို၍
ယူခဲ့သည်ဖြစ်၍ ယူ၍မရကြောင်း ဘုရား
ရှင်ပွားတော်မှာလည်း ရှေးဘုရားဖြစ်သော
ကြောင့် လူနေအိမ်တွင်မထားကောင်း
ကြောင်း ပြော၍ ကလေးများ၏ မိဘများ
ထံသို့ ထိုငွေပြားလေးများနှင့် ဘုရားရှင်ပွား

တော်ကို ရွှေဘုံသာဘုရားကုန်းပေါ်သို့ ပြန်ပို့
စေပါသည်။ ထိုငွေပြားကလေးများနှင့်
ဘုရားရှင်ပွားတော် ပြန်ပို့ပြီးသောအခါမှသာ
မောင်အောင်မြင့်မှာ ယားယံနေတာများ
ပျောက်သွားပြီး ပကတိလူကောင်းအတိုင်း
ဖြစ်သွားပါသည်။ မောင်အောင်ရှင်တို့အိမ်
မှာလည်း ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် မလှုပ်
တော့ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွားပါတော့
သည်။ ကလေးများလည်း ရွှေဘုံသာဘုရား
ကုန်းပေါ်သို့ နောက်ထပ်သွား၍ မကစားရဲ
ကြတော့ပါ။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် လွန်ခဲ့
သည့် နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်က ဝန်ပိရွာ
တွင် အမှန်တကယ်ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ရှေး
ဘုရား ရှင်ပွားတော်လေးကို ကိုးကွယ်ရန်
ယူလာခဲ့သော ကိုအောင်ရှင်မှ ယခုမရှိတော့
ပါ။ ငွေပြားကလေးများကို စကားရန် ယူခဲ့
သော ကိုအောင်မြင့်၊ မနီ၊ မခင်မြတို့
မောင်နှမများ ဝန်ပိရွာတွင် ယခုထက်တိုင်
ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကို
ပြောပြခဲ့သော ကျွန်မမေမေမှာ ထိုမောင်နှမ
များထံမှ မခင်မြဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ဝန်ပိရွာမှာ မဖွံ့ဖြိုး
မတိုးတက်သေးသော်လည်း ယခုအခါတွင်

စည်ကားတိုးတက်သော ရွာကြီးတစ်ရွာ
ဖြစ်နေပါပြီ။ ထို့အတူ ရွှေဘုံသာဘုရားမှာ
လည်း ယခုအချိန်တွင် ထုံးသင်္ကန်း ဖြူဖွေး
စွာဖြင့် ကြည်ညိုစရာကောင်းသော စေတီ
တစ်ဆူဖြစ်နေပါပြီ။ ယခင်က မသွားရဲခဲ့ကြ
သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် တရားထိုင်
သူများ၊ ပုတီးစိပ်သူများ၊ ဥပုသ်စောင့်သူများ
ဖြင့် စည်ကားနေပြီဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်
ရပါသည်။

စာမိုး - ဘေးမဲ့တောရ လှိုဏ်ဂူတော်နှင့်
အမေရိကန် ဘုန်းတော်ကြီး အရှင်သံဝရ
သီလ (ဝန်ပိ)။

ပန်းမြတ်လေး
(အမရပူရ)

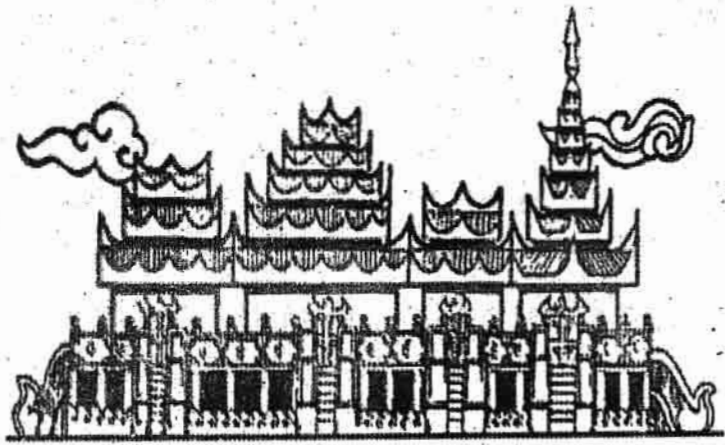

ကျွန်မတို့တွေ (၃၁)ဘုံထဲမှာ ကိုယ်

ဆက်နေတဲ့ဘဝကို တိတိကျကျ ဆန်းစစ်
ပြီးရင် ပုံသဏ္ဌာန်အထည်တွေကို
သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတိုင်းက လူ
တို့က "လူ" လို့ လာဖြစ်နေကြပါတယ်။
ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကိုတော့ ရထားပါပြီ။
သို့သော် ဘုရားပွင့်တဲ့သာသနာတွင်းကာလနဲ့
နှိုင်းယှဉ်လျက် ဘုရားအလိုတော်ကျ လူ
တော်သေးရင်တော့ လူနဲ့တူတဲ့လူဖြစ်
နိုင်ကြပြီးစားကြရဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့်
ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားတော်တွေနဲ့
ကျွန်မတို့တွေ "လူ" ရယ်လို့ တကယ်
ထောင်နိုင်ပြီလားဆိုတာကို သုံးသပ်
ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ ဘုရားက လူ
တို့ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။

အတိတ်က အကုသိုလ်တွေလုပ်ခဲ့တဲ့
လူတို့ဖြစ်ရုံနဲ့ ကုသိုလ်လုပ်ပြန်တော့
ရင် နိဗ္ဗာန်ရတယ်လို့ သားစွဲ၊ သမီးစွဲနဲ့ စွဲ
ဆွဲပြီး သေခဲ့လို့ ယခုပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ
(၄)ဘုံထဲက ပြိတ္တာဘုံကို ရောက်
နေတော့ ရှိပါတယ်။ စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊
ထိုင်စရာမရှိ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်
ခံနေရတဲ့ အပါယ် (၄)ဘုံသားတွေက
အကုသိုလ်တွေလုပ်ခဲ့တဲ့

အပြစ်ကြွေးကို ခံနေကြရတာပါ။

အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံတွေ
လုပ်ခဲ့လို့ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ အပါယ် (၄)
ဘုံကလွတ်ပြီး လူ့ဘဝရနေပေမယ့်လည်း
တချို့မှာ လူရယ်လို့သာ ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထား
တယ် စားစရာ၊ ဝတ်စရာမရှိ ပလက်ဖောင်း၊
ခေါင်းအုံးလုပ်အိပ်နေရတဲ့သူတွေလည်း ရှိ
ပါတယ်။ အဲဒီလို စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့
ဘဝမျိုးနဲ့ နေနေရတဲ့သူမျိုးကို ပြိတ္တာနဲ့တူ
တဲ့ လူလို့ခေါ်ပါတယ်။

၂။ အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ်တွေလုပ်ခဲ့လို့
ယခုဘဝမှာ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံလာဖြစ်နေကြ
တာတွေ ရှိပါတယ်။ အကုသိုလ်ကြောင့်
အပါယ် (၄)ဘုံကျရောက်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်
တွေဟာ အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ ပျော်မယ်၊ ပါး
မယ် ဒီအလုပ် (၃)လုပ်ကိုပဲ နေ့စဉ်လုပ်ကြ

ပါတယ်။

အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်လုပ်ခဲ့လို့
လူ့ဘဝမှာ ယခု လူဖြစ်လာပေမယ့် တချို့က
စားစရာ၊ သောက်စရာမရှိ ဒုက္ခရောက်နေ
ပေမယ့် နေရုံသာရွှေ့ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်
ပျော်လိုက်၊ ပါးလိုက်နဲ့ ကျရာဘဝ အပျော်
တွေကျူးလို့ အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေကို
အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ပျော်လိုက်၊ ပါးလိုက်
နဲ့ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ထုသိုလ်ကြောင့် လူ့ဘဝရောက်
ထားတဲ့သူတွေမှာလည်း အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊
ပျော်ပါးမယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်သုံးမျိုးရှိသလို
အကုသိုလ်ကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝရောက်တဲ့
သတ္တဝါတွေဟာလည်း အိပ်စားကာမ ဤ
သုံးဝနဲ့ နေကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူက
တိရစ္ဆာန်ထက် "အသိ" တစ်ခု ပိုပါတယ်။

၅။ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်တွေ
လုပ်ခဲ့လို့ လူ့ဘဝတော့ ရလာပြီ။ တရား
တရားအားထုတ်မှုမရှိဘဲ ရရစားစား နေ
ပျော်ပါးနေပုံ မသိပျော်ပျော်နေကြတဲ့သူတွေ
ဟာ ငါ၊ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့သူတမ်း၊
ယောက်ျားမိန်းမ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါဆိုတဲ့
အမည်ဆိုင်ဘုတ်တွေကို အမှန်ထင်ပြီး
ပညတ်စွဲတွေနဲ့ နေနေကြရင် လက်ရှိက
ခန္ဓာကို ရုပ်နဲ့နာမ်လို့ မသိနိုင်ကြဘူး။ မသိ
နိုင်ကြဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် ကံ
တယ်။ ခန္ဓာကိုလည်းမမြင်၊ ရုပ်နာမ်ကိုလည်း
မမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငါ့သူတမ်းပါ။ ယောက်ျား

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဆိုတာ တကယ်မရှိ
အားလုံးဟာ ခန္ဓာတွေပဲလို့ မသိရင်
အာနန္ဒာတို့ကပို့ ကန်းနေတဲ့လူ(အန္ဓာလူ)
ဆို ခေါ်ပါတယ်။

ကြုံခဲ့တဲ့ သာသနာမှာ ရခဲ့တဲ့ လူ့
ထက်ရလာပြီး တရားတွေနဲ့ တရားတွေ
ထုတ်ကြတဲ့ လူတွေကျတော့ မိမိတို့
အိုတရားတွေပေါ်မှာ ရုပ်ကို ရုပ်မှန်း
နာမ်ကို နာမ်မှန်း သဘောပေါက်သိသွားကြ

တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မကန်းတော့ဘူး။ သာသနာ
ထွန်း အသိကိုရတဲ့အတွက် သာသနာတွင်း
ထူးခြင်လာပြီး ခန္ဓာ၊ အာယတနာ၊ ဓာတ်၊
အာရုံ၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ တရားတွေကို နာရတဲ့
အတွက် အကန်ဘာဝလွတ်ပြီး အရှိရုံနာမ်
ဆို ခြင်သွားပြီး ဒိဋ္ဌိပြတ်သွားပြီး အဲဒီလူကို
ကလျာဏလူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သာသနာ
ထွန်း သားလူဖြစ်တဲ့ လူ့ဘဝကို ရောက်လာ
တဲ့အခါ ဝိဖြစ်ပြီလို့ လက်မလေးတောင်မိုင်
အတွက် ကလျာဏလူ ဖြစ်ရပါမယ်။

ဒီဘဝမှာ တရားတွေနဲ့ တရား
အားထုတ်ပြီး ပညတ်၊ ပရမတ်၊ ရုပ်
အကျိုးပြားတဲ့သူ အကြောင်းအကျိုးပေါ်မှာ
ည ဖတ်ရှင်းတဲ့သူ၊ ဒီတရားတွေရဲ့
အကြောင်းမပြု အကျိုးမပြုတဲ့သူကို သိတဲ့

သူ၊ အဲဒီလိုလူကို စူဠသောတာပန်နဲ့တူတဲ့
လူလို့ ခေါ်ပါတယ်။ စူဠသောတာပန်ဖြစ်ရင်
ဒီတစ်ဘဝအပါယ်မကျတော့ဘူး။ ခုတိယ
ဘဝမှာလည်း ဒီဘဝက မျိုးစေ့က ကောင်း
စွာ အညွှန်းအညွှောက်ထွက်ပြီး မဟာသော
တာပန် သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာတွေ
ဖြစ်နိုင်တာပဲ စူဠသောတာပန်လောက်တော့
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရပါမယ်။

နောက်ဆုံးလူတစ်မျိုးကတော့ အရီ
ယာလူ ဖြစ်ပါတယ်။ အရီယာလူဆိုတာ
တရားအား ထုတ်ရင်းဖြစ်ပျက်တွေမြင်၊ ဖြစ်
ပျက်တွေမှန်း ဖြစ်ပျက်တွေဆုံးပြီး ကိလေ
သာတွေကို စင်သွားတာပါ။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေ
ရဲ့ အဆုံးကို မြင်ပြီဆိုရင် ကိလေသာတွေ
စင်ပြီး မဖြစ်မပျက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု

နိုင်သွားပြီး သမုဒယကို ပယ်နိုင်သွားပြီး
သောတာပန် သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာ
တို့ဟာ အရီယာတွေချည်းပဲ။ တရားအား
ထုတ်ပြီး ဖြစ်ပျက်အဆုံးမြင်အောင် ကျင့်
ကြံနိုင်တဲ့လူကိုသာ ဘုရားအလိုတော်ကျ
အိုမွမ်းခံထိုက်တဲ့ အရီယာလူ ဖြစ်ပါတယ်။
သာသနာတွင်းမှာ လူဖြစ်လာရအိုမွမ်းတဲ့လူ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားသာသနာတွင်းမှာ လူရယ်
လို့ ဆိုင်းတုတ်တင်ရောက်နေကြတဲ့ ကျွန်ုပ်
တို့တစ်တွေဟာ စူဠသောတာပန်လောက်
တော့ ရောက်နေမှ အပါယ်က စိတ်ချရပါ
မယ်။ စူဠသောတာပန်အဆင့်ကနေ ကြိုးစား
မှုအရှိန်တဖြည်းဖြည်းဖြင့်တင် အားထုတ်
သွားရင် အရီယာလူဖြစ်လာမှာပါ။

ဒါကြောင့် မိမိတို့ လူဖြစ်ကြပြီလား
ဆိုတာကို ဘုရားဟောတဲ့လူ (၇)မျိုးနဲ့ တိုင်း
တာကြည့်ကြပါ။ တရားတွေ နာကြပါ။
တရားတွေ အားထုတ်ကြပါ။

လူဖြစ်ရင် သစ္စာလေးပါး သိမယ်။
လူဖြစ်ရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ်။ လူဖြစ်ရင်
သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာ
တွေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါလားလို့ ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်ပြီး လူဖြစ်အောင် ကြိုးစား
ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတယ်။ လောကီ
ဥပမာနဲ့ နှိုင်းဆပြရရင် မူလတန်းအောင်ရုံ
မှန်းတဲ့သူက မူလတန်းအောင်ရုံပဲတတ်မှာ
ပါ။ အလယ်တန်းအောင်ရုံမှန်းရင် အလယ်
တန်း အထက်တန်းအောင်ရုံမှန်းရင် အထက်
တန်းလောက်ပဲ ပညာတတ်မှာပါ။ ငါဘွဲ့ရမှ
ဖြစ်မယ်။ ဘွဲ့ရအောင် သင်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်
ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုးစားတဲ့သူက ဘွဲ့ရပညာတတ်
ဖြစ်မှာပါ။

ဒီလိုပါပဲ။ ငါဒီတစ်ဘဝ အပါယ်
မကျရင်တော်ပြီဆိုရင် စူဠသောတာပန်၊
နောက် (၇)ဘဝ သုဂတိမှာ အစုန်အဆန်
ပံစာပြီးမှ နိဗ္ဗာန်သွားပါမယ်ဆိုရင်တော့ မဟာ
သောတာပန် ငါတော့ သကဒါဂါမ်ဖြစ်အောင်
ကျင့်မယ်။ အနာဂါမ်ဖြစ်အောင် ကျင့်မယ်။

ရဟန္တာဖြစ်အောင် ကျင့်မယ်စသဖြင့် ကိုယ်
လိုရာကို ရည်ရွယ်မှန်းပြီး စိတ်သန်သန်နဲ့
ကြိုးစားကျင့်ကြံကြပါလို့ အကြံပြုနဲ့ဆော်
လိုက်ပါတယ်။

“ငါ လူဖြစ်ပြီလို့ လက်မထောင်နိုင်
ကြပါစေ”

ဒေါ်အဂ္ဂဉာ ထိ
(မနောသုဓမ္မေကောင်း)
(ခ) မနောဖြူ(စေ့နု)

ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ကျော်သိန်းစာပေ

၃၂-လမ်း

ပန်းဘဲတန်း

ရန်ကုန်မြို့

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်

အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်(၂)

သောင်းစေ့

သင်္ဃာတိ

အခန်း (၁၁)

အေး၊ ကြွယ်၊ တိုးတိုး၊ ရှမ်းလင်းသည်ဆိုတယ်

ကြွယ်များကို ရှမ်းလင်းခြင်း

ကျွန်တော်သည် တိရစ္ဆာန် ဆေးကုနှင့် သားသတ်ရုံများဌာနကို ကွပ်ကဲရသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန် မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတွေ စားသုံး နှိ ခြေ ၄ ချောင်သတ္တဝါများအား နေ့စဉ် သေဆုံးသတ်ပိန်ပေးရသူဖြစ်၏။ ကျွဲ၊ ခွား၊ ဆိတ်၊ ဝက် အကောင် ရာနှင့်ချီသတ်ရန် နေ့စဉ်လက်မှတ် ထိုးပေးရသည်။ လူချင်းသတ်ပတ်ရသည့် စစ်သားကဏ္ဍ အကောင်ပလောင် သတ်ရသည့် စည်ပင်ကော်မတီဝင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်မှာ ဒါသာမကပါ ဖြို၊တော်သူ၊မြို့၊တော်သားများအား ဒုက္ခပေးနေသည့် ခွေး၊ ကြွက်၊ ကျီးများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ သုတ်သင်ရှင်းလင်းရပါသည်။ ဦးစွာ ကြွယ်များ သုတ်သင်ပုံကို ပြောပါမည်။

ကျွန်တော်သည် အသက် ၁၆ နှစ်သားအထိ တောမှာ နေထိုင် ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ တောတွင် လယ်ကြွက်၊ မြေကြွက်ကြီး များကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ် မီးကင်၍ တစ်ကောင်ကို တစ်ကျပ်၊ ငါးမူးနှင့် ရောင်းလေ့ရှိ၏။ မြေကြွက်များသည် တွင်းအောင်းသားမို့ စားလို့ အတော် ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်နေခဲ့သည့် ချောင်းမြို့ကလေး အနီးအနားရှိ ကျေးရွာ များသို့ သွားရောက်လည်ပတ်သည့် အခါ လယ်ကြွက်ကြီးများကို ကြွက်လိုက် မှု ဆိုးများမှ ဖမ်းဆီးသည် အား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူး၏။ သူတို့ သည် ကြွက်တွင်းများကို ရေနှင့်လောင်း သည်။ ထွက်လာလျှင် ခွေးနှင့်လိုက်သည်။ မှိန်းနှင့်လိုက်တိုးသည်။ တစ်နေကုန်လုပ်မှ အကောင် လေးငါးဆယ်သာရ၏။ လယ်ကြွက်တွင်းတွေကလည်း တစ်တွင်း နှင့်တစ်တွင်း အတော်ဝေးလှ၏။ ထိုသို့ တောမှာ ကြွက်လိုက်သည်ကို မြင်ခဲ့ဖူး သော ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်စည်ပင် ရောက်တော့ ကြွက်အကောင် တစ်ရာ နှစ်ရာကို နာရီပိုင်းအတွင်း ရအောင်

ရိုက်နိုင်သည့် ကြွက်မုဆိုးများ၏ အံ့မခန်း အစွမ်းအစကို တွေ့မြင်ရတော့၏။

ရန်ကုန်စည်ပင်ရောက်ခါ ဖြစ်သည်။ တစ်ညနေတွင် တိကုဌာန များက ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ကြွက်ရှင်းတာ ကြည့်ချင်တယ်ဆို ဒီနေ့ည ကြည့်မြင် တိုင်ကမ်းနားစေ့မှာ ကြွက်ရှင်းဖို့ ရှိတယ် လိုက်ကြည့်ပါခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ။ လိုက်ကြည့် တာပေါ့”

ထိုနေ့ည ခုနစ်နာရီ၊ ရှစ်နာရီ ခန့်တွင် ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားစေ့မှာ ကြွက်မုဆိုးအဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက် သွားကြ၏။ ကြွက် တွင်းများမှာ ကြောက်မနက်လိလိ ပေါများလှ၏။

“ဟာ ... ကြွက်တွင်းတွေ ကလည်း အများကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီစေ့မှာ ပြလို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးကို ခေါ်လာတာ”

“အေး ... လုပ်ဗျာ”

ကြွက်မုဆိုး သုံးယောက် သံတောင်ကြီးနစ်လုံး သုံးလုံး

သို့နောက် ညပ်နှင့် ညပ်ထားသော
မြေကြွက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ထုတ်၍
ထမဆုံး ကြွက်တွင်းဝ၌ ထိုတည်ကြွက်
ကိုချကာ အသံပေးစေ၏။ တည်ကြွက်ကြီး
က ကျလွှီး ကျလွှီး ကျလွှီး မြည်သောအခါ
တွင်းထဲမှ မြေကြွက်များသည် တစ်ကောင်
ပြီး တစ်ကောင် ထွက်လာကြ၏။
ထွက်လာသည့် မြေကြွက်များကို မုဆိုးက
ခေါင်းတုတ်နှင့်နှိုက်၍ တောင်းထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်သည်။ ၅ မိနစ်၊ ၁၀ မိနစ်နှင့်

ကြွက်လေးငါးဆယ်ကောင် ရလိုက်၏။
ဤသို့ဖြင့် ဈေးပတ်လည် ကြွက်တွင်း
ဆယ်လေးငါးတွင်း၊ တွင်းနှစ်ဆယ်
ပတ်ပြီးသည့်အခါသမယ၌ မယုံကြည်
နိုင်စရာ မြေကြွက် အကောင် ၁၀၀/ ၂၀၀
ရတော့သည်။
“ဟာ ... ဌာနမှူးရယ်
ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းနည်းကြီးက အံ့သြစရာ
ကြီးပါလားဗျာ။ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ
လဲ နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြလို့ရရင်

ရှင်းပြပါဦး”
“ဒီလိုလေ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့၊
တွင်းဝမှာ အော်နေတဲ့ တည်ကြွက်က
စည်သည်။ တွင်းထဲက အကောင်တွေက
အိမ်ရှင်။ သူတို့တွင်းနားကို လာကျူကျော်
တယ်ဆိုပြီး ထွက်ကိုက်ကြတာ။
တည်ကြွက်အသံကြားလို့ ထွက်လာတဲ့
အကောင်တွေကို ခေါင်းတစ်ချက်စီနှိုက်ပြီး
ရှင်းလိုက်တာပါပဲ။ ကြွက်မုဆိုးတွေက
ဒီကိစ္စမှာ အလွန်ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျွန်း

တစ်ကျင်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒီကျင်းမှာ
ကြက်ဘယ်နှကောင်ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့
သိတယ်။ သူတို့က ဝါရင့်နေပြီ”

“စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေလား”

“အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းတွေ
မဟုတ်ပါဘူး။ ပုတ်ပြတ် နေ့စားတွေပါ။
လိုတဲ့အခါမှာ အခုလို ခေါ်ခေါ်ခိုင်း
ရတာပေါ့”

“ကြက်တွေကော ဘာလုပ်
ပစ်လိုက်တုန်း”

“သူတို့ပေးလိုက်တယ်လေ။
သူတို့က ဒါတွေကို သန့်စင်ပြီးတော့

ကြက်ကင်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ရောင်း
တယ်”

“ဘယ်သူတွေက ဝယ် သလဲ”

“အများအားဖြင့်တော့ အမြည်း
လုပ်ဖို့ ဆင်ခြေဖုံး အရက်ဆိုင်ကလေး
တွေက ဝယ်တယ်လေ”

“ဪ”

“နှစ်စက မြင်းပြိုင်ကွင်းမှာ
တော်လှန်ရေး စစ်ရေးပြ လာလျှောက်တဲ့
တပ်တွေက မြေကြွက်တွေ သောင်းကျန်း
လွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့ ဌာနကို အကူအညီ
တောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက ဒီအဖွဲ့

လွှတ်ပေးလိုက်တာ နာရီပိုင်းနဲ့ မြေကြွက်
တွေ တက်တက်ပြောင်ပါလေရောလား။
သူတို့ ရဲဘော်တွေ တပ်ခွဲ ၁ ခွဲ ၂ ခွဲ နဲ့
ဝိုင်းရိုက်လိုက်ကြတာ သုံးလေးငါးကောင်
ထက် ပိုမရဘူး။ ထောင်ချောက်နဲ့ ထောင်
တော့လည်း မတိုးဘူး။ ကြက်တွေက
မြို့သားလေည်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ကို
နှိမ်နင်းဖို့ ဒီနည်းသာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဪ”

ကျွန်တော်သည် ထိုကြွက်
မှဆိုးအဖွဲ့၏ အုံ့မခန်း အစွမ်းအစကို
မြင်ပြီးသည့်နောက် ဗဟန်း အမှတ် (၂၀)

မုလဲလမ်းရှိ ကျွန်တော့်အိမ်က မြေကြွက်
ကြီးများကို ရှင်းလင်းပေးရန် တောင်းဆိုရ
တော့၏။ ကျွန်တော့် အိမ်က မြေကြွက်
ကြီးများမှာ ကြွက်နှင့်တောင် မတူတော့ပါ။
အလွန်ဝမ်းပြီး အမွှေးများက နက်ပြောင်ပြီး
ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသဖြင့် ဟိမဝန္တာ
ကော်ဝံတွေများလား အောက်မေ့ရပါသည်။
ဆိုက်ဝံပုံပေါက်နေသည့် ကြွက်အုပ်
ကြီးမှာ ကြွက်မုဆိုးများ လက်ချက်နှင့်
အပ်ညတည်းမှာပင် အတုံးအရန်း
မြွတ်ပြတ်ပြုန်းကျဆုံးကုန်တော့၏။

ဤသည်မှာ မြို့တော်စည်ပင်
တွင် ကျွန်တော် နေခဲ့စဉ်က ကြွက်နှိမ်
နင်းရေးအကြောင်း တစေ့တစောင်းပါ
ခင်များ။

ကျီးကန်းများကို နှိမ်နင်းခြင်း

ကြွက်တွေပြီးတော့ ကျီးကန်း
ဖမ်းပုံကိုလည်း ပြောချင်ပါသည်။
ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် ကျီးကန်းသိုက်များက
ပေါများလှချေ၏။ ကျီးကန်းများသည်
ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီးတစ်ဝိုက်ရှိ သစ်ပင်

ကြီးများပေါ်၌ အုပ်လိုက် အသိုက်ခွဲ၌
နေကြသည်။ အလားတူပဲ အင်းယားကန်
ပတ်လည်က အပင်ကြီးများ၌လည်း
ရှိနေကြသည်။ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်နေရာ
သွား သွား ကျီးတွေ ရှောင်မလွတ်ပါ။
အောင်ဆန်းကွင်း ဘောလုံးပွဲပြီးချိန်များ၌
ကွင်းထဲသို့ ကျီးကန်းအုပ်ကြီး ကျလာပြီး
ဘောပွဲကြည့်ပရိသတ် စွန့်ပစ်ခဲ့သည့်
စားကြွင်းစားကျန်များအား ပျော်ရွှင်စွာ
စားကြကုန်၏။ ကျီးကန်းများသည် ယုတ်စွ
အဆုံး မြို့တော်ခန်းမရှေ့ရှိ မဟာဗန္ဓုလ

ပန်းကြိုးထဲသို့ ပို့တတ်ပါသည်။ ကျီးများ
ရှင်းလင်းရန်မှာလည်း ကျွန်တော့်တာဝန်
ပင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူတို့ ဘယ်လိုကျီးရှင်း
သည်ဆိုသည်ကို လက်တွေ့ပြရန်
တောင်းဆိုရတော့ ၏။ ထိုအခါ
တိကျစွာမှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ကျီးဖမ်းမည်
အဖွဲ့သည် ကျွန်တော့်ကို အင်းယားလိတ်
ဟိုတယ်သို့ ခေါ်သွား၏။ ကျီးဖမ်းမည်
အကြောင်း ဟိုတယ်ကို တစ်ရက်ကြိုတင်
ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ခွင့်မတောင်း၍
မရပါ။ ကျီးဖမ်းပြီးရင် သူတို့၏ တန်ပြန်
တိုက်ခိုက်မှုကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ
ခံရ၏။

ဖမ်းပုံ ဖမ်းနည်းက ဒီလိုပါ
ခင်ဗျာ။ ဖမ်းမည့်နေ့ မနက် ဝေလီ
ဝေလင်းတွင် အင်းယားလိတ် ဟိုတယ်
သို့ အရောက်သွားကြသည်။ ဟိုတယ်
အဝင်လမ်းမကြီးဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်
သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်၊ ဘယ်တစ်ပင်
ညာတစ်ပင် ပေါ်သို့ ကြိုးပစ်တင်
လိုက်သည်။ ကြိုးအလယ်ခေါင်၌ အလျား
ပေ ၂၀၊ အနံ ၁၀ ပေခန့်ရှိသော
ကျီးဖမ်းပိုက်ကြီး ပါသွား၏။ ပိုက်ကွန်တွင်
၃ လက်မပတ်လည် ပိုက်ကွက်များပါ
သည်။ ပိုက်သည် ဘောလီဘောပိုက်လို
အောက်သို့ တွဲလောင်းကျနေ၏။ ကျနေ

အောင် ခဲဆွဲထားရသည်။ ပိုက်ကြီးမှာ
မြင်ကွင်းကျယ် ရှပ်ရှပ်ပိတ်ကားလောက်ရှိ
နေပါသည်။ အရောင်က မှောင်မိုမိုတဝါး
တွင် မထင်မရှား အနက်ရောင် ဖြစ်၏။
အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ
စည်ပင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အသင့်ပါလာ
မည့် တည်ကျီးကန်းအား ခြေထောက်
တစ်ဖက်တွင် ကြိုးချည်ပြီး တစ်ဖက်
လွှတ်ထား၏။ ထိုကြိုးကို အဖျားမှဆွဲ၍
ပိုက်အောက်သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
ပြေးတော့၏။ ထိုအခါ တည်ကျီးကန်းက
'တအားအား' နှင့် အော်တော့ သည်။
"ကယ်ကြပါခင်ဗျာ ...

ကယ်ကြပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဖြိုတော်
စည်ပင်က တအားခိုင်စက်နေပါတယ်"
ဟု အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရမည် ထင်မိ
၏။

ကျီးတို့သည် ပိုက်၏။ သတ္တိရှိ၏။
အမျိုးကိုထိလျှင် မချီအောင်နာ၏။
သူတို့မျိုးတူတစ်ကောင် အနိပ်အဆီ
ခံရသည်ကို မြင်ရသောအခါ သူတို့ထဲ၌
'တအားအား' နှင့် အော်ဟစ်ကာ
တစ်ခဲနက် ချီတက်လာကြ၏။ ထို့နောက်
ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ပွဲက ဂျပန်တို့

တိုက် လေယာဉ်များနယ် ထိုးစိုက်ဆင်း၍ ကျီးမှဆိုး စည်ပင်ဝန်ထမ်းကို တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ မသဲမကွဲ အလင်းရောင်တွင် အလွန်တက်ကြွ ခဲ့ရင်းသော ကျီးအကောင် သုံးလေးဆယ်သည် ၃ လက်မ ပိုက်ကွက်များနှင့်တိုး၍ ပိုက်၌ ဖြိုပြီး ပြန်ရန်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ ထိုအခါ ကျီးဖမ်းသူများက ပိုက်ကြိုးများကို လျော့ချ၍ ပိုက်ကွန်တွင် ငြိနေသော ကျီးများကို အရှင်လတ်လတ် မြွေရေခွံ အိတ်ထဲတွင် သွတ်သွင်းလိုက်၏။ ပထမ တစ်ချီတည်းနှင့် ကျီးအကောင် ၃၀ ကျော် ရလိုက်သည်။ ဒုတိယအချီတွင်မူ ကျီးတွေက အတော်ပါးသွားသည်။ ဒါတောင် ဆယ်လေးငါးကောင်၊ အကောင် ၂၀ ခန့် ရလိုက်၏။ တတိယအချီတွင်မူ လေးငါး ကောင်သာ ရတော့၏။ အလွန်စွာသော အကောင်တွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နောက် အချီများတွင်မူ ကျီးတွေ ပိုက်ကိုလာ မတိုးတော့ပါ။ ဘေးနားက သစ်ပင် အမြင့်ကြီးတွေပေါ်မှာနေ၍ 'တအား အား' နှင့်သာ ညာသံပေးနေကြ၏။

ဤတွင် ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်သည်။ ဘယ်

နေရာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အတက်ကြွဆုံး ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးများသည် အမြန်ဆုံး ကျဆုံးရသည် ဟူသတည်း။

ကျွန်တော် စစ်တပ်တွင် အနှစ် ၃၀ နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော အရာရှိ အရာခံ အကြပ် တပ်သားများထဲ၌ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ တိုက်ရဲ ခိုက်ရဲသူများ စောစီးစွာ ကျဆုံးသွားရပါ သည်။ ဥပမာ ဗိုလ်မှူး သီဟသူရ ကျင်စံ၊ ဗိုလ်မှူးသီဟသူရ မောင်မိုး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး သီဟသူရ ကျော်ညွန့်တို့ ဖြစ်ကြပါသည် ခင်ဗျား။

ဤနေရာတွင် ရယ်စရာ တစ်ခု ပြောလိုပါသေးသည်။ ဗဟန်း အမှတ် (၂၀) ပုလဲလမ်းရှိ ကျွန်တော်၏ နေအိမ် သည် မြို့တော်ဝန်ကြီး နေအိမ်နှင့် ခြေခင်းဆက်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်များ မှာ ရှေးက အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ မြေရိပ်ညိုရွှင်ရယ် ဟိုတယ် အဝင်ဝ၌ တည်ရှိပါသည်။ ထိုကုန်းပေါ် တွင် ရှေးဟောင်းသစ်ပင်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ သောက်ရေကန်ကြီးပေါ်တွင် မြေရိပ်ညိုမှ လုပ်ထားသည့် ဂေါက်သီး

လေကျင့်ရေးကွင်းလည်း ရှိသည်။ တစ်ရက်တွင် မြို့တော်ဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောသည်။

“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေရေ ... ဒီနားက အပင်တွေမှာ ကျီးတွေ သိပ် များတယ်ဗျ။ လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ” ဟူ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ဝေလီ ဝေလင်းတွင် ကျွန်တော်သည် တိ/ကု ကျီးဖမ်းအဖွဲ့နှင့် ကျီးသုတ်သင် နှိမ်နင်း ရေးစစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲပါတော့သည်။ အင်းယားကန် ဟိုတယ်စစ်ဆင်ရေးမှာ ကဲ့သို့ပင် တက်ကြွလှုပ်ရှားသူ ကျီးမည်း တော်တော်များများ ကျဆုံးကုန်ကြတော့

၏။ သုံးလေးချီတိုက်ပွဲဆင်နွှဲပြီးသောအခါ ကျီးများသည် ကျွန်တော်တို့နား မကပ်လာတော့ဘဲ 'တအားအား' နှင့်အော်ကာ အပင်ကြီးများပေါ်၌ နားကာ ညာသံပေးလျက် ရှိကြတော့၏။ ထိုတိုက်ပွဲ၌ ကျီးအကောင် လေးငါးခြောက်ဆယ် ဖမ်းဆီးရမိလိုက်သည်။ ကျီးဖမ်းသမားများက စစ်ဆင်ရေးကို ရပ်သိမ်းပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကသာ အောင်မြင်စွာနှင့် စစ်ဆင်ရေးကို ရှင်ထိမ်းဆွဲသော်လည်း ကျီးတွေကတော့ အပစ်အခတ် မရပ်စဲပါ ခင်ဗျာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင်

ခြေကုပ်ယူ၍ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မြဲရိပ်ညို အမှုထမ်းများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဟိုတယ်သို့လာသူ ညော်သည်များကိုလည်းကောင်း၊ ဂေါက်သီးရိုက်လာလေ့ကျင့်သည့် ဂေါက်သမားများကိုလည်းကောင်း အဆက်မပြတ် ထိုးဆိတ် တိုက်ခိုက်တော့၏။ ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ ဆင်နွှဲတော့၏။ ဝန်ထမ်းများမှာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားလည်း မရ၊ ထီးဆောင်းထားလည်းမရနှင့် ကျီးတို့၏ အဆက်မပြတ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ခြင်းဒဏ်ကို တစ်နေ့ကုန်အလူးအလဲခံသွားရ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် ရုံးထွက်သွားသဖြင့်

အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် မသိပါ။ အိမ်ကလူများပြောပြမှ ထိုရယ်ရခက် ငိုရခက်ကိစ္စကို သိရပါတော့သည်။ ထိုနေ့ည၌ မြဲရိပ်ညို ဟိုတယ်မန်နေဂျာမှ ကျွန်တော်ကို အောက်ပါအတိုင်း လာပြောတော့၏။

“ငိုလ်ရှားကြီးရယ် ... နောက်

တစ်ခါ ကျီးဖမ်းတာ ဟိုတယ်အဝမှာ လာမလုပ်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကျီးမောင်းနေရတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လူတွေ ဘာအလုပ်မှကို ကောင်းကောင်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဂေါက်လာရိုက်တဲ့လူတွေလည်း ပြန်ပြေးကုန်ကြတယ်။ တစ်နေ့ကုန် ပွဲပျက်သွားတယ်။ ညရောက်မှပဲ ကျီးတွေ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားတော့တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ပြုံးရပါသည်။ နောက်တစ်ခါ မလုပ်တော့ပါဘူးဟု ကတိပေးလိုက်ရတော့၏။ ကျီးဆိုသော သတ္တဝါများကလည်း အဲဒီလို အကောင်မျိုးပါ ခင်ဗျာ။

ခွေးသုတ်သင်နှိမ်နင်းရေး

ခွေးသုတ်သင်နှိမ်နင်းရေးက
လည်း ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် လွယ်ကူ
သော အလုပ်မဟုတ်။ မြန်မာတွေက
ခွေးချစ်တတ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ
လည်း ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ခွေးသတ်တာကို အံ့နှင့် ကျင်းနှင့် ဆန့်ကျင်
ကြ၏။ အချို့ဆို ခွေးဂေဟာများပင်
ဖွင့်ပေးလိုက်သေးသည်။ မြန်မာ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌လည်း
ခွေးတွေ အကောင်ပေါင်းများစွာ
ကျွေးမွေးထားကြ၏။ မြန်မာတို့က ခွေးကို
သစ္စာရှိတိရစ္ဆာန်အဖြစ် လက်ခံထားကြ
သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ခွေးများ
စနစ်တကျမွေးမြင်း အလေ့အကျင့်
အတော်နည်းပါသည်။ သာမန်အိမ်မွေး
ခွေးကိုသာ မွေးထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်
မြန်မာနိုင်ငံမြို့ကြီးများတွင် ခွေးလေ
ခွေးလွင့်များ သောင်းကျန်းလျက်ရှိကြ၏။
ကျေးရွာများတွင်လည်း ခွေးတွေ ရှိသည်။
တော၌၊ လယ်ထဲ ယာထဲများ၌ပင်
ခွေးများ မွေးထားတတ်ကြသည်။
ကျေးလက်တောရွာများတွင် ပြဿနာ
မရှိသော်လည်း မြို့ကြီးပြကြီးများ၌

ပြဿနာရှိ၍ ခွေးလေခွေးလွင့်များကို
မြူနီစပယ်က သုတ်သင်ရှင်းလင်း
ရပါသည်။ အဓိကမှာ အဆိပ်လူးသော
အမဲလုံးပစ်ကျွေးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်
သည် စည်ပင်သာယာတွင် ၈ နှစ် လုံးလုံး
ခွေးသတ်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ခဲ့၏။
ဘယ်လောက် သတ်သတ် ခွေးတွေ
လည်း မကုန်နိုင်။ ခွေးအမြစ်ပြုတ်
နှိမ်နင်းရေးအတွက် ခွေးသတ်ပြီး
လာအပ်သည်များကို လက်ခံ၏။
ထို့နောက် ရေခဲစိမ်ကာ ခွေးအသေ
ကောင်များကို တရုတ်ပြည်ပို့ရန် စီမံခဲ့
လေသည်။ ထိုအခါ မီဒီယာတစ်ခုမှ
ထိုခွေးအသေကောင်များကို ချောင်းပြီး
ဓာတ်ပုံဖော်ကာ ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာက
ခွေးသေကောင်တောင် ရောင်းစားနေရပြီ
လားဟု ဓာတ်ပုံသတင်း ထုတ်ပြန်လိုက်
သဖြင့် ထိုစီမံကိန်းကို ရပ်ခဲ့ရပါသည်။
ဒါသာမက ပီတိဆီသော ထုတ်ကုန်များ
နေသည့် ရပ်ကွက်များ၌ ခွေးသတ်
သုတ်သင်မှု သွားရောက်လုပ်ရာတွင်
အိမ်မွေးခွေး၊ အယ်ဒေးရင်းထို၊
တယ်ဒီယာလို ခွေးများ ပါဝင်သွားသဖြင့်
မြို့တော်ဝန်ထံ စာရေးတိုင်သွက် တိုင်၊

ကျွန်တော်ကို ရန်လုပ်သွက် လုပ်၊
သတင်းစာတွင် လူထုအော်သံ ထည့်သွက်
ထည့်နှင့် ခွေးလေခွေးလွင့် သုတ်သင်
ရှင်းလင်းရေးကြီးမှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ
ခင်ဗျာ။

တစ်ရံရောအခါက ရွှေတိဂုံ
ဘုရားပေါ်တွင် ခွေးမစင်များတွေ့ရသဖြင့်
ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများ နှာခေါင်းရှုံ့
သွားရကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ခွေးလေ ခွေးလွင့်
သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာ၌ ရွှေတိဂုံဘုရား
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဦးစားပေး (၁) သတ်မှတ်
ခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယကတော့
အလံပြဘုရားလမ်းက စစ်ရုံးတစ်ဝိုက်
ဖြစ်၏။ တတိယကတော့ မြို့တော်ခန်းမ
တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။ တေဩကတော့
ရန်ကုန်သုတေသနအင်စတီတုတ်ဖြစ်၏။
ဤသို့ နှိမ်နင်းရေး နှိမ်နင်းရေး
သေသွားတော့ ထိုများသာနေဆဲ၊
ခေါက်များပြုပြင်နေဆဲသာ ဖြစ်၏။
မြို့ဆင်ခြေရုံးများ၌ ခွေးများက
ပိုပေါများ၏။ ဆင်းရဲသားများက
လူချမ်းသာတွေထက် ခွေးခိုချစ်နေသလား
မပြောတတ်ပါခင်ဗျား။ ဘယ်လောက်

ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ တစ်အိမ်မှာ ခွေး
တစ်ကောင်တော့ မွေးတတ်ကြသည်သာ။

ကျွန်တော်သည် တောင်ဥက္ကလာ
၁၄/၂ ရပ်ကွက်၌ နေထိုင်သူဖြစ်သည်။
ကျန်းမာရေးအရ မနက်တိုင်း လမ်း
လျှောက်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှာ
အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများသာ ဖြစ်သည်။
လမ်းများမှာလည်း ကွန်ကရစ်လမ်းနှင့်
ကတ္တရာလမ်းများသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်
လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း အရှေ့လျှောက်
လျှောက် အနောက်လျှောက်လျှောက်
ခွေးမစင်တွေကတော့ ရှောင်လို့မလွတ်ပါ။
ကျုံးမည်သူလည်း မရှိပါ။ အတော်တော့
စိတ်ညစ်ရပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ခွေးချစ်
တတ်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ခွေးလည်း
မမွေးပါ။ ခွေးချစ်တတ်သူ မဟုတ်သဖြင့်
မြို့တော်စည်ပင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့စဉ်က ခွေးလေ ခွေးလွင့် အမြစ်ပြတ်
ချေမှုန်းရေးကို အားကြိုးမာန်တက်
လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင်
ကျွန်တော် အနားယူပြီး ၁၀ နှစ်ခန့်
ကြာသည်တိုင်အောင် ရန်ကုန်မြို့၌
ခွေးလေခွေးလွင့်များ တဖြည်းဖြည်း
တိုးပွားကာ ဆောင်ခဲ့ခံလျက် နေကြ

ပါသည်။ တာဝန်ရှိသူများ တာဝန်ရှိသလို
ဆောင်ရွက်ကြရန် ဤနေရာမှနေ၍
တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

ခရီးခြန်ခဲ့သောဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်

ကျွန်တော် မြို့တော်စည်ပင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က စာလေး
ပေလေး ရေးစပြုနေပါပြီ။ ထိုအချိန်တွင်
ခွေးလေခွေးလွင့် သုတ်သင်ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ သတင်းစာမှနေ၍ အမျိုးသမီး
တစ်ဦးက စည်ပင်သာယာ ဝန်ထမ်းများ
အား တကယ့်လူသတ်သမားကြီးများနယ်
စွပ်စွဲ၍ လူထုအော်သံ စာတစ်စောင်
ရေးဖူးပါသည်။ မြို့တော်ဝန်ထံလည်း
တိုင်စာပို့သည်။ သူ့စာကိုဖတ်ပြီး
ကျွန်တော်က ဆောင်းပါးတစ်စောင်
ပြန်ရေးလိုက်မိ၏။ သူ့စာကိုတော့ မမှတ်မိ
တော့ပါ။ ကျွန်တော်ဆောင်းပါးတော့
လက်ဝယ်ရှိဆဲဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်းပါးမှာ
လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ နှစ်ကျော်ကဖြစ်ပါသည်။
ထိုဆောင်းပါးကို စာရှုသူများအတွက်
အောက်တွင် ပြန်လည် ဖော်ပြလိုက်ပါ
သည် ခင်ဗျား။

ရွှေတောင်ကြားမှ အိမ်ပြေးခင်ဗျား

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်က
အိမ်မွေးခွေးများအား စည်းကမ်းမဲ့
သတ်ဖြတ်နေပါသည်ဟု မြို့တော်ဝန်
ရုံးသို့ တိုင်ကြားစာတစ်စောင် ရောက်
လာပါသည်။ တိုင်ကြားသူမှာ ဗဟန်း
မြို့နယ်၊ ရွှေတောင်ကြားရပ်ကွက်မှ
ခွေးရှင် အစ်မကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

အစ်မကြီး၏တိုင်စာတွင် မြို့တော်
စည်ပင်မှ ခွေးများအား အကြောင်းမကြား
ဘဲ သတ်ဖြတ်သဖြင့် အဖိုးတန်သော
ခွေးများသေဆုံးရကြောင်း၊ ခွေးသေများ
ကိုလည်း စနစ်တကျ ရှင်းလင်းခြင်းမရှိ
သဖြင့် ပိုင်ရှင်များ ကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်း
ရခြင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြောင်း၊
၎င်းအပြင် ခွေးရှင်းလင်းသူများမှ
အမဲတုံးများကိုလည်း ခြိတ်သိပ်ပစ်ကြောင်း
စသည်များ ပါရှိပါသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တာဝန်ရှိ
သည့် ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာ
ရေးကော်မတီ၊ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုနှင့်
သားသတ်ရုံများဌာန၏ ဖြေရှင်းချက်အား
အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

- မြို့တော်အတွင်း ခွေးမွေးမြူခြင်း နှင့်ပတ်သက်၍ ရန်ကုန်မြို့နယ် တွင် ဥပဒေများ ရှေးယခင်ကပင် ပြဋ္ဌာန်းထားရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

- ထိုဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းချက် ၁၆ ချက် ရှိပါသည်။

- ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် ခွေးမွေးမြူခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်ပုံတင်ခြင်း၊ ခွေးရူးကာကွယ်ဆေး ထိုးနှံပေးခြင်း၊ ခွေးထောင်များဆောက်လုပ်ခြင်းနှင့် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းကိစ္စများ ပါရှိပါသည်။

- ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ခုတွင် ခွေးရူးကာကွယ်ဆေးထိုးနှံခြင်း၊ ခွေးရူးကာကွယ်ဆေးထိုးမည့် နေရာ သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ ထိုးမည့် နေ့ရက်ကို ကြေညာခြင်း၊ ခွေးရူးကာကွယ်ဆေး အခမဲ့ထိုးနှံပေးခြင်းများ ပါဝင်ပါသည်။

- လက်ရှိအခြေအနေအရ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုနှင့် သားသတ်ရုံများဌာနကုသရေးနှင့် ကာကွယ်ရေးဌာနမှ ခွေးရူးကာကွယ်ဆေး ထိုးနှံခြင်း လုပ်ငန်းနှင့် ခွေးမှတ်ပုံတင်ခြင်း

လုပ်ငန်းများကို မြို့နယ်များ အလိုက် ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပြီး ခွေးတစ်ကောင်အတွက် -

(က) ခွေးမှတ်ပုံတင်ကြေး ၅၀၀ ကျပ်

(ခ) ခွေးလည်ပတ်ဖိုး ၄၀၀ ကျပ်

(ဂ) ခွေးရူးကာကွယ်ဆေး ၅၅၀ ကျပ်

စုစုပေါင်း ၁၄၅၀ ကျပ်

(ကျပ်တစ်ထောင်လေးရာငါးဆယ်တိတိ) ကောက်ခံလျက် ရှိပါသည်။

ရပ်ကွက်များ၊ လမ်းများတွင် သွားလာနေထိုင်ပေါက်ပွားလျက်ရှိသော ခွေးများအား ခွေးလေခွေးလွင့် အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး တိရစ္ဆာန်ဆေးကုနှင့် သားသတ်ရုံများ ဌာနမှ လက်ထောက်ဌာနမှူးတစ်ဦး၊ ဌာနမှူးတစ်ဦး ဦးဆောင်လျက် လုပ်သား ၃၀ ဦးတို့ဖြင့် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

ခွေးလေခွေးလွင့်များကို ရှင်းလင်းရာတွင် Strychnine Hydrochloride အဆိပ်ဆေးမှုန့်ထည့်ထားသော အမဲသားတုံးလေးများဖြင့် ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်ပါသည်။

ထိုသို့ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်

ရာတွင် ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးများ၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးများ၊ မြို့နယ်သန့်ရှင်းရေးတပ်ဖွဲ့များကပါ ကူညီရှင်းလင်းလျက်ရှိပါသည်။

အမဲသားမစားသော မြို့နယ်များတွင် ဝက်သား၊ ငါးခေါင်း၊ ပုစွန်ခေါင်း၊ အိကြာကွေး၊ ပေါက်စီး၊ စမုဆား၊ ဒန်ပေါက်၊ ကြက်ရိုး စသည့် အစားအာဟာရ တွင် ထည့်သွင်း၍ ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်ပါသည်။

ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်ရာတွင် သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၊ ရပ်ကွက်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီများ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးများ၊ သန့်ရှင်းရေးတပ်ဖွဲ့များ၊ ကြိုတင်အသိပေး ညှိနှိုင်း အချုပ်အခြာမှု ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်ခြင်း လိုအပ်သည်။

နေရာများတွင် ခွေးလေခွေးလွင့် အသံဖြင့် ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

အသံဖြင့်သာ အဆိပ်ဆေးတုံးများအား အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များမှ နေစ်တကျ ကြီးကြပ်၍ စက္ကူနှင့် ဖက်ခွက်များတွင်တင်၍ ခွေးရိုသည့်နေရာ

အမှိုက်ပုံနေရာများတွင်ချ၍ ကျွေးမွေး
ရှင်းလင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မစားသော ကျန်ရှိသော
အဆိပ်တုံးများအား စနစ်တကျ ပြန်လည်
ကောက်ယူစေပါသည်။

လူနေအိမ်ခင်းများ၊ ခြံဝင်းများ
အတွင်းသို့ လုံးဝ ပစ်သွင်း၍ ကျွေးမွေး
ရှင်းလင်းခြင်းမပြုရန် တာဝန်ရှိသူများ
ကိုယ်တိုင် အထူးကြပ်မတ်သတိပေး
ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါသည်။

ရှင်းလင်းပြီးသော ခွေးသေ
များအား မြို့နယ်သန့်ရှင်းရေးတပ်ဖွဲ့များမှ
ချက်ချင်းကောက်ယူ၍ သတ်မှတ်ထား
သောနေရာများသို့ ပို့ဆောင် စွန့်ပစ်ပါ
သည်။

အရေးကြီးသောနေရာများ၊
လမ်းများသို့ အထူးအဖွဲ့များ စေလွှတ် ၍
ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်စေပါသည်။ ခွေးမွေး
လျှင် တိရစ္ဆာန်ဆေးကုနှင့် သားသတ်မှုများ
ဌာနတွင် မှတ်ပုံတင်ရပါမည်။ လည်ပတ်
တပ်ဆင်ရပါမည်။ ပြင်သို့ လွတ်သည့်အခါ
သံကြီးဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်
ထိုက်ပိရပါမည်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက ခွေးလေ
ခွေးလွင့် ဖြစ်သွားပါမည်။ ခွေးလေ

ခွေးလွင့်ဆိုပါက သုတ်သင်ရှင်းလင်းမည်
စာရင်းတွင် ပါဝင်သွားပါမည်။

မြို့တော်အလှအပကို ခွေးလေ
ခွေးလွင့်များက အကျဉ်းတန်စေပါသည်။
ခွေးရူးရောဂါ ပြန့်ပွားစေပါမည်။ ခွေးရူး
ကိုက်ပါက လူသေတတ်ပါသည်။
မသေတောင် ငွေကုန်ကြေးကျခံ၍
ဆေးထိုးရပါမည်။ အလုပ်ရှုပ်လာပါမည်။
နေရာအနှံ့ စွန့်ပစ်ထားသည့် ခွေးမစင်
များကလည်း အနံ့အသက်ဆိုးပါသည်။
သို့ဖြစ်၍ ခွေးလေခွေးလွင့်များ ရှင်းလင်းနေ
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကြာသေးမီက စာရေးသူသည်
တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ မြို့ကြီး ၃
မြို့ဖြစ်သော ကူမင်း၊ ပီကင်းနှင့် ရှန်ဟဲ
တို့သို့ရောက်ခဲ့ရာ ခွေးတစ်ကောင်မှ
မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ခွေးမရှိ၍ ခွေးမစင်လည်း
မရှိပါ။ အမှိုက်ပုံများတွင် ခွေးများအုံနေ
သည်ကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရပါ။ သူတို့မြို့ကြီး
များမှာ သန့်ပြန့်နေပါသည်။ ဆယ်စုနှစ်
နှစ်ခေတ် သုံးခေတ်ကလည်း ခွေးများကို
ဖိဖိစီစီ၊ ရှင်းလင်းခဲ့ပြီး ခွေးမွေးမြူခွင့်
ကိုလည်း ဖြူနီစီပယ်က စနစ်တကျ
ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့

ရှင်းလင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တာဝန်ရှိ
သူများက ပြောပြကြပါသည်။

မြို့တော်ကို မြို့တော်အင်္ဂါရပ်
နှင့်အညီ အဆင့်မြှင့်နေရာတွင် ယခုကဲ့သို့
ခွေးလေခွေးလွင့်များ ရှင်းလင်းရေးလည်း
တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ ခွေးမွေးလို
ကလည်း စနစ်တကျ မှတ်ပုံတင်၍
မွေးမြူကြစေလိုပါသည်။

ယနေ့ မြို့တော်စည်ပင်တွင်
ခွေးမှတ်ပုံတင်ထားသည်မှာ ထောင်
ဂဏန်းသာ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင်
မြို့တော်နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ခွေး
*အကောင်ရေမှာ တစ်သိန်းခွဲမှ နှစ်သိန်း
အထိ ရှိနေသေးကြောင်း ကွင်းဆင်း
စစ်ဆေးသိရှိရပါသည်။ ခွေးများ ပွား
များနေခြင်းမှာ စားကြွင်းစားကျန်
အလွယ်တကူ စွန့်ပစ်ချကျွေးနေကြ
ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါ သည်။

သို့ဖြစ်၍ မြို့တော်အလှအပကို
အကျဉ်းတန်သည်များအား ဆက်လက်
ရှင်းလင်းသွားရန် ရှိပါမည်။ မလိုလားအံ
သည်ကိုစွဲမှူး မဖြစ်အောင် တာဝန်ရှိ
သူများကလည်း စနစ်တကျ ကြပ်မတ်၍
ဆောင်ရွက်သွားပါမည်။ အစ်မကြီးနော်

ကျန်အိမ်မွေးခွေးပိုင်ခွင်များကလည်း သက်ဆိုင်ရာ ဖြို့နယ်ရုံးများနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုနှင့် သားသတ်ရုံများဌာနသို့ အိမ်မွေးခွေးများ မှတ်ပုံတင်ကြပါရန်နှင့် ခွေးရူးကာကွယ် ဆေး ထိုးနှံကြရန် ပန်ကြားလိုက်ပါသည်။

ထို့ပြင် သတင်းကောင်းတစ်ခု ပါးလိုပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၊ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုနှင့် သားသတ်ရုံများဌာနမှ ဖြို့တော်ဝန် ဇလား အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ (ခွေး၊ ကြောင်၊ ငှက်) ပြုမူပြိုင်ပွဲကို သတ္တရာဇ် ၂၀၀၀ ခုနှစ်မှစ၍ ကျင်းပပြုလုပ် ပေးနေရာ ရွှေတောင်ကြားမှ အစ်မကြီး အပါအဝင် တရားဝင် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် မွေးမြူသူများ မည်သူမဆို ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါကြောင်း ဒီတစ်ခေါ်၍ ဤဆောင်းပါးအား နိဂုံးချုပ်အပ်ပါ သည်ခင်ဗျား။

ရန်ကုန်ပုဂံမနောရပ်ဟောတု

သောင်းဝေဦး

၂၈.၈.၀၂

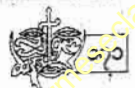
နောက်ဆုံးဆောင်းပါးတစ်ခု

ဒီဆောင်းပါးက ၁၉၉၉ ခုနှစ် မှာ

Visit Myanmar Year အတွက် ရေးဖြစ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဓိကမှာ ရန်ကုန်မြို့ကလူတွေ လမ်းဘေး ချေးပါသေးပေါက်လုပ်နေတာ ကြည့်

မကောင်း ခွဲမကောင်းသဖြင့် နေလိုက် မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပညာရေးချိန်နိမ့်၊ ယဉ်ကျေးမှု ရေချိန်နိမ့်နှင့် တစ်စတစ်စ ညံ့ဖျင်းလာ ကြသော ကိုယ့်အမျိုးသားတွေအတွက် အားမလို အားမရနှင့် ကျွန်တော်ရေး

လိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းတွေ မှာ ပြည်သူ့နီတိ Civic and Hygiene တွေ သင်ပြီး အတော်ပြန်လည် ပျိုးထောင်မှ လူတွေ အဆင့်အတန်း မြင့်လာမည် ထင်ပါသည်။ ထိုခံစားချက် နှင့် ယခုဆောင်းပါးလေးကို ရေးခဲ့ပါသည်။ အဲ ... စာရသူများ ကျွန်တော် ဆောင်းပါး လေး ဖတ်ကြည့် မြည်းစမ်းကြပါခင်ဗျာ။

အနုပညာ အသံ

တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် လုပ်ငန်းအားနီဖြင့် ရှမ်းပြည်ဘက်သို့ ခရီးထွက်လာခဲ့၏။ ဆောင်းတွင်း ကာလ ဒီဇင်ဘာမှာပါ။ မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့ ရောက်ပြီး ဆက်အထွက်မှာ (ကန်တော့ ပါရဲခင်ဗျာ) ဆောင်းတွင်းမို့ ဆီးသွားချင်၍ ကားရပ်ပြီး အောက်ဆင်းလိုက်၏။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာလည်း ထင်းရှူးပင် နီကြီးများနှင့် သာယာလှပနေပါသည်။ အနုပညာကို လွယ်မထားနိုင်၍သာ မိမိ ကိစ္စတိုင်းနှင့် ကာလမှ ဆင်းခဲ့ရသော်

လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ သာယာလှပမှုကို ငေးမောရင်း လမ်းဘေးရှိ ထင်းရှူးပင် ကြီးတစ်ပင် တွင် ကြီးမားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုအား အမှတ် မထင်တွေ့၍ မော့ကြည့်မိရာ ...

“သတိ ... ဤနေရာတွင် လူဆိုက ချေးပါ သေးပေါက် မလုပ် ပါနဲ့။ ခွေးဆိုက ခွေးသဘော” ဟု ရေးထားသောစာကို ဖတ်မိပြီး ကျွန်တော် မှာ လူစင်စစ်က ခွေးဖြစ်သွားမှာစိုး၍ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ခပ်ကုတ် ကုတ်နှင့် ကားပေါ်အမြန်ပြန်တက်ခဲ့ရဖူး ပါသည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆီက လူ တော်တော်များများသည် အပေါ့ အလေး သွားသည်ကိုစွဲ အလေးအနက် မထားကြ ပါ။ ဖြစ်သလို တော်သလို စခန်းသွားနေ ကြသည်ကို နေရာအနှံ့ မကြာခဏ မြင်နေရပါသည်။ ဥပမာ ပြရလျှင် ကျွန်တော်အိမ်သည် မြို့တော်ရန်ကုန်၏ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း လူကူးကြိုး တံတားထိပ်က ကားဂိတ်အနီးမှာ ရှိပါသည်။ ၎င်းတံတားမှာ နေ့စဉ် လူ ထောင်နှင့် သောင်းနှင့်ချီပြီး ဖြတ်သန်းသွား

လာနေကြ၏။ မနက်ပိုင်းတွင် သိပ် ပြဿနာမရှိသော်လည်း ညနေပိုင်း အပုပ်ချိန်ရောက်လာပါက သကောင့်သား အတော်များများက ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့မှာ နေ့စဉ်လိုလို အပေါ့သွားတတ်ကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလေးများပါ ပါသွားတတ် ကြပါသေးသည်။ ယုံသူ မရှက်၊ မြင်သူ ရှက်ရပါ၏။

ကျွန်တော့်မှာ မကြာခဏ ဦးမာယထုံး နှလုံးမူပြီး မြို့နီစိပယ် အလုပ်များ လုပ်ရပါသည်။ ထို့ပြင် ရုံးနှင့်အိမ် အသွားအပြန်တွင်လည်း “လမ်းဆုံ လမ်းမလမ်းလေးခွများ၌ ရှမ်းရှမ်းပူနေသော အမျိုးကောင်းသား များကို နေ့စဉ် မတွေ့ချင် မမြင်ချင် မှအဆုံး။ ဒါက ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေ သော အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာများပါ။

ယနေ့အချိန်တွင် မြို့တော် ရန်ကုန်၌လည်းကောင်း၊ အထက် မြန်မာပြည် မန္တလေးမြို့တော်တွင် လည်းကောင်း၊ အခြားတိုင်းနှင့် ပြည်နယ် မြို့အသီးသီးတွင် လည်းကောင်း မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ များမှ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက်

အဖက်ဖက်မှ စီမံချက်များဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ထိုသို့ လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့်လည်း နိုင်ငံတော် အတွင်း လမ်း၊ တံတားများ၊ ဈေးများ၊ ဘူတာရုံများ၊ ပန်းဥယျာဉ်များ၊ လူနေတိုက်တာ အဆောက်အအုံများ စသည် စသည်တို့မှာ အံ့မခန်းတိုးတက် ပြောင်းလဲနေသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရပြီ ဖြစ်၏။

စောစောက ကျွန်တော် တင်ပြ ခဲ့သည့်ကိစ္စလေးမှာ အသေးအမွှားကိစ္စ ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သော်လည်း Global Village ကမ္ဘာ့ရွာအဖြစ် နိုင်ငံ အသီးသီး နေ့စဉ်ကူးလူးဆက်ဆံ နေသည့်ကာလ၌ မြန်မာကို အခြားနိုင်ငံ များက အထင်အမြင်သေးမသွားအောင် ဆင်ခြင်သင့်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ ယခုအခါ လူအများသွားလာတတ်သည့် ဘတ်စ်ကားဂိတ်များ၊ ဈေးများ၊ ဘူတာရုံ များ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ လမ်းဆုံလမ်းခွဲများ၊ အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နားစခန်းများ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ လေဆိပ်များစသည့် လူစည်ကားရာ ဒေသများတွင် သင့်တင့် သည့် အခကြေးငွေယူ၍ အပေါ့အလေး

သွားသည့် သန့်စင်ခန်းများကို ကျား/မ ခွဲ၍ စည်ပင်သာယာမှု ပြုလုပ်ပေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဒီရေအလား တိုးပွားလာသော လူဦးရေအရ ယခုထက် ပိုမိုပြီး အရေအတွက် တိုးချဲ့ပြုလုပ် ပေးရပါမည်။ မြို့တော် စည်ပင်သာယာ ရေးကော်မတီများ၏ စနစ်တကျ သန့်ပြန့်စွာ စီမံဆောင်ရွက်မှုကို ပြည်သူများကလည်း အားပေးကြမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်သူ များကိုလည်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို စသည့် လူထု ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများမှ ယခုထက် ပိုပြီး ပညာပေးရပါမည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံတော် အတွက်လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရပြီး မြို့တော်ကြီးများမှာလည်း ပိုမိုသန့်ရှင်းလှပလာပါမည်။

ထို့အပြင် နိုင်ငံခြားဆင်သွယ် အောင်လည်း ကမ္ဘာ့ထုတ်ခေါ်သည့် များအတွက်ပါ စဉ်းစားထုတ်ချက်၌ လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေဖြင့် သီးသန့် ဆောင်ရွက်ပေးရပါမည်။ ဒါမှသာ ရှေးပဝေသဏီတည်းက ယဉ်ကျေးခဲ့

သော မြန်မာပြည်သူပြည်သားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြ ရာရောက်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ဤသို့အဖက်ဖက်မှ တိုးတက် ကောင်းမွန် အဆင်ပြေစေရန် စီမံ ဆောင်ရွက်နေပါလျက် လိုက်နာခြင်း မရှိဘဲ ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူရှက်အောင် လုပ်နေသူများကိုလည်း စည်ပင်သာယာ ရေးပညာဒေအရ ထိရောက်စွာ အပြစ်ပေး အရေးယူသင့်ပါသည်။ အရေးယူရပါ မည်။

ဤကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးမှုနိမ့်ကျ သူများအတွက်ကား ကျွန်တော့် သဘောကို တင်ပြရမည်ဆိုပါက စောစောပိုင်းက ဆောင်းပါးအတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း “**ချေးဆိုက ချေးသဘော**” ဟုသာ ခေါ်လိုက်သင့်ပါ သောကြောင့် ခေါ်ရမည်။

သောင်းဝေဦး
(ရှေ့လဆက်ရန်)

စာဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

စာဖတ်သူတွေပျော်စေဖို့

ငါးမရ ရေချိုးပြန်သူ

ပန်တော်ကျဒေဝီ

ကျွန်ုပ် (ဥပဒေ)

www.burmeseclassic.com

ကောင်းကင်သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော
ပြန်တိုသည် ပစ်လွှတ်လိုက်သောသူထံသို့သာ
ပြန်လည်၍ ကျရောက်ကြပါသည်။...

သူများအား၊ မကောင်းကြံသူသာလျှင်
ကောင်းမှုတို့သည် ပြန်လည်၍ ကျရောက်ကြလေ
သည်။

(ဓမ္မပဒ)

ဆိပ်ကမ်းသာ Queen တဲ့။

တစ်မြို့လုံးက တညီတညွတ်
သည် အမှတ်ပေးထားသည့် အလှတရင်မ
အမည်မှာ ဒေဝီ၊ အမည်ရော ရုပ်ပါလှ
သည်။ အသက်ငယ်သည်။ လှပ၏။ ငယ်
အံ့တို့ကြောင့် ပျားပိတုံးများ ဝိုင်းအုံလာ
သည်။ ဒေဝီ စိတ်တိုင်းကျွေးချယ်၍
အံ့ကဲ့သို့ပဲသူ ပျားဘုရင်မှာ မိသက်ငယ်
သည်။ ဆိပ်ကမ်းသာမြို့၏ လှကံထံ
အံ့နှင့်သူ စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေး
ဆိုင်ရုံနှင့် ဦးကျော်ခေါင်၏ တစ်ဦးတည်း
သော။ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်၊
သက်တမ်းသိသည့် အရပ်အမောင်း၊ ခန့်
သော ရုပ်ရည်တို့နှင့် အားကစား ထူး
မြန်၊ မိသက်တင်နှင့် နှု၊ ဖြူ၊ စို၊ ထွား

ရေဆေးငါးဒေဝီတို့မှာ အတွဲညီလှသည်။
လျှောက်ရမည့်ခရီးလမ်း ချောမွေ့
စေရေးကို ဒေဝီက ကြိုတင်စီမံထားသည်။
လက်ချင်းချိတ်ကာ တတွဲတွဲနေပြလိုက်ခြင်း
ဖြင့် ပျားပိတုံးတို့ အလျှိုအလျှို တပ်ခေါက်
ပြန်သွားကြသည်။ မခေါ်ရဘဲ လာကြပြီး
မနင်ရဘဲလျက် ပြန်သွားကြသူများက...

“လှတယ်ကွာ၊ လှတယ်၊ ရွှတယ်၊
ကြွတယ်။ ငယ်ပေမယ့် လည်တယ်ဟေ့”
ဟု ပြောကြသည်။ ဒေဝီကမူ “မစားရတဲ့
အမဲမို့လို့ သဲနဲ့ပက်တာပါရှင်” ဟု ချေပ
ရင်း ပို၍ပင် တွဲပြလိုက်သေးသည်။ သို့ရာ
တွင် ပညာစုံမှသာ လက်ထပ်ရန် သူတို့
သဘောတူထားသည်။

မေမေ ဒေါ်စန်းပွင့် သေဆုံးပြီး
နောက် မိတစ်ဦးဖြစ်နေရာသူ မိသက်တင်
အတွက် လန်းချောကို မျက်စိအောက်က
အပျောက်မင်္ဂလာပီလျက် သေဆုံးသူ၍
စိတ္တလွန်နေရာသူ အပ်ပြီးနောက် သူ့မှာ
ငွေမရှားနုထိုင်ခွင့်ကို ရခဲ့၏။

ဒေဝီက ရုပ်ပြည့်နုပယ် အမျိုး
တတိ ဖြစ်သည်။ ဦးစိုင်းဝတ္ထု ခေါ် ခေါ်နံ
စွာတို့၏ သမီးအငယ်ဖြစ်ပြီး သမီးဖြစ်
ကောသီမှာ အင်ဂျင်နီယာတက္ကသိုလ်ဦးနု

စေ့စပ်ထားချိန်တွင် အလုပ်အကိုင်မဲ့ မိဘ
မရှိသူ ငိုသမားတစ်ဦးနှင့် လိုက်ပြေးသွား
သဖြင့် စီမံထားသည့် မိဘနှစ်ပါးမှာ မျက်နှာ
မပြပဲကြတော့ဘဲ သမီးငယ်ကို ခေါ်ကာ ဤ
ဆိပ်ကမ်းသာမြို့တွင် လာရောက်တတ်မြှုပ်
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အနောက်နိုင်ငံတွင်
နေခဲ့ဖူးသော ဦးစိုင်းဝတ္ထုမှာ သမီးများကို
လည်း လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခွင့်ပေးထား
သဖြင့် မိသက်တင်နှင့် ဒေဝီတို့တွင် တံခါး
မရှိ စားမရှိပါ။

ရှောင်စုံလိပ်ပြာကလေးများကြား
တွင် ရေပန်းစားနေသူ မိသက်တင်မှာ ဒေဝီ
နှင့် တွေ့သောအခါတွင်မူ ခြေသုတ်ပုဆိုး
မြွေ့စွယ်ကျိုးတဝ ရောက်သွားရှာသည်။ ဒေဝီ
က စေလိုရာ စေပါစေ၊ အားလုံး ဖြစ်စေ
ရပါသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး ဒေဝီက ထက်ထပ်
နှင့် ကောင်းချီးကျွန် ချစ်သည့်အကြောင်း
ပြောရုံ အထက် ချက်ချင်း ထက်ထပ်မိ
ချစ်သူသာ အထိန်း အထောက်အပံ့
ရတတ်သည်။

ကြီးချင်းထားပါလျှင် ငြိမည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်ပါ၏။

မိသက်တင်နှင့်ဒေဝီတို့ လင်မယား မကျသေးသော်လည်း သမီးရည်းစားမျှမက တော့သည်ကို တစ်မြို့လုံးလိုလို သိကြသည်။ တာနောယကွဘီလူးကြီးက သမုသင်္ဂီကို ရွှေကြတ်ငယ်တွင် ထည့်ကာ အာခံတွင်း ငုံထားသကဲ့သို့ ဒေဝီကိုလည်း မိသက်တင် က ဖြစ်နိုင်လျှင် ငုံထားလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့ ရာတွင် ပညာရေးက ရှိနေသေးသည်မို့ ရန်ကုန်သို့ မိသက်တင် ပြန်ခဲ့ရသည်။ မကြာ မကြာ ဖုန်းဆက်ရင်းဖြင့်သာ သူတို့နှစ်ဦး အလွမ်းမြောက်ရသည်။

ရွှေလင်း၊ ငွေလင်း၊ ဖောက်ခွဲပြီး ဖြစ်သော လေနအေးကလေးများဖြင့် သာယာဖြောင့်ဖြူနေသော သူတို့၏ချစ်ခရီး လမ်းမပေါ်သို့မူ မည်းမှောင်နေသော အကု သိလ် မုန်တိုင်းကြီး မကြာခင် ဝင်ရောက် လာတော့မည်ကို ဦးစွာနှင့် သူတို့ မထင် မှတ်ခဲ့ကြပါ။

xxx

“ကွန်တော်က စိုးမိုးနိုင်ပါ။ ဆိပ် ထင်သောကို ရောက်ရောက်ချင်း ဒေဝီအမည် ကို ကြာလို့ တွေ့ချင်းပေမယ့် မဆုံခဲ့ဘူး။

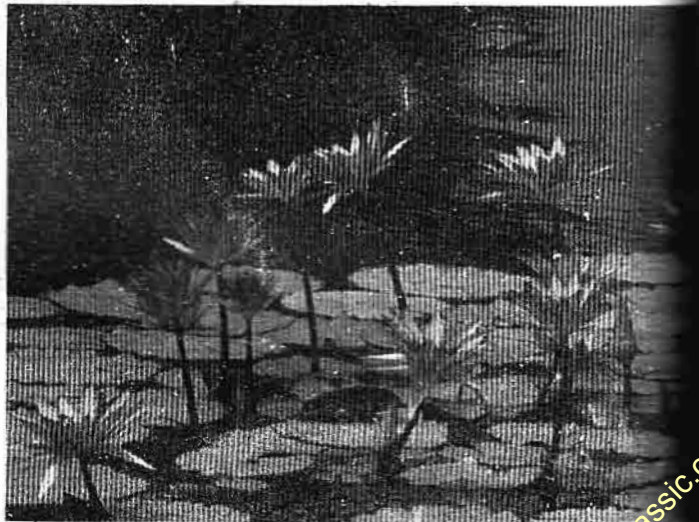
ခင်မင်ခွင့်ပြုပါဗျာ”

ပြောင်းရွှေ့လာသော စက်ရုံမှူး၏ သားက မိတ်ဆက်လာသဖြင့် သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သည့် အလိုတော်ပြည့်ဘုရား ပွဲဈေးတွင် စက်ဘီးတစ်စီးတည်း နှစ် ယောက်အတူတွေ့ရသကဲ့သို့ အင်ကြင်း မြှောင်ဘက်တွင်လည်း သူတို့ကို တွေ့ရ တတ်သည်။ စိုးမိုးနိုင်က ကျောင်းတက်ရန် မန္တလေးသို့ ပြန်သွားသော်လည်း ဒေဝီက မကြာ မကြာ ဖုန်းဆက်နေတတ်သည်။

ကမ္ဘာ့ရှင်ဆရာ ကိုသံပြာမှာ ဒေဝီ အိမ်လာပြီး စာသင်နေသူဖြစ်သည်။ သူက လည်း ဒေဝီကို ချစ်ရေးဆိုနေသည်။ ရှဉ့် လည်း လျှောက်သား၊ ပျားလည်း စွဲသာ

အောင် ဒေဝီ ပြုံးရုံပြုံးပြထားသည်။ တိဏ သော အဖြေရဖို့ ကိုသံပြာခမာလည် အနားက တကချီကချီ။

ဆိပ်ကမ်းသာကိုယ်ပိုင်ကားဆေး ဖြင့် ရောက်လာတတ်သူက ကိုလိုင်း ဆိုသူဖြစ်သည်။ ကိုလိုင်းမင်းက ငွေကို လို သုံးပြတတ်သူ။ လက်ချောင်းများ ြု လု မတတ် ရွှေလက်စွပ်ကြီးများ ထင်သ အသားက မည်။ ဖိုက်က ရွှေသော်လည်း ရွှေဆွဲကြီးကြီးမြင်စေရန် အကျိုးကြယ် သူများကို ဖြုတ်ထားလေ့ရှိသည်။ အသက် တော့ လေးဆယ်ကို စွန်းပေပြီ။ သား မယားနှင့်ဖြစ်၍ မျက်မှန်နက်ကို အကြီး တပ်လေ့ရှိပြီး စတိုင်ဘောင်းဘီတွင် ပိုဆ အိတ်ကို ထိုးကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို

လေ့ရှိသည့် စတိုင်တင်းတင်း ထိုကို
 နိုင်မင်းကမူ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ပွေ
 ခပ်ပိုက်ကို သယ်ပြီး “သမီးကို ဦး သတိ
 ရလိုပါကွယ်” ဟု ရမယ်ရှာသည်။ ကိုလှိုင်
 မင်းက နှစ်လုံးသုံးလုံးခိုင်းကြီးမိုထင်သည်
 ဒေဝီအား ပေးသည့်လက်ဆောင်များတွင်
 ဘွဲ့ပြားလော့ကတ်သီးကလေးပင် ပါလိုက်

သေးသည်။ ကိုလှိုင်မင်းက အကင်းပါသည်။
 စကားကို အငြိမခံတတ်။ အရိပ်ပြလျှင်
 အကောင်မြင်တတ်သူ ဒေဝီထံ ရွှေစွန်ညှို့
 ဝဲပြန်သော။
 ဤသည်တို့ကပင်လျှင် ကျရောက်
 လာမည့် မှန်တိုင်းကြီး၏ နိဒါန်းအစ ပဏာမ
 များပေတည်း။

“အဲဒီသုံးပယောက္ခလုံးက ဒေဝီ ကို
 ကျားပိန်တွယ်သလို တွယ်နေကြတာကွ။
 စိုးရိမ်နိုင်နဲ့လည်း အဆက်အသွယ်က မမြတ်
 သေးဘူး။ ဟိုကျူရှင်ဆရာကတော့ သမာဓိ
 ပိုးဆိုတော့ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူး ထင်ရတာ
 ပဲ။ အန္တရာယ်ရှိတာက ကိုလှိုင်မင်းဆိုတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ။ အဲဒီလူကြီးကားပေါ့မှာ ဒေဝီ
 ကို ငါ ခဏခဏတွေ့နေရတယ် သူငယ်
 ချင်း။ မင်း ပြန်လာခဲ့ကွာ။ မင်း မပြန်နိုင်
 သေးကြောင်း ငါ ကြိုပြီး ပြောထားနဲ့မယ်”

ရဲမင်းသူထံမှ ဖုန်းရလျှင်ရချင်း
 မိုးသက်တင် ပြန်ခဲ့သည်။ ဦးစွာ ဒေဝီ နေ
 ထိုင်ရာ မေခလမ်းထဲ သူ ဝင်လာခဲ့ရာ ကား
 လေးတစ်စီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည်။
 ကားမောင်းလာသူက အသားမည်းမည်း၊
 မျက်မှန်နက်နက်ဖြူဖြူ ကာနပ်ပိတ်က ချပ်
 သူ ပြောတာလည်း ကာနပ်ပိတ် ဤလို
 ဆိုသွင် မထီကုန် ခြုံတပ်မတွေတော့
 သူ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဆွဲခန့်တုတ်
 နီရဲနေသော မျက်လုံးများကလည်း ဦးစား
 သည့်အသွင်၊ မိမိ၏အမည်ကို ကြားရုံဖြင့်
 ပင် ပျာပျာသလဲ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်
 မိ ဖြစ်လေ့ရှိသူ ဒေဝီမှာ...

“ဒက်ဒီတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို

သွားကြတယ် ကိုကို။ ဒေဝီ ပျင်းလို့ စာဖတ်
နေတာ”

မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ဝတ်
ကျောတန်းကျောရှင်းပြသည်။ “လွမ်းလှပြီ
ကိုကိုရယ်။ အမြန်ပြန်ခဲ့ပါတော့” ဟု ချဲ့ခဲ့
နဲ့သူသည် ယခုအခါ ထိုင်ရာမထ။ အေးတိ
အေးစက်။ ဘာကြောင့်များ သူ့ကို အရေး
တယူ မလုပ်ပါသနည်း။ ရဲမင်းသူ ပြောတာ
တွေ မမှန်ပါစေနဲ့ဟု တွေးရင်း အကဲခတ်
လိုက်သည်။ ဒေဝီ၏ မွေးနေ့တွင် သူ
အမှတ်တရ ဆွဲပေးထားသော ပလက်စီနန်
ကြိုးကလေးတွင် ပတ္တမြားလောကတ်သီး
လေးက အခန့်သား ချိတ်တွယ်နေရာယူ
ထားသည်။ ပြောင်လဲထူးခြားနေသည်မှာ
မှန်သော်ငြားလည်း ဤအချက်ကလေးမျှ
လောက်ဖြင့် မိမိတို့၏ရွှေလျှောက်ရည်
ဘဝခရီးလမ်းကို အထစ်အငဲ့မဖြစ်စေ လို
ပါ။ မိမိက အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် ဖြစ်
သည်။ သဘောထားပြည့်ဝရမည်။ ထပ်မံ
ဝမ်းဦးမည်ဆိုသောအသိဖြင့် ခဏမျှသာ
နေခဲ့ပြီး သူ အိပ်ပြန်ခဲ့သည်။ အဖြေမတိ
ထူးသေးသော ပဟေဠိက မိုးသက်တင်ကို
အိပ်မောနေခဲ့ပါ။

အတိအကျစုံစမ်းဦးမည်ဖြစ်၍ ဒေဝီ
ထံ မိုးသက်တင် မရောက်ပါ။ ယခင်က
နံနက်လင်းလျှင်ပင် ဒေဝီထံ အခစား
ရောက်နေကျ မိုးသက်တင်မှာ ဒီနေ့ ကိုး
နာရီထိုးပြီးသည်အထိ ရောက်မလာသော
အခါ ဒေဝီ ပေါက်ချလာသည်။ ဒေဝီ ရောက်
သည်အချိန်တွင် ဦးကျော်ခေါင်က ရွှေဆိုင်၊
အိမ်အလုပ်သမားများက တိုက်နောက်ဖေး
ဘက်တွင် ဖြစ်၍ သူတို့သာရှိသည်။ ဒေဝီ
၏ ဆွဲကြိုးတွင် လောကတ်သီးလေးက
သည်နေတော့ မပါလာ။

“ကိုကို ဒေဝီတို့ လက်ထပ်ကြရ
အောင်ကွယ်”

မထိုင်ခင်ပြောလိုက်သောစကား
ကြောင့် မိုးသက်တင် အံ့အားသင့်မိသည်။
ကျောင်းတက်နေကြဆဲတွင် အိမ်ထောင်ပြု
ဖို့ မစဉ်းစားရန် ဒေဝီကပင် စတင်ပြောထား
သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို ဒေဝီတို့ လက်ထပ်ကြမယ်
ကွာနော်”

မိုးသက်တင် နှုတ်ဆိတ်နေသဖြင့်
လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ မော့ကြည့်ရင်း မျှော်
လင့်စကားကို ထပ်ဆိုသည်။ အတန်ကြာ
သည်အထိ မိုးသက်တင် စဉ်းစားသည်။
နောက်တော့မှ “မဖြစ်သေးပါဘူး ဒေဝီ” ဟု
တွေးတွေးဆဆပြောလာသည်အတွက် “ရင်
ဆိုသော အာမေဇိုတ်သံပင် ထွက်သွား
သည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်...”

“ကိုကိုရေ အကောက်တောင်နီ
ဝါဆိုပန်းခူးသွားချင်တယ်ကွယ်” ဆိုလိုက်
သည်နှင့် မိုးကာလ အသွားအလာခက်သွယ်
ကြားက ဖြစ်အောင် ပို့ပေးသည်။ အခြား
အခြားသောကိစ္စများတွင်လည်း ထိုနည်း
နည်းပါ။ ဒေဝီအလိုကို လိုက်၍ အကြိမ်
ဆောင်ခဲ့သည်ချည်း။ ယခုမှ မဖြစ်သေး
ဘူးတဲ့လေ။

“မဖြစ်နိုင်သေးလို့ မရတော့”

ကိုကိုရဲ့။ ဒေဝီမှာ ဟို ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

သည့်တစ်ခါ ဟင်လိုက်ရသူက နီးသက်တင်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို။ ဒေဝီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ” ဒေဝီ ထပ်၍ အတည်ပြုသည်။

သက်ပြင်းမောကို ဟင်းခနဲ မိုးသက်တင် ချစ်သည်။ သူ ရန်ကုန်ပြန်ခါနီးတွင် ဒေဝီနှင့်အတူ အင်ကြင်းမြောင်းဘက်သွားဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က “ဒေဝီမှာ ဥတုပန်းဖွင့်နေတယ် ကိုကို” ဟု တိုးတိုးလေး ချစ်စမ်းပြောခဲ့သည်ကို သူ အမှတ်ထင်ထင် နှိုးဆပ်ပင်။ ဒေဝီက အမှတ်မရတာလား ဆိုမဟုတ် အမှတ်ရပါလျက်နှင့်...

“ဒွေးနှစ်ဖော်သံဝဲညှိစဉ်က မပြေးသော် ကန်ရာရှိပါရဲ့၊ တန်ပါအိမ် မဘို့မယ်” ဟု ဒေဝီဆိုလိုက်ချင်သည်။ မဆိုလိုက်မီ သူတို့နှစ်ဦး၏ဘဝကို စွယ်တော်ရွက်နှင့်သူ ပမာပြထားသည်။ စွယ်တော်ရွက်ဆိုသည်က နှစ်လွှာပေါင်းမှသာ တစ်ရွက်မည်၏။ တစ်လွှာမရှိလျှင် တစ်ရွက်မခေါ်နိုင်။ သို့ဖြစ်၍လည်း “ကျောင်းတက်ကြတုန်းက လေးရဲ့”ဟု ဒေဝီ၏မိတ်ကို ထပ်ကာ အကဲခတ်မိသေးသည်။

“ဒေဝီ လက်ထပ်ချင်တဲ့နေ့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကိုကို ကတိပေးထားပြီးသားလေ”

ဒေဝီက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် လေသံကိုပြောင်းလိုက်ကာ...

“လက်ထပ်ချင်တာထက် လက်ထပ်မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ ကိုကိုရာ။ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာသွင်သင်နိုင်သေးရင်လည်း လက်မှတ်ထိုးထားရင် ဖြစ်ပါတယ်။ လက်မှတ်ထိုးထားရင် ဒေဝီ ကျေနပ်မှာပါ။ မှော်...ကိုကို။ လာပါ ကိုကိုရယ်။ လက်မှတ်ထိုးသွားကြပါစို့”

လက်ကို အတင်းဆွဲလျက် သွားရန်ပြင်သည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်မှာ သေချာပြီ။ စုံစမ်းရန်ပင် မလိုတော့။ ပြတ်သားမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဒေဝီကို လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒေဝီ။ လက်မှတ်လည်း ထိုးပေးနိုင်ဘူး။ ဒါ့ပြည့်ဖုံးကား ချလိုက်ပါတော့”

နောက်ခိုင်းပြီး သူ ပြောသော စကားက မကြောလှသည်။ အကုသိုလ်မှန်တိုင်းကြီးက ပြင်းထန်ပေပြီ။

xxx

ပြည့်ဖုံးကားချလိုက်ပါဆိုသော စကားက ဒေဝီ၏ မိန်းမမာန်ကို တပ်လှန့်သံ ဖြစ်သည်။ တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသကြောင့် အိမ်မပြန်သေးဘဲ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ ဒေါ်သိန်းနွဲ့နီ(ယော)ထံ ဝင်လိုက်သည်။ “လက်ထပ်ယူပါမည်” ဟု ကတိပေးပြီး ကာမရယူပြီးနောက် လက်ထပ်ယူရန် ငြင်းဆန်သော ယောက်ျားကို မိန်းမက ကာမလိပ်လည်ယူမှုဖြင့် တရားစွဲနိုင်ကြောင်း ဒေါ်သိန်းနွဲ့နီ(ယော)က အကြံပေးချက်အတိုင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ဖြင့် မိုးသက်တင်အား ဒေဝီ တရားစွဲလိုက်သည်။ ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည့် ထိုနေ့မှာပင် ဒေဝီကို စစ်ဆေးသည်။ ထိုအခါ ဒေဝီ၏အသက်က တစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ဆယ်လလာ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်း နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်များတွင်လည်း အတူတူပင်။

အသက် တစ်ဆယ့်လေးနှစ် မပြည့်သေးသူ မိန်းမအား ကာမလိပ်ယူကလျှင် မှန်သူပြောတ်လေရာ အမှုက မှန်သူဖြစ်နေသဖြင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ ဖြင့် ပြောင်းလဲစစ်ဆေးရသည်။ အာမခံမရဘဲ ကန်လန်ကန်လန်ဖြင့် မိုးသက်တင် အချုပ်ထဲရောက်သွား

သည်။ ဗိုက်ကလေး ယောင်ပွပျံ့ဖြင့် ဒေဝီ အစစ်ခံသည်။

“ပြည်ပန်ညို ချိုပါလျက် ဆားက ဖျက်သည်” ဆိုသောစကား ရှိခဲ့ပါ၏။ နှစ် ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူနေပါလျက် ကြားက ဖျက် ၍ ဖျက်ခဲ့ရသော သူတို့ဇာတ်လမ်းတွင် မိုးသက်တင်က ထောင်ကျပြီး ဒေဝီက ကလေးမွေးခဲ့သည်။ ထောင်တွင်ရှိနေခိုက် ရဲမင်းသူ မှန်မန်လာတွေ၍ တစ်ရှက်မှ နှစ် ရှက်ဖြစ်သွားသော ဦးစိုင်းဝဏ္ဏ သက်န်း ဝတ်သွားကြောင်း တိုင်ပင်မှုမရှိခဲ့သော ဒေဝီ ကို ဦးကျော်ခေါင်က လှည့်မကြည့်ကြောင်း မိုးသက်တင် ကြားသည်။

အကုသိုလ်မှန်တိုင်ကြားက ပြင်း ထန်မြဲ ပြင်းထန်လျက်ပင်။

xxx

တကယ့်အဖြစ်အပျက် ဗီတ်ကူး ယဉ်ထက် ဆန်ကြယ်ပါသည်။ ဘဝမှန်တိုင်း သောက လှိုင်းကြားက ဒေဝီတို့အိသောရ လေးသို့ တစ်ညတွင် ကလေး နီတာရဲအား ပွေ့ချိုလျက် ကေသီ ရောက်လာပြန်သည်။ ဦးသမား၏ နှိပ်စက်မှုများအား မခံနိုင်တော့ သည့်အဆုံးတွင် တောများရှိရာ ဒေသကို မရ

မက မေးကာ ထွက်ပြေးလာသော ကေသီ က အားကိုးမရှိတော့ကြောင်း ဂိုယို-အသနား ခံ၍ တောင်းဆိုပလုံးဆိုး မဟုတ်သည် အတွက် အောင့်သက်သက်ဖြင့် ဒေါ်နန်း စန္ဒာ လက်ခံလိုက်ရသည်ကို ပတ်ဝန်းကျင် ကပင် မသိလိုက်ပါ။

ဒေဝီက တစ်သားမွေးပြီး တစ်သွေး လုလာပြန်သည်။ ပျားပိတုံးတွေက ဝိုင်းအုံ လာကြပြန်သည်။ ဟိုက ဒေဝီ သည်က ဒေဝီ ဝီကြသည်။ မိုးသက်တင်၏ သတင်း ဆိုးကြောင့်လား မသိပါ။ စိုးမိုးနိုင်နှင့် ကိုသံ ပြာတို့ ဒေဝီအိမ်ဘက် မလှည့်ကြတော့။ ငယ်ရွယ်ဆူပြီးသော အသွေးအသားကိုသာ

တစ်မက်ဝါးမျှတတ်သည့် စတိုင်တင်းတင်း ကိုလှိုင်းမင်းကလည်း အစာသည်ထင့် ဌာ ပြန်သွားသည်မှာ သတင်းပင် မကြားရတော့ ပုရိသများကို ဒေဝီအကြီးအကျယ် စိတ်နာ ချေပြီ။ သို့ကြောင့်လည်း “ကျွန်မက ပန်တော်ကျ ဒေဝီပါရင်” ဟု ခနဲသလို သလို ပြောတတ်သည်။

တစ်ညနေ။

“ကလေးက ခြေတံလက်တံ ရှည် ရှည်နဲ့ မိုးသက်တင်မှ မိုးသက်တင်ပဲ” “ရုပ်ကလည်း ချွတ်မွတ်သလား ထင်ရတယ်” ထိုသတင်းက ဦးကျော်ခေါင်အား သို့ ဇိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ ဒေဝီ၏ ကိုယ်ဝန်မှာ သူနှင့် မပတ်သက်ကြောင်း မိုးသက်တင် ပြောခဲ့သည်။ သို့ကြောင့်လည်း “လူတူ မရူး၊ နာမည်တူ မရူးပါပဲ” ဟု တွေးပြီး ဦးကျော်ခေါင် အေးအေးနူးနူး သည်။

“ကလေးက မအိပ်ဘူး၊ တအား ဝိုတာပဲ။ ဒေဝီက မအေဆိုတော့လည်း မနေနိုင်ဘူးပေါ့ဟာ။ အဲဒါ ဗေဒင်မေးကြ သတဲ့။ ဖအေမိုးသက်တင်ဘက်က အကြီး အကဲ ဝင်စားတာ။ သိုက်က လာတာဆို ထိုသတင်းက ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုသတင်းက

ထပ်ခါ ထပ်ခါ ထိုသတင်းက ဝင်လာနေသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင် မသိမသာ နားစွင့်စပြုလာသည်။ “မိသက်တင်ဘက်က အကြီးအကဲ” “သိုက်က” ဆိုသော သတင်းများက “မစန်းပွင့်များလား” ဆိုသော အတွေးကို တွေးစေသည်။ “အဂါသမီး ဝင်စားတာ၊ ဟိုဘဝက ပစ္စည်းတွေ ပေးလိုက်မှ အငိုရပ်မှာ။ မပေးလိုက်တော့ အသက်ပါ ဆုံးရှုံးမယ်” ထိုသတင်းက ထိုင်နေသူ ဦးကျော်ခေါင်ကို ဝန်းခနဲ ရပ်လိုက်စေသည်အထိ လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ ယင်သို့ လှုပ်ရှားသွားစေသည့်အကြောင်းကား...

မစန်းပွင့်၏မိဘများပိုင် “အထင်ကရ” ရွှေဆိုင်ကြီးတွင် ယန်းထိမ်လုပ်နေသော အညာသားလေး မောင်ကျော်ခေါင်အား မစန်းပွင့်က အသနားခိုခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သံယောဇဉ်နွယ်မိသောအခါ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါမိခဲ့သည်။ မိဘများ၏ အမွေပြတ် နွန့်လွှတ်ခြင်းခံရသည့် မစန်းပွင့်ခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွင် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ သေခဲ့ရသည်ကို မောင်ကျော်ခေါင် နှမမျာလုပ်ပါစို့။ မစန်းပွင့်ကို နှမမျာတသရငင်း ရာသီအာလီလီ ပြောင်းခဲ့သည်။ မောင်ကျော်ခေါင်က ဦးကျော်ခေါင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဦးကျော်ခေါင်က မစန်းပွင့်စိတ္တဇဖြစ်နေချိန်ဝယ် “အဂါသမီးဝင်စားတာ” တဲ့။ မစန်းပွင့်ကလည်း အဂါသမီး၊ အဂါသမီး၊ မစန်းပွင့် မကျန်းမာစဉ်က မောင်ကျော်ခေါင် ဗေဒင်မေးခဲ့ဖူးသည်။ “သိုက်ကလာတာ၊ မကြာခင် ပြန်သွားရမယ်၊ မပြန်ခင် ရွှေငွေအများကြီး ပေးခဲ့မယ်။ အလှူအတန်းလုပ်ပါ” ဟု ဦးသော်တာ ဟောလိုက်သည်။ အိပ်ရာထဲလဲနေသည့် မစန်းပွင့်က ပြောသည့်အတိုင်း ကံစမ်းကြည့်လိုက်ရာ အောင်ဘာလေ အထူးဆုကြီးပေါက်ခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပင် မစန်းပွင့် ဆုံးရှာသည်။ ဗေဒင်က ကွက်တိဖြစ်နေသဖြင့် မစန်းပွင့်အား ရည်စူး၍ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အလှူလုပ် ရေစက်ချ အမျှပေးဝေခဲ့သည်မှာ ၁၅ ကြိမ်တိုင်ခဲ့ပြီ။

ယခု ကြားရသည့်သတင်းကို ဟောသည့် ဗေဒင်ဆရာကလည်း ဦးသော်တာဆိုတော့ မစန်းပွင့်ကိုယ်ပွားကလေးအတွက် ဦးကျော်ခေါင် မနေနိုင်တော့ပါ။ ကလေးကို ချက်ချင်းလာကြရန် ဦးကျော်ခေါင် မှာလိုက်သည်။

ကလေးနှင့် ခေါ်ဆောင်လာသည့် ဝင်လာစဉ်က ခေါ်ချီထားသော ကလေးက ထွန်ထွန်လှူလိုနေသော်လည်း ဦးကျော်ခေါင်

က ရွှေခနဲထကာ ကယျာကသီ လက်ပြောင်းချီလိုက်သောအခါ ကလေးက တိတ်သွားသည်။ “ဟုတ်တယ် မစန်းပွင့်မို့လို့ တိတ်တာ” ပြောရင်း ဝမ်းသာပီတိဖြင့် ပြောသည်။ အတိတ်ကာလများကို သတိရစွာ မျက်ရည်ကျသည်။ ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ချီထားရင်း အငမ်းမရ အခါခါနမ်းသည်။ “မစန်းပွင့်လေး မစန်းပွင့်လေး” ဟု တတွတ်တွတ်ပြောသည်။ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ နမ်းလိုက်၊ ပြောလိုက်ဖြင့် “ကလေးအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ လာပြောပါကွယ်။ ဂရုစိုက်ပါ။ ဖေဖေဆီ မကြာ မကြာ ကလေးကို ‘လာပို့ပါကွယ်’ ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် မှာရှာသည်။ ပြန်ခါနီးတွင် “မစန်းပွင့်ပစ္စည်းကလေးအတွက်” ဟု ဆိုကာ ယွန်းဘူးငယ်တစ်ဘူး ပေးလိုက်သည်။

အကုသိုလ်မှန်တိုင်းကြီးကမူ ပြင်းထန်ဆဲ ပြင်းထန်လျက်သာပါ။

xxx

မူတစ်ခေါက် ဆောက်ပြန်ပြီး
မိသက်တင်ဘက်က အကြီးအကဲ
သိုက်က
သည့်နေ့တွင်ပင် သင်္ကြန်တစ်ကောင်

တဖွဲ့ဖွဲ့ ရွာလိုက်သေးသည်။

“မိုးကလေး တဖွဲ့ဖွဲ့ရွာတော့ *** ပျိုမေကို သတိရတယ် *** ချောင်းလေး မကြာမကြာဆိုးတော့ ကလျာကို သတိရ ကွယ်”

“ချောင်းဆိုးရင် ကလျာကို သတိရ လိုက်ပါ။ ကလျာလျက်ဆားပါ။ စားကြည့် ပါ။ အားရှိမှာ ရောင်းကြည့်မှ အကြောင်း သိမယ်။ ရောင်းကြည့်ပါ အမြတ်ရှိမှာပါ။ စားကြည့်ပါ ကလျာလျက်ဆားပါ”

ထီးကလေးမိုးရင်း လှည့်ကာ လှည့်ကာ ကနေသော ရောင်သူက အပြော အဆို၊ အက အားလုံးကောင်းလှသဖြင့် အိမ်ဆိုင်ကလေးတွင် ရောင်းချန် ခေါ်နန်း ဓမ္မာ ဝယ်လိုက်သည်။ သဘောကောင်းလှ သည့် ရောင်သူက ခေါ်နန်းဓမ္မာရောင်သာ အောင် ပေးသဖြင့် မကြာခဏပင် မှာယူ နေရသည်။ အနီးကပ်ပေါင်းကြည့်မှသာ သိ နိုင်သည်မှာ ကလျာက မိန်းမလျာပင်တည်း။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလိုပါ ဟု သနား မိကြသော ကေသီ ဒေဝီနှင့်ပါ ကလျာ ခင် သွားသည်။ ကလျာက ဖင်ပေါ်လှသည်။ ကေသီတို့အိမ်တွင် ကလေးထိန်း အဝတ် လျှော့ ထင်ချက် သနပ်ခါးလျှော့ အားလုံး

လုပ်ပေးသည်။ နေပူပိုးရွာ မရောင်သာဘဲ တစ်နေ့ကုန် လှည့်လည်ရောင်းချနေရသော ကလျာအား အချိန်လင့်ပါက ဒေဝီတို့က ထမင်းကျွေးသည့်ပြင် ညအိပ်ညနေ တည်းခို ခွင့်ပြုသည်။ ကလျာကလည်း သိတတ် သည်။ မိန်းမသားများသာရှိသော ကေသီတို့ အိမ်တွင် အားကောင်းမောင်းသန်သူ အဖြစ် သာမကသေး။ ပုရိသမုန်းတီးသူအဖြစ်ပါ အဖွဲ့ကျသွားသည်။ ကလျာက သူ့လက် သူ့ ခြေဖြစ်အောင် အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေးလေ့ ရှိရာ ကေသီတို့ အိမ်သားများက ယုံကြည် မှုရှိပြီး အိမ်တွင်းရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး

ပါမကျန် တိုင်ငံရသူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမလျာက မိန်းမလျာ ပင် ဖြစ်သည်။ မိန်းမလျာတို့၏သဘော သဘာဝအတိုင်း ကလျာက ငြိမ်ငြိမ်မနေ ရထားသည့် သတင်းစကားများကို ပြောခဲ့ မေးခဲ့၊ စပ်စုခဲ့သည်။ တို့မီး ရှိမီး လုပ်ပြီး အိတ်သွန်ဟာမှောက် စကားများကို ဟိုတို့ သည်ယူ လုပ်ဖန်များလာသောအခါ အိမ်ထဲ အံ့ပွင့် မခံနိုင်ကြသော ညီအစ်မမှာ နယ် သတ်ကြတော့သည်။

အရင်းကို စစ်ပါလျှင် အမြစ်မှ ခြေတွင် ဖြစ်သည်။ ကေသီနှင့်ဒေဝီတို့ တစ် ဦးကိုတစ်ဦး အတင်းပြောခြင်း၊ အပုပ်ချခြင်း တို့မှာ အကျိုးလိုသလိုလိုနှင့် ညောရ လောင်းကာ စကားတောင်စား လုပ်ခဲ့သည်။ ကလျာကြောင့်ဟု သိသွားကြပြီး မျက်မှ မရတော့ဘဲ ကိုယ့်အထုပ်ကလေး ကလျာ ကရာ ဆွဲကာ တကွီးတည်း ကလျာ ထဲ ရတော့သည်။

အကုသိုလ်မုန်တိုင်းကြီး အမြစ် ထန်ဆုံးအချိန် ရောက်ပေပြီ။

ဂမုန်းပန်း၊ အင်ကြင်းပန်း၊ သ...

နဲ့တို့ ပွင့်သော လနတ်တော်၏ နံနက်
 နံနက် နင်းများဖြင့် အေးမြလှသည်။
 ဒေါ်နန်းစန္ဒာတို့က ဆေးခန်းသွား
 ကြ၍ ခေတ်တစ်ဦးတည်း ရုပ်မြင်သံကြား
 ငြိမ်နေသည်။
 “ဝင်ခွင့်ပြုပါ”
 အသံကြောင့် စောင်းငါးကြည့်လိုက်
 ခဲ့ရုံအုပ်တစ်ဦး။ အမျိုးသမီး ဒုရဲအုပ်တစ်
 ဦး ရုပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမြင့်မောင်၊ ရာအိမ်
 ဦးဗလ၊ နောက်ဆုံးက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊
 ဆံဆိတ်မွေး ဗရပျစ်၊ မျက်မှန်စိမ်းနှင့်
 ဘေးဖန်တစ်ဦးတို့ အခန်းဝတွင် ရပ်နေ
 သည်။
 “ဝင်ကြပါရင်...ထိုင်ကြပါရင်”
 ဒက်ဒီ၏ညွှန်ပြချက်များ ဖြစ်လိမ့်
 တရိတသေ ထ၍ပြောလိုက်သည်။
 “ကိုယ်က ဆိပ်ကမ်းသားရဲခန်းမှ
 ဆိပ်မင်းတွေပါ”
 ထိုင်လိုက်ကြရင်း မိတ်ဆက်သဖြင့်
 နောက် ပြောလျက် ခေါင်းညှိတ်အသံအမှတ်
 နှုတ်ကသည်။
 “စန်းပွင့်သူရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျော်
 ဆီက ရွှေ ၁၅ ကျပ်သားကို ဒေဝီက
 သွားသွားပါတယ်လို့ အမှုဖွင့်ထားပါ

တယ်။ ရွှေတွေ အပ်ပါ ဒေဝီ”
 ဒေဝီ၏အထင်က အမြင်နှင့် ပါစင်
 အောင် လွဲချေပြီ။
 “အလိုတော်... ကြံကြီးစည်ရာ။
 ကျွန်မနဲ့ ဦးကျော်ခေါင်တို့ ရွှေကိစ္စ ဘာ
 စကားမှ မပြောခဲ့ကြပါလားရှင်။ ရွှေလည်း
 လိမ်မယူခဲ့ပါဘူး။ လူတို့ အမည်တူများ ဖြစ်
 နေမလားရှင်။ ဘုရား...ဘုရား”
 ရင်ကိုဖိကာ ဒေဝီက ခေါင်းခါခါ
 လက်ခါခါ ချက်ချင်းငြင်းသည်။
 “လူများ အမည်တူများ မဟုတ်ဘူး
 ဒေဝီ။ ဦးစိုင်းဝဏ္ဏရဲ့သမီး ဒေဝီပါ။ ဒေဝီ
 ဖေဖေ ××× ဌာနအကြီးအကဲ တာဝန်ယူ
 နေရစဉ်က ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေး ကော်မတစ်ခု
 မှာ ကိုယ်နဲ့သိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဆရာစိုင်း ဆေး
 ပင်စင် ယူလိုက်တာ သိပေမယ့် ဒီမြို့ကို
 ရောက်နေတာ မသိလိုက်ဘူး။ ဒေဝီအမှုဖြစ်
 တော့မှ ဒေဝီဖေဖေဟာ ကိုယ် လေးစားရ
 တဲ့ ဆရာဆိုတာ သိတာပါ။ ဆရာသမီး
 အတွက် ဥပဒေဘောင်အတွင်းက ကူညီ
 ချင်ပါတယ်။ ကူညီမှာပါ။ ဦးကျော်ခေါင်က
 ရွှေကို နှမြောလို့မဟုတ်ဘဲ ရှက်လို့ အမှု
 ဖွင့်တာပါ တဲ့။ ဒေဝီက ဝန်ခံပြီး ရွှေကို
 အပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မိုးသက်တင်နဲ့ ပြော

ထားတဲ့ ရွှေကို မိုးသက်တင်မရှိခင် ယူ
 လိုက်တဲ့ကိစ္စပါလို့ မှားယွင်းမှုဖြစ်အောင် နား
 ချပေးဖို့ ကိုယ် တာဝန်ယူပါတယ်။ ဒေဝီက
 မငြင်းဘဲ ဝန်ခံလိုက်ပါ”
 “ခက် ခက်ရချည်ရဲ့ စခန်းမှူးကြီး
 ရယ်။ ကျွန်မ ငြင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။
 အပ်ဖို့ ရွှေလည်း မရှိဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မ
 အကြောင်း ကျွန်မလည်း သွားဖို့ရှိသေးတယ်
 ရှင်”
 အသူရာနှင့်သိကြားမင်း စစ်ခင်း
 ချေပြီ။
 ဒေဝီက ရပ်လိုက်သဖြင့် ထိုင်
 စဉ်ကပင် ဒေဝီဘေးတွင် ကပ်လျက်နေရာ
 ယူထားသော ဒုရဲအုပ် ဒေါ်စန်းဌေးက ဒေဝီ
 ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...
 “ထိုင်ပါ ဒေဝီ။ စခန်းမှူးစကားကို
 နားထောင်ပါ” ဟု ပြောသည်။
 ဒေဝီ စိတ်တိုပြီး ထိုင်လျက်ကပင်
 ခါးကို ထောက်လျက်...
 “ဆရာ... ဆရာမဟုတ်ဘဲ အရပ်
 တို့ရယ်။ စခန်းမှူးက အတင်ပေါ်ခိုင်းနေ
 တာရှင်။ ဒါကို ကျွန်မက နားထောင်လိုက်
 ရမှာလား။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ ဝန်ခံနိုင်
 ဘူးရှင်။ ဘယ်ရွှေကို ကျွန်မ အပ်မလဲ။ ဘာ

အထောက်အထားမှ မရှိဘဲ ဘာလှိုင်းကြီး
စွပ်စွဲနေတာ။ ကျွန်မ သိက္ခာကျတယ်။
တိုင်မယ်။ ဥပဒေနဲ့ညီရင် ကြိုက်သလို လုပ်
လို့ရတယ်။ ခုတော့ရှင်း ဒီမှာ ကျွန်မ တိုင်
လို့ အလှည့်ကျရင်သာ မနွဲ့ကြစတမ်းနော်။
ဟင်း...ဟင်း”

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်
လုံး။ မာကြောသော စကားလုံးတို့ဖြင့် တုံ့
ပြန်လိုက်သော အရာရှိကြီးသမီး၏လေသံ
ကြောင့် သက်သေလူကြီးနှစ်ဦးမှာ ထိုင်ရ
မလို ထရမလို ဖြစ်ကာ အကြည့်များက
စခန်းမှူးထံ ရောက်သွားသည်။ ဤသည်ကို
သတိထားမိလိုက်သော စခန်းမှူး ခပ်ယဲ့ယဲ့
ပြန်လိုက်သည်။ နောက် မီးကရက်ကို အေး
ဆေးစွာ သောက်ရင်း တွေးနေသည်။
အတော်ကြီးကြာတော့မှ...

“ကဲပါလေ...ထားလိုက်ပါတော့။
ကိုယ် ဒေဝီကို အလေးအနက်တောင်းပန်
ပါတယ်။ ဦးကျော်ခေါင်ကို ကိုယ် ပြော
လိုက်ပါမယ်”

စခန်းမှူး တာထီမင်းဆွေက ပြန်
ရန်ပြင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဪ...ဒါထက် အဆင်သင့်
တုန်း စောကလေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်ချင်

တယ်။ ကောင်းမကောင်းသိချင်လို့ ဒေဝီ
တီဗွီမှာ စမ်းလိုက်ချင်တယ်။ ဒေဝီ ခွင့်
ပေးမလား”

တာထီမင်းဆွေက အေးဆေးစွာ
ခွင့်တောင်းနေသဖြင့် ဒေဝီကလည်း အေး
ဆေးစွာပင် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ခွင့်ပြုချက်ရ
သောအခါ နောက်ဘက်တွင် ခေါင်းငုံ့ထိုင်
နေသော ဆံပင်ရှည်က ကုတ်ကုတ်ကလေး
ထလာပြီး တီဗွီရှေ့အသာအယာထိုင်လိုက်
သည်။ ဂျက်ကက်အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ လက်
ဝါးခန့် စက်သေးသေးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်
ပြီး ဒေဝီစက်တွင် တွဲလိုက်သည်။ မကြာလှ

ပါ။ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ရုပ်/သံ
ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်လာသည်။

- ဦးစွာပေါ်လာသည်က နို့တိုက်နေသော
သားသည်(သယ်)မိခင်တစ်ဦး၏ နံ
သွင်း

- နောက် မြင်/ကြားရသည်မှာ အရက်
သမားနှင့် လိုက်ပြေးသည်ကစ၍ မြို့
ရောက်သည်အထိ ကေသီ၏တစ်
လမ်းကို ဒေဝီက ကလျာအား ခေါ်
ပြနေသည့် ရုပ်/ သံ။

မိမိတို့၏ရုပ်သွင်း အသံများကို မြို့
ကြားနေရသဖြင့် အံ့ဩသွားမိသော်လည်း
ကေသီအကြောင်း ဖြစ်နေ၍ မပြော
ဘဲ ဒေဝီ အသာကြည့်နေမိသည်။

- ဒေဝီမှာ ကိုလှိုင်မင်းကားနဲ့ ယီဇာ
သော တစ်ညတွင် သန်းခေါင်တော
အဝတ်အစား ကပိုက်ရုံ၊ ဒယ်ဒယ်
ဖြင့် အရက်မူးနေသည်ကို မိခင်
ဖခင်မသိအောင် တွဲခေါ်ရကြောင်း
မိခင်က ဖခင်မသိအောင် အုပ်ကွပ်
လိုက်ကြောင်း။

ဒေဝီက ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်
“ဒီမှာ...ဒီမှာ” ဟုပြောသည်တွင် နေထိုင်
ဒေါ်စန်းဌေးက ဒေဝီ လက်ကိုကိုင်ပြီး

ပြန်သည်။ တစ်ဆက်တည်း နှုတ်ခမ်း
လက်ညှိုးဖြင့် ပိတ်ကာ မပြောရန် အမူ
အရာပြသည်။

“ဒေဝီကို ပြတ်အထောက်အထား
ဆွေပါ ဒေဝီ။ တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်
နေတာ သဘောပေါက်ပါ” ဟု စခန်းမှူးက
ဆင်းတင်းပြောလိုက်သဖြင့် နားလည်စွာ
ဆီ ငြိမ်သွားသော်လည်း စခန်းမှူးက ဗျူ
ဆာ ပြောင်းလိုက်သည်ကို သိလိုက်သော
ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြင့် အံ့ကြိတ်မိသည်။
ဒီလိုကို သုံးခွင့်ပေးမိသည်မှာပင် မိမိ၏
အားဖြစ်ကြောင်း ဒေဝီ ခန့်မှန်းမိ၊ နောင်တ
မိသည်။

ဒေဝီတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားသည်ကို
သိသဖြင့် ကိုလိုင်မင်းက ရှောင်သွား
ကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်မရသဖြင့်
ကြံရာမရဖြစ်နေချိန် မိုးသက်တင် ပြန်
လာကြောင်း၊ ဒေဝီက လက်ထပ်ရန်
တောင်းဆိုသည်ကို အခြေအနေ ရိပ်
စားမိသည့် မိုးသက်ကင်က လက်မခံ
သောကြောင့် တရားစွဲလိုက်ကြောင်း၊
မိန်းမသားချင်းဖြစ်၍ ဒေဝီ၏ကိုယ်ဝန်
မှာ မိုးသက်တင် ကိုယ်ဝန်မဟုတ်
သည်ကို သိသော မိခင်ကြီးက တား

သော်လည်း အမှုပွင့်ပြီးဖြစ်နေရုံမက
“လက်ထပ်ရန် မိုးသက်တင်က ကတိ
ရှိခဲ့သဖြင့် လက်ထပ်ရမည်သာ ဖြစ်
ကြောင်း၊ တရားစွဲထား၍ မိုးသက်တင်
ထောင်ကျမခံဘဲ လက်ထပ်မှာ သေ
ချာကြောင်း” ဒေဝီက ပြောသဖြင့်
မိခင်ကြီး လက်လျှော့လိုက်ရသည်
တို့ကို မိခင်ကြီးပြောပြ၍ ယခု ပြန်
ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကေသီက
ကလျာအား ပြောနေသည့်ရှုပ်/သံ။
ကလျာအား နင်းနှိပ်ပေးနေရင်း ပြော
နေသည့် “ဒေဝီကလေးကို ကျွန် မွေး
ပေးရသော၊ တေသော့လည်း လူမတိ
အောင် ကျွန်ုပ် ပြုပေးရသာ။ ကေ
သီနဲ့ ဒေဝီက အမြွှာလို အကုန်သူ
သာ၊ တူသို့က သွေတွားသွေလာ မရှိ
သော အရပ်က မတိကြာဘူး။ ကလေး
သွေက မသိမ်းမယိမ်း။ ယောက်ျား
လေးသွေ၊ ဘာကြောင့်လဲသော့ ကျွန်
မသိဘူး။ ဒေဝီက တိုက်ကလာသာ
သုံး၊ အကြီးအကဲဝင်စာသာသုံး၊ ကျွန်
အကုန်မမှတ်မိသော့ဘူး။ ဟိုအတို
ကြီး နားရောက်အောင် တသင်းပို့နိုင်
လို့ ကျွန် ပို့ပေးရသေး၊ ဖတ်ဖတ်ကို ဆော

လို့၊ တူ တင်ပေးသာ ကျွန်ပြောသာ။
ဘာမှန်းသော့မသိဘူးပေါ့” ဟူသော
နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် မဲကာ
ရွဲကာ အေးဂစ်ဟန်နှင့်၊ တနင့်မသကွ
သည့်အသံ။

ကြိတ်၍ ဒေဝီ ပြုံးမိသည်။ ငယ်
စဉ်ကပင်လျှင် မပိုင်ပါက ခြင်္သေ့သားမှ ဒေဝီ
မရိုက်ခဲ့ဘူးပါ။ ကေသီ၊ ကလျာ၊ အေးဂျမ်း
တို့အားလုံးမှာ သူက သေဆိုသေး၊ နေဆို
နေကြရမည် သူလူတွေ။ ဒီလူတွေကို
သက်သေပြမည်ဆိုလိုကတော့ စိုးရိမ်ရန်
အကြောင်း တစ်ဆဲခည်မျှပင် ဒေဝီ မမြင်
ပါ။ ဆက်၍...

အေးဂျမ်းပို့နေသည့် သတင်းများကြောင့်
ဦးကျော်ခေါင်က ကလေးလာပြန်ရန်
မှာသဖြင့် ဒေဝီက မိမိ၏ကလေးကို
ယူသွားရာ ပြန်လာသည့်အခါ ချွေများ
ရလာသည်ကို ဒေဝီ ပြ၍ မြင်ရ
ကြောင်း၊ ဒေဝီက အေးဂျမ်းအား သင်
ကြားပေးနေခြင်း၊ ဦးကျော်ခေါင်မှာ၍
ကလေးသွားခဲ့ခြင်း၊ ချီချီ တစ်ဆဲ
တည်၍ သိရသော်လည်း အသေး
စိတ်ကို သိကြောင်း၊ ချွေများကို ဒေဝီ
သိမ်းထားကြောင်း၊ ခပ်တိုးတိုးပြောနေ

သည့် ကေသီ၏အသံနှင့် နားထောင်
နေသည့် ကလျာဏ်ရုပ်/သံ။
နောက် ပေါ်လာသည့်မှာ ကလျာဏ
ဒေဝီပြသော ရွှေများကို တစ်မျိုးစီ
ကိုင်ကြည့်ရင်း “ဒေဝီရယ် အတင့်ရဲ
လှချည်လားကွယ်။ ကေသီကလေးကို
မင်းယူသွားတာ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိ
တော့ဘူးလား။ ပြီးတော့ ဒေဝီနဲ့
မိုးသက်တင်ကိစ္စက သပ်သပ်ပဲလေ။
ကိုယ့်အမြင်တော့ ဒီလို ဦးကျော်ခေါင်
ကို မလုပ်သင့်ဘူး ထင်တယ်ကွာ”
“အင်း...မင်းအမြင်နဲ့တော့ တစ်မျိုး
ပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ဘက်ကကြည့်ရင်
မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ဟိုကလေးကို သတိ
ရမိတယ် ကလျာဏ။ မဲလီပင်အောက်
မှာ ပေါက်လာတဲ့ ရွှေတမာ ခါးချက်
ကယ်နာ၊ ရေစီးရယ်တစ်ခါ ရေသာက
တစ်လှည့် သူများလို တို့ မရိုင်းတယ်
တိုင်းသိပါရဲ့ တဲ့ သားကို အဖေက
ပြောရမှာပေါ့ကွာ။ အချိန်တွေ ရလျက်
နဲ့ ဘာမှမလုပ်ကြဘူးလေ။ အိုကွာ
မဲလီပင်အောက်က တမာမို့ခါးတာ
ပေါ့ကွာ။ မဲလီပင်အောက်လည်း သား
လို ခါးတာပဲ။ ကိုယ့်ကို လှည့်မကြည့်

ဘူးကွာ။ သူတို့ကို ဘယ် ဘယ်တော့
မှ ကျွေးမဟုတ်ဘူး။ အကြောင့် ကိုယ်
အခုလို လုပ်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ် ခေါ်
သွားတုန်းက ကိုယ်က ကလေးကို
တင်ပါးဆိပ်လိုက်တော့ ကလေးက ငို
အဘိုးကြီး ယူချီတော့ မောပြီး ကလေး
က အိပ်သွား။ ကဲ မပိုင်ဘူးလားကွာ။
မင်းက စိုးရိမ်လို့ သတိပေးတာ
ကျေးဇူးပဲ။ အိပ်မပဲ ဘယ်သူမှ မသိကြ
ဘူး။ ကေသီရောက်နေတာတောင်
မသိကြသေးဘူးလေ။ စိတ်ချပါကွာ။
အေးဆေး။ နောက်လည်း ရဦးမှာ

ဟီဟီ”
ကလျာဏကို ဒေဝီက နောက်မှ စင်
လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည့်ရုပ်/သံ
နောက် ရုပ်သံစက်ကြီးက ရုပ်/သံ မှာ
ပျောက်သွားသည်။

“ကဲ...ဒေဝီ ဒေဝီဆီကို မလေး
ခင်ကတည်းက ဒေဝီအနေအထားကို လေ
လာပြီသားပါ။ အကြောင့်လည်း ဒီအထားကို
အထားတွေနဲ့အတူ လာခဲ့တာပဲ။ ဝန်ခံမယ်
မဟုတ်လား”

“အို...ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...
(စုတ်သပ်ရင်း) သမားလိုက်ပါဟီ ခုအား
ကြီးရယ်။ ဒက်ဒီက အနုပညာ ဝါသနာအစီ
ရှင်း ပင်စင်ယူပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ညီအစ်
ကို မိမိယိုရိုက်မယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့ကလည်း
ချောတယ် မဟုတ်လားရှင် အဟင်းမင်း
(ရယ်လျက်) သမားရိုးကျ ဇာတ်လမ်းနဲ့
တော့ မရိုက်ချင်ဘူး။ လျှို့ဝှက်ရမယ်၊ ဆန်
ကြယ်ရမယ်တဲ့။ အဲဒီလို လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်
ဇာတ်လမ်းမျိုးရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတုန်း ဒက်ဒီ
က သင်္ကန်းဝတ်လိုက်တယ်။ ကလျာဏ
လည်း မိမိယိုရိုက်နေတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ
တွေးကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ရလာတာ
အခုဇာတ်လမ်းလေးကို သဘောကျခဲ့တာပဲ။

ခေါ်နေကျ နာမည်တွေနဲ့ပဲ ခေါ်ပြီး ဒက်ဒီ
ကို ပြကြည့်ဖို့ အစမ်းလုပ်ကြည့်နေကြတာ
ရှင်း ရှင်းပလား။ အမလေး... ဟေး ဟေး
ဟေး (လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ချယ်မော
လျက်)။ ဒါကို ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး ဟိုဆံရှည်ကိုယ်တော်က ခိုသွားတာ
လည်း မသိပါဘူးရှင်။ ရဲအုပ်ပြီးပြတော့မှပဲ
ကျွန်မ သတိရမိတော့တယ်။ ကျွန်မ သိက္ခာ
ကို သက်သက်လာတယ်ထင်လို့ ပြောမိ
တာတွေတော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော့။ အိမ်က
ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပြန်စစ်ကြည့်ရဦးမယ်။
ခိုးမှုနဲ့ ဆံရှည်ကိုယ်တော်ကို အရေးယူပေး
တော့”

မခိုးမခန့်ပြီးရင်း သော့တွဲကလေး
ကို လက်ညှိုးထိပ်တွင်ချိတ်ကာ လှည့်
ကစားနေလျက် ပြောလိုက်သည့် ဒေဝီကို
ဒဲရဲအုပ် ခေါ်စန်းဌေး အထင်ကြီးမိသည်။
ဤကဲ့သို့သော မိန်းမဉာဏ်မျိုးကို သူ မတွေ့
ဘူး မကြားဘူးခဲပါ။

“အစမ်းလုပ်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ သက်သေပြပါမယ် ဒေဝီ”

အသံက တိစွာရှေ့မှ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးသံဖြစ်နေ၍
အကြည့်များက ထိုနေရာသို့ ရောက်သွား

ပြန်သည်။
ဆံရှည်ကိုယ်တော်က မျက်မှန်
စိမ်းကို ချွတ်လိုက်ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးများကို
ဖယ်လိုက်ကာ မျက်နှာကိုလည်း လက်ကိုင်
ပဝံဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီး လှည့်လိုက်သည်။
လှပသော မိန်းမရွယ်လေးတစ်ဦးပင်။

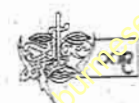
“ဟယ် . . . ကလျာ” လိုက်လံ
ဝမ်းသာလွန်းစွာ ခေါ်လိုက်ရသဖြင့် ဒေဝီ
အသံက အတော်ကျယ်သွားသည်။
“ဟုတ်ပါတယ် ဒေဝီ။ ဒေဝီတို့
အိမ်မှာ စားသောက်တည်းခိုသွားတဲ့ ကလျာ
ပါ။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးလှပသလို ဖြစ်နေ
တာကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါရစေ။ ခွင့်လွှတ်
ပါ ဒေဝီ”

“အောင်မလေး . . . ကလျာရယ်
ကလျာကို ခွင့်လွှတ်စရာမလိုပါဘူးကွာ။
ကလျာထွက်သွားကတည်းက ကိုယ်တို့
စိတ်မကောင်းကြတာ။ ကလျာ ဘယ်ကိုမှ
မသွားရဘူး။ ကိုယ်တို့နဲ့နေနော်... ကလျာ။
ဘာမှလည်း လုပ်ဖို့မလိုဘူး။ မာမိက မင်းကို
လှမ်းလှည့်တဲ့”

ဒေဝီက ငယ်သော်လည်း လည်
လှပသည်။ မျက်စိတစ်ဖက်ပင် ခိုလှုံခြုံခိုက်
သေးသော်လည်း မိန်းမရွယ်လေးက ခေါ်

ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ပြီး
ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တုကို ဖယ်လိုက်သည်။
“ဟင်” ဒေဝီအသံက ထိတ်လန့်
စွာ ပေါ်လာသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေဝီ။ ကိုယ်
ကလျာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်က လွှမ်း
မိုးနိုင်ပါ။ ဒေဝီကလေးကိစ္စကို စုံစမ်းဖော်
ထုတ်ခဲ့တဲ့ လွှမ်းမိုးနိုင်ပါ။ ဒေဝီတို့အိမ်ကို
ဝင်တဲ့အခါ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးနေ
ကြတဲ့ ဒေဝီတို့နဲ့ အလွမ်းမသင့်နိုင်ဘူး။ ဒါ
ကြောင့် ဒေဝီတို့နဲ့ အလွမ်းသင့်နိုင်မယ့်
အနေအထားရအောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေဝီ
တို့နဲ့ အလွမ်းသင့်ရုံမက အိမ်သားတစ်ဦးလို
ယုံကြည်လာတဲ့အခါ ဒေဝီတို့ မသိနိုင်
မမြင်နိုင်တဲ့နေရာ အမြင့်မှာ ဒီ MP4
စက်ကလေးကို တားပြီး ဒေဝီရဲ့ခွက်ချက်
တွေကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တာပါ ဒေဝီ။ ကိုယ့်
ကို အကူအညီတောင်းတာက ခိုသက်တင်
ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဲမင်းသုကာတင်ဆင့် အကူ
အညီတောင်းခဲ့တာ။ ခိုသက်တင်ဆက်
အကူအညီကို ကိုယ် ရဲမင်းသုနဲ့ ခိုသက်
တင်ဆင့် ပြုရဦးတယ်။ သူတို့ကတစ်ဆင့်
ဦးကျော်ခေါင် သိသွားပြီး ရူးရူးရှားရှားနဲ့
အမှတ်မဲ့လိုက်တာပါ။ ခိုသက်တင်က ရဲ

မြို့ပါ။ ဒီအမှုဖွင့်တာမှာ မိုးသက်တင်ရဲ့ ပယောဂ ကင်းပါတယ်။ မိုးသက်တင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းက ဒေဝီကလေး အသက်ရှင် လျက်ရှိနေသလား။ မရှိတော့ဘူးလား။ ခုမ်း သတင်းယူဖို့၊ သတင်းရဖို့သက်သက်ပါ။ နောင်မှာ ဒီကလေးကိစ္စ ရှုပ်လှန့်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ မိုးသက်တင် ကြားထားတဲ့ သတင်းက မရေရာဘူး။ ဒေဝီကလေးက သေဆုံးသွားသလိုလို ရှိနေသလိုလို အတိ အကျ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဒေဝီဟာ စကားပြော ဘယ်လောက်ကွမ်းကွပ်တယ် ကျွန်းပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒီ တော့ အသွင်အမျိုးမျိုး ဒေဝီစကား အမျိုး မျိုးကို ရအောင်ယူနေတာပါ။ ဒေဝီ၊ ကျေးဇူး ပါ။”

ယောက်ျားသံစစ်စစ်ဖြင့် ယောက်ျား ပီသသူ လွှမ်းမိုးနိုင်က ပြောသံဆုံးသွားသော အခါတွင်မူ အားလျှော့လိုက်သည်ထင် အစဉ်မော့မော့ကြွားကြွားရှိနေခဲ့သော ဒေဝီ မျော ခေါင်းငုံ့သွားရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေဝီ။ ကိုလွှမ်းမိုး မှီသာ သတင်းထောက်တစ်ယောက်ပါ။ ခန့်- နှိပ်ကြီးအသံတွေလည်း ရှိပါသေး တယ်။ ကလေးသတင်းကို ယူခဲ့တဲ့ ကို

လွှမ်းမိုးနိုင်ဟာ အသံတု၊ ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲ တွေမှာ ပါရမီထူးချွန်သလို သတင်းထောက် လှမ်းရာမှာလည်း စွယ်စုံကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ကလေးအတွက် အသုံးပြုပြီး ဦးကျော်ခေါင် လို ဝါရင့်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးကို မျက်စိ လည်အောင် မျက်လည်ပြုပြီး ရွှေတွေကို ဦးကျော်ခေါင်ခဏ သာသာထိုးထိုးလေး ယူနိုင်ခဲ့တဲ့ ဒေဝီဟာ ဦးကျော်ခေါင်ကို စကား တစ်ခွန်းမပြောခဲ့သလို စာတစ်လုံးမှလည်း ရေးမပေးဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်ခေါင် ရွှေ တွေကို အလွယ်တကူ ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ အရာရှိကြီးတစ်ဦးဆိုတဲ့ ဦးစိုင်းဝဏ္ဏရဲ့အချိန်

အဝါပါရှိနေတော့ ဒီအမှုကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ အခက်အခဲရှိခဲ့တယ်။ ဒါကို လွှမ်းမိုးနိုင်က ကူညီဖြေရှင်းပေးနိုင်လို့ မြန် မြန် ဖော်ထုတ်လိုက်နိုင်တာပဲ။ ကွန်ကရက် ကျူးလေးရှင်း ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်”

စခန်းမှူးက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်ပြီး ဆက်ပြန်သည်။

“ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်ရဲ့ ကူညီမှုပါ။ ဒေဝီ အားထားတဲ့ လူယု ခေါ်ဂျမ်းကို တရားရုံး မှာ ကြိုတင်အစစ်ခံချက် ယူပြီးပါပြီ။ ခေါ် ဂျမ်းက ဒေဝီညာလက်ရုံးပါ။ ခေါ်ဂျမ်းကို အသုံးချပြီး ဒီကိစ္စကို ပီပီရီရီလုပ်ခဲ့တာလေး။ ခေါ်ဂျမ်းကလည်း ဒေဝီ အားထားလောက် တယ်။ ဒေဝီကလေးဆုံးတာကို အနိုင်လိုက် ရင်း အမှတ်တမဲ့ပြောမိတာတောင် ပြန်ပိတ် လိုက်တယ်။ ဒီမှာ ကလေးသေ မသေ သိ အောင် ဖြစ်နေတဲ့ မိုးသက်တင်ဟာ ကိုလွှမ်း မိုးနိုင်ရဲ့ ကောင်းသတင်းကို ကြားတော့ အကူအညီ ယူလိုက်တာပဲ။ ကိုလွှမ်းမိုးနိုင် ကလည်း ပြည်စုံနိုင်မာအောင် သတင်းယူ နိုင်တယ်။ ကိုလွှမ်းမိုးနိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် လည်း ဖော်ကောင် ခေါ်ဂျမ်းကို ကြိုတင် အစစ်ခံချက်ယူလိုက်နိုင်တာပေါ့။ ကဲ... သက်သေလူကြီးမင်းများလည်း ရှင်းလော့။

ပြီးလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ဒေဝီက
တော့ ဝန်ခံမလား။ ငြင်းမလား။ ရွေးခွင့် ရှိ
ပါတယ်”

ရဲအုပ်က ပြောရင်း ကြည့်လိုက်
ရာ ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးသည်ကို
မြင်ရသည်။

“ဒေဝီကို ပြစ်မှုဆိုရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၂၀ အရ ဖမ်းလိုက်ပါပြီ။ ရွှေတွေ
ကိုလည်း သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် လူကြီး
များရဲရှေ့မှာ သိမ်းရပါမယ်”

စခန်းမှူးရဲအုပ်တစ်ယောက်ဆွေ၏
ကား မဆုံးမီကပင် ကိုယ်ကလေး တသိပ်
သိပ်တုန်ဒေအင် ဝိုရိုက်နေသော ဒေဝီ၏
မျက်ရည်များက ဝိုင်းပေါက်ပေါက်ကျနေပြီ။

xxx

“ငွေထောက်မြစ်ယုက်၊ ဝိုက်ရော
ဖက်က၊ သရက်ပင်မင်း သီးချိုကင်း၏”
ထိုစကားက ၅၅၀ နိပါတ်တော် “သုတတ”
အော်တွင် ပါသည်။ ကေသီမှာ အိမ်ထောင်
ရေး အဆင်မပြေခြင်းသာ ရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း
စိတ်ရင်းက ပကတိ ဖြူစင်ပါ၏။ သို့ပါလျက်
ဒေဝီနှင့်ရောဖက်မိသည်။ အတူနေ ညီမရင်း
ဒေဝီ၏ အလိုကျ ကလေးကို အသုံးပြုခွင့်

ပေးမိခဲ့သည်။ ဒေဝီကမူ “ဘယ်သူသေသေ
ငတေမာလျှင် ပြီးရော” ထုံးကို နှလုံးမူပြီး
ရလာသည့် ကိုယ်ဝန်ကို ကာယကံရှင်
မဟုတ်သူအပေါ် ပုံချခဲ့သည်။ အပေါ်ယံ
တွင် ရွှေမှန်ကြွထားသည်ကို သိပြီး မိုး
သက်တင်က လက်မခံသောအခါ မိုးသက်
တင်ကို တရားစွဲခဲ့သည်။

အသက်နှင့်ငြိစွန်းပြီး မိုးသက်တင်
ထောင်ကျခဲ့သည်။

ငါးကိုဖမ်း၍ မရလိုက်သောအခါ
တွင် မိုးသက်တင်နှင့် ချစ်စွန်းတုံ့တင်
ပျော်ပွဲဝင်ကြစဉ်က ကြားခဲ့သိခဲ့သော ဦး

ကျော်ခေါင်နှင့် ဒေါ်စန်းပွင့်တို့၏ ဇာတ်
ကြောင်းကို အခြေခံကာ ဦးကျော်ခေါင်ထံမှ
ပစ္စည်းများ ရရှိရေး ဒေဝီ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။
ဤသို့ ကြိုးပမ်းကြစဉ်ရာတွင် ဒေဝီက
ကေသီ၏ကလေးကို အသုံးပြုလျက် ဦးကျော်
ခေါင်အား မရိုးမသား သွေးဆောင်ခဲ့ လှည့်
ဖြားခဲ့သည်။ ငါးကို မရလိုက်သော်လည်း
ဒေဝီ ရေချိုးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဒေဝီ
ရေချိုးမှားလေပြီ။ အပူရှုပ်ချေပြီ။

ဥပဒေအမြင်တွင် မရိုးမဖြောင့်
သည့်သဘောဖြင့် ဒေဝီ သွေးဆောင်ရာတွင်
(ပေါ်ပေါက်လာသော သက်သေခံချက်များ
အရ)* ကေသီက အားပေးကူညီသူ ဖြစ်
နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကေသီသည်လည်း..

လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်း
ကင်းရှင်းကြပါစေ။

ဒေါ်စန်းပွင့်(အကောက်တောင်)
ဒေါ်စန်းပွင့်(သော) တို့အား သတိတရ -
ခပ်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ဦးထိပ်ထားလျက်

ကိုရဲ(ဥပဒေ)
အကောက်တောင်။

စာဖတ်သူတို့ပျော်စေဖို့

နာလည်မေးပါသမင်ကြီးရယ်။
သားသားက HIP HOP PICK ပါ။

မင်းက 109/110 PICK
အသားတို့ရဲ့ အပျားစားရဲ့အတွက်
မင်းအလုပ်မလုပ်ဘူး။
မင်းကို ဆင်မလိုက်... ရွာသာကြီး
ဒယ်အို... အရှင်လတ်လတ်
ရွေးစာကွေးပစ်မယ်။

သမီးငယ်များအတွက်

စောင့်လေမျိုးနွယ်

ပိမ့်ပိမ့်အေး

ဒေါ်သက်သက်ငင်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်အဖုံဖြင့် ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်အား ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရှေ့တွင် မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြင့် အဆင့်အတန်းရှိပုံပေါ်သော်လည်း လူမျိုးကွဲမှန်း ထင်ရှားမြင်သာ၏။ ဒေါ်သက်သက်ငင်သည် လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏သမီးလေး“ရှင်းသန်းဝင်း” နှင့် အသက်အရွယ် ကြီးနေပြီဖြစ်သော

ယောက်ျားတစ်ဦးတို့၏ ပုံများဖြစ်နေသည်။ သမီးလေးသည် ဓာတ်ပုံများထဲတွင် ရယ်မောပျော်ရွှင်နေပြီး အမျိုးသားကြီးက သမီးလေးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားပုံ၊ မုန့်ခွံကျွေးနေပုံများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့မှ အမျိုးသမီးပြောနေသော စကားများကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခန့်ရင်း မကြားချင်သော်လည်း ဒေါ်သက်သက်ငင် ကြားနေရသည်။

“ကျွန်မခင်ပွန်းက အန်တီ သမီးလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာပါ။ ကျွန်မတို့မှာ သားသမီး ၂ ယောက်ရှိပါတယ်။ အခု ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ အန်တီ

သမီး အခြေအနေကို လာတိုင်တာမို့ ဒီလိုပဲ ရှေ့ဆက်တိုးနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မလုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ အန်တီသမီးကို တားပေးပါ။ ကျွန်မ ဒီထက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ပြောတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီ မျက်နှာကိုထောက်ပြီး မပြောတော့ပါဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထပြန်သွားသော အမျိုးသမီးကို ဒေါ်သက်သက်ငင် တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ မျက်နှာထဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ် မှောက်ချပြီး “ဖြစ်ဖြစ်ရလေသမီးရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ရေရွတ်လိုက်သည်။

ညညခန်းနံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော သွားလေသူ ခင်ပွန်းသည်၏ဓာတ်ပုံကို ထမ်းကြည့်ရင်း...

“ကိုဇော်ရှင်းရေ ရှင်ကတော့ အေးချမ်းသွားပြီ။ သက်သက်ကတော့ သမီးလေးကို လမ်းမှန်ပေါ် ရောက်အောင် ဆွဲတင်ရဦးမယ်။ သက်ကို ကူပါနော်”

ဟု အားကိုးတကြီးတိုင်တည်မိသည်။ သမီးဖေဖေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဒေါ်သက်သက်ဝင်နှင့် သမီး ရှင်းသန့်ဝင်း၊ ဆွေဦးမျိုးစပ် အကူမိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ အိမ်ရာတစ်ခုတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အထက်တန်းပြသင်တန်းမှာဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီး တရားဓမ္မကို လေ့လာလိုက်စားရင်း သမီးလေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

သမီးလေး ရှင်းသန့်ဝင်းသည် ဇီပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် စာရင်းကိုင်လုပ်ရင်း စာရင်းနှင့် ဖတ်သက်သော သင်တန်းများ ဆက်တက်နေသည်။ ရှင်းသန့်ဝင်းသည် ခေတ်နှင့်အညီ ဖတ်စားနေထိုင်သော်လည်း ဟောရမ်းသော နိမ့်ကလေးမျိုး မဟုတ်ပါ။ ယနေ့ဖြစ်စဉ်

အရ ဒေါ်သက်သက်ဝင်အနေဖြင့် “အုပ်ထိန်းမှုည့်လို့ သမီးလေးဘဝကို ပဲ့မကိုင်နိုင်လို့” ဆိုပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ခံစားနေရသည်။

တစ်မိန်းအမျိုးသမီး ပေးထားသော ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သက်သက်ဝင် အံ့သြရသည်။ သမီးနှင့် တွဲလျက်မြင်ဓာတ်ပုံထဲမှ လူသည် အသက်အရွယ် အားဖြင့် ၅၀ ခန့်ရှိပြီး လူမျိုးခြားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။

ညနေ ရုံးဆင်း၍ ရှင်းသန့်ဝင်း ပြန်လာပြီး စားသောက်ပြီးစီးသည်အထိ ဒေါ်သက်သက်ဝင်၏ စိတ်ကို အေးငြိမ်းတည်ငြိမ်အောင် အားတင်းထားလိုက်သည်။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်တွင် ဒေါ်သက်သက်ဝင်တို့ သားအမိ ဆွေးနွေးပွဲ စတင်ပါတော့သည်။ မျက်စည်များ ရင်နာကြေကွဲစကားများဖြင့် ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပြင်ဆန်သွားသည်။ ရှင်းသန့်ဝင်းသည် ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး

“...ဒီလိုလား။ ဒီမိန်းမက ရာရာစေ ဓာတ်ပုံခိုက်တယ်။ အိမ်မှာ လာတိုင်တယ်။ မရဘူး မေမေ။ သမီးကို ဒီလိုလုပ်လို့ကတော့ နောက်မဆုတ်တဲ့ အပြင် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလိုက် ဦးမယ်”

“တော်စမ်း သမီး။ ဘာကို ရှေ့တိုးမှာလဲ။ သမီးမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား။ သူများအသိုက်အမြုံကို ဘာလို့ ဖျက်ဆီးချင်တာလဲ။ ဘုရား မကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်တဲ့ အလုပ်ပါ။ သမီးဘဝမှာ အမည်းစက်ကြီး ထင်တော့မယ်။ အဖေအရွယ်၊ ဦးလေးအရွယ်။ အိမ်ထောင်သည်ကြီးကို ဘာလို့ ဖတ်သက်ရတာလဲ”

“အို . . . မေမေကလည်း အန်ကယ်လ်က ဒီမိန်းမကို စိတ်ပျက်လုပ်ပြီး ကွာရှင်းမရလို့၊ အန်ကယ်လ်က သမီးနဲ့ပဲ နေမှာတဲ့”

“တော် . . . တော် . . . တော်ပြီ။ သမီးကို မေမေ စိတ်ကုန်လာပြီ။ အိမ်ထောင်ရှင် * * * * မေမေပါးစပ်ကတောင် မထွက်ရက်ပါဘူး။ မေမေတို့ မျိုးရိုးမှာ ဘာသာခြားနဲ့လက်မထပ်ကြဘူး။ လင်ငယ်ယောဇဉ် မရှိဘူး။ တကယ်ကို သန့်ရှင်းရိုးသားကြပါတယ်။ သမီးလက်ထက်ကျမှ မျိုးရိုးဂုဏ်ပျက်ရတော့မယ်။ သမီး ငယ်ငယ်က မေမေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ “စောင့်လေ မျိုးနွယ် ဝတ်ငါးသွယ်” ဆိုတာ မေ့သွားပြီလား။ သမီးဘဝမှာ နေရာ အိမ်၊ သုံးစရာငွေ ရှိတယ်။ ဘာလိုသေးလဲ။ သဘာဝ

တရားအရ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ဘာသာတူ၊ အရွယ်တူ၊ လွတ်လပ်သူကို စဉ်းစားရမယ်။ တိုင်းရင်းသားထဲကဆိုရင်တောင် မေမေ ခွင့်ပြုမယ်”

“သမီး ဘွားဘွားက မေမေတို့ကို ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားလေးရှိတယ်။ “လင် သုံး လင် ရှောင်”တဲ့။ လင်သုံးလင်ဆိုတာ စပါး လင်၊ သူများလင်နဲ့ *** လင်တဲ့။ စပါး လင် များများစားတော့ အကြောတက်မယ်၊ သူများလင်ယူတော့ မယားငယ်ဖြစ်တတ် တယ်။ *** လင်ကိုယူတော့ ဘာသာ ပြောင်ရတတ်တယ်တဲ့။ အခု သမီးက လင် ၂ လင်နဲ့ ပတ်သက်နေပြီ”

ဒေါ်သက်သက်ဝင်း ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပြောလိုက်ရာ ရှင်းသန့်ဝင်းသည် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး မကျေမနပ် ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားပါတော့သည်။ သမီးရှေ့တွင် မာန်တင်းထားသမျှ သမီး ကွယ်ရာတွင် ဒေါ်သက်သက်ဝင်း ချုံ့ခွဲချ ငို မိသည်။ “တားရမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ရအောင် တားရမယ်” ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၃ ရက်ခန့် ရှင်းသန့်ဝင်း စကား မပြောဘဲနေ၏။ ဒေါ်သက်သက်ဝင်းက

ပြဿနာမရှိလေဟန်ဖြင့် ရှင်းသန့်ဝင်းကို ပုံမှန်ဆက်ဆံသည်။ ရှင်းသန့်ဝင်း ကြိုက် တတ်သော ဟင်းလျာများကို ရွေးချယ်ပြီး ချက်ပြုတ်သည်။ ဘုရားပန်းပင်လျှင် ရှင်း သန့်ဝင်း ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ပန်းကလေး များကို ရွေးချယ်ပြီး တင်သည်။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ထံ၌လည်း သမီးလေး လမ်းမမှား စေရန် အချိန်နှင့်အမျှ ဆုတောင်းနေမိ သည်။

ရုံးပိတ်ရက်တွင် သမီးလေး ကြိုက် နှစ်သက်သည့် မုန့်ဟင်းခါးချက်ပေးရန် စပါး လင် သင်ရင်း အဘွား၏ “လင်သုံးလင်” ဆုံးမစကားလေးကို သတိရပြီး ဒေါ်သက် သက်ဝင်း မချီပြီးလေး ပြုံးမိသွားသည်။ “အဘွားရေ... အဘွားရဲ့မြေးကတော့ လင်သုံးလင် ဇာတ် ခင်းနေပြီ” ဟု ရင်ထဲ မှ တိုင်တည်မိသည်။ ရှင်းသန့်ဝင်းသည် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲနေပုံဖြင့် မရှင် မလန်း မရယ်မပြုံးဖြင့် မှန်ကုတ်နေသည်။ ဒေါ်သက်သက်ဝင်းကတော့ သမီးလေး စိတ် ချမ်းသာပါစေကြောင်း အချိန်နှင့်အမျှ မေတ္တာပို့နေမိသည်။

ယနေ့ ဒေါ်သက်သက်ဝင်းတို့ အိမ် တွင် မုန့်တိုင်းထန်ပါပြီ။ နံနက်ခင်း မီးဖို

ချောင်ကိစ္စများ စီစဉ်ပြီး ညှဉ်းခန်းတွင် ခေါင်းအုံးစွပ်များ ချွပ်ရန် ကတ်ကြေးထည် ထက်တစ်စင်းဖြင့် ဒေါ်သက်သက်ဝင်း အဝတ်စများ ညှပ်နေစဉ် ရှင်းသန့်ဝင်းသည် ရုံးသွားချိန်တွင် အဝတ်ထည့်သည့် အိမ် ကြီးကို ဆွဲထွက်လာပြီး ဒေါ်သက်သက်ဝင်း ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကာ...

“မေမေ သမီးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ သမီး အန်ကယ်လ်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး။ သမီး ထွက်သွားပါတော့မယ်”

ဒေါ်သက်သက်ဝင်းသည် ရှင်းသန့် ဝင်းကို ကြေကွဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး “ကြိုက်တာ “အေး... ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ဒီ သေမှ နင်ယူလို့ရမယ်” ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။ ရှင်းသန့်ဝင်း ချာခနဲ ထည့် ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ထဲ မှ ကတ်ကြေးဖြင့် ရင်နှစ်ဖွာကြားကို ဒေါ် သက်သက်ဝင်း အားကုန်ထိုးစိုက်လိုက်သလို တော့သည်။

“မမလေးရေ... မေမေကြီး ထာ ငြေးနဲ့ ထိုးလိုက်ပြီ။ ကယ်ပါဦး... ကယ် ပါဦး။ သွေးတွေ... သွေးတွေ”

အိမ်အကူကောင်မလေး၏ သံ သမီးဖြစ်သူ ပြေးလာသံများကို

ဆုံးကြားရပြီး အိမ်သက်သက်ဝင် မေ့မော သွားပါတော့သည်။

အိမ်သက်သက်ဝင်သည် သွေး အိုင်ထဲတွင် လဲနေသော မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ “သွားမယ်...ဟို ကောင်ကြီးဆီ သွားမယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး လမ်းပေါ်မှ လျှောက်လာစဉ် ပရာဒိုကာဖြူ ကြီးတစ်စီးသည် အိမ်သက်သက်ဝင်တို့ အိမ် ရှိရာ လမ်းသွယ်လေးထဲသို့ ချိုးဝင်လာ သည်။ “အလို...အချို့က သကာတွေပြီ” အိမ်သက်သက်ဝင်တွေ့ချင်သော ရှင်းသန့် ဇင်၏ အနံ့ကယ်လ်ဒီရိုက်တာ ဦးသိုက်ထွန်း ကို ကားပေါ်မှာ တွေ့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်သက်သက်ဝင် ကားပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်ပြီး ကားမောင်းနေသော ဦးသိုက်ထွန်း ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးသိုက်ထွန်း ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး “အခု...ငါ့သမီး လေးကို သွားခေါ်မယ်ပေါ့လေ။ မရဘူး ဟေ့၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ကဲဟာ” ဟု ပြောရင်း လီဗာပေါ်ရှိ ဦးသိုက်ထွန်းခြေ ထောက်ကို ဖိနှင်းလိုက်ပြီး ကားက ဝေါခနဲ အရှိန်မြင့်လာစဉ် ဦးသိုက်ထွန်းကိုင်ထား သည့် စတီယာတိုင်ကို အားကုန်ဆွဲလှည့်

လိုက်ရာ ကားဖြူကြီးသည် နှစ်ပတ် သုံး ပတ် လိပ်ပြီး ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြင့် တိမ်း မှောက်သွားပါတော့သည်။ “ကားတိုက်ပြီ ဟေ့” ဆိုပြီး လူများပြေးလာကြသောအခါ ကားရှေ့ခန်းတွင် ညှပ်နေသော ဦးသိုက်ထွန်း ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်သက်သက်ဝင်က သူနှင့်မဆိုင်သလို အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ အရေးပေါ် လူနာတင် ယာဉ်နှစ်စီး တစ်ပြိုင်နက် ရောက်လာ၏။ ကားတစ်စီးတွင် အိမ်သက်သက်ဝင်ပါပြီး ကျန်တစ်စီးတွင် ဦးသိုက်ထွန်းပါ၏။ နှစ်ဦး စလုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် မေ့မောနေကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး အသက်မသေခဲ့ကြပါ။ အနံ့ကယ်လ် ဦး သိုက်ထွန်းကတော့ ခြေတစ်ဖက်ကွီးပြီး မျက်နှာထိခိုက်ပျက်စီးသွားသည်။

သုံးလခန့်ကြာမြင့်ခဲ့၍ အိမ်သက် သက်ဝင်တို့အိမ်တွင်းရေး မှန်တိုင်းကြီး စဲ သွားပါပြီ။ ၁၀ မိုင်ကုန်းရှိ သီလရှင်ကျောင်း တိုက်တွင် ရှင်းသန့်ဇင်၏ သီလရှင်ဝတ်ပွဲ ကို ကျင်းပနေ၏။ အိမ်သက်သက်ဝင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကိုင်ထားသော ပိတ်ဖြူ ပေါ်သို့ ရှင်းသန့်ဇင်၏ ခေါင်းမှ ဆံပင်နက်

နက်ထွေးထွေးများ တဖြုတ်ဖြုတ်ကျနေ သည့်နည်းတူ အိမ်သက်သက်ဝင်၏ မျက် ရည်စက်များကလည်း တပေါက်ပေါက်ကျ နေသည်။ ရှင်းသန့်ဇင်သည် ခေါင်းရိတ်ခံ နေရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေရ၏။ အိမ်သက်သက်ဝင်၏ မျက်ရည်များမှာ သမီး လေးကို ခွင့်လွှတ်ခြင်း ချစ်ခင်သမားခြင်း ကြောင့် ကျသော မျက်ရည်များဖြစ်ပြီး ရှင်း သန့်ဇင်၏ မျက်ရည်များမှာ နောင်တ မျက်ရည်များ ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်းသန့်ဇင်သည် စောင့်လေမျိုး နွယ်ဝတ်ကို ထိန်းလိုက်နိုင်ပါသည်။

အမှတ်တရတိုက်ပွဲကြီးများ

ပြစ်တိုက်ပွဲကြီး

ဆင်းစဉ်

ယခင်လမှအဆက်

ပြည်ခြေ (သို့မဟုတ်) ပါလီမန်စီမံ
ကဏ္ဍခံခံ

ပြည်ခြေတို့သည် နိုင်ငံတကာ
တွင် ဝါဒပြန်ကြော်ငြာပြီးနောက် လက်နက်
ခဲယမ်းများ ရရှိသောအခါ စစ်ရေးလှုပ်ရှား
မှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။
သို့သော် ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီပါတီတွင်
ဖွဲ့စည်းထားသော စစ်ကောင်စီသည်
တိုင်းလေးတိုင်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့်
ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော်ကို
နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။
လက်နက် ကိုင် တပ် များများသည်
စစ်ပဒေသရာဇ်ပုံစံဖြင့် ထင်ရာစိုင်းနေကြ
သည်။ ဂျင်မီယန်း ခေါင်းဆောင်သော
မြောက်ပိုင်းတိုင်းသည် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊
အောက်တိုဘာလကတည်းက ပြည်ခြေ
အဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူး
အောင်ခေါင်းဆောင်သည့် ပြည်ခြေ
အနောက်မြောက်တိုင်းသည်လည်း ၁၉၇၄
ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဗဟို
စစ်ကောင်စီမှ ခွဲထွက်သွားပြန်သည်။
အနောက်မြောက်တိုင်းသည် မခွဲထွက်ခင်

ကရင်နီတိုးတက်ရေးပါတီနှင့် ပူးပေါင်း၍
မော်ချီးဒေသနှင့် ပဲခူးတိုင်းတွင် လှုပ်ရှား
ခဲ့သေးသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့လေ။
ဗိုလ်မှူးအောင်သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊
ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် ဖက်ဆစ်
ဆန့်ကျင်ရေးပြည်သူ့ညီညွတ်ရေးပါတီ
(ဖဆပည) ကို သီးခြားထူထောင်ပြန်
သည်။ ဗိုလ်မှူးအောင်အဖွဲ့တွင် ဦးသွင်၏
လူယုများဖြစ်ခဲ့သော ဗိုလ်ကျော်ဒင်၊
ချာလီဝန်နှင့် ကျော်ရှိန်တို့လည်း ပါဝင်
ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးအောင်၏အဖွဲ့သည်
ကေအင်(နီ)ယူ၏ အထောက်အပံ့ကိုရရှိခဲ့
သည်။ သော်လ် (ကြူအိပ်ချ် ၃၈၇၈) တွင်
အခြေခံ၍ ရွှေကျင်အရှေ့ခြမ်းနယ်မြေတွင်
ကေအင်(နီ)ယူ တပ်မဟာ (၃) နှင့် ပူးတွဲ
လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊
အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်တွင် ဗိုလ်မှူး
အောင်က ထိုင်းမြို့ပြအရာရှိ ဖူးကောင်
နှင့်တွေ့ဆုံပြီး ယခင်ထိုင်းနိုင်ငံ နယ်ခြား
တပ်မှ သိမ်းဆည်းထားသော လက်နက်
များ ပြန်လည်ရရှိရေး (ဆဆပည)များ
ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ခွင့်ရရေးတို့ကို
ဆွေးနွေးခဲ့သည်။
ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်ရှိ ဦးသွင်၏

အလယ်ပိုင်းတိုင်းသည် ကေအင်(နီ)ယူ
တပ်မဟာ (၆)၊ တပ်ရင်း (၁၆) တို့၏
အကူအညီဖြင့် ၁၉၇၂ ခုနှစ် အောက်
တိုဘာလမှစ၍ ပဲခူးရိုးမသို့ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်ရေးကို ကြိုးစားခဲ့သည်။
ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းသော်လည်း
၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည် ဖျက်သိမ်း
ရပြန်သည်။ တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် ရန်နိုင်၏
တောင်ပိုင်းတိုင်းသည်လည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊
ဩဂုတ်လတွင် ရေတန်းမှူးတင်ငွေ
ခေါင်းဆောင်၍ တပ်မ (၂၇) ကို တပ်ခွဲ
ခုနစ်ခွဲဖြင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ပြည်သိမ်း
တပ်ရင်း၊ ကျားနက်တပ်ရင်း၊ ရန်နိမ်
တပ်ရင်း၊ နဂါးမောက်တပ်ရင်း ဟူသော
တပ်ရင်းလေးရင်းကိုလည်း ဖွဲ့စည်းခဲ့
သည်။ သို့သော် ရန်နိမ်တပ်ရင်းမှ
တပ်ခွဲမှူးဒါးပလယ် လက်နက်ချသော
ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကေအင်(နီ)ယူ
တပ်ရင်း (၁၀) က ကျန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များထံမှ
လက်နက်များ သိမ်းယူခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၁ ရက်တွင်
ပြည်ခြေတောင်ပိုင်းတိုင်းနှင့် ကေအင်(နီ)
ယူတို့ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။
ပြည်ခြေဗဟို စစ်ဌာနချုပ်က တောင်ပိုင်း

တိုင်းအား မဟာမိတ်ကေအင်(နီ)ယူနှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန် အကြိမ်ကြိမ် တားမြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် နာခံခြင်း မရှိသောကြောင့် တောင်ပိုင်းတိုင်းကို ပြည်သူ့ပြည်ချစ်ပါတီ (ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီ နာမည်ပြောင်းထားသောပါတီ) မှ လည်းကောင်း၊ ပြည်ချစ်လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်မှလည်းကောင်း၊ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်တွင် ထုတ်ပစ်လိုက် လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရှိ တပ် မောင်ဝင်း ခေါင်းဆောင်သော သီးခြား တိုင်း (၁) သည်လည်း ပြည်ပြေးညှိမှိုင်း ခေါင်းဆောင်သော အင်အား ၃၄ ယောက်ကို

ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ဖြစ်စေကျွန်းပေါ်သို့ စေလွှတ်ခဲ့ရာ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်တွင် ထော်ပိုင် ချောင်း၌ တပ်မတော်က လုံးဝချေမှုန်းပစ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် တင်မောင်ဝင်းနှင့် အင်အား ၆၉ ယောက်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်တွင် ပြည်ပြေး အဖွဲ့မှ ခွဲထွက်၍ ပြည်ထောင်စုလွတ် မြောက်ရေး တပ်မတော်ကို သီးခြား ထူထောင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်းနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းမှတစ်ဆင့် လားဟူများကို စည်းရုံးခဲ့သည်။ ထို့နောက် သီးခြားတိုင်း (၁) တွင် မောင်ယု ခေါင်းဆောင်သော အင်အား ၈၃ ယောက်ပါဝင်သည်

ပြောက်ကျားတပ်ရင်း (၁) နှင့် မင်းစိုး အောင်ခေါင်းဆောင်သော အင်အား ၁၅ ယောက်ပါဝင်သည့် ပြောက်ကျား တပ်ရင်း (၂) တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ပြည်ပြေး အောင်လက်ျာအဖွဲ့ သည် ထိုင်းရဲအဖွဲ့၏ အကူအညီဖြင့် ပြည်ထောင်စု လွတ်မြောက်ရေး တပ်စခန်းများကို သိမ်းယူခဲ့သည်။ ပြောက်ကျားတပ်ရင်း (၁) မှူး မောင်ယုကို ထိုင်းရဲအဖွဲ့က လူသတ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးထား ရာ အောင်လက်ျာက ထိုင်းရဲများကို လာဘ်ထိုး၍ အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်ခဲ့သည်။ ပြောက်ကျားတပ်ရင်း (၂) မှ မင်းစိုးအောင်ကိုလည်း ဖမ်းဆီး၍ ကြယ်စခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် သီးခြားတိုင်း (၁) သည် အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားပြီး ခွဲထွက်မှုပေါ်ပေါက် ရာမှ ဗိုလ်လက်ျာ၏သား အောင်လက်ျာ ချေမှုန်းဝါးဖျိုခြင်းကို ခံလိုက်ရသည့် အောင်လက်ျာ ကိုယ်တိုင်သည် နောက်ပိုင်းတွင် လုပ်ကြံခံရပြီး သေဆုံး သည်။

ပြည်တွင်းညီညွတ်ရေး ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့မှ ဇော်ထွန်းသည်

ပြည်ပြေးအဖွဲ့မှ နုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။
ပြည်ပြေးအဖွဲ့သည် တစ်လုံး တစ်စည်း
တည်း မရှိတော့ဘဲ အဖွဲ့ငယ်များခွဲထွက်
ပြီး အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ အခြား
သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့အစည်းများနှင့်
တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပြီး
ဝါးအစည်းပြေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။
ပြည်ပြေးဗဟိုကိုမူ ဦးနုမရှိသည့်နောက်
ဦးသွင်က ချုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။
ရန်ကုန်ဘဏ္ဍာက နောင်ရိုးစစ်ဆင်ရေးဖြင့်
ပြည်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ရန် ကြိုးစား
သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ နောင်ရိုး
စစ်ဆင်ရေးတွင် ပြည်ပြေး အသံလွှင့်ရုံကို
ထိုင်းနိုင်ငံ ဗရာကူဘတ်ဂီရိဂန်ရှိ ထိန်လင်း
စခန်းတွင်ထားပြီး နောင်ရိုး စစ်ဆင်ရေး
ပျက်သွားသောအခါ မွေးစခန်းသို့
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်
အောင်မြေစခန်းမှနေ၍ ဝါဒဖြန့်ချက်များ
ကို အသံလွှင့်ခဲ့သည်။ ဦးသွင်က အားသစ်
စာစောင်ကို ၁၅ ရက်တစ်ကြိမ် စောင်ရေ
၂၅၀ ခန့်ထုတ်ဝေ၍ ဝါဒဖြန့်ချိခဲ့သည်။
ဗိုလ်ရန်နိုင်ကလည်း နဂါးမောက်စာစောင်
ကို ၂ ပတ်တစ်ကြိမ် စောင်ရေ ၂၀၀
ထုတ်ကာ ဝါဒဖြန့်ချိခဲ့သည်။

ဦးနု နုတ်ထွက်သွားပြီးနောက်
ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီပါတီကို ပြည်သူ
ပြည်ချစ်ပါတီ (ပီပီပီ) ဟု ဖွဲ့စည်းကာ
ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီတွင်
ဗိုလ်လက်ျာက ဥက္ကဋ္ဌ၊ စောကြာဒိုးက
ဒုဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးသွင်က အတွင်းရေးမှူးနှင့်
ဇာလီမော်က ဘဏ္ဍာရေးမှူးနှင့် တွဲဖက်
အတွင်းရေးမှူး တာဝန်ယူပြီး ဗန်ကောက်
တွင် အခြေစိုက်သည်။ အလယ်ပိုင်းတိုင်း
ကို ဦးသွင်က ခေါင်းဆောင်ပြီး ဟိုပိုင်တွင်
အခြေစိုက်သည်။ ဗိုလ်ရန်နိုင်၏
တောင်ပိုင်းတိုင်းကလည်းသီးခြား လှုပ်ရှား
နေသည်။ ပြည်ပြေးတို့သည် ဖော်ထွန်း

ခေါင်းဆောင်သော ပြည်တွင်း ညီညွတ်
ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ (ပညင) အား
ပြည်ပြေးအထူးတိုင်း (၁) အဖြစ်သတ်မှတ်
ကာ ကရင်နီအမျိုးသား တိုးတက်ရေးပါတီ
နှင့် ပူးပေါင်း၍ ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ
လတွင် မော်ချီမိုင်းအား တိုက်ခိုက်ရန်
စီစဉ်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ကယားပြည်နယ်ကို
ဖြတ်သန်းနိုင်ရန် ကရင်နီနှင့် ကယန်း
ပြည်သစ်ပါတီတို့ကို ငွေနှင့် လက်နက်
များ ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော်
မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
၁၇ ရက်တွင် မန်းတလင်း ခေါင်းဆောင်
သော ချင်းအမျိုးသား အင်အား ၆၀ ခန့်

သည် ပြည်ပြေးတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပူးပေါင်း
ခဲ့သည်။ ထို ချင်းအဖွဲ့သည် ဗိုလ်မှူး
အောင်အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းနေခဲ့သည်။
ခွန်ရဲနောင်နှင့် ပအိုဝ်းအဖွဲ့ကလည်း
ပြည်ပြေးအလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ ခွဲထွက်ပြီး
အင်အား ၁၈၇ ယောက်ဖြင့် ၁၉၇၄ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလမှစ၍ သထုံနယ်မြေတွင်
လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ ယင်းအဖွဲ့သည်
ကေအင်(နီ)ယူနှင့် ဆက်သွယ်၍
ကေအင်(နီ)ယူထံမှ သိမ်ဆိပ်နှင့်
ကျောက်ရေတွင်းအကြား ပအိုဝ်းနယ်မြေ
ရရှိရန် တောင်းခံခဲ့သည်။

ပြည်ပြေးတို့နှင့် လုံးလုံးလျား
လျား ပူးပေါင်းခြင်း မရှိသော်လည်း
စစ်ရေးအရ ယာယီမဟာမိတ်များ အဖြစ်
တည်ရှိနေသော အဖွဲ့အစည်းများမှာ
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

(က) ဇော်ထွန်း ခေါင်းဆောင်သော
ပြည်တွင်းညီညွတ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်း
ရေးအဖွဲ့ (ပညင)။ ၁၉၇၃ ခုနှစ်မှ
စ၍ ပြည်ပြေးမှခွဲထွက်သည်။

(ခ) ကော့ကုသလီခေါင်းဆောင်သော
ကရင်နီအမျိုးသား တိုးတက်ရေး
ပါတီ။ အင်အား ၃၀၀ ခန့် ရှိသည်။

(ဂ) ရွှေအေး ခေါင်းဆောင်သော
ကယန်းပြည်သစ်ပါတီ။ အင်အား
၅၀ ခန့် ရှိသည်။

(ဃ) ဂျင်ဖီယန်း ခေါင်းဆောင်သော
ရမ်းပြည်သစ် တပ်မတော်
(တပ်စစ်မိန်းတိုင်းမိုင်း)။ အင်အား
၄၀၀ ခန့်ရှိပြီး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင်
ပြည်ပြေးမှ ခွဲထွက်လာသည်။

(င) ချင်းအမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး
အဖွဲ့ (မန်းတလင်းအဖွဲ့) အင်အား
၆၀ ခန့် ရှိပြီး ဗိုလ်မှူးအောင်၏
ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့
ညီညွတ်ရေးပါတီ (ဖဆပည)နှင့်
ပေါင်းနေသည်။

(စ) ခွန်ရဲနောင်၏ ပအိုဝ်းအမျိုးသား
လွတ်မြောက်ရေးပါတီ။ အင်အား
၁၈၇ ယောက်ရှိပြီး ပြည်ပြေး
အလယ်ပိုင်းတိုင်းမှ ခွဲထွက်၍
ကေအင်(နီ)ယူနှင့် ပေါင်းနေသည်။
နောင်သောအခါ တစ်ဖွဲ့လုံး
လက်နက်ချပြီး ချုပ်ငြိမ်းခဲ့သည်။

(ဆ) တော်လှန်သော လူမျိုးပေါင်းစုံ
မဟာမိတ်အဖွဲ့။ (တလမဖ)။
တညလပျက်သွားပြီးနောက်

ကေအင်(နီ)ယူ၊ ရခိုင်လွတ်
မြောက်ရေးအဖွဲ့ (ခိုင်မိုးလင်း)၊
ကရင်နီအမျိုးသားတိုးတက်ရေး
ပါတီ၊ မွန်ပြည်သစ်ပါတီ၊ ရှမ်းပြည်
တိုးတက်ရေးပါတီတို့ ပူးပေါင်း
ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။
၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၃ ရက်မှစ၍
ပြည်နယ်ပေါင်းစုံ ပြည်ထောင်စု
အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ တပ်ပေါင်းစု
(ပမဒတ) ဟူ၍ ဖြစ်လာသည်။

ဗမာပနှင့် ကေအင်(နီ)ယူ ပါတီ
များမှာ ပြည်ပြေးတို့နှင့် ရန်တက်ပါတီများ
ဖြစ်ကြသည်။

တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံ
ညီညွတ်ရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေး
တပ်ပေါင်းစု တည်ထောင်ခဲ့သော ၁၉၇၀
ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၂၅ ရက်မှ ကေအင်(နီ)
ယူများ နုတ်ထွက်ခဲ့သည့် ၁၉၇၅ ခုနှစ်
ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်အထိ တညလ
အဖွဲ့ဝင်သောင်းကျန်းသူများနှင့်
တပ်မတော်တို့ တိုက်ပွဲဖြစ် ထိတွေ့ပေါင်း
စု၀၃ ကြိမ် ရှိခဲ့သည်။ ထိုထိတွေ့ခဲ့မှုများ
အနက် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ပွဲပေါင်း
၅၈၄ ကြိမ်ဖြစ်ပြီး သောင်းကျန်းသူများ

တပ်မတော်စခန်းများကို ၁၂၁ ကြိမ်
ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်
စစ်ကြောင်းများကို ၆၈ ကြိမ် ချို့ဒို
တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်က
သောင်းကျန်းသူများ၏ စခန်းများကို ၂၂
ကြိမ် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ပြီး သောင်းကျန်းသူ
စစ်ကြောင်းများကို တစ်ကြိမ် ချို့ဒို
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

တညလသောင်းကျန်းသူ များနှင့်
ထိတွေ့တိုက်ခိုက်ခဲ့သမျှတွင် ကေအင်(နီ)
ယူနှင့် ထိတွေ့တိုက်ခိုက်မှုမှာ အများဆုံး
ဖြစ်ပြီး ၄၆၆ ကြိမ်ထိတွေ့ခဲ့သည်။
ယင်းထိတွေ့မှုများအနက် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲ
၃၅၃ ကြိမ်ဖြစ်ပြီး တပ်မတော်စခန်း
များကို ၅၈ ကြိမ် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။
ကေအင်(နီ)ယူ စခန်းများကို တပ်မတော်
က ၁၄ ကြိမ် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။
ကေအင်(နီ)ယူတပ်ဦးသည် တပ်မတော်
စစ်ကြောင်းများအား ၁၃၃ ကြိမ် ချို့ဒို
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ပြည်ပြေးများမှာ
တပ်မတော်နှင့် ၁၈၅ ကြိမ်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား
ခဲ့ရာ တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲ ၁၂၅ ကြိမ်ဖြစ်ပြီး
တပ်မတော်စခန်းများကို ၃၃ ကြိမ်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်က

ပြည်ပြေးစခန်းများကို ၄၈ ကြိမ်တိုက်ခိုက်ခဲ့
သည်။ ပြည်ပြေးတို့က တပ်မတော်အား
၁၈ ကြိမ် ချို့ဒိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ မွန်ပြည်
သစ်ပါတီသည် တပ်မတော်နှင့် တိုက်ပွဲ
၁၁၄ ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲ ၈၉
ကြိမ်နှင့် တပ်မတော်စခန်းကို ၁၄ ကြိမ်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ တပ်မတော်က
မွန်ပြည်သစ်ပါတီစခန်းများအား သုံးကြိမ်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ကေအင်(နီ)ယူ၊ ပြည်ပြေး၊
မွန်ပြည်သစ်ပါတီတို့ ပူးပေါင်း၍
တညလအဖြစ် ၃၈ ကြိမ်ထိတွေ့
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာ တညလအနေနှင့်

တပ်မတော်စခန်းများကို ၁၆ ကြိမ်၊
စစ်ကြောင်းများကို ချို့ဒို၍ ၄၈ ကြိမ်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ စင်စစ် တညလ
အဖွဲ့ဝင်များသည် မိမိတို့အဖွဲ့အလိုက်သာ
မိမိတို့ဆန္ဒရှိသည့်အလျောက် လှုပ်ရှား
နေကြပြီး ပူးပေါင်းလှုပ်ရှားမှုမှာမူ
အလွန်နည်းပါးခဲ့သည်။

တညလအင်အားစုအနေဖြင့်
ပူးပေါင်း၍ တိုက်ကွက်ဖော်ခဲ့ရာတွင်
အကြီးမားဆုံးတိုက်ပွဲမှာ “မြဝတီ၊
သယံဇာတဇာနည်၊ မဲပုလဲငါးရက်တိုက်ပွဲ”
ဖြစ်သည်။

ပြည်ပြေးခေါင်းဆောင်သော

တညလ အင်အားစုများသည် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၂၅ ရက်မှ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့အထိ ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်း တပ်မတော်နှင့် တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြရာ တညလ အဖွဲ့ဝင် သောင်းကျန်း သူ ၅၇၄ ယောက် သေဆုံးခဲ့ရပြီး တပ်မတော်ဘက်မှလည်း စစ်သည် ၃၄၄ ယောက် နိုင်ငံတော်အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ ရသည်။ တညလ သောင်းကျန်းသူများက ထိုးစစ်အနေနှင့် ဆင်ခွဲတိုက်ခိုက်ခဲ့သော မြဝတီတိုက်ပွဲ၊ သင်္ကန်းညီနောင်တိုက်ပွဲ နှင့် မဲပုလဲတိုက်ပွဲ အပါအဝင် တပ်မတော် ခေမီးများကို ထိုက်ခိုက်သည့် အခြား ထိုက်ခွဲများမှာ အောင်မြင်မှုမရှိဘဲ

အကျအဆုံးများစွာဖြင့်သာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရ သည်။ ထို ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း သောင်းကျန်းသူ တညလတို့၏ လက်နက် မျိုးစုံ ၆၃၇ လက်ကို တပ်မတော်က သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ပြီး တညလဒဏ်ရာရသူ စုစုပေါင်းမှာလည်း ၃၈၆ ယောက် အထိရှိခဲ့သည်။ တညလ သောင်းကျန်း သူများထဲမှ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ရသူနှင့် လက်နက်ချ အလင်းဝင်သူပေါင်းမှာ ၇၀၄ ယောက်ရှိခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ပေးပြီးနောက် ၁၉၇၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၉ ရက်မှ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၆ ရက်အထိ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်

ကာလအတွင်း ဂေအင်(န်)ယူ ၁၀၂ ယောက်၊ ပြည်ပြေး ၃၄၃ ယောက်နှင့် မွန်ပြည်သစ်ပါတီမှ ၄၀ ယောက် လက်နက်ချအလင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

တညလတို့၏ စစ်ရေးလှုပ်ရှား မှုတွင် ပြည်ပြေးတို့မှာ အထိအနာဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ မွန်ပြည်သစ်ပါတီမှာလည်း ယင်းတို့၏ အဖွဲ့အစည်းပမာဏ နှင့်စာလျှင် များစွာအထိနာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဂေအင်(န်)ယူမှာ ပြည်ပြေးတို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ အထိနာရ ခြင်းဖြစ်ပြီး သီးခြားလှုပ်ရှားမှုအနေနှင့် မှု သိသိသာသာ အင်အားနည်းသွား သည်အထိ ထိခိုက်မှု မရှိခဲ့ပေ။ ဦးသွင် သည် ဂေအင်(န်)ယူတပ်ဦးနှင့် ပူးပေါင်းပါက တနင်္သာရီတိုင်း (ယခု မွန်ပြည်နယ်နှင့် တနင်္သာရီတိုင်း) တစ်ခုလုံးကို သိမ်းနိုင်မည်ဟု အထင် ရောက်ခဲ့သော်လည်း ကျဉ်းမြောင်းသော လူမျိုးရေးဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မြမှာ ဂေအင်(န်)ယူတပ်ဦးကို ပြည်ပြေးအတွက် အသုံးချမခံဘဲ နုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်မြသည် အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ်ဗေဒ မန်နာဇန်ကို ဥက္ကဋ္ဌ တင်ထားသော်လည်း

ခေါင်းဆောင်ခွင့်ပေးသူ မဟုတ်ပေ။ သို့နှင့်
 တညလ ပျက်ပြားပြီးနောက်တွင် ဗိုလ်မြ
 သည် ပမဒတကို ဖွဲ့စည်း၍ အင်အားပိုမို
 ကြီးထွားလာသည်။ ပြည်ပြေးမှာမူ
 အဖွဲ့ငယ်များ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲ၍
 လုံးပါးပါးလာခဲ့ရာ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်း
 ထင်ရာစိုင်းနေကြသည့် မှောင်မှို ဂိုဏ်းများ
 အဆင့်သို့သာ ရောက်ရှိသွားရလေတော့
 သည်။

ပြည်သူပြည်ချစ်ပါတီ

(ပြည်ပြေးအဖွဲ့)

ဖွဲ့စည်းပုံ

ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့

(ဗန်ကောက်)

အင်အား ၁၀ ယောက်

၁။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလက်ျာ

ဥက္ကဋ္ဌ

၂။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကြာဒိုး

ဒုဥက္ကဋ္ဌ

၃။ ဗိုလ်ချုပ်သွင်

အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်

၄။ ဗိုလ်မှူးကြီးဇာလီမော်
တွဲဖက်အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး

၅။ ဗိုလ်ချုပ်ရန်နိုင်
အလုပ်အမှုဆောင်

၆။ ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လှိုင်
အလုပ်အမှုဆောင်

၇။ ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်
အလုပ်အမှုဆောင်

၈။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကလေး
အလုပ်အမှုဆောင်

၉။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးနေမင်း
အလုပ်အမှုဆောင်

၁၀။ ဦးသုဝေ အလုပ်အမှုဆောင်

မှတ်ချက်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်ရန်နိုင်နှင့်
 ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လှိုင်
 တို့အား ၁၈-၄-၇၅ တွင်
 ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်
 အဖွဲ့မှထုတ် ပယ်ပစ်
 လိုက်သည်။

KNU, PDP နှင့် တညလသို့အား နောက်ဆုံး

အခြေအနေများ

တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ညီညွတ်
 ရေးနှင့် လွတ်မြောက်ရေး တပ်ပေါင်းစု၏
 သမိုင်းကြောင်းကို ရှည်ရှည်လျားလျား
 ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

သမိုင်းကြောင်းလေးကို ထည့်သွင်းပြောကြားလိုပါသည်။

ဦးသွင်ဆိုသည်ကား

ဦးသွင်ကို အများက ကျိုက်မရော ဦးသွင်ဟု ခေါ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျိုက်မရောသား မဟုတ်ပါချေ။

ဦးသွင်အား ၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ပျဉ်းမနားမြို့ရှိ အဖ အငြိမ်းစားစက်ရှင် တရားသူကြီး ဦးကြာညွန့်၊ အမိ ဒေါ်စောညွန့်တို့မှ မွေးဖွားသည်။ ရန်ကုန် မက်သဒစ်ကျောင်းမှ ၁၀ တန်း အောင်မြင်ပြီး ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကာလတွင် ဘဏ္ဍာသိုလ်မှ ထွက်၍ BIA သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ် တွင် သခင်စိုးခေါင်းဆောင်၍ အသစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းသော ကွန်မြူနစ်အုပ်စု၌ ဗဟိုကော်မတီဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အလံနီ တောစိုသော အခါတွင်မူ လိုက်ပါမသွားခဲ့ ချေ။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၌ အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝ ကြာအင်းမြို့ပိုင်နှင့် ကျိုက်မရောမြို့ပိုင် တာဝန်များကို ပူးတွဲထမ်းဆောင်နေစဉ် ကျိုက်မရောမြို့ကို KNDO များ ဝင်တိုက်

ဦးနုသည် အယူအဆရေးရာ သဘောကွဲလွဲမှုကြောင့် PDP မှ ၁၉၅၂ ခုနှစ် နှစ်ကုန် ၁၉၅၃ ခုနှစ် နှစ်ဆန်း တွင် နုတ်ထွက်သွားခဲ့၏။ PDP စစ်တိုင်း များသည် ဥက္ကဋ္ဌသစ် ဗိုလ်လက်ျာ၏ ကွပ်ကဲမှုနှင့် ဆက်လက် လှုပ်ရှားခဲ့ သော်လည်း မည်သည့် ကြိုးမားသော တိုက်ကွက်များကိုမှ ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ဦးနုမရှိသည့်နောက် ရောက်လာ သည့် ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေသည်လည်း ဩဇာမရှိသော စစ်ဆင်ရေးကြီးများ ဆောင်ရွက်သော်လည်း ကြိုးဝါးခဲ့သော်လည်း အထုပ်မဖြစ်ခဲ့ချေ။

ချိန်တွင် PDP အလယ်ပိုင်းတိုင်း တိုင်းမှူး ဦးသွင်က ...

“မင်းတို့ PDP တိုင်းတွေက ဘယ်ကိုမှ တိုက်မရရင် ငါက ရတဲ့နေရာ တိုက်ပြမယ်။ ငါ့ရဲ့ မဟာမိတ်တွေနဲ့ တိုက်မယ်”

ဟု ဆိုလှာ၏။

PDP တွင် ဦးသွင်သည် ရည်မှန်းချက်ကြီးမားလှသူ ဖြစ်၏။ အနာဂတ်မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် သူသာ လျှင် ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်လာရမည် သူ ဖြစ်သည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ရမည်ဟု အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။

ဤနေရာတွင် ဦးသွင်၏

ထိုသို့ အထုပ်မဖြစ်ဘဲ ဖြစ်နေ

ရာ၌ ဦးသွင်သည် မြို့ကျမသွားအောင် ကွပ်ကဲနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျိုက်မရော ဦးသွင်ဟု နာမည်ရခဲ့၏။

၁၉၅၂/၅၆ ထိ ကျိုက်မရော ပါလီမန်အမတ်။ ၁၉၅၇ တွင် ဖဆပလ အစိုးရ၌ အိမ်ယာဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန ပါလီမန်အတွင်းဝန်၊ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ကုန်သွယ်မှုတိုးတက်ရေးနှင့် ထောက်ပံ့ရေးဝန်ကြီး၊ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ပထမအစိုးရအတွင်း အကွဲအပြဲများဖြစ် လာချိန်၌ သထုံ ပါလီမန် အမတ် ဦးဖေညွန့်အား ဗမာပနှင့် ဆက်သွယ် တောခိုရေး တိတ်တဆိတ် အကူအညီပေးခဲ့ သည်။

တော်လှန်ရေးကောင်စီ အစိုးရ တက်လာသည့် ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှ ၆၈ ထိ ၆ နှစ်ခန့် အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ် ထောင်မှလွတ်ပြီးသည်နှင့် ဦးသွင် ဆည် ၎င်းယောက်ဖ တက်ထွန်းနှင့်အတူ ရန်ကုန်မှ မော်လမြိုင်သို့ ထွက်ခွာ၍ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ PDP ပြည်ပြေးအဖွဲ့ဌာနချုပ် ဘန်ကောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ PDP ဗဟို ကော် မတီဝင် ဖြစ် ခဲ့ သည်။

ထိုင်းနိုင်ငံသို့ မော်လမြိုင်ကော့ကရိတ်၊ မြဝတီလမ်းကြောင်းမှ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဖလူးရီ KNU တပ်မဟာ (၆) နှင့် ဆက်သွယ်ကာ PDP ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိ သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် မဲဆောက် မြို့နယ် ဟိုစိုင်ကျေးရွာ၌ သူ၏ PDP အလယ်ပိုင်းဟိုင်းကို စတင် ဖွဲ့စည်းခဲ့ သည်။

ဦးသွင်သည် PDP ၏ ဗဟို ကော်မတီဝင်သာမက တွဲဖက်အတွင်း ရေးမှူးလည်းဖြစ်ခဲ့၏။ အတွင်းရေး မှူးဟောင်း ဦးလောရံ ထွက်သွားပြီး

နောက်တွင် PDP အထွေထွေအတွင်း ရေးမှူးချုပ်ဖြစ်လာ၏။ PDP အလယ် ပိုင်းဟိုင်း၏ ဟိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်လည်း ဖြစ်၏။ ဦးသွင်သည် ရည်မှန်းချက် ကြီးမားသူဖြစ်သဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနုအား ...

“ဘိုးတော်က စစ်လည်း မတိုက် တတ်၊ အသက်လည်း ကြီးပါပြီ”

ဟုဆိုပြီး အစကပင် အပုပ်ချ လာခဲ့၏။ သူ့သာလျှင် အနာဂတ် ကာလ၌ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ရမည်ဟု အမြဲ ပြောလေ့ ရှိ၏။ ထိုစဉ်က ဦးသွင်သည် အသက် ၅၀ ခန့်သာရှိ၍ ပြောမည်ဆိုက

ပြောနိုင်ပါ၏။

ဦးသွင်သည် မွန်ပြည်နယ်နှင့် ကရင်ပြည်နယ်တွင် နယ်မြေကျွန်းကျပ်ပြီး KNU တို့၏ နယ်စပ်ဒေသကြီးစိုးမှုကို သဘောပေါက်ကာ PDP ရောက်ကတည်းက ဗိုလ်မြနှင့် တည်အောင်ပေါင်းသည်။ သူ့ဟိုတိုင်းစခန်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ဖလူးစခန်းမှ KNU တပ်မဟာ (၆) တပ်မဟာမှူး ရွှေဆိုင်းနှင့် တည်အောင်

ပေါင်းသည်။ တိုင်းရင်းသားများ ပြည်ထောင်စုမှ ခွဲထွက်ရေးမှုကို ထောက်ခံပြီး KNU ၏ ထောက်ခံမှုကို ရယူခဲ့သည်။ KNU နှင့်ပေါင်းပြီး ဦးနုအား PDP မှ ထွက်သွားရအောင် အကွက်ဆင်ခဲ့သည်။ အနာဂတ်တွင် သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင် လာနိုင်သူများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖယ်ရှားနိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ရန်နိုင်၊ ဗိုလ်မှူးအောင်၊ ရန်ကုန်

ဘဆွေ စသည် လူကြီးပိုင်းအားလုံးကို ဦးသွင်က နည်းမျိုးစုံသုံးကာ ဖယ်ရှား နိုင်ရေး ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ လုပ်ကြံ မှုများလည်း ရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် KNU လက်ချက်ဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်လကျာ ပင် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ဤကိစ္စတွင်လည်း ဦးသွင်၏ ပယောဂမကင်း ဟုဆိုသူတို့က ဆိုခဲ့ကြ၏။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်တွင် အခြား PDP ခေါင်းဆောင်များ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ဦးသွင်ကား လိုက်ပါမလာခဲ့ဘဲ ထိုင်းနိုင်ငံတွင်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဦးသွင်၏ အကျင့်စရိုက်ကို သိသူ PDP အတွင်းလူများကမူ ဦးသွင်အား ဂျိုးစက္ကန့်ဇာတ်ကားထဲက အကောက်ကြံ လူသတ်သမားကြီး Gold Finger ရွှေလက်ချောင်း လူသတ်သမားကြီး ဂိုးလ်ဖင်းဂီးဟုပင် ခေါ်ခဲ့၏။

သောင်းဝေဦး

ရှေ့လဆက်ရန်

ဖြစ်ရပ်မှန်

ကိုးဆယ့်ကိုးတံခါးတိုက် မင်းကွေးလှပြန်

တစ်နေ့သောနံနက်က ကျွန်ုပ်သည်
လမ်းလျှောက်ရင်း မကွေးမြို့ ကမ်းနားလမ်း
အလယ်ရပ်ကွက်ရှိ ညောင်ကိုးပင်ဆိပ်ကမ်း
သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ထိုနေရာသို့ ကျွန်ုပ်
မရောက်ခဲ့သည်မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာကို ယခင်က ညောင်ကိုး
ပင်ရပ်ကွက်ဟု လူသိများခဲ့၏။ အကြောင်း
မှာ ထိုနေရာ၌ ညောင်ပင်ကိုးပင်သည်
တောင်မြောက် ညီညာသွယ်တန်းပေါက်နေ
ပြီး အနိပ်အာဝါသကောင်း၍ ဆိတ်ငြိမ်သော
နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။ ယခုအခါ ထိုညောင်ပင်
ကိုးပင်အနက် ရှစ်ပင်သည် ရာသီဥတုနှင့်
သဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် လဲပြိုပျက်စီး
ပျက်စီးခဲ့၍ တစ်ပင်တည်းသာ ယိုယွင်း
ကျန်ရစ်လျက် ရှိပါတော့သည်။ နှစ်ပေါင်း
ကလည်း (၅၀) ကျော်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်ုပ်သည် ကျန်ရစ်နေသော
တစ်ပင်တည်းသာရှိတော့သည့် ညောင်ပင်
အောက်တွင် အနိပ်အနားယူရင်း လှပသော
ရေဝတီမြစ်၏ ရှုခင်းများကို ငေးမောခံစား
နေမိသည်။ ရေဝတီမြစ်ပြင်သည် စိမ်းပြာ
ပြောင်လင်း၍ လှိုင်းအိကလေးများ လှုပ်ခတ်
နေကြောင်း တောင်စီက တိုက်ခတ်
သော လေနုအေးသည် ညောင်ရွက်တို့

အား ဂီတသံစဉ်တစ်ခုကို တီးခတ်ပေးသည့်
နယ် ခံစားမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်
ဆတ်သော လေနုအေးကို ရှုရှိုက်လျက်
ရေဝတီကို ကျောခိုင်း၍ အရှေ့ဘက်သို့
လျှောက်ခဲ့သည်။ အလယ်ရပ်ကွက် လမ်း
ထောင့်ရှိ အလွန်ကြီးမားသော မန်ကျည်းပင်
အောက်တွင် ဝါးကွပ်ပျက်ကလေးတစ်ခု ရှိ
သည်။ ထိုကွပ်ပျက်ကလေးပေါ်တွင် အသက်
(၈၀)ခန့်ရှိ ခေါင်းဖြူဖြူ ခပ်ဝဝလူကြီးတစ်ဦး
ထိုင်၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသည်။ လမ်း
ပေါ်တွင် အညောင်းဖြေလိုက်ပါသည်။ မန်
ကျည်းပင်ကြီးမှာ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်နှင့်
အနိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသည်။

“ရေခွေးကြမ်းကလေးများ သုံး
ဆောင်ပါဦး”

ကွပ်ပျက်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
ခေါင်းဖြူဖြူ ခပ်ဝဝလူကြီးက ကျွန်ုပ်အား
ပဋိသန္ဓာရ ပြုလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင်
ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးအား အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ရာ လက်ထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်စုံ
ကို ညှပ်လျက် အသားမှာ ဖြူဝင်းစိုပြေ၍
ဥပဓိရပ်မှာ ခန့်ခြားပြီး ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေသော
မျက်နှာပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရေခွေးကြမ်း

တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်ရင်း...
“ဦးကြီးက ဒီရပ်ကွက်မှာနေတာ
ထင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုမှာမြင်နေတာ
တိုက်ခံအိမ်ကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တာ
ဟာ ကျုပ်အိမ်ပေါ့။ အငြိမ်းစားဝန်
တစ်ဦးပေါ့။ ယခင် D.S.P (ခရိုင်ရဲခေါ်)
မှာ လုပ်ခဲ့တယ်။ ရုံးအုပ်တာဝန် ပင်စင်ယူခဲ့
အနစ် (၂၀)ကျော်ပြီလေ။ ကျုပ်နှာ
စိန်မောင်တဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးစိန်မောင်
သော တိုက်ခံအိမ်ကြီးကို လှမ်း၍ အထိမ်း
ကြည့်ရှုလိုက်မိ၏။

တိုက်ခံအိမ်ကြီးသည် အလွန်
ကျလှပြီး ပျဉ်ထောင်၊ ပျဉ်ခင်းနှင့် သူ၏
မိုးထား၏။ မြန်မာမှု အနုပညာလက်ရာ
ဖြစ်သည့် ပန်းကနုတ်များ၊ ယိုးဒယား
ခက်၊ ပန်းဆွဲ၊ အပြောက်အမွှမ်းများ
ခြားလှ၏။ ထိုအိမ်ကြီးသည် နှစ်က
အဆက်ဆက်ကတည်းက ရေနံ
သုတ်ထားသဖြင့် မဲညစ်ညစ် မိုင်းညစ်
ရောဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ရွေ့လျော
သဘောကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။
ပတ်လည်တွင် ရေသန့်နံ့ပင်များ

ဘုရားပင်များ အစီအစဉ်ပေါက်လျက် အုပ်စုဝင်း
နင်း

“ဒီတိုက်ခံအိမ်ကြီးဆိုရင် နှစ်ပေါင်း
ခြောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“သိပေါမင်းလက်ထက်က မကွေး
ပြည်နယ် အိမ်တော်ပဲ။ ဦးကြီးတို့ငယ်ငယ်က
အိမ်ကြီးကို ကိုးဆယ်ကိုး တံခါးတိုက်ကြီး
ဆိုကြသည်။ ခြံနံကလည်း အကျယ်
ခြံနံ မြင်းထားတဲ့ တင်းကုန်၊ ဆင်ထားတဲ့
ဆင်ကုပ်တွေ ပြီးတော့ မြို့ဝန်ရုံ သမီးတွေ
အကစားတဲ့ ဘုတ်တလုပ်ရေကန်လည်း
တယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီ ခြံနံကြီး
ဆီကို စစ်ပြေးတွေ ဝင်ရောက်နေကြရင်းက

ခြံနံကြီးထဲမှာ အိမ်တွေပြည့်သွားတော့
တာပဲ။

“ကိုးဆယ်ကိုး တံခါးတိုက်ကြီးလို့
ခေါ်တဲ့အကြောင်းကို ရှင်းပြပေးပါလား”

ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ပြောရရင်
အရှည်ကြီးပါပဲ။ အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့
မကွေးမြို့ဝန် နာမည်က ဦးစံစိုတဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီး
ကိုဆောက်တဲ့ မြန်မာဗိသုကာဆရာကြီးက
ဦးသံနိုင်လိုတော့ ကြားဖူးတာပဲ။ မြို့ဝန်ဦးစံ
ရင်ဟာ ဗေဒင်နက္ခတ်နဲ့ ဂန္ထီရပညာတွေ
လည်း တတ်ကျွမ်းတယ်လို့ သိရတယ်။
ဦးကြီးတို့ရဲ့ အဘိုးအဘွားများပြောတာ နား
ထောင်ရဖူးတာနော်။ မြို့ဝန်ဦးစံရင်ဟာ

ညောင်ကိုပင်ပေါက်တဲ့အရပ်ကို အခြေခံ
အစွဲပြုပြီး ကိုးနဝင်း၊ ကက္ကင်းနဲ့ အိမ်ပုံစံကို
သူကိုယ်တိုင်ရေးဆွဲပြီး ဂန္ထီရအစီးအမံများ
နဲ့ ကိုးဆယ်ကိုးတံခါး ပြုလုပ်ဖန်တီးထားတာ
တွေ့ရတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အောက်မှာ မြေ
တိုက်ခန်းတွေ၊ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းတွေတောင်
ရှိတယ်လို့ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအိမ်တော်ဝင်း
အတွင်း ကျွန်းကျော်လာသူ နယ်ချဲ့စစ်သား
မှန်သမျှ အသေဆိုးနဲ့ သေကြပါစေဆိုပြီး
ကျိန်တတ်တိုက်ခဲ့တယ်လို့လည်း ကြားဖူးသေး
တယ်”

ဦးစံနိုင်မောင်သည် စကားကို ခဏ
ရပ်၍ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော့သောက်

ရင်း ကိုးဆယ်ကိုး တံခါးအိမ်ကြီးဆိုသို့ ငေး
မောကြည့်ရှုလျက် အတိတ်ကို လွမ်းမော
နေဟန်ရှိ၏။

“၁၈၈၅ ခုနှစ် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ
တတိယစစ်ပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဟာ
မင်းလှခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ရော့ဇတီ
မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာချိန်မှာ
မကျွေးဦးဝန်ဟာ ဂိုဏ်းမှူးအင်အား နယ်ချဲ့
အင်္ဂလိပ်ကို ခုခံခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
အင်အားခြားမဟူတော့ သက်နက်ချ အညံ့ခံ
လိုက်ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဗြိတိသိတ်တပ်ဟာ
ကျွေးဦးဝန်နဲ့ အိပ်တော်သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး
စစ်ကပ်တော့ဟာ ယာယီစစ်ခန်းချ နေကြ
တယ်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် စခန်းချချိန်ကစပြီး
ညညဆိုရင် ကျော်စစ်သား နှစ်ယောက် သုံး
ယောက်လောက်ဟာ လန်အော်ပြီး လမ်းပေါ်
ထွက်ပြေးကြတယ်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့
ဝက်ရှင်ပြန်သလိုဘဲ အမြုပ်တစ်စီး တဖန်နဲ့
တက်ပြီး သေသွားကြသည်။ ဒီလိုဖြစ်ရက်ဟာ
တစ်နေ့တည်းမဟုတ်။ ညတိုင်းဖြစ်နေတော့
အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကပ္ပတိန်လူးစစ်လည်း ယခု
အင်္ဂလိပ်ခေါ်တဲ့နေရာကို တပ်ပြောင်းသွား
တယ်။ ကြားရတယ်ကွဲ့”

ဒီအိမ်မှာမနေပဲ ဒီတိုက်အိမ်လာပြီး စာ

တစ်ချက်ရှုရင်း စဉ်းစားနေ၏။

“ဆက်ပြောပါ ဦးကြီး”

“ဓုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး လွတ်လပ်
ရေးရတော့ ဒီကိုးဆယ်ကိုးတံခါးတိုက်ကြီးကို
အသက်တန်းကျောင်းအဖြစ် ယာယီဖွင့်ခဲ့
သေးတယ်။ ကျောင်းသူအချို့ လန်လန်အော်
ကြတဲ့အတွက် ဒီတိုက်ကြီးမှာ တံခါးပေါက်
တစ်ခု ထပ်တိုးပြီး ဖွင့်လိုက်တော့မပဲ
အနောက်အယုက်မရှိတော့ဘူးတဲ့ ကိုးဆယ်
ကိုး တံခါးကနေ တံခါးတစ်ရာ
ခြစ်သွားတာပေါ့။ ကျောင်းစဖွင့်တဲ့နှစ်မှာ
ဦးကြီးဟာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦး
အနေနဲ့ ကျောင်းတက်ခဲ့ရသေးတယ်။ ပထမ
ဆုံး ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက အိန္ဒိယလူမျိုး
မစ္စတာချောက်သရီးတဲ့ သိပ်စည်းကမ်း
ကောင်းပြီး အလွန်တော်တဲ့ ဆရာကြီးတစ်ဆူ
ပဲ။ ဒီကျောင်းမှာနေစဉ်က ဦးကြီးမှာ အခင်
ရဆုံး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိတယ်။
အောင်သန်းရယ်၊ ရန်ရှင်းရယ်၊ နောက် အိန္ဒိယ
လူမျိုး ကျောင်းသားဂျီဟန်ဆင်း ဆိုတာ ရှိ
တယ်။ သူက ဟိန္ဒူဘာသာကို ကိုးကွယ်
တယ်။ ဟိုသူငယ်ချင်းသုံးယောက် တစ်ဝှဲ
တွဲ နေခဲ့ကြတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင်
ဒီအိမ်မှာမနေပဲ ဒီတိုက်အိမ်လာပြီး စာ

ကြည့်ကြတာ။ တို့ထဲမှာ အထူးခြားဆုံး
ဂျီဟန်ဆင်းပဲ။ သူက စာသိပ်တော်တယ်။
သူဟာ မြန်မာရပ်ကွက်မှာ ပုခက်တင်ခွံ
စပြီး ကြီးလာတဲ့သူဆိုတော့ မြန်မာစကား
ပြောတဲ့အခါ သိပ်ပီသတာ။ အတန်းထဲ
လည်း ဘာသာတိုင်းလိုလို ပထမဆုံး
မြန်မာ ကျောင်းသားတွေကို ကျော်
မြန်မာစာမှ အမှတ် (၇၀) ကျော်အထိ
ရတယ်။ ဦးပုညရဲ့ ရေသည်ပြဇာတ်
ဦးရွှန်းရဲ့ ဥမ္မာဒန္တီဟိုတို့ဆိုရင် သူက အား
အလွတ်ရတယ်”

“ခုကော ဂျီဟန်ဆင်းရှိသေးသေး
ဦးကြီး”

“မရှိတော့ဘူး။ ၁၉၆၀ ခု
လောက်ကတည်းက အိန္ဒိယပြန်သွား
အဆက်အသွယ် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်
နဲ့ နေတန်းကဆိုရင် အားလုံးဟာ ကျွန်
တွေဆိုတော့ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ
ဗဟုသုတတွေထဲက ဟုတ်တယ်၊
တယ် အပထာ။ “ပိတ်”နဲ့ ဖတ်တယ်
ဆွေးနွေးပြောဆိုကြတာရှိတယ်။
ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ
အောင်သန်းရယ်၊ ရန်ရှင်းရယ်၊ ဂျီဟန်
ရယ်ပေါ့။ အခန်းတစ်ခုထဲဝင်ပြီး

နေရင်းက ဂျီဟန်ဆင်းက စိတ်နဲ့ပတ်သတ်
ပြီး စပြောတယ်။ သူပြောပုံက...

“ဒီမယ် ခင်ဗျားတို့က လူ့စိတ်
တန်ခိုးဟာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တယ်။
စွမ်းအားရှိတယ်ဆိုတာ အပြောနဲ့ ကျိတ်နေ
ကြတာပါဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ လက်တွေ့ မမြင်
ဖူးပါဘူး။ ကျုပ်က စိတ်တန်ခိုးကို လက်တွေ့
ပြလိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်တို့
သူ့စကလည်း ဂျီဟန်ဆင်းဆိုတဲ့ကောင်

ဒီနေ့ကျမှ ဒီစကားကို ထူးထူးဆန်းဆန်း
ပြောတယ်ပေါ့။ ကြွားတယ်ထင်ပြီး လှောင်
ပြုပြီးကြတယ်။ ကျုပ်တို့ထဲက အသက်
အကြီးဆုံး ကိုအောင်သန်းက ဂျီဟန်ဆင်းကို
မခံချင်စိတ်နဲ့ မင်းလက်တွေ့ပြနိုင်သလား။
လောင်းတန်းစားတန်း လုပ်မယ်လေလို့
ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဂျီဟန်ဆင်းက ကျုပ်
အလောင်းအစားတော့ ဝါသနာမပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်

အဆုံးခံနိုင်ရင် ကျုပ်ပြမယ်လို့ ပြောတယ်။
ဒီတော့ ကိုအောင်သန်းက “စိန်လိုက်လေ”
လို့ ဆိုပြီး လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည် ထုတ်
ပေးလိုက်တယ်”

ဦးစိန်မောင်သည် ရှည်လျားစွာ
ပြောရသဖြင့် မောလာသောကြောင့် စကား
ကို ရပ်နားပြီး ရေနွေးကြမ်းကို ပန်းကန်ထဲ
ငဲ့နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးစိန်မောင်ပြောပြ
သော အကြောင်းအရာကို လွန်စွာစိတ်ဝင်

စားလှသဖြင့် ဆက်ပြောနိုင်ရန် စကား
ထောက်ပေးလိုက်၏။

“လက်ကိုင်ပုဝါရတော့ ဂျီဟန်
ဆင်းက ဘာဆက်လုပ်သလဲ ဦးကြီး”

“ဂျီဟန်ဆင်းက ကိုအောင်သန်း
ပေးတဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ခပ်တည်တည်
မျက်နှာထားနဲ့ လှမ်းယူပြီး ကျွပ်တို့အလယ်
ခေါင်မှာရှိတဲ့ စားပွဲနားကို ကုလားထိုင်ကို
ဆွဲပြီး ကပ်ထိုင်လိုက်တယ်။ လက်ကိုင်ပုဝါ
အဖြူကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ တစ်တသေ
တင်ထားလိုက်တယ်။ ကျွပ်တို့လည်း သူ
အပြုအမူကို ကိုယ်ကို မတ်တပ်ထားပြီး
တင်းမာတည်ကြည် ပြတ်သားတဲ့ မျက်နှာနဲ့
စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်ပုဝါကို စူးစိုက်ကြည့်
နေတယ်။ ခဏကြာတော့ ဂျီဟန်ဆင်းရဲ့
မျက်လုံးအနံ့ဟာ နဂါထက် စူးရှတောက်
ပြောင်လာတယ်။ မျက်နှာထားကလည်း
လက်ကိုင်ပုဝါအပေါ်မှာ စာနာဝင်ရောက်ပြီး
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာတာ တွေ့ရတယ်။ ဖိစပ်
ကလည်း ဆိမန်း မန်းသလို တိုးတိုး တိုးတိုး
တဖွဖွ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေတယ်။
မျက်နှာတစ်ခုလုံး အထူးသဖြင့် နဖူးပြင်မှာ
ခွေးသီးခွေးပေါက်ကြီးတွေ ထွက်လာတာ
တွေ့ရတယ်။ ကျွပ်တို့လည်း တစ်ယောက်

မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ယခင်ကလို
ပြောင်ချောချော မလုပ်နိုင်တော့ပဲ ဂျီဟန်
ဆင်းရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးမော
ကြည့်ရှုနေမိကြသည်။ တနည်းပြောရရင်
ကျွပ်တို့အားလုံးစိတ်ဟာ ဂျီဟန်ဆင်း စိတ်
ဝင်စားနေတဲ့ စိတ်လောကအတွင်းထဲက
ပင့်ကူအိမ်မှာ ငြိတွယ်နေတဲ့ ယင်ကောင်
များလို ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်နဲ့ မသက်မသာ
ဖြစ်လာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိနစ် (၂၀)
လောက်ကြာလာတယ်။ ဂျီဟန်ဆင်းရဲ့
မျက်လုံးတွေလည်း ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူး
ကျယ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေ
ဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ စိတ်
တွေနဲ့ မျက်လုံးပြူးခြင်းဖြစ်တယ်။ သူ
ဝတ်ထားတဲ့ ရုံသားအင်္ကျီနဲ့ ဒီတိတစ်ထည်
လုံးလည်း ချွေးတွေရွှံ့စိုလာတာ တွေ့ရတယ်။
မကြာခင်မှာပဲ ကျွပ်တို့တတွေ “ဟာ” ခနဲ
ဖြစ်သွားကြတယ်။ မယုံနိုင်အောင်လည်း
ဖြစ်သွားကြတယ်။ စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်
ပုဝါဖြူလေးက “ဟန်း” ခနဲ မီးထတောက်
ပြီး ပြာကျသွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ကျွပ်တို့တတွေဟာ ပြာကျသွားတဲ့ လက်
ကိုင်ပုဝါကလေးနဲ့ ဂျီဟန်ဆင်းကို တစ်လှည့်
စီကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေနေကြတယ်။

အမှန်က ဂျီဟန်ဆင်းဟာ လက်ကိုင်ပုဝါကို
မီးလောင်စေတတ်တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့လက်လှည့်
ပြီး မီးခိုးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ကိုင်
ပုဝါထဲကို စိတ်တစ်ခုလုံးစူးစိုက်ပစ်သွင်းပြီး
အင်္ဂါမန္တန်ကို မန်းမှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ
ပြောပြလို့ သိရတယ်။ ကျွပ်လည်း အဲဒီ
ကတည်းက စိတ်ပညာနဲ့ စိတ်တန်ခိုး သတ္တိ
ထက်မြက်ပုံကို လက်တွေ့ကြည့်ခဲ့ရလို့
အလွန်ယုံကြည်သွားခဲ့တယ်။

ဦးစိန်မောင်သည် သူ့စကားကို နှိပ်
ချုပ်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို မော
လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့မှီနောက်မှီ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီး ဦးစိန်မောင် ပြောပြချက်များကို စိတ်ထဲ
ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း ကြက်သီးမွေညှင်း
များ ထလာတော့၏။ ထိုနောက် တိုက်ခဲ
အိမ်ကြီးအိမ်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ စိတ်
တန်ခိုးပညာရှင် ဂျီဟန်ဆင်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်
သည် မျက်စေ့ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်
ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ဦးစိန်မောင်
အား လေးစားစွာ နှုတ်ဆက်၍ ထပြန်ခဲ့
တော့သတည်း။

မကျွေးလှပြန်

ပြည်တွင်းမုဆိုး

ခွေးပေါက်မို့ ငွေအိမ်တိုက်
မဉ္ဇူလာဖော်တောင်

မန္တလေးမုဆိုးလောကတွင် မုဆိုး
တိုင်းလိုလို သူ့ဝိသေသ သူ့ဂုဏ်ထူးကလေး
များနဲ့သူ နာမည်တစ်မျိုးစီ ကြီးတတ်ကြပေ
သည်။ မုဆိုးမြကြီးမှာ နှမြောတွန့်တို
စစ်ကုတ်သည်နေရာ၊ မလိမ့်တပတ်နှင့်
အချင်းချင်း နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်တတ်
သည့် နေရာတွင် သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ
ဟု ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင် နှမည်ကြီး
လေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အကြောင်းကို
သူနှင့် သွားဖော်လာဘက် ဖြစ်ကြသော
ဦးတင်မောင်ကြီး (ယုန် ကြောင်) ကာစင်ပု
နှင့် ကိုဘရီတို့က ဖော်ကောင်လုပ်တတ်ကြ
ပေသည်။

ယခုတစ်ပြည့် တတ်လမ်းကလေး
မှာလည်း မြကြီး၏ အပေါင်းအသင်း
ရှောင်းရင်းများ ဖြစ်ကြသော ဦးတင်မောင်ကြီး၊
ကာစင်ပုနှင့် ကိုဘရီတို့က နှတ်မှဖော်ကောင်
လုပ်လိုက်သော တကယ့်အခြေအနေကို
တတ်လမ်းများထဲမှ တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။
တရားသူအနေနှင့် ကြာသီရပ်သူကို အရင်
အတိုင်း ပြန်လည်တင်ပြ ဖောက်သည်ချ
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

x x x

မိုးကုတ်-မန္တလေး ကားလမ်းနှင့်
သပိတ်ကျဉ်းကားလမ်းတစ်လျှောက် ကားနှင့်
တောလည် အမဲမစ်ကောင်းစဉ်အချိန်က
ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က မုဆိုးပါလာနာပါသူ
တိုင်းလိုလို အချိန်ရ အားလပ်သည်နှင့်
ကိုယ့်အဖွဲ့ကလေးနဲ့ကိုယ် ရယ်ယာခွဲ၍
ကားစားပြီး တောလည်တတ်ကြလေသည်။
ဦးတင်မောင်ကြီးနှင့် ကာစင်ပုတို့
မှာလည်း သွားနေကြ လာနေကြဖြစ်သော
အဖွဲ့သား ကိုဘရီ ကိုတင်လှနှင့် ကိုမြကြီး
တို့ကို စုရုံး၍ သပိတ်ကျဉ်းလမ်းသို့ တော
လည်သွားရန် စွဲလမ်းခွဲကြလေသည်။

အစားအသောက်အတွက် ဦးတင်
မောင်ကြီးက တာဝန်ယူသလို ကားစားခနှင့်
ဓာတ်ဆီဖိုးအတွက် ခွဲတမ်းကို ကျန်သူများ
က တာဝန်ယူကြရန်ဖြစ်သည်။ ကန်ကျမည့်
ငွေကိုတွက်၍ ခွဲတမ်းခွဲလိုက်သောအခါ တစ်
ယောက်ကို ငွေ (၂၅/-) အစိတ်စီကျလေ
သည်။

မြကြီးတစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျန်
အဖွဲ့သားများမှာ ချက်ခြင်းငွေ (၂၅) အစိတ်
စီချပေးကြသော်လည်း မြကြီးကတော့ ထုံးစံ
အတိုင်း ငွေမပါလာသေးဟုပြောကာ ဦးတင်
မောင်ကြီးကိုပင် စိုက်ထားရန် ပြောလိုက်

သည်။
“ဟေ့ကောင် မြကြီး၊ ဒီအပေါက်
မျိုးတွေ ခံရလွန်းလို့ ရိုးနေပြီ စိုက်ထားပါဦး
ပြောပြီး မပေးခဲ့တဲ့အကြိမ် တယ်လောက်ပဲ
နေပြီလဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး
အခုပေးခဲ့ မောင်”

“ဟာ . . . ကိုတင်မောင်ကြီး
ကလည်းဟာ တကယ်မပါခဲ့လို့ပါ ဒါ့မှာကြည့်
ဟုပြော၍ သူ့အိပ်ထောင်ထဲ
လှန်လှော ပြလိုက်လေသည်။

“နှင့် ဒီလောက်ချမ်းသာမှန် အခု
တို့သိရတာပဲ။ အခုပါမလာရင် မနက်ဖြန်
တော့ ပေးဖြစ်အောင်ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ပေးပါဗျာ ဇိတ်ချမ်းပါ။ အခု
လာလို့ စိုက်ခိုင်းတာပါ”

“အေး . . . ကောင်းပြီ အခုတော့
ငါစိုက်ပေးလိုက်မယ်”

ဟုပြောရင်း သူ့အင်္ကျီအောက်မှ
ထဲမှ ငွေ (၂၅/-) အစိတ်ထုတ်၍ ကာစင်
ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ . . . မနက်ဖြန် အစိတ်
ညနေ (၅) နာရီလောက်ထွက်နိုင်အောင်
အရံသင့်လုပ်ကိုင်ထားကြပေတော့”

အစီအစဉ် အသေးစိတ်

အသီးသီးလမ်းခွဲလျက် အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတော့
သည်။

x x x

နောက်တစ်နေ့ ညနေရောက်၍
မြကြီးအိမ်ဝင်ခေါ်ကြသောအခါ မြကြီးမှာ
အိတ်တိုင်း တောသွားသလို သေနတ်နှင့်
အာဂျင်းအိတ်တစ်လုံးသာမက အိပ်ရာလိပ်
ထဲထရီအိုးတွေပါ ပါလာသဖြင့် ကာစင်ပုက
“မင်းဟာတွေက များလှသည်လား။
နို့နဲ့ တောပစ်ဖို့လိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။

“ကဲပါ...အဲဒါ နောက်မှပြောပြပါ
မယ်။ အခုပစ္စည်းတွေသာ နေရာချပြီး
တင်စမ်းပါဦး။”
“ဟေ့...ဟေ့ ပစ္စည်းကင်တာ
ထက် ငါ့ပေးစရာပိုက်ဆံရော ပါရဲ့လား။
အရင်ပြပြီး ပိုက်ဆံပါမှ အတက်ခံမှာ
တင်မှာ...ဟေ့”
“ပါ...ပါတယ်။ ကိုတင်မောင်ကြီး
ရာ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟု ပြောပြီး မြကြီးက သူ

အိတ်ထောင်ထဲမှ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကို
ထုတ်ပြလိုက်ပါသည်။
“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း ငါ့စိုက်ထားတဲ့
ငွေ (၂၅/) အစိတ်ပေးတော့”
“နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားကလည်း
အတော်ကြာ ပေးလိမ့်မယ်ပေါ့”
ဤသို့ဖြင့် ကားက ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။ တစ်လမ်းလုံး အပျော်အပျက် အရွတ်
အနောက်များပြော၍ တဟားဟား တဝါးဝါး

နှင့် “ဗဟုတော” “သုန္ဒရ” “ကျောက်
တံတား” “ဗိုလ်ကုန်း” “မတ္တရာ” “ပန်းယု”
“တောင်တံငါ” “ပြောက်တံငါ” “ရေနံသာ”
“ပတ်လည်အင်း” “ရွှေပြည်” “ညောင်ဝန်း”
တို့ကို ကျော်၍ “လက်ပန်လှ” သို့မည် ရောက်
ခဲ့ကြလေပြီ။

“လက်ပန်လှ” “ဂျိုက်သိုး” ထမင်း
ဆိုင် (ယခု နယူးဇေလီဆိုင်နေရာ) တွင်
ဝင်၍ ခေတ္တနားပြီး ပါလာသော ညစာထမ်း
နှင့် အရက်၊ ဘီယာများကို စားကြသောက
ကြလေသည်။

“ကိုင်း... မြကြီး မင်းနောက်မှ
ပြောပြမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ ပြောလေကွာ”
စားပွဲတွင် ထိုင်မိလိုက်သည်နှင့်
ကာစင်က စကားစမေးလိုက်သည်။

“ဪ... အဲဒါက ဒီလိုပါ ကာစင်
ရာ။ အစကတော့ ငါက မင်းတို့အဖွဲ့နဲ့
ကောပစ်လိုက်ဖို့ အစီစဉ်ပဲ အိမ်မှ အိမ်
ရောက်တော့ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု
အတွက် “ကျောက်လှည်းဘီး” သွားဖို့
အကြောင်းပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်
အိပ်ရာလိပ်တွေ ပစ္စည်းတွေယူလာတာပေါ့။
မင်းတို့အဖွဲ့က (၇) မိုင် သပိတ်ကျဉ်းဘက်
သွားမှာဆိုတော့ လမ်းကြုံတယ်လေ။ ဒီတော့

ငါအတွက် လမ်းကြုံလိုက်ဖို့ အတော်ကြ
သွားတာပေါ့”

“မင်းဟာက အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်
ကိစ္စအတွက်သာ သွားမယ်ဆို တယ်
သေနတ်တွေရော၊ ဘဲထရီအိုးတွေရော၊
ရိက္ခာတွေရော ပါလား။ တန်တော့
သေနာကြီး တော်အကွက်ကောင်းရှိလို့
နှင်တစ်ယောက်တည်း ခွဲပြီး တောပစ်လစ်
မှမို့လား။ နှင့်အကြောင်း မသိတာမှတ်လို့
တို့ကို နှစ်ပေါက် တစ်ပေါက်ရိုက်တာမို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကာစင် ရာ။
သေနတ်တွေ၊ ဘဲထရီအိုးတွေက သွားရင်း
ဟန်လွှဲ အခွင့်သာရင်လည်း ပစ်ဖို့ပေါ့ကွာ”
“ဗါဖြင့် နင်က တို့အဖွဲ့နဲ့လိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အေးလေ... ငါပြောပြီးကော
လမ်းကြုံလိုက်မှာပါလို့ ငါ့ကို ဝါးဖြူတော်ရွာ
က မုဆိုးညီဗြင်အိမ် ချပေးခဲ့ပေါ့”

“ဘာ... ဘာ လမ်းကြုံလိုက်မှာ
ဟုတ်လား။ လမ်းကြုံလိုက်လိုက် ငါတို့အဖွဲ့
နဲ့ လိုက်လိုက် ငါစိုက်ထားတဲ့ငွေ အစိတ်
(၂၅/-)တော့ပေး မသာ။ နှင့်အကြောင်း
မသိတာကြလို့ ကူလီကုမ္ပဏီလုပ်ပြီး ငါစိုက်
ထားတဲ့ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ နှင်သွားချင်တဲ့

နေရာရောက်အောင် ဉာဏ်ဆင်တာနဲ့
ငါ့ပိုက်ဆံ မပေးလိုက်တော့ တင်မောကြ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရစေမယ်
“ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်ရဘူး
ကိုတင်မောကြီးရာ”

မြကြီးက အချို့သာဆုံး အထူး
ခိုင်းဆုံး လေသံဗျာပျော့နှင့် ချောလိုက်သည့်
“မဟုတ်ရင် ငါ့ပိုက်ဆံအစိတ်
ပေးလေကွာ”

“အချင်းချင်းတွေဘဲဗျာ။ ငွေ
အစိတ်နဲ့ဗျာ ခင်ဗျာဆို”

“အပိုတွေ နတ်သံနေပြီး သေ
အောင် ညှဉ်းပြောမနေနဲ့ နှင့်သောက်
တွေ သိပြီသာ။ ကိုင်း... ကြာတယ်
ငွေအစိတ် ပေးမှာလား။ မပေးဘူးဘဲ
မပေးရင်တော့ အကြောင်းပြရသေးတာ
ဦးတင်မောကြီးက ပြောပြော
ဒေါန့်မောနှင့်ပြောပြီး ကားဆီသို့ ထွက်
လေသည်။

မြကြီးကတော့ နကမ္ပတီး
လုပ် အိတ်ထောင်ထဲကို ပိုက်ဆံ
လုံးဝမထုတ်။

x x x

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင်

သေနတ်တို့ကို ဆင်လျက် လက်ပန်လှမှု
ချက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးတင်မောင်ကြီးက ကိုယ်
နှင့် ကားမောင်း၍ တင်လှက မီးရှုပြီး
ဆင်ပုနှင့် ကိုဘာရီတို့က သေနတ်ပစ်ရန်
ဆန်ယူလိုက်ကြသည်။

“ရှောက်ပင်ရိုး” “နွယ်ရံ” “ချောင်း
ဦး” “ရေကွင်း” “ကျောက်ဖျာ” အစရှိ
သော ရွာများ စခန်းများကို ကျော်လာ၍
“ဟေ့တော” ရောက်သည်အထိ ယုန်၊
ခြောင်ကလွဲ၍ ဘာကောင်မှ မရ၊ ပစ်ရ
သော ဂျီများမှာလည်း အလှမ်းဝေးသော
ခြောင် တစ်ကောင်မှမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့တော” အလွန် မိုးကုတ်
ဆိတ်ကျဉ်းလမ်းဆုံ ရောက်သောအခါ
တင်မောင်ကြီးက ကားကိုရပ်လျက်...

“ကိုင်း... မြကြီး မင်းက
ဆုတ်လှည်းသား” သွားမှာဆိုတော့ ဒီမှာ
ဆဲပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီလိုအချိန် ညကြီး မင်း
ဒီမှာဆင်လို ကျွန်က ဘယ်သွားတည်း
ဘယ်သွားအိပ်ရမလဲ။ အိပ်မှမရှိတာ။
အကြောင်း (၁၀) မိုင် ဦးမြဒင်အိမ်ကြီးမှ
အနီးပေါ် ဗျ” (အဲဒီအချိန်က ဟေ့တော

လမ်းခွဲတွင် လူနေအိမ် အဆောက်အဦး
လုံးဝမရှိသေး)

“မင်းဖာသာမင်း အိမ်မရှိလို့
ကျောက်လမ်းပေါ် အိပ်အိပ် တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။
လမ်းကြုံလိုက်တာဆိုတော့ လမ်းဆုံတဲ့နေရာ
မှာပဲ ထားခဲ့ရမှာပဲ”

“မယုတ်ပါနဲ့ မသားကြီးရား ဝါးဖြူ
တောင် ဦးမြဒင်အိမ်မှာပဲ ဆင်းပါရစေ”

မြကြီးက လေပြေလေးနဲ့ သနား
အောင် ပြောလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ မဆင်း
အတင်းပေးကပ်နေသည့် ဦးတင်မောင်ကြီးက
ဘာမှဆက်မပြော မကြည်သောသဘောဖြင့်
ကားကို ဆောင့်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
ဝါးဖြူတောင် ဦးမြဒင်အိမ်ရှေ့ရောက်သော်
လည်း ကားကိုမရပ် အရှိန်တိုး၍ပင်
ဆက်မောင်းနေတော့သည်။

“ဟိုး...ဟိုး ရပ်တော့ ရပ်တော့
လေဗျာ။ ဦးမြဒင်အိမ် ရောက်ပြီဗျ”

မြကြီးက အလောသုံးဆယ်
ပြောနေသော်လည်း ဦးတင်မောင်ကြီးမှာ
မကြားသလို ကားကိုလီတလိုတင်၍ပင်
မောင်းလိုက်သည်။

“ရပ်ပါတော့ သေနာကြီးရား။ ဦးမြ
ဒင် အိမ်တောင်လွန်လာပြီ”

“ဟ...ဘာလိုရပ်ရမှာလဲ ဆင်း
ခိုင်းတုန်းက မဆင်းဘဲနဲ့ ငါတို့က နေတာ
တကာ မရပ်နိုင်ဘူး။ မင်းဆင်းချင်ရင် ခုန်ချ
ဒါမှမဟုတ် ကားရပ်တဲ့နေရာမှာ ဆင်းပေ
တော့”

“လုပ်လိုက်ပါ ကိုတင်မောင်ကြီးရာ
လုပ်လိုက်ပါ”

မြကြီးမှာ မတတ်သာသည့်အဆုံး
“လုပ်လိုက်ပါ” ဟု သာ ညည်းတွားရင်း
စိတ်ပျက်လက်ပျက်၊ လက်မိုင်ချလျက်
လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

ကားကလေးမှာ သပိတ်ကျဉ်းလမ်း
မကြီးအတိုင်း သွားနေရာမှ (၇)မိုင် လမ်းခွဲ
ရောက်သောအခါ တောလမ်းကလေး
အတိုင်း တစ်ဖာလုံခန့် မောင်းဝင်လိုက်ပြီးမှ
ရပ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... မြကြီး ကားရပ်တဲ့
ဆင်ချင်လည်း ဆင်တော့လေ”

မြကြီးမှာ ဘာမှ တောမမြန်
တော့ ဆိတ်ဆိတ်သာ ထိုင်ခွင့်မရတော့
သည်။ အကြောင်း ဦးတင်မောင်ကြီးမှာ “အနီး
တံခွ” လမ်းအတိုင်း ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်း
ဆက်မောင်းခဲ့သည်။

တင်လှက ရှာမီးကို ကျကျနုနုထိုး

၍ နေရာလပ်မကျန်အောင် ရှာနေသည်။
“ကြာအင်း” အစပ်ရောက်သောအခါ ကား
လမ်းနှင့် ကိုက် (၅၀) လောက် အကွာ
အဝေးတွင် ဆတ်မျက်လုံးဟု ထင်ရသော
အရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အလမ်းအနည်းငယ်ဝေးပြီး မြင်
ကွင်းမရှင်းသဖြင့် ကာစင်က မပစ်သေးဘဲ
ဦးတင်မောင်ကြီးကို မီးပြခေါ်၍ နှစ်ယောက်
သား ဆင်သွားကြသည်။ ကာစင်မှာ ဗိုက်က
ပူသဖြင့် ဝတ်ထားသော စစ်ဘောင်းဘီပွပ္ပက

ခါးမှ လျော့လျော့ကျနေရာ မ မတင်နေရ
သည်က တစ်လုပ်။ ကိုက် (၃၀) လောက်
အထိ ကပ်မိသွားသောအခါ ဆတ်သေချာ
သွားသဖြင့် ကာစင်က လက်နောက်ကို
အသေအချာချိန်လျက် ဘယ်ပြောင်းမှ
အမေရိကန်လုပ် အိုဗတ် စက္ကူယမ်းတောင့်
အညို အသစ်နှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ခိုင်း” ဟူသော ကျည်ခံပေါက်ကွဲ
သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဆတ်ကြီးမှာ
“ဘိုင်း” ကနဲ ပစ်လဲကျသွားပါတော့သည်။

လှုပ်လှုပ်...လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသောဆတ်ကြီး
ကို “ဟာလာ” လုပ်ရန် ဓားမပါသဖြင့်
ကာဆီ နှစ်ယောက်သား အလောသုံးဆယ်
ပြန်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ချောင်ချောင် လှုပ်
သော ဘောင်းဘီကို မ,မအားသဖြင့် ကွေ
ကွေတ ဖြစ်နေရာ ချွတ်ချလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... “ဟာလာ”
လုပ်ဖို့ ဓားမြန်မြန်ပေးကြစမ်းပါ။ ဆတ်
မသေသေးဘူး ကုန်းကုန်းထနေတယ်
“ဟုတ်လား ကိုတင်မောင်ကြီး”

ဆရာ...ရော ကျွန်တော့်ယူသွား ကျွန်တော့်က
ဆတ်လို့ပို့ အတော်ဘဲဗျ"

မြကြီးမှာ စောစောက် ငှက်ကြီးရှိ
သလောက် အခုဖြတ်လုပ်လှသည်။ သူ့စား
ကို သူများထက် အရင်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မြကြီးထံမှ စားရသည်နှင့် ချက်ခြင်း
နှစ်ယောက်သား ဆတ်ကြီးရှိရာသို့ အပြေး
ပြန်သွားကြပြန်သည်။ အောက်ခံဘောင်ဘီ
တိုနှင့် ပုပ္ဖာကွ ကာစင်အဖြစ်ကို မြင်ကြရ
သော အဖွဲ့သားများက သဘောကျ ပြုလိုက်
ကြသည်။

ဆတ်နေရာ ရောက်သောအခါ
အကောင်ကို မတွေ့ရတော့ ဘယ်ဆီထပြေး
လေပြီမသိ။ နေရာတွင် သွေးများသာ ကျန်
ရှိတော့သည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ...မီးယူပြီး လာ
ကြဦးဟ။ ဒီမှာ မတွေ့တော့ဘူး ဝိုင်းရှာကြ
ရအောင်"

ဦးတင်မောင်ကြီး၏ အသံသြကြီး
ကြောင့် ကားသမားမလွဲ၍ အဖွဲ့သားအားလုံး
ဆင်းလာကြပြီး ရှာကြသည်။ သွေးဝက်
အမှတ်များမလွဲ၍ အကောင်တော့ မတွေ့
ကြတော့။

"ကာစင် နင်ဘယ်နေရာပစ်လိုက်

တာလဲ"
မြကြီးက မေးလိုက်သည်။

"လက်နောက်ကို အပိုင်ပစ်လိုက်
တာပဲ။ လဲနေတာလည်း အမြင်ပဲ။ စားတစ်
ခါတည်း ပါမလာတာ ဆိုးသွားတာ ကွ"

"ဒီဆို သေချာပါတယ်။ မနက်ကြ
ရမှာပါ။ ပိုသေချာအောင် တဲက ခွေးပါခေါ်
ပြီး ရှာကြတာပေါ့"

"အေး . . . မနက်လာရှာတာက
ကိစ္စမရှိဘူး။ အခုတည်းက ပြတ်ပြတ်ပဲ။ ငါ
ငွေအစိတ် (၂၅) မပေးလိုကတော့ ဆတ်
သာရှယ်ယာ တစ်တိုမှ မပေးဘူးနော် မြကြီး။
ငါ့အကြောင်း သိတယ်မို့လား"

"ဟာ...ကိုတင်မောင်ကြီးကလည်း
အရေးထဲ အရာလုပ်နေပြန်ပြီ။ ခင်ဗျား
ပိုက်ဆံ ပေးမှာပါဗျာ။ မနက်ကြ ပေးပါမယ်"

မြကြီးများ ဆတ်က သေချာပေါက်
လောက် ရတော့မှာမို့ ကိုတင်မောင်ကြီးကို
ချီနိုင်သမျှ ချီ၍ စကားဆိုနေလေပြီ။

အချိန်မှာ နံနက် (၃) နာရီခန့်
ရှိနေပြီမို့ (၇) မိုင်ခန့်မှ အသိတဲ တစ်တဲ
သို့ အနားယူ အိပ်တက်ကြသည်။ ကျန်လူများ
မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကြကုန်ကြ

သော်လည်း မြကြီး ဦးတင်မောင်နှင့် ကာစင်
ပုတို (၃) ဦးကတော့ ဆတ်ကြီးကို မျက်စေ့
ထဲတွင် မြင်ယောင်ပြီး စိတ်ကူးအမျိုးမျိုး
ယဉ်နေကြသဖြင့် အိပ်မရကြဟန်တူသည်။

"ကိုတင်မောင်ကြီး ဆတ်ကတော်
တော်ကြီးရဲ့လား။ အချိန်ဘယ်လောက်
ထွက်မယ်လို့ မုန်းသလဲ"

မြကြီးက အငတ်ကြီးကြသုပီ သု
သိချင်တာ စကားစမေးလိုက်သည်။

"ဟာ...ကြီးမကြီးပဲကွ။ ဆတ်စား
ကြီးဆိုတော့ အချိန် (၆၀) (၇၀)ထက်တော့
ဘယ်အောက်မလဲ"

"ချိုကလည်း လှမှလှ မြကြီးရ။ ငါ
တိုက်ဆတ်ချိုလှလှ ချိတ်ချင်တာနဲ့ အတော်
ပဲ ကွ"

ကာစင်ပုက ဆတ်ချိုကို သူများယူ
မှာစိုးလို့ စကားကြောင်လိုက်သည်။

"ချိုတော့ ဝိုင်းပေါ် ကာစင်ရော ငါ
နိုင်ဖို့လည်းကောင်းပေးမယ် ပြောတာလို
ပဲ"

"ဟာ-အထူးသတိထားမိတဲ့ မှတ်ရာ
မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုတင်မောင်ကြီးရား
ကိုယ်ပစ်တဲ့ချို ကိုယ်အိမ်မှာချိတ်မှာပေါ့"
ဤသို့ဖြင့် ကိုယ်သိချင် ကိုယ်ခြင်

ချင်း ကိုယ်ရချင်တာတွေ အပြန်အလှန်ပေး
ရင်း ပြောရင်းနဲ့ မိုးစင်စင်လင်းသွားတော့
သည်။

“ကိုင်း...ကိုဘရီတို့ တင်လှတို့
ထကြတော့ဟာ၊ ခိုးလင်နေပြီ စောစောသွား
ရှာမှ အတော်ကြာ ထင်တုတ်၊ ငါ့ခုတ်တွေ
နဲ့ တွေ့သွားမှ ငတ်နေကြဦးမယ်”

မြကြီးမှာ ဝိရိယကောင်းနေသည်။
ညက ထုတ်မကိုင်သော သူ့သေနတ် ၄၂
ချင်းကိုလည်း ထုတ်ပြီး ယမ်းတောင့်တွေ
ဘာတွေ အစီအစဉ်လုပ်နေသည် အားလုံး
အရံသင့်ဖြစ်သောအခါ တံခွန်မမှ တံရှင်နှင့်
ငွေတွေပါခေါ်ပြီး ညက ဆတ်လဲသေ နေရာ
သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကိုင်း...မြကြီး မနက်ပေးမယ်
ဆိုတဲ့ ငွေအစိတ် ဘယ်မှာလဲ၊ ပေးတော့
လေကွာ”

“နော်ဦး ကိုတင်မောင်ကြီးရာ။
တောတောင်စီး သွားရင်း
တောင်ခြေ ခံရမှာ နယ်”

“ဆီး-ဆီး-
ဆီး-ဆီး-ဆီး-
သုတို ဆိုရုံမျှ တောတောင်စီး
ကျန်ပြန်သော ခွေးနှစ်ကောင်နှစ်ကောင်

က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်
ရသည်။

“ဟော...ဒါ ကျုပ်ခွေးနှစ်ကောင်
ရဲ့ ဟောင်သံပဲ။ ဆတ်တွေလို့ ဟောင်နေတာ
နေမှာ ဗျ”

တဲမှ ခေါ်လာသော ခွေးရှင်က
ပြောပြောဆိုဆို ခွေးဟောင်သံကြားရာသို့
စွတ်ပြေးပါတော့သည်။

“ဟ...ဟ တင်လှတို့၊ ကိုဘရီ
တို့ သေနတ်တွေ ဓားတွေကိုင်ထားပြီး
ပြေးကြ လိုက်ကြပါဟ။ ဟာလာ မမီလိုက်
လို့ ငတ်နေဦးမယ်”

ကာစင်က မသေးသေးခင် “ဟာ
လာ” လုပ်နိုင်ရန် တင်လှနှင့် ကိုဘရီကို
လောဆော်လိုက်သည်။

၄၂၃ ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ကိုင်ထား
သော မြကြီးကလည်း အသံကြားရာသို့
ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် အနား
မှ ဦးတင်မောင်ကြီးက ဖမ်းဆွဲထားပြီး

“ကိုင်း...မြကြီး ဆတ်ကတော့
ရခိုးသေချာနေပြီ။ ခွေးဟောင်သံကြားတယ်မို့
ထား။ ဒီတော့ မင်းရှယ်ယာငွေ အစိတ်
(၂၅) သေချာလား၊ မပေးဘူးလား၊ မပေးလို့
တော့ ဆတ်ယာရှယ်ယာ တစ်တိုမှ

ငါမပေးဘူးနော်။ နောက်မှ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့”
ခွေးဟောင်သံများက ဆက်တိုက်
ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ခေါင်း...ခေါင်း...ဝုတ်...
ဝုတ်...ဝုတ်”

“ကိုင်း...ရော...ရော ခင်ဗျား
ငွေ အစိတ် (၂၅) လွှတ်တော့ဗျား။ ကျုပ်
သေချာအောင် ခွေးဟောင်တဲ့ဆီပြေးလိုက်
လိုက်ဦးမယ်”

မြကြီးမှာ ငွေအစိတ် (၂၅/-) ကို
မပေးချင် ပေးချင်နှင့် မတတ်သာလို့ ကစား
ကရာထုတ်၍ ဦးတင်မောင်ကြီးကို ပေးပေး
ပြေးပြေး ပြေးလိုက်သွားပါတော့သည်။

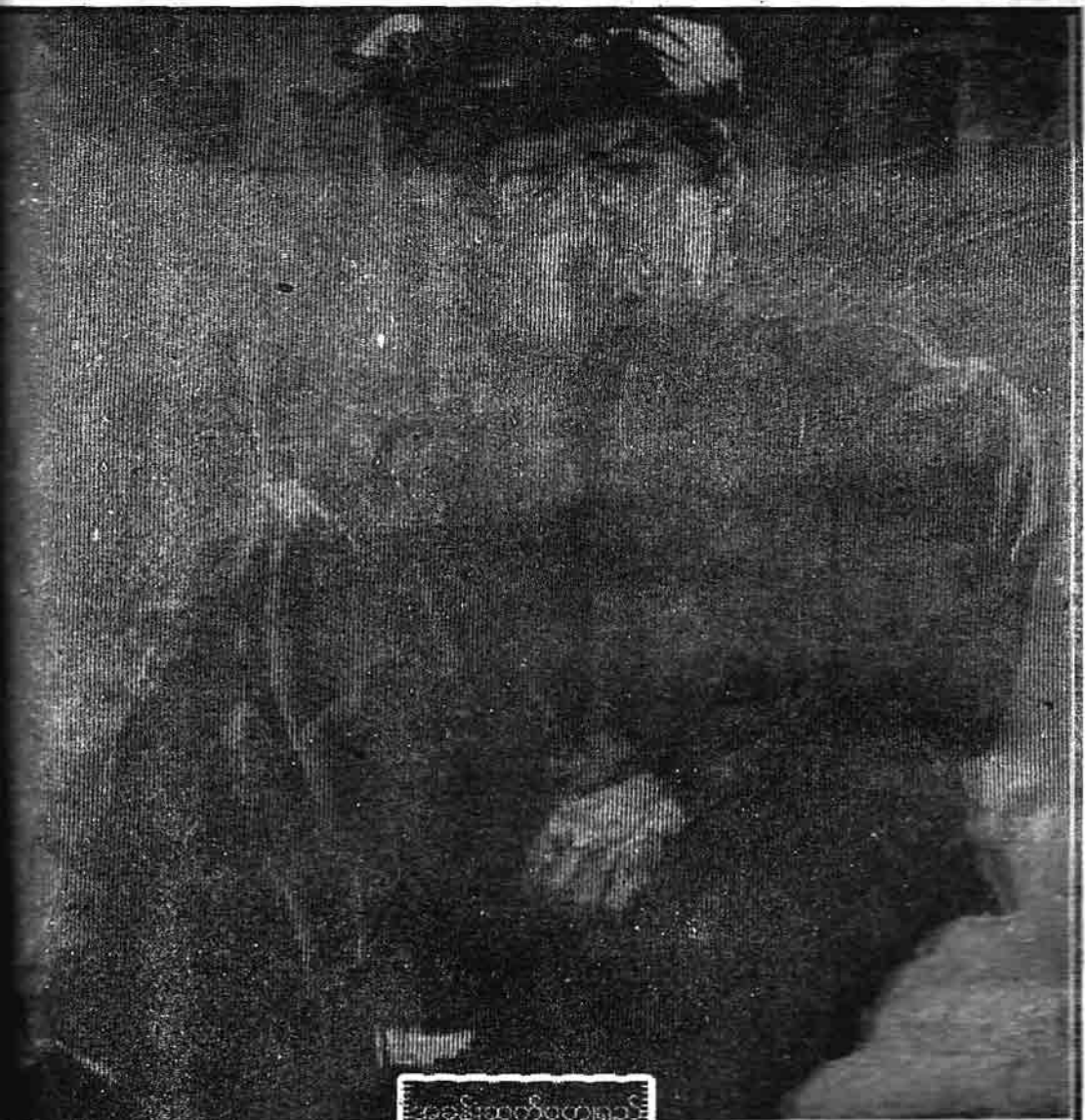
ဒီတော့မှ ဦးတင်မောင်ကြီးမှာ
အားရဝမ်းသာစွာနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်ရင်း...

“ကာစင်ရေ...ငါ့မိန်းကလေးတဲ့ ငွေ
အစိတ်ကတော့ ခွေးဟောင်မှ ရတော့တာပဲ
ကွ”

ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါတော့သတည်း။

မန္တလာဖော်ကောင်

အခန်းဆက်ဇာတ်ကား

'ပျော်ပျော်နေမောင်သေခဲ'

အောင်မိုးလှေကား

အသုဘပီသလွန်းသော အသုဘ

မိမိမိမိကြောင်း သိသော
လူမိမိသည် ပညာရှိမည်၏။ မိမိ
ကိုယ်တိုင် ပညာရှိထင်သော လူမိမိ
သာလျှင် စင်စစ် လူမိမိ ဖြစ်ပေ၏။
(ဓမ္မပဒ-၆၃)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မြို့
ဖျက်နာပုံဟုဆိုအပ်သော သုဌေးကြီး ဦးပေါ
ကြွယ်၏ အသုဘအိမ်ကြီးသို့ ရောက်လာ
ပေ၏။ မြို့ဖျက်နာပုံ သုဌေးကြီး၏ အသုဘ
ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်းရဲခွမ်းသာမရွေး မြို့
လုံးကွယ်လွှဲ လာလိုက်ကြသည်မှာ တစ်ခါက
မြို့တွင် ရှာရှာမပါးစင်သွားသော ဘိုးစိန်ကြီး
တတ်ပွဲထက်ပင် လူများစည်ကားလွန်းလေရာ
မရွာပျားထဲတွင်မက အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်နှင့်
အောက်ထပ်များတွင်ပါ လူများ ပြည့်နက်
လျက် ရှိပေတော့၏။

တစ်ချို့က ဟတ်သက်ရာ ဟတ်သက်
ကြောင်း မကပ်ရာ မကပ်ကြောင်းဖြစ်နေ၍
လာကြပေ၏။ တချို့က အသုဘပိုသလိုပင်
အသုဘ ချမှတ်နေကြောင်းနှင့် ဘက်သားဟင်း
နပ်ကွေးပြီး ကွယ်လွန်သူ ဦးပေါကြွယ်၏
နာမည်ပါသည့် ရွှေရောင်ယပ်တောင်တစ်

ချောင်စီ ကမ်းမည့်အပြင် ငွေတစ်မတ်စီ
လည်း လှူဒါန်းမည်ဆိုသောကြောင့် လာကြ
ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုခေတ်က ငါးတစ်ပိဿာ ၆ ပဲ၊
ဝက်သားတစ်ပိဿာ တစ်ကျပ်၊ ကြက်တစ်
ကောင် ရှစ်ပဲ၊ ဆယ်ပဲ၊ ဆီတစ်ပိဿာ ၁၂
ပဲ၊ ၁၃ ပဲ မျှသာ ပေးရလေရာ မရှိဆင်းရဲ
သားများအဖို့ ဝက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း တာဝ
စားရပြီး လှပသော ရွှေရောင်ယပ်တောင်
တစ်ချောင်းနှင့် ကောင်းစွာသုံးနိုင်သော ငွေ
တစ်မတ်လည်း ရဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် များစွာ
ဟန်ကျလှပေ၏။

သုဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်၏ စာပေန
ကို လှည်းနေ့၊ လှေအောင်း၊ မြင်းတောင်မကျန်
လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး လိုက်ပါပို့ဆောင်
နိုင်ကြောင်း ကြေညာထားလေရာ မကင်းရာ
မကင်းကြောင်း လာကြသူများထက် ထမင်း
စားပြီး ငွေတစ်မတ်လိုချင်၍ လာကြသူတွေ
က ပို၍များလှပေ၏။ အမုန်အတိုင်းဆိုရပါ
လျှင် ထိုအများစုထဲတွင် ကျွန်ုပ်လည်း
ပါဝင်နေပါ၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် သူတောင်း
စားလောက် အခြေအနေမဆိုးပါသော်လည်း
အိမ်ခြေယာခြေမရှိ၊ အလုပ်အကိုင်မရှိ

ယောင်ငါးငါးဖြစ်နေသော အခါသမယ
ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း
ဆို၍ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးသာပါပြီ။ ထို
တည့်ရာ သွားနေသော အချိန်မျိုးဖြစ်သော်
အတော်ကြီး စိတ်ညစ်နေသော
အချိန်မျိုးလည်း ဖြစ်ပေ၏။

(ဤဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့
နေ့စဉ်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် အခြေတကယ့်
ပြီဖြစ်သော သိန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေကာ ပျော်ရွှင်မည်နည်းလမ်းကိုသိ
သိထားပြီးဖြစ်၍ စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်း၊
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ခံပြင်ဒေါသခြင်း
စသော ရန်သူများ ကျွန်ုပ်ထံတွင် မကပ်
နိုင်တော့ပါပေ။ ပြောနေစဉ်ဟူသော
အနွှန်းကို ကျွန်ုပ်သုံးရသည်မှာလည်း
ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
ရေးသားနိုင်စွမ်းမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏သား
ဩရဿ မောင်ပြုံးချိုအား ကျွန်ုပ်က
မပြောပြ၍ ၎င်းက လိုက်ရေးရသောကြောင့်
ဖြစ်ပေ၏။)

ကွယ်လွန်သူ သုဌေးကြီး ဦးပေါ
ကြွယ်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ
ကြွယ်ဝရုံသာမက အလှူအတန်း
ရက်ရောပြီး မြို့ရပ်ငွေကိုလည်း အကုန်

ဆည်ဝင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဘုရားဒကာ၊
ကျောင်းဒကာ၊ ရဟန်းဒကာဟူသော ဒကာ
ဘွဲ့များ များစွာရထားရုံသာမက မြို့အုပ်ချုပ်
ရေး မင်းစိုးရာဇာများ၏ လေးလေးစားစား
ဆက်ဆံခြင်းကိုလည်း ခံရသူဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီး ဦးပေါ်ကြွယ်
၏ စာပေနာခမ်းအနားသို့ အရေးပိုင်မြို့အုပ်
ရာဇဝတ်အုပ် အစရှိသည် မျက်နှာဖြူအရာ
ရှိများလည်း တက်ရောက်ကြပေ၏။ လူများ
လွန်းသော စာပေနာတွင် ပြဿနာမပေါ်စေရန်
ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း ရောက်နေကြပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤမြို့ကလေးတွင်
အသိအကျွမ်းမရှိသော မျက်နှာစိမ်းတစ်
ယောက်သာဖြစ်သော်လည်း ထမင်းကျွေး
သော မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ
နောက်တွင်ရှိန်းဖိန်းနေခြင်း မရှိဘဲ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အဆင့်
အချင်းကြောင့် လွတ်နေသော ထမင်းရိုင်း
တွင် ရဲရဲကြီး ဝင်ထိုင်နိုင်စွမ်းရှိပေ၏။

ထမင်းကျွေးသော မဏ္ဍပ်ကြီးကို
နှစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားပြီး မဏ္ဍပ်တစ်ခုမှာ
ဆည်ကောင်း ဆောင်ကောင်းများကို ကျွေး
မွေးဆွဲခံပြီး ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လူတန်းစားများကို
မဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခု၌ ကျွေးမွေးဆွဲခံပေ၏။

စေတနာသုံးတန် ပြဋ္ဌာန်း၍
ဓမ္မဇ္ဈာန်ကြောင့်လည်း
မင်းဆွမ်းသားမဏ္ဍပ်မဏ္ဍပ်စီ
လာရောက်နှင့်ပေးထား၏။
ထို့ကြောင့်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့ အဓမ္မဇ္ဈာန်များ
အိန္ဒြေမြောက်စေရန်
မကောင်းမကောင်းစား၍
ပြုစုပေးခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ဆည်ကောင်းဆောင်ကောင်းများ၏ မဏ္ဍပ်မှာ
လူသူအတော်နည်းနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်
တို့၏ မဏ္ဍပ်မှာမူ စားသောက်သူတွေ ထိုထို
တက်တိုးမျှ စည်ကားနေပေတော့၏။ စား
ကြသူတိုင်းလိုလိုလည်း ခေါင်းမတ်တမ်း တာ
တပြုစားကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရောက်လေရာအရပ်
၌ ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းကို အခြံခြံနိုင်ဆုံး
ခြံခြံကာ ဝယ်စားခဲ့ရသူဖြစ်သောကြောင့်
ယခုလို ကြံတောင့်ကြံခဲလှသော သူဌေးကြီး
ဦးပေါ်ကြွယ်၏ စာပေနာပွဲကြီးတွင် အများ
နည်းတူ ခေါင်းမတ်တမ်း တဝတပြုစားပေ
၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလက်က ပိုသွက်
သည်ဟု အဆိုရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏
လက်က အခြားသူများထက်ပို၍ သွက်ပေ၏။
စားပွဲပေါ်ရောက်လာသမျှ ဝက်သားဟင်းနာ
အခြားသူများက တစ်တံတံချီစီရသော
ကျွန်ုပ်က သုံးတံတံ ဆေးတံတံတံတံ
နေထေဦး ကျွန်ုပ်တို့ ခြံခြံရသော
အဓမ္မဇ္ဈာန်ကြီးတစ်ခုနှင့် ထမင်းကို
ဆွဲဆွဲလေတော့ ထမင်းကို ချာချာကြ
သေ၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ညပ်
စိတ်ချပ်နေသော်လည်း အစားကို

ကောင်းစွာ စားနိုင်ပေ၏။ ဤကားလူမှန်း သိတတ်ကတည်းက ပါလာသော ကျွန်ုပ် အကျွန်ုပ် ဖြစ်ပေ၏။ မည်မျှစိတ်ညစ်စရာနှင့် ကြုံကြုံ မည်မျှ ဝမ်းနည်းစရာ ဒေါသဖြစ် စရာနှင့်ပဲ ကြုံကြုံ ထို့ကြောင့် အစား အသောက်ပျက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ အစား ကောင်း အသောက်ကောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ် မော်မောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ရောက်လာသမျှ ဝက်သားဟင်းမှာ ကျွန်ုပ် လက်ချည်ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ဝိုင်း တည်းစားနေသူများက ကျွန်ုပ်အား မျက် စောင်းအကြိမ်ကြိမ်ထိုးကြပေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏ မျက်စောင်းကို လျှော်လျှော့ထားလိုက်ပေ၏။ ဟင်းခွက်များ လျော့သလောက် ထပ်ဖြည့်ပေးနေသဖြင့် ပြဿနာလည်းမပေါ်ပါပေ။ ဟင်းကို အကန့် အသတ်ဖြင့် ချက်ပေးသော အလှူမျိုးဖြစ် လျှင်မူ ကျွန်ုပ်နှင့် ၎င်းတို့တတွေ ပြဿနာ ပေါ်ကောင်း ပေါ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်ကဲ့သို့မှ မစားနိုင် ကောင်းအောင် ဝေီသွားတော့မှ ထမင်း ကျွေးသော မြွေပိတ်တို့က မထွက်ခွင့် ထွက်ခွင့်နှင့် ထွက်ခွင့် ခြင်းတို့မှာ နားနေရန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် မြွေပိတ်

ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်ရပေ၏။ ထိုနေရာတွင် အသုဘမချခင် အချိန်ထိ ရေခွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ်၊ ဆေးလိပ်တို့ဖြင့် ချဉ်းပြန်ပေ၏။ လက်ဖက် သုပ်မှာ ချဉ်စပ်ကလေး သုတ်ထားလေရာ အီလည်လည်ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်တို့တို့ကြီး ကျောင်းသားလက်ဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပင် စားရပြန်ပေ၏။ ရေခွေးကြမ်းကိုလည်း တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ပြန်ပေ၏။

မည်သို့မှ စားသောက်၍ မရ လောက်အောင် အတင်းတိမ်ကြီး တင်းတိမ် သွားတော့မှ ဆေးလိပ်ခွက်ကို လက်နှိုက် တော့ပေ၏။ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲတွင် ဆေးပေါ့ လိပ်များနှင့် ဆေးပြင်လိပ်များ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကြိုက်သူ မဟုတ်ဘဲ ဆေးပြင်လိပ်ကိုသာ ကြိုက်သူ ဖြစ်ပေ၏။ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ ဆေးပြင်လိပ် မှာလည်း ကျွန်ုပ်အကြိုက်ဆုံး လေယာဉ်ပျံ တံဆိပ် ဆေးပြင်လိပ်များဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်ခွက်ထဲတွင် ရှိနေသော ဆေးပြင်လိပ်ခြောက်လိပ်စလုံးကို အကုန်ယူလိုက်ပေ၏။ တစ်လိပ်ကို ပါးစပ် တွင်တပ်ကာ ကျန်ဆေးလိပ်များကို နေ့ဖို ညစာသဘောဖြင့် လွယ်အိတ်တွင်းသို့

ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ထည့်လိုက်သော ကျွန်ုပ်အနီးတွင်ထိုင်နေသူများက ကျွန်ုပ် မျက်စောင်းထိုးကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြန်ပေ၏။

စာရှာသူများသည် ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်း ကို ရက်ဖွယ်ဟုယူဆကောင်း ယူဆ၏။ မည်ကို ကျွန်ုပ်သိပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ နှစ် ဖွယ်မဟုတ်ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး ပြောရဲပါ၏။

ဤအလှူကြီးမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာ လွန်းသော ကွယ်လွန်သူ သူဌေးကြီး ဦး ကြွယ်အတွက် ရည်စူး၍ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုက တွန်ဆုတ်ခြင်း မရှိဘဲ ရက်ရက် ရောရော ဖောဖောသီသီကြီး လှူဒါန်းသည့် အလှူကြီးဖြစ်၏။ စေတနာထုံးတမ်း ဖြစ်၍လှူသောကြောင့်လည်း ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေး မည်သူမဆို လာရောက်ခွင့်ပေးထား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အလှူရှင်အ ခါနမြောက်စေရန် ကောင်းကောင်းတောင်း တောင်းပြောင်ပြောင်ယူခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်အလုပ်မျိုးကို ကျွန်ုပ် မလုပ်တတ်ပါပေ။ မည်သည့်အခါ ကိုပဲလုပ်လုပ် ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိဘဲ ခြေထောက် ပြောင်တင်းတင်း လုပ်တတ်သည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မွေးရာပါ အကျင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗိုက်ထဲသို့ မည်သည့်
 အစားအသောက်မှ မသွင်းနိုင်တော့သဖြင့်
 ဆေးပြင်လိပ်ကို အရသာခံ၍ ဖွာရှိုက်ကာ
 ဆက်လာသမျှ ဆွေ့သည်များကို လည်း
 စားသောက်နေသူများကို လည်း
 စားသောက်နေသူများကို လည်း
 မလွှဲလွှာများ နောက်တက်မှ သူဌေး
 ဦးပေါကြွယ်၏ ခမ်းနားလှသော နှစ်ထပ်
 အိမ်ကြီးကိုလည်းကောင်း တစ်ပြန်တစ်လှည့်
 ကြည့်၍ အသုဘချခိုက်ကို စောင့်နေလိုက်
 သ၏။

ရေဆက်ရမည့် ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်ကို
 စားမရသေးသဖြင့် တစ်ကြောင်း ဘာ
 ချစ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်း မသိသေးသဖြင့် တစ်
 ကြောင်း အချိန်မရွေး ရေခွေးကြမ်း လက်
 ဆံသုတ်တို့ကို စားသောင်နိုင်သော ဤ
 ဆရာမှာ လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်
 အတွက် အကောင်းဆုံး ဘူမိနက်သန် နေရာ
 ခေါ် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ပြင် အသုဘချခိုက်တွင်
 အဆောင်လှလှတတခေါင်းနှင့် ငွေတစ်ပတ်
 စည်း ရပေဦးမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ
 အများစုမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် လူစိမ်းများဖြစ်
 သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သူ့ကိုမှ စကား
 မပြောနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရှိနေကြသူ

များလည်း ကျွန်ုပ်ကို မျက်စောင်းတခဲခဲ
 ထိုးကြည့်သူများသာ ဖြစ်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို
 စကားမပြောကြချေ။ ၎င်းတို့အချင်းချင်းသာ
 တွေ့ရာလေးပါး စကားများ ပြောနေကြကုန်
 ၏။

အများအားဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြီ
 ဖြစ်သော သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်
 အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ကျန်ရစ်သူ
 မိသားစုများ၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း
 ချီးမွမ်းခန်းဖွဲ့ကာ ပြောဆိုနေကြပေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား နားထောင်ရုံသက်
 သက်သာ ဖြစ်နေပေ၏။

သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်ကို တစ်မြို့
 လုံးရှိ လူကြီးကလေး တစ်ယောက်မကျန်
 သိကြသဖြင့် ဤမြို့လေးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်
 လာလာချင်း။ ၎င်းအကြောင်းကိုလည်း
 ကောင်း။ ၎င်းမိသားစုအကြောင်းကို လည်း
 ကောင်း ကြားသိရပေ၏။ ယခု စုပုဒ်ပွဲတွင်
 ပြောဆိုကြသော စကားကို နားထောင်ရင်း
 ပို၍သိရပေ၏။

သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်သည် ၊
 နှစ်ခန့် လူမမာ နာတာရှည်ဖြစ်ပြီး
 ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ဆေးဝါး
 ကုသခံ ငွေသောက်သောက်လဲလည်း ကုန်

ကုခဲ့၏။ မိသားစုမှာလည်း အဆိပ်ဆင်းရဲ
 အစားဆင်းရဲဖြင့် လွန်စွာပင်ပန်းခဲ့ကြရ၏။
 သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်သည် အသက် ၈၀
 ကျော်ရှိပြီဖြစ်သည့်ပြင် ဆိုးရွားသော ဝေဒနာ
 ကို ခံစားနေရသဖြင့် မြန်မြန်သေလိုနေ၏။

သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်တွင် သား
 သမီး ငါးယောက်ရှိပေ၏။ ဇနီးမရှိတော့ပေ။
 ထိုသားသမီး ငါးယောက်စလုံး အိမ်ထောင်
 ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေကာ သားမြေးများပင်
 ရနေကြပြီဖြစ်၏။ ဦးပေါကြွယ် ကွယ်လွန်ချိန်
 တွင် သားငါးယောက်၊ မြေး ၁၆ ယောက်
 မြစ် ၄ ယောက်ကျန်နေခဲ့ပေ၏။

သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်အိမ်ရပေါ်
 လဲကတည်းက သူပိုင်ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံးနှင့်
 လုပ်ငန်းများကို သားသမီးငါးယောက်၊ မြေး
 များအား အညီအမျှ ခွဲဝေပေးပြီးလျှင်ဖြစ်၏။
 ဦးပေါကြွယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သေတော့
 မည်မှန်သိသဖြင့် သူ့အတွက် ငွေတစ်ပြား
 တစ်ချပ်မှပင် ချွန်မထားတော့ပါ။

ဦးပေါကြွယ်သည် နာတာရှည်
 ရှည်ကြာသော သူဌေးကြီးမှာသာ
 ဘုံနာမည်သာ ကျန်တော့၍ သူပိုင်ငွေကြေး
 ဥစ္စာဟူ၍မှ လုံးဝမရှိတော့ပါပေ။ အမွေခွဲခံ
 ရထားပြီးဖြစ်သော သားမြေးများက ဦးပေါ

ကြွယ်အား ငွေကုန်ကြေးကျများစွာခံကာ ဆေးကုသကြပေ၏။

သို့သော် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်သာ ကူးလာခဲ့သော်လည်း ဦးပေါ်ကြွယ်တစ်ယောက် ကောင်းလည်း ကောင်းမလား၊ သေလည်းသေဘဲ နာတာရှည်ကြီး ဖြစ်နေသောအခါ မိသားစုများမှာ အလုပ်ပျက်အကိုင်ပျက် ဖြစ်သည့်အပြင် ငွေကုန်လှုပ်နှံ ဖြစ်လွန်းနေသဖြင့် စိတ်ပျက်လာကြပေတော့၏။

နာတာရှည်ဖြစ်နေသော ဦးပေါ်ကြွယ်တည်း ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်သဖြင့် သေချင်နေသည်။ သား ခြေးများမှာလည်း ဦးပေါ်ကြွယ်ထံမှ ထပ်မံ၍ အမွေရရန်မရှိတော့သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဦးပေါ်ကြွယ် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်ကို မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း လွန်စွာလူပင်ပန်း၊ စိတ်ပင်ပန်း၊ ငွေပင်ပန်းဖြစ်နေကြပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ဆက်လက်၍လည်း ပြုစုရန် ဝန်လေးနေကြသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ဦးပေါ်ကြွယ်ကို သေစေချင်ကြ၏။

ဦးပေါ်ကြွယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း

သူ၏ သားမြေး ပင်ပန်းနေသည်ကို မမြင်ရက်တော့သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သားမြေးများ ကိုယ်တိုင်က သူ့သေလျှင် ယူကြ၊ မရတော့ကြောင်းကိုသိ၍ တစ်ကြောင်း၊ ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်လွန်းသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လွန်စွာသေချင်နေပေ၏။ သူ့အား ဆေးဝါးကုသပေးသော မြန်မာဆရာ၊ အင်္ဂလိပ်ဆရာတို့ထံ သေးဆေးပေးရန်သာ တောင်းတတ်ပေ၏။

ယခုမှ ဦးပေါ်ကြွယ် ကွယ်လွန်သွားလေပြီ။ ဦးပေါ်ကြွယ်ဆန္ဒပြည့်သွားသကဲ့သို့ ကျန်ရစ်သော သား ခြေးများ၏ စိတ်ဆန္ဒလည်း ပြည့်သွားလေပြီ။ ဖခင်ကြီးရှိစဉ်က အိမ်ထောင်ခွဲနေရန် ခက်နေသော သားသမီးငါးယောက်တို့၏ မိသားစုများမှာလည်း ယခုမှ စိတ်ကြိုက်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရပေပြီ။ မိမိစိတ်ကြိုက် မိမိလမ်းကို လျှောက်နိုင်လေပြီ။

ထို့ကြောင့် ကွယ်လွန်သွားသော ဦးပေါ်ကြွယ်အတွက် ကောင်းသကဲ့သို့ ကျန်ရစ်သော မိသားစုအတွက်လည်း ကောင်းပေ၏။ အားလုံးအတွက်ကောင်းခြင်းသည် လွန်စွာ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေ၏။ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းဆိုသည်မှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါပေ။

တကယ်တော့ ဤအသုဘမှာ သေသူကော ကျန်ရစ်သူပါ ဆန္ဒပြည့်ဝသဖြင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ မဟုတ်ပေ။ မှန်ချင်မှန်၊ မှားချင်မှား၊ ကျွန်ုပ်၏အသုဘအဆအတိုင်း ပြောရပါလျှင် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးပေါ်ကြွယ်တစ်ပါးအလုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး မသင့်ပါပေ။

သို့သော် ဤအသုဘအိမ်ကြီး ကျွန်ုပ်ရောက်လာကတည်းက ဦးပေါ်ကြွယ်အားတမ်းတာ၍ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ငိုကြွေးနေသော မိသားစုကို မြင်ပေ၏။ ကြားရပေ၏။ ဦးပေါ်ကြွယ်အား မြင်ရသည့်အထိကို မခံနိုင်လွန်းသဖြင့် သေချင်နေကြသော မိသားစုသည် ယခု ဦးပေါ်ကြွယ်တကယ်သေသွားသောအခါ အသုဘကြောင့် အပူရှပ်ဆင် ဟန်လုပ်၍ ငိုနေကြသည်။

၎င်းတို့တတွေ လူမြင်ကောင်းအောင် ငိုနေကြပါလေသော်လည်း ရင်တွင်မှ ချမ်းမြေ့နေကြမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းကြီးသိပါ၏။

ဦးပေါ်ကြွယ်၏ သွေးသားတော်သော မိသားစုကို ထားဘိဦး၊ ဦးပေါ်ကြွယ်

အသုဘအိမ်သို့ ရောက်လာသော သူစိမ်း
ဧည့်သည်အားလုံးပင် တစ်ယောက်မကျန်
မျောက်သေပါရိုက်ခံထားရသည့် မျက်နှာဖို့
ဖြင့် ဖြစ်နေကြပေ၏။ ဦးပေါကြွယ် ကွယ်လွန်
သွားခြင်းအတွက် ယူကြီးမရ ဝမ်းနည်းပက်
လက်ဖြစ်သည့်အသွင်ကို ဆောင်နေကြပေ
၏။

ဧည့်ခံသောလူများသည် လည်း
ကောင်း။ စိမ့်ဆောင်ရွက်နေသော လူများ
သည်လည်းကောင်း၊ တဝတပြ စားသောက်

နေသူတို့သည်လည်းကောင်း၊ တညီတညွတ်
တည်း တိုင်ပင်ထားသည့်အလား စိတ်
မကောင်းသည့်အသွင်မျိုးကို ဆောင်နေကြ
၏။ သို့သော် သူတို့အားလုံး၏စိတ်ထဲတွင်မူ
စားရခဲသော ထမင်းကိုစားရပြီး ရခဲလှသော
အခွင့်အရေးကို ရကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်နည်းတူ
ဝမ်းသာအားလဲ ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်ဖြစ်
ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိပေ၏။

သို့သော် မည်သည့်မျက်နှာပေါ်တွင်
မှ အပြုံးရိုက်ကလေးကို မတွေ့ရပါချေ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဦးပေါကြွယ်၏
မိသားစုကိုလည်းကောင်း၊ ရောက်လာသော
ဧည့်သည်များကို လည်းကောင်း ကြည့်၍
ရင်ထဲမှသာ ပြုံးရယ်နေမိပါသော်လည်း။
မျက်နှာဆေးကလေးဖြင့် နေနေရပေ၏။

သူဌေးကြီး ဦးပေါကြွယ်၏ အသုဘ
သည် အသုဘပီသလွန်းလှသည်ဟူသာ
ဆိုရပေလိမ့်မည်။

အောင်မိုးကောင်း

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

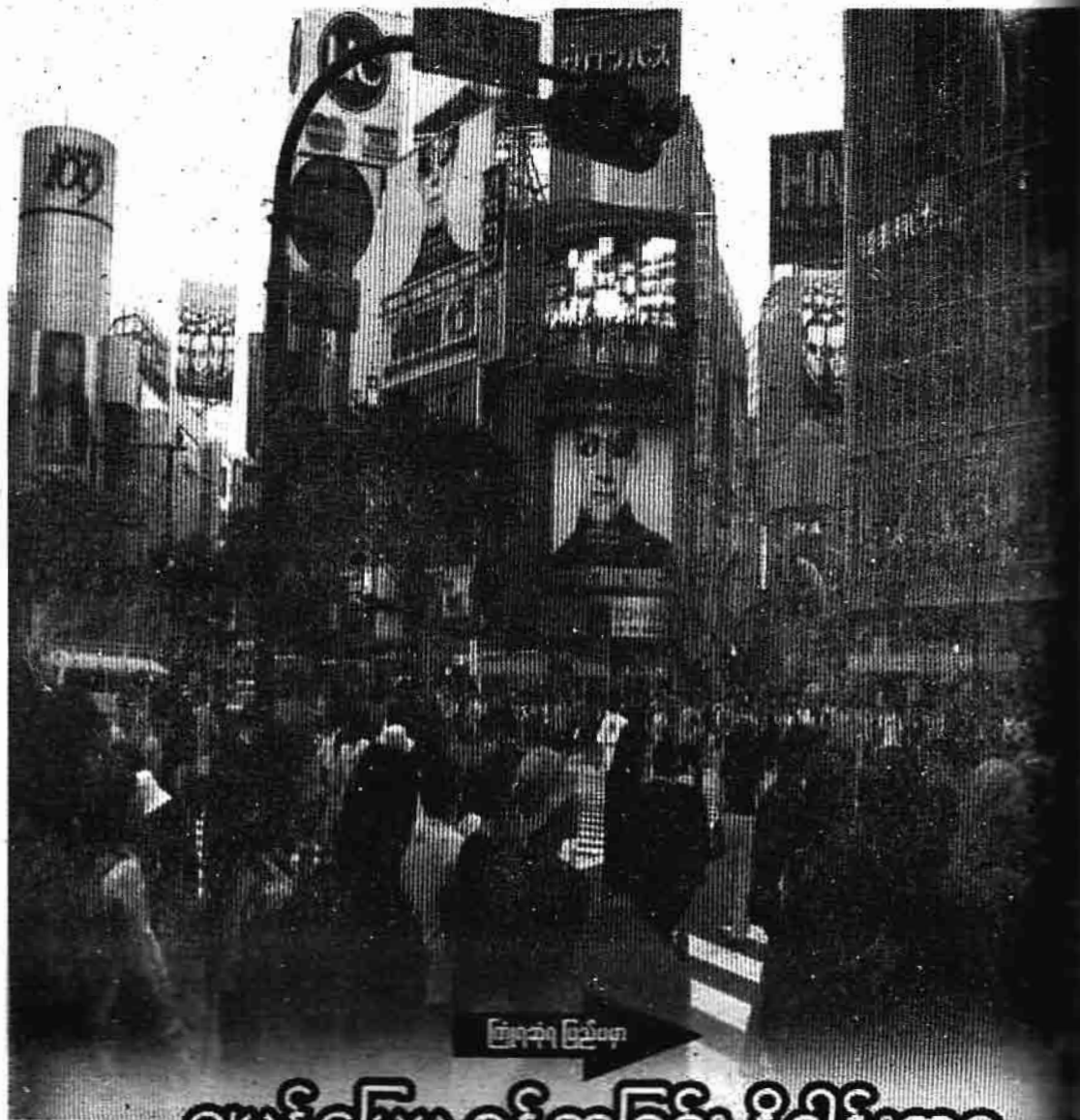
တစ်ဆူတစ်ချောင်း

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၊ တောင်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးသစ်တိုက်တင်အမှတ် - 0610Y008484

မြို့တော်ရံ ဖြည့်စေ့

ချစ်မြတ်နိုး ဝန်ခံခြင်း နိဒါန်းအစ

နှင်းမေရီမိုး
(တုရားတော်)

နဒီကျောရင်း ကုန်တိုက်ရဲ့ အမြင့် ဆုံးထပ်ပေါ်မှာ ခြေချလိုက်ရုံရှိသေးသည်။ ဆော်သွေတိုက်ခတ်လာသော လေနအေး၏ လွှမ်းခြုံရပ်ပတ် ကလူကျီစယ်မှုကြောင့် ဝတ်လွှာအထပ်ထပ်ကြားမှ နှလုံးသည်းပွင့် လေး တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားတော့သည်။ အအေးဒဏ်ကြောင့်လေလား။ စိတ်ဒဏ်ရာ များကြောင့်လား။ နဒီကျောရင်း မစဉ်းစားနိုင် အားတော့ နှလုံးသည်းပွင့်လေသောမက တစ် ကိုယ်လုံးရှိ အသားခိုင်းများပါ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်ကို ဥပက္ခာပြုရင်း တိုက်မြင့် ပေါ်မှ ခုန်ချနိုင်ရန် ကာရံထားသော ဝရံတာ အုတ်ဘောင်ပေါ်သို့ ကြိုးစားတွယ်တက်လိုက် သည်။

နဒီကျောရင်းသည် ဝရံတာအုတ် ဘောင်ပေါ်သို့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ခွကျော် ခိုက်စဉ် ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး အပြင်ထက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေး တစ်ခု ကြိုတင်မစိစဉ်ထားဘဲ သူ့အလိုလို စီးဆင်း၍ သွားရှာတော့သည်။ ထိုစဉ်ထောင့် ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့သည့် သမင်းခံတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့မိ သည့် မိမိအဖြစ်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရလာမိ သည်။

“ဘုရင့်နောင်မောင်ဖျက်” နှလုံးသွင်း ၍ လုပ်လက်စ ဆေးဆိုင်ကိုရောင်း ငှားထား သော တိုက်ခန်းမှ စပေါ်ကို ပြန်ယူ လက်ထဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စုထားခဲ့သည့် ငွေအားလုံး ကို ပုံအောကာ ပွဲစားလက်ထဲအကုန်ထည့် ပေးလိုက်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်က ဂျပန်မြေ ပေါ် ခြေချနှင်းရင်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နိုင်ဖို့၊ ဂျပန်ယန်းငွေကို လက်ထဲ အထပ်လိုက်ကိုင် နိုင်ဖို့၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဂျပန်ပြန် သူငွေမကြီးအဖြစ် ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားနိုင်ဖို့ဖြစ် သည်။

ရည်ရွယ်ချက်၏ အောင်မြင်မှု ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် တိုက်ရုံမြို့ နာရီတာ လေယာဉ်ကွင်း၌ ခြေချနိုင်ခဲ့သည်။ ခရီးဆက်

နိုင်ရန် ရှိစဉ်စု ဒေါ်တာငွေသေးကို ဂျပန် ပိုက်ဆံယန်းငွေအဖြစ် ထဲထုယ်ပြီးနောက် ဘယ်လိုခြေလှမ်း ဆက်လုပ်ရတောင့်နှစ် မသိအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

သူ့စကားလည်း ငါးသိ၊ ငါးစကား လည်း သူ့နားမလည်း နေစရာနဲ့ အလုပ် အကိုင်ဆိုတာ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်အော်၍ မရ။ အားငယ်စိတ်က သူ့အလိုလိုဝင်လာ သည်။

“မိန်းကလေး တိုက်ရုံကို သွားမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဦးက ဦးရဲသားကို လာကြိုတာ လေး။ မိန်းကလေးက စပြီးမပြောပေမဲ့ တို့ မြန်မာပြည်သားတွေရဲ့ အခက်အခဲကို ဦးက သိပြီသားပါ။ မိန်းကလေးလည်း ရှေ့ဦးစွန်းစား

သုပဲ မဟုတ်လားကွ။ နိုင်ငံရပ်ခြားကို စွန့်စား ထွက်လာကြရတဲ့ လူအများစုက စကားတွေ မပေါက်ကြလေတော့ မေးပါများလည်း စကားမရ၊ သွားပါများလည်း ခရီးပေါက်ခဲ တယ်ကွ။ လောလောဆယ် မိန်းကလေးက ဦးနုလိုက်ခဲ့၊ ဦးအိမ်က အကျယ်ကြီးပဲ။ ပြီးမှ မိန်းကလေး သွားချင်တဲ့နေရာတွေကို ဦး လိုက်ပို့ပေးမယ်။ နောက်ဆုံးဘယ်မှ မသွား တတ်ရင် ဦးအိမ်မှာနေ။ အလုပ်လည်း ဦးပဲ ရှာပေးပါ့မယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံသား အချင်းချင်းမို့ ကူညီတာပါ။”

မထင်မှတ်ပဲ ဗမာစကားသံကို ကြားလိုက်ရကတည်းက နဒီ ဖော်မပြတတ် အောင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း အကူအညီပါ ပေးမည်ဆိုတော့ သကြားမင်း

ကြီး လူယောင်ဖန်ဆင်းကာ မိမိကို ကူညီ ပို့ ရောက်လာလေသလောဟုပင် အတွေး ရောက်မိတော့သည်။

သို့သော် ရထားလက်မှတ်ဝယ်ရန် ဟုဆိုကာ ယန်းငွေတစ်သောင်းတောင်းသွား သည်။ နဒီကျော့ရှင်းလည်း မဖြစ်မနေသုံးရ မည်ငွေမို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးလိုက်သည်။ သကြားမင်းကြီးက အိမ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် ခေါ်မသွားဘဲ ကုန်တိုက်တစ်ခုထဲဝင်ကာ နဒီ ၏ ငွေများဖြင့်ပင် ဆန်၊ ဆီ၊ ကြက်သား၊ အာလူးများ ဝယ်ပြန်သည်။ ဂျပန်ပြည်ရောက် ဆင်းရဲသူလေး နဒီကျော့ရှင်းမှာ မတတ်သာ ၍ ငွေများလိုက်ရှင်းပေးနေရသော်လည်း ကုန်လုကုန်ဆဲ ဂျပန်ယန်းငွေ လက်ကျန် လေးကို မသိမသာဝှက်ရင်း ရင်တထိတ်

ထိတ်ခြစ်နေရရှာသည်။
“ဦးအိမ်က အကျယ်ကြီး” ဆိုသော သကြားမင်း၏ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက် သည်နှင့် နဒီကျော့ရှင်း မျက်လုံးပြူးသွား သည်။ ကြက်ကင်ခိုင့်၌ ကြက်အူချောင်းမှာ စိတန်းထားသည့်အလား အိမ်ခန်းကျဉ်းလေး ထဲ၌ လူများအတန်းလိုက်နေရာချပေးထား သည်မှာ လူတစ်ယောက် ကျောတစ်ခင်း စီသာ။ ပိုဆိုသည်မှာ ယောက်ျား၊ မိန်း မမဲ့ခြားဘဲ အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ရနေသည်သာ အဓိကဖြစ် ကြသည်။

နဒီကျော့ရှင်းလည်း ပေါက်သည့် နဖူးမထူးတော့ပြီမို့ နဒီငွေဖြင့်ဝယ်လာသည့် မိကျွားများဖြင့် ချက်ကျွေးသော ထမင်းဟင်း ကိုစားကာ တစ်ညတာဖြစ်သလို အိပ်ထဲ အနားယူလိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သကြားမင်း ချော့မော့ကာ နဒီကျော့ရှင်း၏ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံ လိုက်ပို့ခိုင်းရသည်။

“ပိုးပိုးရယ်... နံနက်တွေရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အရမ်းပဲသိလား။ နံနက်အမေက လူကြုံထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အတွက် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေ... ချော့

နီက ပိုးပိုးနှင့် တွေ့ဆုံရလိုက်၍
အရမ်းပျော်သွားသည်။

“ပိုးပိုးရယ် နင့်အိမ်မှာ ငါလိုက်နေ
ခွင့်တယ်ဟယ်။ အခု ငါနေနေရတဲ့ နေရာ
က စိတ်မချရဘူးဟဲ့။ နင့်က ငါ့ထက်ဒီကို
အရင်ရောက်နေတာဆိုတော့ နင့်သဘော
ပေါက်မှာပါ။ ငါ့ကို ကူညီပါဟယ် နော်...
နော်...ပိုးပိုး”

“အခု နင့်ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်
အခုနင့်ရောက်နေတာ အခန်းငှားစားတဲ့
နေရာပဲ။ တစ်နေ့ကို ဆယ်သုံးလေးနာရီ
အလုပ်လုပ်ရတဲ့ တိုဗမာတွေအတွက်က
အိပ်ဖို့ကျောတစ်ခင်းစာရရင် လုံလောက်ပြီ
လေ။ နင့်လည်း ရောက်ခါစမို့ နေသား
ကျသေးတာပါကွာ။ ဒီလို မနေနိုင်ဘူးဆိုရင်
ဘာ အကောတည်းက နင့် ဂျပန်ကိုမလာ
ဆင့်ဘူးကွ။ ငါကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
အိပ်တူအခန်းငှားထားပြီ နောက်တပ် လူငှား
အိပ်မတင်ကြေးလို့ ကတိပေးထားကြတာမို့
နင့်ကို ခေါ်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟာ။
နင့်ဒုက္ခကို ငါသိပေမယ့် ငါမကူညီနိုင်တာ
တိမ်မကောင်းပါဘူး။ နင့်သူငယ်ချင်း သတ္တိ
သွေးတောင် နာရိယာမှာ သွားအလုပ်လုပ်
နေတာ အဆင်ပြေနေတယ်လို့ ကြားလိုက်

တယ်။ နင့်လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်
တယ်။ လိုက်သာ လိုက်သွားလိုက်ပါဟာ
ငါလည်း အလုပ်ရှိနေသေးလို့ သွားတော့
မယ်။ ဒီမှာက နိုင်ငံခြားမို့ သူငယ်ချင်းဆို
လည်း ဧည့်မခံနိုင်တာ နားလည်ပေးစမ်းပါ။
ကဲ...သွားပြီ ဘိုင်းဘိုင်း”

နီကကျောရှင်က ခွဲမလျော့သေးဘဲ
မြန်မာတွေ အလာများသည့် ပန်းခြံရှေ့မှာ
ရပ်ရင်း မြန်မာစကားသံကြားတိုင်း မရဲတရဲ
ပြေးကပ်လိုက် အကူအညီတောင်းခံကြည့်
လိုက်ဖြင့် ကူညီလာမည့်သူ တစ်စုံတစ်
ယောက်ကို ရှာဖွေနေမိသည်။ တစ်နေသာ
ကုန်၍ တစ်မိုးသာ ချုပ်ခဲ့သည်။ တွေ့ရသူ
အများစုက ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဒုက္ခဘစ်မျိုးစီ
ရင်မှာပိုက်လျက်...

အဆင်ပြေနေသည်ဟု ထင်ရသူ
များကလည်း ကူညီမယောင်ယောင်ဖြင့် နီ
အကြောင်းကို ဟိုတစ်စ ခီတစ်စမေးရင်း
ပြန်ဆက်သွယ်ပါမည်ဟု မရေမရာ ပြောကာ
ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားကြသည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်းရောက်လာ
တာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါးရက်တောင်ရှိပြီ
အလုပ်မရသေးလို့ နေစရိတ်မပေးနိုင်သေး
တာ ထားပါတော့။ စားစရိတ်လေးတော့ မင်း
အိတ်ထဲက ထုတ်ဦးမှပေါ့ကွာ။ ဒါမြန်မာပြည်
မဟုတ်ဘူးကွ ဂျပန်ပြည်။ ဂျပန်ပြည်ဆိုတာ
နိုင်ငံရပ်ခြားကွ။ ဘယ်ဟာမှ အလကား
မရဘူး။ မင်းလည်း ငွေရှာဖို့ စွန့်စွန့်စားစား
ရောက်လာခဲ့သလို ငါလည်း မင်းကြံ့ဖူးတဲ့
စွန့်စားခန်းတွေ အခက်အခဲတွေထက် အဆ

ပေါင်းများစွာ ကြုံခဲ့၊ ရင်ဆိုင်ခဲ့၊ ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားခဲ့ရတာပဲကွ”

“ဦးရယ် နဒီအလုပ်ရတဲ့အခါ ဦးကို အားလုံး ပြန်ဆပ်ပါမယ်။ ဦးကသာ နဒီကို အလုပ်ရှာပေးပါ၊ ဦးရယ်။ နဒီကလေ ဦးကို နဒီရဲ့ လမ်းပြဦးဆောင်သူ၊ ကယ်မစောင့် ရောက်သူ သိကြားမင်းကြီးအနေနဲ့တောင် ရင်ထဲက သတ်မှတ်ထားတာပါ၊ ဦးရယ်။ နဒီ ကို ဆက်ပြီးစောင့်ရှောက်ပါ။ အလုပ်လည်း ကူညီရှာပေးပါဦး ဦးရယ်”

“အား... စိတ်ချ၊ စိတ်သာချနေ စမ်းပါ။ ဦးက နဒီအတွက် ကားဓာတ်ဆီပန် ကိုင် အလုပ်ကို ပြောပေးထားတာ၊ တစ်ပတ် လောက် စောင့်ပြီးဆိုလို့ မသေချာသေးလို့ ခွင့်ပြုပြောပေးတာပါ။ ဒီပေမဲ့ ဒီမှာက

အေးလွန်းတော့ မင်းလုပ်နိုင်ပါ့မလား။ 10°C အောက် အေးတဲ့နေရာမှာ တစ်ချိန်လုံး ပန်ကိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာနော်။ စကား တော့ ပြောတတ်စရာ မလိုဘူးပေါ့လေ”

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦး ရယ်။ အလုပ်ရရင်ပြီးရော နဒီ ကြိုးစားပြီး လုပ်ပါမယ်။ ဦးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်”

“ဟား ဟား ဟား... ပြောပြီးပါ ရောလား။ ဒီမှာက နိုင်ငံရပ်ခြား ဂျပန်ပြည် ပါလိုဆို မိန်းကလေးက ပါးစပ်ချည်းသက် သက် ကျေးဇူးတင်လို့ မရဘူးလေ။ တစ်ခုခု ကို လိုချင်ရင် တစ်ခုခုကို အလိုက်တသိနဲ့ ပြန်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”

“ဦးက ဘာကို ဆို လိုတာလဲ။

အလုပ်ရှာပေးခဲ ပေးရမယ်လို့ ပြောတာ လား။ လောလေဆယ်တော့ နဒီမှာ ပေးစရာ မရှိသေးဘူးလေ။ အလုပ်သာ တကယ် ရမယ်ဆိုရင် လခရတဲ့နေ့ကျရင် တကယ်တော့ ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ် ဦးရယ်။ စိတ်ချပါ၊ နဒီ။ ကျေးဇူးသိတတ်ပါတယ်ရှင်”

“လူတိုင်းက ငွေမမြင်ရသေး တော့ မင်းလိုပြောကြတာချည်းပဲကွ။ လည်းလက်ထဲရရော မပေးချင်ကြတာဘဲ ကွ။ ဒီတော့ ရော ပတ္တမြား ရော နဂါးရော ကို ကျင့်သုံးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဟဲဟဲ... အခု ပါဘူးကွာ။ ငါ့ဆန္ဒကို မိန်းကလေး တစ်ကြိမ်တည်း လိုက်လျောပေးရုံပါ။ ဒီက နိုင်ငံရပ်ခြားဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိ က နိုင်ငံရပ်ခြားဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိ ပါဘူးကွာ။ အခုချိန်မှာ မင်းအတွက် အထူး ရရေးက သေရေး၊ ရှင်ရေးလောက် အထူး ကြိုးနုပြီ မဟုတ်လား။ ခေါင်းသာညှိတ်ထဲ စမ်းပါ မိန်းကလေးရာ”

“ဒီမှာ... ရှင်က မြန်မာနိုင်ငံ အချင်းချင်း ဝေးရပ်ငပြုရောက်နေတဲ့ အမျိုးသမီး မှာ ကူညီဖို့ အပြန်အလှန် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲ အသက်နဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိပါးစော်ကားဆုံး

ပြည်ရက်တယ်။ ကျွန်မက အလုပ်မရလို့
စရာမရှိရုံမက အခုနေ ငေါက်ခနဲ
သရဖယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မရဲ့ အပျိုစင်
ဘဝနဲ့ မလဲသေးဘူး။ ရှင်လိုလူမျိုးရဲ့အိမ်မှာ
ကျွန်မ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်တောင် မနေဘူး။
အခုချက်ချင်းသွားမယ် ဟင်း”

နဒီကျော့ရှင်သည် ခရီးဆောင်
သတ္တကို မနိုင်မနင်း“မ”ရင်း အိမ်ခန်း
ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါသကြောင့်
ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည့် စိတ်နှလုံးကို
ညှိနှိုင်းအောင် ကြိုးစားထိန်းရင်း ရှေ့ဆက်
ညွှတ်ခရီးကို စဉ်းစားကြံဆလိုက်သည်။
အိမ်ခြံသို့သလို ပိုးပိုးပြောသည့် သတ္တိ
သွေး၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူလာခဲ့သော်လည်း
သက်တမ်းလေးသွယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ အကူ
မပြုတောင်းခံရန် ဝန်လေးနေမိခြင်းဖြစ်
သည်။ ယခုတော့ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိ
တော့ပြီ။ အရဲစွန့်ကာ ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်
မည်။

“ဟား...နဒီလာ။ နှင် တိုက်ခိုက်
အက်နေတာလား။ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ
ဒေါသရမဲ့လမ်းကို ငါလမ်းညွှန်ပေးမယ်။
အယ်လွယ်လေးပါ။ ရွေးအချိုးဆုံး ရထား
အက်မှတ်ကို ဝယ်ပြီး စင်္ကြံနံပါတ် ဘယ်

လောက်မှာ သွားစီး။ ဘယ်နှုတ်တော့မြောက်
ရောက်ရင် ဆင်းလိုက်ဆိုကရင် ပြီးပြီ။ နှင်
ဆင်းတဲ့စင်္ကြံမှာ ငါလာစောင့်ပြီး ခေါ်ပါမယ်။
ဘုတာရုံအထွက်မှာ လိုတဲ့ရထားခရီး ငါရင်း
ပေးပါမယ်။ ဒီက ရထားတွေက သူ့အချိန်နဲ့
သူ တစ်မိနစ်မလွဲဘဲ ဝင်ထွက် ခုတ်မောင်း
နေတာဟာ။ နှင်စီးလာမယ့် ဘုတာကနေ ငါ
ဆီရောက်မဲ့ ရထားခုတ်မောင်းချိန်ကို အတိ
အကျ တွက်ချက်ရတာမို့ နှင်ရောက်မယ့်
အချိန်ထက် နောက်မကျစေဘဲ ငါ လာကြို
နေပါမယ်။ လွှဲမှာစိုးရိမ်ရင် ငါလမ်းညွှန်တာ
ကို ရေးပြီး လိုက်မှတ်ထားလိုက်လေ”

အားတက်သရော လမ်းညွှန်နေ
သော သတ္တိသွေး၏ လိုက်လံဖော်ရွေမှု

ကြောင့် နဒီကျော့ရှင်မှာ အလွန်အမင်း
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားကာ သတ္တိသွေး စောင့်
မျှော်နေရာ နာရီယာဇ္ဇိနီသို့ အပြေးကလေး
အရောက်လှမ်းနေမိတော့သည်။

x x x

“ဟင်...ခွဲဂဏ်ရောင်။ နှင်...
နှင်လည်း ဂျပန်ပြည်ရောက်နေတာ ငါမသိ
ဘူးဟာ။ နှင်ကို သည်မှာတွေ့ရတာ ငါဝမ်း
သာလိုက်တာဟာ။ နှင် သတ္တိသွေးနဲ့ အတူ
တူနေတာလားဟင်”

ရက်တရက် နဒီကျော့ရှင်ကို တွေ့
လိုက်ရာသဖြင့် အံ့သြနေသော ခွဲဂဏ်ရောင်
၏ နှုတ်ခမ်းများ လူပဲခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်

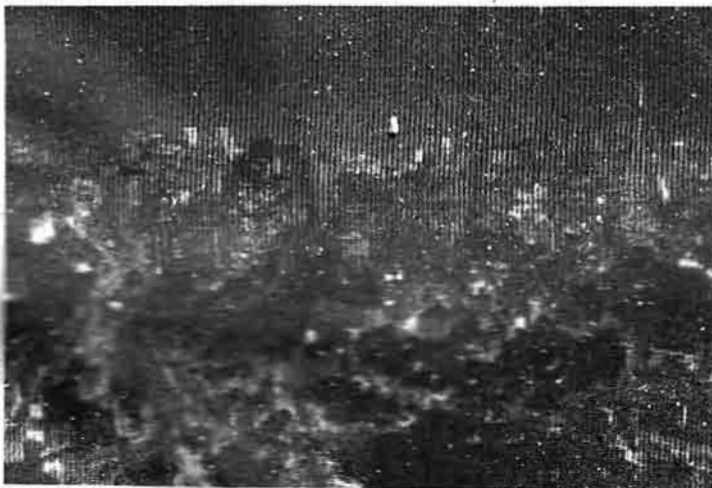

ချိန်နဲ့...

“ဟုတ်တယ်လေ နနီရဲ့၊ ဒီကောင်
ဂုဏ်ရောင်ကို ငါ့သူဌေးဆီမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်
ပြောပေးပြီး အလုပ်သွင်းပေးထားတာလေ။
ဒီအိမ်ကို သူဌေးက ငါတို့နှစ်ယောက် အတူ
နေဖို့ ပေးထားတာပေါ့။ ငါ့မာ မကယ်ရင်
ဒီကောင် ဂွေဂုဏ်ရောင်တစ်ယောက် ဂုဏ်
ရောင်မပြောင်နိုင်ဘဲ ဒုက္ခရောက်ဖို့တဲ ရှိတော့
တာမို့ ငါ့မှာ ကယ်ပေးလိုက်ရတာလေ။
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဂုဏ်ရောင် ဟား
ဟား ဟား ဟား”

သတ္တိသွေးက နောက်သလို ချိန်နီ
သလို ပြောလိုက်သော်လည်း ဂွေဂုဏ်ရောင်
က ဘယ်လိုမှမခံစားရသလို ပြုံးတုံ့တွဲလေး
ဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေရှာသည်။

“တို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို နနီ

က သိပြီးသားပါ။ အခု နနီလည်း ခရီးပန်း
လာတာမို့ ဒီအိမ်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်တော့။
ညစာကို နင့်သဘောပဲ ငါနဲ့ ဂုဏ်ရောင်
ကတော့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ တစ်
ညတစ်လေ သွားအိပ်လိုက်မယ်။ နနီ
အလုပ်အတွက် မပူနဲ့နော်။ မနက်ဖြန် ငါ
အလုပ်နားရက်မို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ဆီ သွားလည်ဖို့ ချိန်နီထားပြီးသားဖြစ်နေလို့
ငါပြန်လာရင် သူဌေးဆီမှာ နင့်အတွက်
အလုပ်သွားတောင်းပေးပါမယ်။ အလုပ်ရော
နေဖို့အိမ်ပါ ရစေရမယ် ငါအာမခံတယ်။ စိတ်
သာချနေ။ ကဲလား...ဂုဏ်ရောင် သွားကြ
ရအောင်”

သတ္တိသွေးက ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဖြင့်
မနားတမ်း စီမံခန့်ခွဲရင်း နနီနှင့် စကားအစ
ဖော်ချင်နေဟန်ရှိသော ဂွေဂုဏ်ရောင်ကို

အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။
နနီကျောရှင်သည် ဂွေဂုဏ်ရောင်
သတ္တိသွေးတို့ ထွက်သွားမှ အိမ်ကထောင့်
လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မီးဖိုခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကထောင့်
သော်လည်း ထမင်းအိုးက နှစ်အိုး၊ ဟင်း
ကလည်း ခွဲထားရုံမက အိုးခွက်ပန်းကန်တို့
နှစ်စင်ခွဲထားသည်။

အိပ်ခန်းဟူ၍ သီးသန့်မရှိဘဲ
ခန်းမှာပင် ဂွမ်းမွေရာနှစ်လုံးကို ဟိုဘက်
ဒီဘက်ထိပ်ခွဲကာ ခင်းကျင်းထားပုံကို
ခြင်းအားဖြင့် သီးသန့်တစ်ညီစီ ခွဲအိပ်ခန်း
ပေါ်လွင်နေသည်။

ဒီထက် ထူးခြားနေသည်မှာ
ခန်းတည်း တစ်အိမ်တည်း၊ အတူတူ
ဘုရားတစ်ဆူစီ သီးသန့်ခွဲကာ
ကန်တော့နေကြခြင်းပင်။

ပြန်ဟပြည်တွင် နေခဲ့စဉ်
ဂွေဂုဏ်ရောင်နှင့် သတ္တိသွေးမှာ နနီ
ကို အပြိုင်ပိုးခဲ့ကြဖူးသည်။ ထိုစဉ်က
က သူတို့နှစ်ဦး၏ ပြိုင်ဆိုင်မှုကို နနီ
ထားမိခဲ့သည်။

ယခုကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားသို့
ကြပြီး အလုပ်တစ်ခုတည်း၌ အတူ

တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေကြရသော သူတို့
၏ ဆုံဆည်းမှု...

အိုးခွဲစား၊ အိပ်ယာခွဲအိပ်၊ သီးသန့်
စီ ကိုးကွယ်မှု ပြနေကြသော သူတို့နှစ်ဦး၏
ပြိုင်ဆိုင်မှု ရေစက်...

နဒီကျောရင်းမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်
နေသလိုလို ရင်ထဲ၌ ခံစားလာရပြီး နဒီ
အပါအဝင် သုံးဦးပေါင်းစုံမှု၏ အနာဂတ်
အတွက် ရင်လေးလာကာ အသက်ရှူကျပ်
သလိုလို ခံစားနေမိတော့သည်။

* * *

“ဟေ့ကောင် ဂုဏ်ရောင်၊ မင်း နဒီ
ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီခေါ်လာတာလဲကွ။
မင်း နဒီကို စော်ကားချင်လို့ မဟုတ်လား
ပြောမ်း”

“ဟား... သတ္တိ မင်းမို့ပြောရက်
တယ်ကွာ။ နဒီဆိုတာ အမျိုးကောင်သမီး
ကွ။ သူ့ကို စော်ကားဖို့မပြောနဲ့ ငါ့မှာ သူ့ကို
လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိရက်တာမဟုတ်ဘူး။
ငါ့မှာသူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ သူ့ဌေး
ဆီမှာ အလုပ်နဲ့နေစရာ အိမ်ကို ပြန်ပြန်သွား
တောင်းပေးခဲ့တာပါကွာ။ အခု သူ့ဌေးက နဒီ
ထံ အလုပ်ခန့်ပြီး ဒီအိမ်မှာ နေခွင့်ပြုလိုက်

လို့ ငါက နဒီကို ဒီခေါ်လာတာလေ။ မင်းက
သူ့ဌေးကို မေးမြန်းကြည့်ပြီးလို့သာ ဒီနေရာ
ကိုသိပြီး လိုက်လာနိုင်တာပဲ။ ဒါနဲ့များ
အကြောင်ရိုက်ပြီး စော်ကားချင်လို့လားလို့
ရဲသဲ့သဲ့ မေးနေရသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဂုဏ်ရောင်၊ ငါက
မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ အလုပ်ပြောပေးခဲ့လို့သာ
သူ့ဌေးကို မင်းရင်းနှီးခွင့်၊ သိခွင့်ရတာပါကွ။
မနေ့ကတည်းက နဒီအတွက် သူ့ဌေးဆီမှာ
အလုပ်တောင်းပေးဖူးမယ်လို့ နဒီကို ငါအာမခံ
ပေးပြီးသားလေကွာ။ မင်းက သိရဲသားနဲ့
ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုကျော်ပြီး အမှတ်ယူနေရ
တာလဲ။ ငါကယ်ခဲ့လို့သာ ဒီဂျပန်မှာ မင်း

ဒီနေ့ထိ လူဖြစ်နေရတာပါကွ။ ဒီလိုသာ ငါနဲ့
ဖက်ပြိုင်ကျော်ပြီး လူစွာလုပ်နေမယ်ဆိုရင်
တော့ မင်းအတွက် နောက်နေဆိုတာ မရှိ
စေရဘူးကွ”

“ဒီမှာ သတ္တိ ငါက မင်းကို ကျော်
လုပ်ချင်လို့ နဒီရဲ့နေရာတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်
ဘူးကွ။ ဒီနေ့ အလုပ်ဆင်းရင် သူ့ဌေးကို
နဒီအကြောင်း ပြောပြမိသွားရာက နဒီမှာ
အစစ အရာရာ အဆင်ပြေသွားရတာပါ။ မင်း
နဲ့ငါ ဘယ်သူပဲ ပြောပေးပေး အဓိကက နဒီ
အဆင်ပြေဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ စောစော
အဆင်ပြေသွားတော့ နဒီ စောစောစိတ်ချမ်း
သာရတာပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ ကူညီပေးခွင့်

ရလှိုက်တဲ့အပေါ်မှာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိတာပဲ
ရှိတာပါ။ မင်းလို အလုပ်ကလေးသွင်းပေး
လိုက်တာကို ကယ်လိုက်တာပဲ ကယ်လိုက်
တယ်နဲ့ တစ်သက်လုံး အနိုင်ယူနေခဲ့ရင်ပါ
ဘူး... နေရ ငါတို့လည်း ဝမ်းသာနေပြီ
နဲ့ ဖြစ်ပြီး အခုလူတွေပေးတာတွေ သွားပြီ
နော် နေရ အလုပ်ထဲမှာ ပြန်ဆုံ
ကြမယ်"

ရုတ်တရက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်
သွားကလေးတော့သည်။

"ဟဲ့... သတ္တိ ဂုဏ်ရောင်ပြောတာ
နဲ့တယ်ဟဲ့။ တို့တွေဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို
ဆောင်နေကြတာလေ။ ဒီလိုနေရာ ဒီလို
အခြေမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘာအကျိုးအမြတ်
မှ မမျှော်ကိုးဘဲ ကိုယ့်နိုင်ငံသားအခွင့်အလမ်း
ကူညီပိုင်းပင်သင့်တာပေါ့ဟာ"

ခတော့ ငါ မျှော်လင့်ထားသလို
ကူညီကြပေးလို့ "ဘာမှအလကား မရနိုင်
ဘူး" တို့၊ "တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုပြန်ပေးရ
မယ်" ဆိုတာတို့နဲ့ ကိုယ့်အတ္တကိုချည်း ရှေ့
တန်းတင်နေကြတာ တွေနေရတယ်။ ရှေ့
ခြေကို ရောက်နေကြပြီပဲဟာ။ တစ်နိုင်ငံ
သည့်သားတွေဆိုတာ မောင်နှမအရင်းအမြစ်
တွေလိုပဲ သဘောထားသင့်ပါတယ်။ သူစိမ်း

တွေရဲကြားထဲမှာ တို့တွေက ပိုပြီးစည်းလုံး
သင့်၊ ချစ်ခင်သင့်ပါတယ်။ ငါပြောတာ နှင်
လက်ခံတယ် မဟုတ်လား သတ္တိ"

"နင်ပြောတာ ငါ နားလည်ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ခက်ခဲတာ ငါ့အပေါ် ဂုဏ်ရောင်
တမင်သက်သက် ကျောသွားတာကွ။
ဒီကောင်ကို ရှော့ (shot) ရမှ ငါကျေနပ်နိုင်
မယ်"

"ဟဲ့... သတ္တိရယ် နင်ဟာလေ
ပြောလေကဲလေ ဖြစ်နေပြီဟဲ့။ "အသိခေါက်
ခက် အစင်နက်" ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ။ သိသိ
ချည်းနဲ့ မိုက်တယ်ဆိုတာ သတ္တိမဟုတ်ဘူး။
မိုက်ရူးရဲဆန်တာဟဲ့။ သူက နှင်ကိုကျော
တယ်ထင်ရင် နှင်ပိုကြိုးစားပြပြီး အနိုင်ယူ
လိုက်ပေါ့။ ပြိုင်ဖက်ရှိမှ တိုးတက်မယ့်ဟာကို"

"ဒီမှာ နဒီ ဒီကောင်က ငါ့ပြိုင်ဖက်
မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့အလုပ်သွင်းပေးထားလို့ ဒီ
ဂုဏ်မှာ ဒီကောင် အသက်ဆက်နိုင်ခဲ့တာ။
ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်လို့ ရ
မလား။ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်ကွ"

သတ္တိသွေးမှာ လက်သီးလက်မောင်း
တန်းက ကြိုးဝါးရင်း နဒီ၏အိမ်မှ ပြေးထွက်
သွားလေတော့သည်။

x x x

ကလင်... ကလင်။

နေရာသစ် ဒေသသစ်၌ တစ်
ယောက်တည်း အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် သွေးလေ
ချောက်ချားနေသော နဒီကျော့ရှင်းမှာ ရုတ်
တရက် ထင်မှတ်မထားသော ဖုန်းပြည်သံ
ကြောင့် လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ် တုန်လှုပ်
သွားသည်။

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းပြောသူက ဂျပန်
ဘာသာစကားဖြင့် ပြောပါက ဘာမှနားလည်
နိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် ဖုန်းကိုင်ရန် ဝန်တောင်း
နေမိသည်။

ကလင်... ကလင်... ကလင်
ဟဲ့လို...

အဆက်မပြတ် မြည်နေသော
ဖုန်းသံကြောင့် နဒီကျော့ရှင်းသည် အရဲနဲ့
ကာ ဖုန်းကိုင်ရင်း ထူးသံပြုလိုက်သည်။

"နဒီလား။ နဒီ ငါပါဟ သတ္တိလေး
ပါ။ ငါပြောတာ နှင်သေချာနားထောင်။ ဒီ
ဂုဏ်ရောင်ကို ဆုံးမလိုက်ပြီ"

"ဘယ်လို... ဘယ်လို ဆုံးမလိုက်
တာလဲဟင်"

"ငါ ပြန်ရောက်တော့ ဒီ
ဂုဏ်ရောင်က အရက်တွေမှူးပြီး အိမ်ထဲ

နေပြီး ငါလည်း အိမ်က ဟင်းချက်တဲ့အားနဲ့
ဒီကောင်စိုက်တွေရင်တွေကို သုံးချက်တိတိ
တစ်ဆုံး ထိုးသွင်းပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူ့သေ
တာ သေချာသွားမှ ရဲကို ဖုန်းဆက်လိုက်
တယ်။ ငါ့ကို လာဖမ်းဖို့လေး ငါ့ပြိုင်ဖက်ကို
အလဲထိုးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝပြန်ထ
မလာနိုင်အောင် အသေသတ်ပြီး အနိုင်ယူ
လိုက်တာကွ။ ငါ အရမ်းကျေနပ်တယ်။ နင့်
အတွက်တော့ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဂျပန်
လို မပြောတတ် မဆိုတတ်တဲ့နဲ့ ရဲတွေစစ်
ဆေးမေးမြန်းတာ၊ ခံနေရဦးမယ်။ နင့်ကို
အလုပ်သွင်းပေးတဲ့စွန့် ခြံပြစ်မှုက ဆက်စပ်
နေတော့ နင့်ဆီ ရဲတွေရောက်လာကြမှာ
မလွဲဘူး။ အကောင်းဆုံးက နင် အဲဒီအိမ်မှာ
မနေနဲ့တော့။ ထွက်ပြေးတော့ဟာ... ထွက်
ပြေးတော့။ ပြောရင်ဆိုရင်း ရဲတွေရောက်လာ
ကြပြီဟ။ ဒါပဲနော် ဒါပဲ”

ဖုန်းထဲ၌ ရဲ ပိုင်ယာလက်သံများ
ဆူညံစွာကြားလိုက်ရရာ နနီကျော့ရှင်းမှာ
ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်ချောက်
ချာသွားသည်။ တဆက်တည်းမှာပင် သတ္တိ
သွေးအိမ်မှ တိခန့် ပြတ်နေအောင် သွေးထား
သော တစ်ပေကျော် ရှည်သည့် ဂျပန်စားကြီး
ကို မျက်လုံးထဲ၌ မြင်ယောင်လာမိတော့

သည်။ မတည်သူနှစ်ယောက် အတူနေသည့်
အိမ်၌ ပျော်စံနေသော ဤစားကြီးများသည်
လူသွေးသောက်ရန် ဝန်လေးမည် မဟုတ်
ကြောင်း နနီ ကြုံတွေ့ကြည့်မိခဲ့သော်လည်း
အိမ်တစ်အိမ်အတွက် မရှိမဖြစ်သည့် စားများ
ကို နနီ ဖယ်ရှားသိမ်းဖွက်ပစ်ရန် မစွမ်းနိုင်ခဲ့
ပေ။ ယခုတော့ အနိုင်ယူလိုစိတ် ကြီးမား
လွန်းပြီး မိမိနိုင်ငံသားအချင်းချင်းကိုပင် ဖြူ
စင်သော ကူညီမှုပေးရကောင်းမုန်းမသိသည့်
အတ္တဘီလူး တစ်ယောက်ကြောင့် နနီကျော့
ရှင်းမှာ ထွက်ပြေးရမည့်အရပ်ကို အသည်း
အသန်းစဉ်းစားရတော့သည်။ တိုက်ကြိုညှို့
ပြန်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သော်လည်း အသက်
ဆက်ရန် အသပြောတာ မကျန်တော့။ ဟာနေ
သည့်ဝင်္ကေတို ထစ်သတ္တုထား၍ မဖြစ်နိုင်
လောက်အောင် မှုဆော အားအင်ကချိန်
၍ ထာနေသည်။

ဒီကုန်မှာ နနီအတွက် နားခိုရာ
အရပ်ဆိုတာ ရှာရောလေတော့။ တိုက်
အမြင့်ပေါ်တက်ပြီး မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်
ခန့်ဆင်ခြေနင်းလှောင်တော့ ဂျပန်မြေက နနီ
ခန္ဓာကိုယ်ကို လက်ခံနိုင်ကောင်းပါသည်။
နနီကျော့ရှင်းသည် အတွေးကွန်
ယက်ကို စုစည်းလိုက်ရင်း ကုန်တိုက်

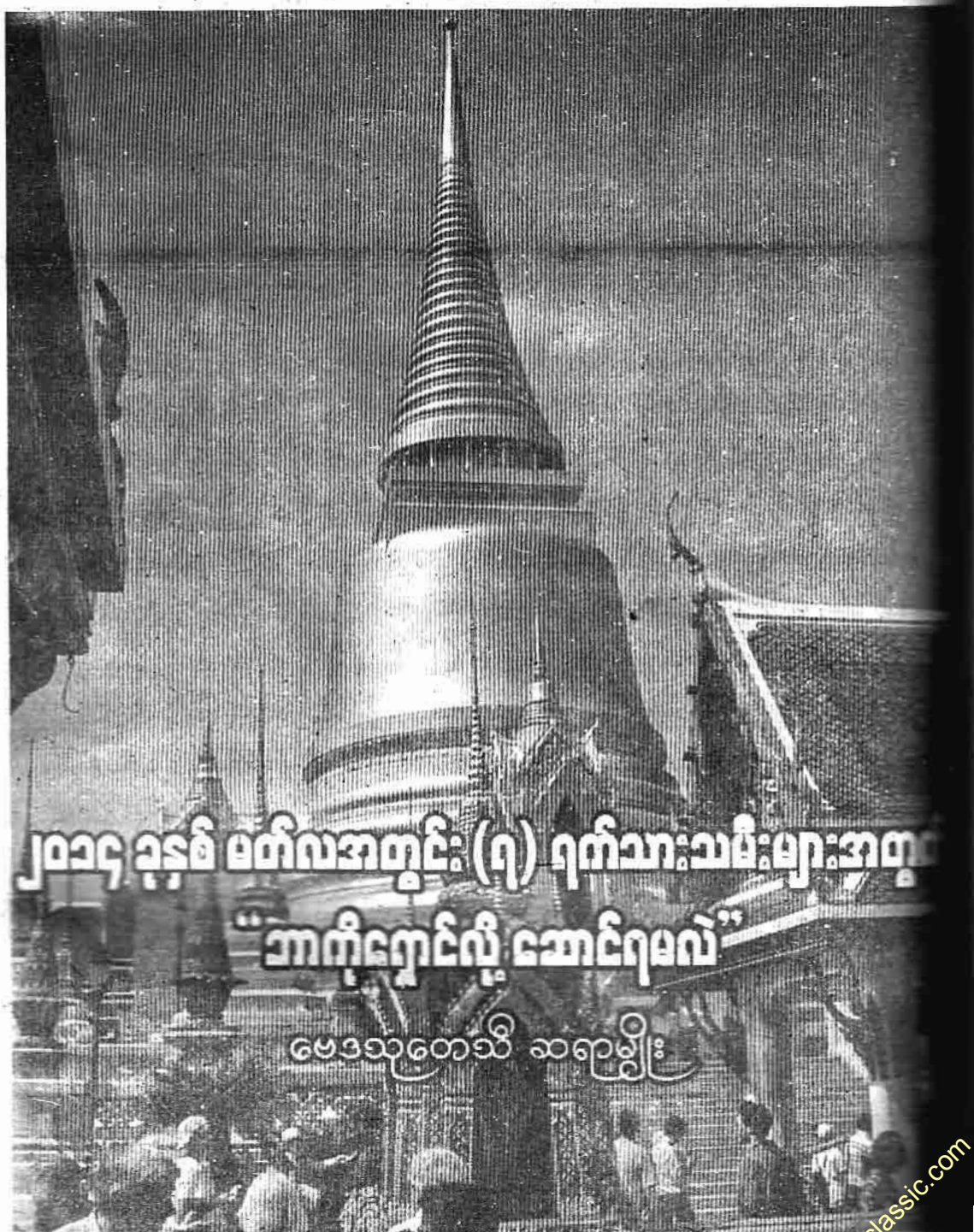
အောက်ခြေ ဂျပန်မြေ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်စဉ်...

ရုတ်တရက် ကုန်တိုက်အမြင့်ဆုံး
ထပ်ပေါ်သို့ လူတစ်စုရောက်လာပြီး နနီကျော့
ရှင်း၏အမြစ်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်
ဆူညံစွာအော်ဟစ်ရင်း ပြေးလာနေကြသည်။
အားအင်ချည့်နေသော နနီကျော့
ရှင်းမှာ အော်ဟစ်ကာ ပြေးလာနေသော လူ
တစ်စုကိုကြည့်လိုက် ကုန်တိုက်ဝန်းကျင်
တစ်ဝိုက်ကြည့်လိုက်ဖြင့် မူလသွားလေတော့
သည်။

(နောက်ပိုင်းကြားရသည့် ပါးစပ်
သဘင်အရ “သတ္တိသွေး” မှာ ထောင်
ခုနစ်နှစ် ကျခံခဲ့ရပြီး ထောင်တွင်း၌ ဂျပန်
တစ်ဦးနှင့် အချင်းများကာ ၎င်းဂျပန်ကို ထပ်
သတ်လိုက်သဖြင့် ဆက်လက်ထောင်နှိပ်ခံ
နေရကြောင်း ကြာသိရပါသည်။ နာမည်ရင်း
များ လွှဲပြောင်းထားပါသည်။)

ကိုယ့်နိုင်ငံသားအချင်းချင်း အတ္တကင်းစွာ
ကူညီနိုင်ပင်နိုင်ကြပါစေ။

နင်းမေရီမိုး

၂၀၁၄ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်
“ဘာကိုရှောင်လို့ သောင်ရမလဲ”

ဗေဒဆရာတော် ဆရာမိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ကျန်းမာရေးကို ဂရုပြုရန်လိုသည်။
- စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားများသည် ထင်မှန်းစွက်ဟင်းချိုတွင် သကြားခပ်၍ ဆိတ်သားဟင်းနှင့် ဆွမ်းကပ်ပါ။
- ယခုလအတွင်း အရက်သောက်ခြင်း၊ ထက်ဝတ်ရတနာ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ထန်းလျက် စားခြင်းကို ရှောင်ပါ။
- လှုပ်ရှားမှုလုပ်ငန်းများနှင့် အကျိုးပေးမည်။
- ဘာသာရေးကို အထူးဂရုစိုက်သင့်သည်။
- ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းမိပါစေနှင့်။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

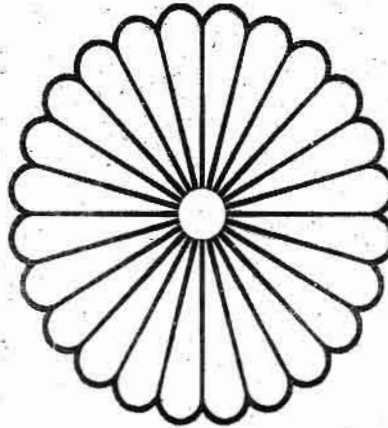
- ထိပါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးကောင်း (၂၆)
- သင်၏ချစ်သူကို ဆံထိုးလက်ဆောင်ပေး လိုက်ပါ။
- စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားများသည် ကြက်သားဟင်းနှင့် ဆွမ်းကပ်ပါ။ သင်ပန်း ဆောင်ပါ။
- ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။
- လုပ်ငန်းရှင်များ ရပ်ဝေးသို့ အထောက် အကူပြုသည်။

- အမြင့်တက်ခြင်းများ ရှောင်ပါ။ ခြေဆော် တတ်ပါသည်။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ထိပါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးကောင်း (၃၊ ၁)
- စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားများသည် ဆန်ကြာနှင့် ချိုဆွတ်ချွတ်၊ သီးသီး ထောင်စွမ်း
- နယ်မြေခွဲ၊ အကျိုးပေးကောင်း ပြုသည်။

- ဘာသာရေးအသိနှင့် ယှဉ်တွဲဆောင်ရွက်ပါက အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးတို့တွင် ကြားလှ သွေးထိုးမှုကို သတိထားပါ။
- မိမိ၏ ပြိုင်ဘက်ကို လက်ဆောင်ကောင်းပေးလိုက်ပါ။

- ကြာဇ်ကြောနှင့် သရက်သီးသနပ်လှူပေးပါ။
- ကျန်းမာရေးညံ့သူများ စာကလေးသွတ်ပေးပါ။
- ချစ်သူများ အနေငေးကြလိမ့်မည်။
- ဤလအတွင်း အချို့ရှောင်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ကျန်းမာရေး သတိပြုပါ။
- ဘာမဆို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်မိပါစေနဲ့။
- ကျောင်းသားများ ကြက်ဥကိုလက်တွင် ဆုပ်ကိုင်၍ စာအုပ်ဖတ်ပါက စာရလွယ်၍ မမေ့တော့ပါ။ ပြီးလျှင် အဆိုပါကြက်ဥကို ဆွမ်းခံကြွသော ရဟန်းတစ်ပါး၏ သပိတ်အတွင်း ကိုယ်တိုင်လောင်းလှူပါ။
- အပြိုင်အဆိုင်ရှိသူများ နှစ်ဆကြီးစားခြင်းဖြင့် ပြိုင်ဘက်ကို ကျော်ဖြတ်အောင်မြင်မည်။
- ဤလအတွင်း ဦးဆုပ်မဆောင်သင့်ပါ။ နံ့သာမလိမ်းသင့်ပါ။

- အိမ်နောက်သို့ဝင်ခြင်း၊ သုဿန်သို့သွားခြင်း၊ စားကိုင်ခြင်းများ ရှောင်ကြဉ်ပါ။
- ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲရက်အတွင်း အိမ်ဘုရား၌ ကြံ့ခောင်းကိုဆိပ်မိ၍ လှူဒါန်းထားပါ။
- အပြင်သို့သွားလျှင် သီဟိုဠ်ညွန့်ဆောင်ပါ။
- အလုပ်သမားများ ဓမ္မနေ့တိုင်း မေဠိပန်းလှူပေးပါ။
- ဓမ္မစင်လျှင် အနိက်ရှိပါသည်။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထီးပေါက်ကိုနှိပ်ပါသည်။ အကျိုးပေးကဏ္ဍန်း (၆၀)
- ရွဲနှင့်ကြီးစာသုတိုင်း အောင်မြင်မည်။
- စာမေးပွဲဖြေဆိုမည့် ကျောင်းသားများ

စနေသားသမီးများအတွက်

- စနေသားသမီးများ အကြင်နာကိုရင်နှာ ဗြိသိပ်ထားသင့်သောအချိန်အခါ ဖြစ်သည်။
- ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြိအစွန်းမဖြစ်စေရန် ဂရုပြုပါ။
- ကျောင်းသားများ စာမေးပွဲဖြေလျှင် စိန်မိဆောင်သွားပါ။
- ယခုလ ဝက်သားရှောင်ပါ။
- စနေအစ တနင်္လာအဆုံး ခြုံရွာများသို့ ခရီးမထွက်ကောင်းပါ။ (ဥပမာ-တောင်ကြီး)
- ညီအစ်ကို မောင်နှမကြား မညှပ်မိစေရန် သတိထားပါ။
- ကံကောင်းလိုသော် ကြံ့ရည်မကြာသောကံပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- အကောင်းအဆိုး ခွန်တွဲနေသောကာလဖြစ်သဖြင့် အရာရာကို သတိဖြင့်လုပ်ဆောင်

ဣန္ဒြာသယမဟိန္ဒီ

ဗေဒသုတေသီဆရာ

အတုယူရာ

သာဓုအာတာ

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်)

ကလေးအချို့သည် ကျင်လည်
 ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ငယ်စဉ်ဘဝများ၏ ကြီး
 တမ်းမှု၊ သာယာမှု၊ မသာယာမှု၊ ကျေနပ်
 မှု၊ မကျေနပ်မှုများအပေါ် အကောင်းအဆိုး
 များကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်သော အသိစိတ်
 နှင့် အရွယ်၊ အတော်အသင့်ပညာရေးလေး
 နှင့် အသိအမြင်ကြွယ်ဝစေသော စာကောင်း
 ပေကောင်းများ ဖတ်ရှုခဲ့ရမည်။ အခြေခံ
 ဘာသာရေး အတော်အသင့်လေ့လာလိုက်
 စားမည်။ ကောင်းမွန်သော တရားဓမ္မစာအုပ်
 များ ဖတ်ရှုမိမည်။ တိမ်းစောင်းနေမည့်လမ်း
 ကြောင်းအား တည်မတ်ပေးမည့် လူကြီးသူမ
 မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများနှင့် တွေ့မည်
 ဆိုပါလျှင် ကောင်းမွန်ပါသော အကျိုးဆက်
 များ ရရှိပြီး မိမိနှင့်မိမိဝန်းကျင်ဘဝလေး
 ချမ်းမြေ့ကြမှာပါ။

လမ်းမှားမှုများ မထားအပ်သော
 အရာအထဲ၊ အတွေးအမြင်များ ဖြစ်ပေါ်
 လာမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့သောကလေးများ
 ဆရာကြီးသာဓု၏ “သာဓုအတာ”သင်ခန်းစာ
 ယူစရာ ဝတ္ထုကောင်းလေး ဖတ်မိစေချင်ပါ
 သည်။

ထိုဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် အတာ
 ဘဝသည် မိခင်စိတ်နှလုံးထဲလွန်သည့် မိခင်

နှင့်သာ ကြီးပြင်းရ အတာ့မိခင်သည် တစ်
 ဦးတည်းသော သားလေး အတာ့အား ချစ်
 ခင် တွယ်တာမှုမထား (သမီးလေးမှာ
 ဘွားအေးနှင့်နေရ) နေ့စဉ် ရှေးရောင်းရသည့်
 ဝင်ငွေသည် စာဝတ်နေရေးထက် ဝါသနာ
 ကြီးလွန်းသော (၃၆)ကောင်ထိုး မြင်းပွဲ
 လောင်းခြင်းတို့အား ဦးစားပေး ဝါသနာကြီး
 လှ စွဲမြဲလှ။

စာတွေ သိပ်တတ်ချင်သော
 ကျောင်းနေချင်လှသော အတာ၊ ဒေါသကြီး
 လွန်း၍ ကြောက်လန့်ရသော မိခင်အား
 ကျောင်းထားပေးဖို့ မရဲတရဲ ပြောကြည့်သော်
 လည်း စိတ်မဝင်စား။ ဂရုမထား။ မိမိသား
 လေး ပညာရေးထင်ထားလို့၊ အချိန်မှန်
 ထမင်းဖိုးပေးရန် အလေးမထား။ အတာ
 ဘယ်လိုစားစား။ ဘယ်လိုနေနေ သူခေါင်း
 ထဲမှာမရှိ။ ဝါသနာပါသော လောင်းကစား
 သာ အဓိက၊ မိခင်ဝတ္တရား မိခင်မေတ္တာ
 ထည်း မပေးတတ်ခဲ့ မထားတတ်ခဲ့မို့
 သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အတာလေး
 ဘဝ သနားစရာ။

အရွယ်နှင့်အမျှ အကောင်းပါး လိမ္မာ
 သိတတ်၊ စိတ်ထားမြဲစင်သော အတာ
 ပညာလိုချင် ကျောင်းနေချင်ရှာလွန်းသည့်

အတာ သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်လေးအား
 နေ့စဉ် အပြန်အလှန်ဖတ်လိုက်၊ ရေးလိုက်
 နှင့် စာကြိုးစားနေသည့် အတာအား မိခင်
 ၏ နောက်အိမ်ထောင် အဖေထွန်းသည်
 သနားကရုဏာဖြစ်ရ အတာ့အပေါ် သား
 အရင်းပမာ ကောင်းရှာပြီး၊ အတာ့ရှေ့နေ
 အတွက် ကျောင်းထားပေးရန် ငွေချေးခဲ့ပြီး
 အတာ့အား-ကျောင်းထားပေးတော့မည် ဆို
 သည်နှင့် ကျောင်းနေချင်လှသည့် အတာ
 အပျော်ကြီးပျော်နေရှာသည့် အတာ ခဏ
 မျှသာ ပျော်လိုက်ရ ထိုငွေအား သိတတ်မှု
 ခေါင်းပါးလွန်းသည့် မိခင်မှ မြင်းပွဲလောင်း
 ပစ်လေ့ရှိ။ အချိန်ပြည့် စာတွေဖတ်၊
 တကုတ်ကုတ်ရေးနှင့် ကျောင်းနေရမည့်
 အရေး ပျော်နေပါသော အတာ ကျောင်း
 ဝေးရလေ့ရှိ။ ဒေါသကလည်းကြီး ထင်
 ဆို ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်တတ်သော မိခင်
 အား မပြောရဲမို့ ကွယ်ရာမှာ တစ်နည်းတည်း
 လက် ငိုရရှာ၊ နုနယ်သည့်အရွယ်နှင့်
 ခံစားခဲ့ရသော အတာ့ဘဝ ရင်ထုမနာပါ။

အလိုက်သိ ဖျတ်လတ်၊ ကြမ်း
 တတ်၊ လိမ္မာသိတတ်မှုတွေနဲ့ ဘာသာ
 တော်လှသော အတာ မိခင်မေတ္တာ အကြီး
 နှုတ်တရား မရရှာ၊ အဆဲအဆို အရှက်

အထိကိုသာ ခံရရှာသော အတာ၊ ကျောင်း
 နေချင်ရှာသော အတာ၊ အဖေထွန်း၏
 ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစားပေးမှုဖြင့် ခက်ခက်
 ခဲဲ ကျောင်းနေခွင့်ရသော မြင်ကွင်းလေးမှာ
 ကြည်နူးစရာ၊ ကရုဏာသက်ရောက်လေးပါ။
 သွက်လက်ချက်ချာစွာနဲ့ အများချစ်ခင်
 ညှစ်ထက်မြက်သော အတာ၊ ကျောင်းအပ်
 သည်နှင့် ပထမတန်းတက်ခွင့်ရပြီး အတန်း
 တိုင်းမှာ ပထမရခဲ့။

အတာ့အပေါ် ကရုဏာကင်း။
 မေတ္တာမထားတတ်သော မိခင်အား အများ
 မှင် မိတ္တူလားဟု ပြောယူလောက်အောင်
 ပင် ယုံနိုင်စရာမရှိ ရှားပါးမိခင်ပါ။ မိခင်ထံမှ
 မရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက် မုန့်ထိုး ထမင်း
 ဖိုးလေးများအား အမြဲလို ချွေတာစား။
 အငတ်ခံသည့်အခါ အငတ်ခံ၊ ပိုတာလေး
 တွေ စုထားပြီးမှ လိုအပ်သည့် ကျောက်တံ၊
 ခဲတံ၊ စာအုပ်ဝယ်ရရှာ၊ အတာ့အဖြစ်က
 ရင်နင့်စရာ။ ပင်ကိုဖြူစင်သော စိတ်ထား
 ကောင်းလေးနှင့် သာမန်လူကြီးတွေပင် ထား
 နိုင်သည့် သည်းခံခွင့်လွှတ်စိတ်ထား။ မည်
 သူမဆို အနစ်နာခံကျညီပေးတတ် ထူးခြား
 သည့် အတွင်းခံစိတ်ရင်းကောင်းရှိသူမို့
 အများက ချစ်ခင်အိုးကျွန်းကြ အတာ့လိုအပ်

မှုများကို စာနာကြသူ၊ ကူညီကြသူရှိကြပါ
 လျက် လောင်းကစားသန်သူ မိခင်၏ နွေး
 ထွေးမှုမရ လွန်လွန်စွာ ကရုဏာ အလေး
 မထားမှုများကြောင့် မကြာခဏ နံနက်စာ
 လွတ်သလို၊ ညစာလည်း ရေအဝသောက်
 အိပ်နေသည့် ညများလည်းရှိ၊ တွေးဆရခက်
 သော မိခင်မျိုးပါ။ အတာ၏ ကံအကြောင်း
 တရားမကောင်းဟု ပြောရမည်။ သနားစရာ
 ကောင်းသည့် ကလေးတစ်ယောက်ပါ။

အတာ့ဘဝသည် အရွယ်နှင့်
 မလိုက် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှ ကျောင်း
 ဆက်တက်ရသည့် ခရီးလမ်းခက်ခဲလှ၊
 စိတ်ရင်ဖြူစင် လိမ္မာသိတတ်သော ပတ်ဝန်း
 ကျင်မှ အကြောင်းသိသူများက သနား
 ကရုဏာထား ကူညီပေးကြ ရန်သော

မုန့်ဖိုးလေးများအား ကျောင်းလခပေးရန်
 ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားပါသော်လည်း
 လောင်းကစားမက်သော မိခင်မှ ကစားပစ်
 ၍ ပြောလည်း မပြောရဲ နှမြောဝမ်းနည်းပြီး
 ဝိုကြွေးရသည့်အတာ မိခင်မေတ္တာ အပြည့်
 အဝ မထားတတ်ခဲ့ပေမယ့် အတာသည်
 မိခင်ကြီးအပေါ် စိတ်မကွက်ရှာပါ။ ပင်ကို
 ကောင်းမွန်သော စိတ်အခံလေးလည်း ရှိ၊
 အဖေထွန်း၏ ဘာသာရေးနှင့်ယှဉ်၍ မှန်ကန်
 သော အယူအဆ အတွေးအခေါ်များ ပြော
 ပြအားပေးနှစ်သိမ့်မှုများတွင် အရွယ်လေး
 ငယ်လှသော်လည်း နည်းဖြူစင်သော စိတ်
 ထားကောင်းလေးနှင့် ဖြေတတ်ခဲ့။

မိခင်မေတ္တာနည်းပါးလွန်းသော မိခင်
 အား ခွင့်လွှတ်စိတ်အပြည့်ထားပြီး ဘုရား
 ရှိခိုးရင် “မေမေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါစေ”
 အမြဲဆုတောင်းခဲ့တဲ့ အတာ၊ မိခင်စိတ်ချမ်း
 သာမှုကို ဖြည့်ပေးခဲ့သော အတာ၊ သူတတ်
 စွမ်းခဲ့သမျှ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၊ မေတ္တာ
 မပျက်ခဲ့၊ မိခင်ဆိုးသမျှအဖော် သည်းခံရန်
 သားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူပြီး
 ပထမဆုံးဆရာသည့် လစာကို တစ်ပြာမကျန်
 ကန်တော့ပြီးမှ “မေမေ... ကျွန်တော့်ကို
 ငါ့ကျပ်လောက်ပေးပါလို့” တောင်းသုံးတတ်

သည့် ရှားပါးသားလိမ္မာလေး အတာအား
မိမိ ဆိုးခဲ့ မှားခဲ့သမျှ နောင်တရသွားသော
မိခင် ယခုမှပင် သားလေးအပေါ် ကရုဏာ
သက် မိခင်စိတ်ထားရမုန်း သိသွားခဲ့။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်အရ ဘဝ
ဘဝတွေရဲ့ ဝင့်ကြေးတွေ မကုန်မချင်း ဒုက္ခ
တွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့ရသော အတာ။ စိတ်
ဒုက္ခ၊ လူဒုက္ခမျိုးစုံအောင် အလူးအလဲခံရ
ပြီးမှ အတာ၏မေတ္တာ ရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့ပါပြီ။

အရွယ်နှင့်မမျှ လောကဓံလိုင်း
ပုတ်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရပြီး မျက်ရည်
ကို အဖော်ပြုခဲ့ရသော အတာ။ မိမိ ကိုယ်
ကိုလည်း မတိမ်းစောင်းရအောင် စဉ်းစား
ဉာဏ်လေးနှင့် ထိန်းကွပ်နိုင်၍ ဘဝခရီး
လမ်းကြမ်းကြမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည့်
အချို့သော ကလေးများကဲ့သို့ ကစဉ်ကလျား
လမ်းဘေးသို့ ရောက်မသွားပါ။

ဤစံနှုန်းကတော့ ရတနာသုံးပါး။

မိဘဆရာတို့အား ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှု ပင်ဏီ
စိတ်ထားကောင်းလေးနှင့် လူကြီးလူငယ်
မရွေး ယဉ်ကျေးယုတ္တရာစွာ ဆက်ဆံတတ်
ကူညီပေးတတ်မှုများ ပြောမတ်မှန်ကန်မှု
များ။ အတုယူစရာ ကောင်းနိုးရာရာ စာဖတ်
အားကောင်းမှု၊ လူကြီးသူမများ၏ စေတနာ
ထား၊ ဆုံးမစကားများ နာခံမှု၊ ထို...သို့
သော လမ်းကြောင်းမှန်ကန်မှုများကြောင့်
ပါရမီထူးသူ အတာသည် ဘဝတစ်သက်
တာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာမှုတွေ အောင်မြင်
မှုတွေ ရခဲ့သူပါ။ စိတ်ထားကောင်း၊ နှလုံးထူး
သည့် အတာ မခင်အပေါ် အပြစ်မမြင်
ချစ်ခင်ခဲ့သည်ရှိ ကောင်းမွန်သော စေတနာ
အကျိုးဆက်များ ရရှိခဲ့တာပါ။

ဘဝတွင် အားငယ်စရာ၊ အားနည်း
စရာများနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကလေးများ
အားတက်စရာ သင်ခန်းစာယူစရာ “သား
အတာ” အား ဖတ်ရှုအတုယူ အားကျကြ
ဖို့ ထိုက်တွန်းအားပေးလိုက်ပါသည်။

ကြည်ကြည်ကျော်(ရင်တွင်ဆုနီ)

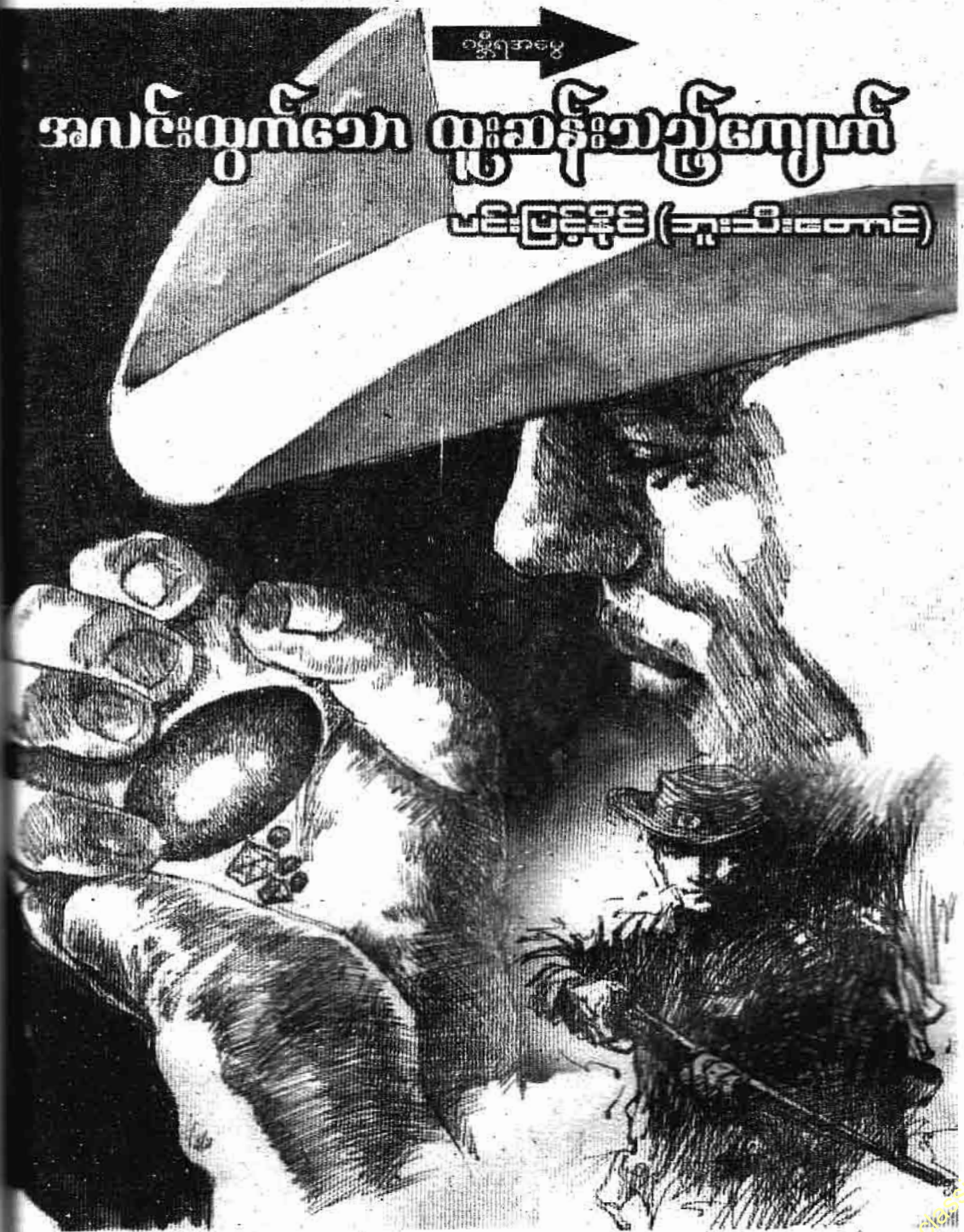
ပျဉ်းမနား

ဝိသုဒ္ဓိသမ္ဘာ

အပင်းထွက်သော ထူးဆန်းသည့်ကျောက်

ပင်းပြင်ဒိုင် (ဘူးပိုးတောင်)

“ငါ လိမ့်ညားပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောနေတာ။ ည ၁၂ နာရီကျော်ကျော်အချိန်မှာ ငါ့ကို အဖေက အိပ်ယာကုန်ပြီးပြလို့ မြင်ရတာကွ။ ငါတို့ အိမ်ရှေ့မှာရှိတဲ့ သပြေပင်ကြီးရဲ့ သုံးခွဆိုင် နေရာမှာ မီးစိုထဲမှာ မီးကွဲခဲလင်းတဲ့အလင်း ရောင်ဖို့နဲ့လင်းနေတာ သပြေပင်ရဲ့သုံးခွဆိုင် နေရာက သပြေကိုင်နဲ့ သပြေရွက်တွေ အားလုံးကို ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်ရတယ် ကွ။ ငါက သရဲမီးထင်လို့ သေချာကြည့်နေ တာ နာရီဝက် (မိနစ် ၃၀)လောက်ကြာတော့ ငှက်တစ်ကောင်ပျံလာပြီး အဲဒီအလင်းရောင် ထွက်တဲ့ဟာကို ကိုက်ချီပြီး ပျံသွားတာကို မြင်ရတယ်ကွ”

ရွာလယ်ရှိ ဇရပ်ပေါ်တွင် နေစဉ် နေ့လယ်ပိုင်း၌ ရွာထဲရှိ လူငယ်၊ လူလတ် ပိုင်းများနှင့် လူကြီးများ စုဝေး၍ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး လူမှုရေးနှင့် လယ်ယာအလုပ် အကိုင်များအကြောင်း ရှုမို၊ နောက်ပိုင်းလူကြီး များ၏ အတွေ့အကြုံများအား ပြောပြောပြ တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ယနေ့လည်း လူစု မီချိန်တွင် ရွာအစုရပ်င်းတွင်နေသော သောင်းထွန်းက ညက သူကြွဲ မြင်းရသော အကြောင်အရာတစ်ခုအား ပြောပြနေခြင်း

ဖြစ်သည်။ သောင်းထွန်း၏ ပြောစကား အဆုံး မြင့်ဖေက...

“မင်း မြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အလင်း အရောင်ဟာ အထက်တက်လိုက် အောက် ဆင်းလိုက်နဲ့ လှုပ်ရှားတာ မြင်ရသေးလား ကွ သောင်းထွန်း။

“ဟင်အင်း။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မဖြစ် ဘူးကွ။ သပြေပင်ရဲ့ သုံးခွဆုံပေါ်မှာ ငြိမ်နေ တာပဲ။ ငါ့ကို အဖေပြောတာကတော့ အဲဒီ အလင်းရောင်ကို မြင်ရတာ ငါ့ကြိမ်၊ ခြောက် ကြိမ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ ညတိုင်းလည်း မတွေ့ ဘူးတဲ့ နှစ်ညခြား။ သုံးညခြားတစ်ခါ မြင် ရတာတဲ့ကွ။ ငှက်တစ်ကောင် ပျံလာတဲ့ တောင်ပံခတ်သံကြားရရင် အဲဒီအလင်း ရောင်ကို သပြေပင်ရဲ့ခွဆုံပေါ်မှာ မြင်ရ တယ်။ အဲဒီအလင်းရောင်ဟာ ဘာဖြစ်မယ် လို့ ထင်ကြလဲ ပြောကြစမ်းပါဦးကွာ”

မြင့်ဖေ၏ မေးလိုက်သော မေးခွန်း အား ပြေလိုက်ရင်းမှ သောင်းထွန်းက သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်အကြောင်းအား ဘာဖြစ်နိုင် သနည်းဆိုသည်ကို မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သ်။ ထိုအချိန် ဇရပ်ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင် ထိုင် နေသော အသက် (၅၆)နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည့် စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းဖြစ်သူ ဦးဇော်

လွင်က ...
မောင်သောင်းထွန်း မြင်တွေ့ခဲ့ရ သပြေပင်ခွဆုံပေါ်မှာ အလင်းရောင်ထွက် တယ်ဆိုတာက ည ၁၂ နာရီကျော်အချိန် လောက်မှ မြင်ရတယ်။ မောင်သောင်းထွန်း အဖေရဲ့ ပြောစကားအရဆိုရင် ငှက်တစ် ကောင်ပျံလာတဲ့ အတောင်ခတ်သံ ကြားရပြီး မှ အလင်းရောင်ကို မြင်ရပြီ။ နာရီဝက် (မိနစ် ၃၀)အချိန်လောက်ကြာရင် ငှက်တစ်ကောင် ပျံလာပြီး အဲဒီအလင်းရောင်ထွက်တဲ့ဟာကို ကိုက်ချီပြီး ပျံသွားတယ်ဆိုတော့ ငါ့အဖေက အကြံအရ ပြောရရင် အဲဒီအလင်းရောင် ထွက်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ ကျောက်တစ်ခု ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီကျောက်ဟာ အလင်းရောင် ထွက်တယ်ဆိုတော့ ပတ္တမြားဆိုတဲ့အရာပဲ ဖေါ့ကွယ်”

စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်လွင်၏ ပြောစကားကြောင့် သောင်းထွန်းက...
“ဦးကြီးပြောတဲ့ ပတ္တမြားဆိုတာ ဆိုတာ အလင်းရောင် အမှတ်ထွက်တာပဲ ခင်ဗျ။ ဦးကြီးမြင်ဖူးလားဆိုတာ မမြင်ပါလားခင်ဗျာ”

“မင်းတို့လူငယ်တွေ လူကြီးတွေရအောင် ငါပြောပြမယ်။ ရခိုင်အလယ်

မိဖုရားစောမဲကျီဆိုတာ အထင်အရှားရှိခဲ့တယ်။ စောမဲကျီဟာ မိဖုရားမဖြစ်ခင်က တောသူမတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့မှာ ငါးရှာဖို့ ယက်သုံးနဲ့ မြောင်းငယ်တစ်ခုမှာ ငါးသုံးနေတယ်တဲ့။ သူငါးသုံးနေတဲ့အချိန် သူ့ရဲ့ ယက်သုံးတဲကို အရောင်တွေ လင်းလက်နေတဲ့ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ပါလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောမဲကျီဟာ အဲဒီကျောက်ခဲကို ရေထဲကို ပြန်ပစ်ချလိုက်ပြီး ယက်သုံးနဲ့ ငါးဆက်သုံးနေတယ်။ သူ ယက်သုံးနဲ့ငါးသုံးလိုက်တိုင်း အဲဒီကျောက်ခဲဟာ ပါပါလာခဲ့တယ်တဲ့။ နေရာပြောင်းပြီး ငါးသုံးလည်း အဲဒီကျောက်ခဲဟာ ပါလာမြဲ ပါလာတယ်။ ဒါကြောင့် စောမဲကျီဟာ ကျောက်ခဲကို ပလိုင်းထဲကိုထည့်ပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ယူလာခဲ့တဲ့ ကျောက်ခဲကို အိမ်ပေါ်မှာတင်ထားလိုက်တယ်။ ညရောက်တဲ့အခါ သူယူလာခဲ့တဲ့ ကျောက်ခဲဟာ အလင်းရောင်တွေ ထွက်နေတာ သူ့ရဲ့အိမ်လေးဟာ လင်းထိန်နေတယ်။ အဲဒီသတင်းကို မြောက်ဦးဘုရင်မင်းဘာကြီးကြားတော့ တောသူမ စောမဲကျီ ငါးသုံးလို့ရတဲ့ ကျောက်ခဲဟာ ပတ္တမြားကျောက်မျက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာသိပြီး မင်းအမိန့် မင်းအာဏာနဲ့ အဲသည် ပတ္တမြားကို

သိမ်းယူပြီး သူ့ရဲ့ရွှေနန်းတော်မှာ ထားစေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နံနက်နိုးလင်းတဲ့အခါ သူသိမ်းယူခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးဟာ ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ မရှိတော့ဘဲ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ တောသူမ စောမဲကျီတို့ အိမ်မှာပြန်ရောက်နေတာကို သိကြရတယ်။ အဲသည် ပတ္တမြားကြီးကို နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် အထိ သိမ်းယူပြီး ရွှေနန်းတော်မှာ ထားပေမဲ့ တောသူမ စောမဲကျီရဲ့အိမ်ကိုပဲ ပြန်ရောက်သွားလေတော့ ပညာရှိအမတ်ကြီးတွေရဲ့ လျှောက်တင်ချက်အရ ပတ္တမြားကြီးကို လိုချင်ရင် ပတ္တမြားကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ကို မိဖုရားမြှောက်တော်ကောက်မှ ပတ္တမြားကြီးကို ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ထားလို့ရပေအမယ်ဆိုတာ လျှောက်တင်ကြလို့ မြောက်ဦးရွှေနန်းရှင်မင်းဘာကြီး ဘုရင်ဟာ တောသူမ စောမဲကျီ

ကို တော်ကောက်ပြီး မိဖုရားအရာမြှောက်လေမှ အဲဒီပတ္တမြားကြီးကို မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်မှာ ထားလို့ရတော့တယ်။ **ခါကြောင့်** “ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကျီ”ရယ်လို့ ရခိုင်ရာဇဝင်မှာ အထင်အရှား ရှိခဲ့တာပဲပေါ့။ ခါကြောင့် ပတ္တမြားဆိုတာ အမှောင်ထဲမှာ အလင်းရောင်ထွက်တယ်ဆိုတာ စာပေတွေထဲမှာ အတိအလင်းဖော်ပြ ရေးသားထားခဲ့ကြတယ်ကွဲ့။

စစ်ပြန်ပြီး ဦးတော်လွင်က ပြောပြီး ဆေးပေါလိပ်တိုအား မီးညှိဖွာဖိုက်နေလေသည်။ ထိုအချိန် မြင့်ဖေက...

“ဦးကြီးပြောပြတဲ့ ‘ပတ္တမြားဒေဝီ စောမဲကျီ’အကြောင်းက နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ ဦးကြီးရာ၊ ဦးကြီးက စစ်ပြန်ပြီးဆိုတော့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်နဲ့ အောင်ရောက်ဖူးလေတော့ အဲဒီလို ပတ္တမြားကြီးဖို့ မြင်ခဲ့ရဖူးလား ခင်ဗျား”

“အလင်းရောင်ထွက်တဲ့တောထဲဟာ ပတ္တမြားဆိုတာ လူတွေပြောတာနဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ရဖူးလို့ သိခဲ့ရပေမဲ့ ငါကတော့ ကျောက်ဆိုရင် ရထားလမ်းနဲ့ ကားလမ်းဆင်တဲ့ကျောက်၊ ပြီးတော့ ကျောက်ပိုးထိုးကျောက်ပဲ သိတဲ့သူဖြစ်လို့ အလင်း

ရောင်ထွက်တဲ့ကျောက်ကို မြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရပေမဲ့
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့ဘူးကွယ်။ တန်ဖိုးရှိမှန်း မသိ
သေးတဲ့ ငယ်စဉ် အသက် (၂၀)နှစ်အရွယ်
တပ်မတော်ထဲမှာ တပ်သားအဖြစ် တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေစဉ် အချိန်ကပေါ့ကွယ်”

စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်လွင်၏ ပြော
စကားသံကြောင့် ရောင်ပေါ်တွင် ရှိကြသော
လူများအားလုံး ဦးဇော်လွင်အနား စုလာကြ
ပြီး နားစွင့်နေကြလေ၏။ ထိုရွာသားများထဲမှ
အောင်နိုင်ဆိုသူ လူငယ်တစ်ယောက်က
ဦးဇော်လွင်အား...

“ဦးကြီးကြုံခဲ့ရတဲ့ အလင်းရောင်
ထွက်တဲ့ ပတ္တမြားကျောက်အကြောင်း
ပြောပြပါလား ဦးကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့
လူငယ်တွေ ဗဟုသုတရတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“မင်းတို့အားလုံး နားထောင်ကြတဲ့
သိသုဇော်စား၊ မသိသူ ကျော်သွားဆိုတဲ့
စကားနဲ့လုပ် ငါ့သည်း မသိလို့ ကျော်သွားခဲ့
ရတဲ့အဖြစ်ပေါ့။ အခြစ်အပျက်က ဒီလိုတဲ့

xxx

မြောက်ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ xxx
ပြီး ၎င်းပြီတွင်ရှိသော အခြေချ စစ်ဗျူဟာ
တွင် ဗျူဟာလုံခြုံရေးအတွက် ခမရ xxx

မှ တပ်ခွဲ (၁)ရှိ တပ်စု (၃)က တာဝန်ကျ
နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ခမရ xxx တပ်ခွဲ (၁)တပ်စု (၃)
တပ်စိပ် (၂)တွင် တပ်စိပ်မှူးတပ်ကြပ်
ဝင်းမောင် တပ်သား ဇော်လွင်နှင့် စစ်သည်
များ ပါဝင်၏။ အခြေချ စစ်ဗျူဟာတွင်
ဗျူဟာလက်အောက်ခံ တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့များရှိ
စစ်သည်များ၏ သက်သာချောင်ချိရေး
အတွက် မွေးမြူရေးကြက်ခြံရှိ၏။ အခြေချ
စစ်ဗျူဟာသည် ဩစတြေးလျတက် တောင်
ကုန်းပေါ်တွင်ရှိပြီး မွေးမြူရေးကြက်ခြံမှာ
ဗျူဟာရုံး၏အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းနှစ်
ကုန်းကြားတွင်ရှိ၏။ ဗျူဟာရုံး၏ လုံခြုံရေးနှင့်
ကြက်ခြံလုံခြုံရေးအတွက် ကင်းတဲတစ်လုံး
ရှိပြီး ဗျူဟာရုံးဝင်ပေါက်တွင် ကင်းတဲတစ်လုံး
ဗျူဟာရုံး၏ မြောက်ဘက်တောင်ကုန်းပေါ်
တွင် ကင်းတဲတစ်လုံးရှိ၏။ ကြက်ခြံလုံခြုံရေး
တပ်စိပ် (၂)တွင် တပ်သား ဇော်လွင်လည်း
ပါသည်။ အခြေချ စစ်ဗျူဟာ လုံခြုံရေး
အတွက် ဗျူဟာလက်အောက်ခံအရ
တပ်ရင်းများမှ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဗျူဟာလုံခြုံရေးတာဝန်မှာ (၃)လ
တာဝန်ဖြစ်၏။ ယခု တပ်သားဇော်လွင်တို့
တပ်စု လုံခြုံရေးတာဝန်ကျနေသည်မှာ (၁၅)

ရက်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။
ယနေ့ည ဇော်လွင် ကင်းတာဝန်ကျ
သည်မှာ ည ၁၂:၀၀ နာရီမှ ၂:၀၀ နာရီ
ဖြစ်သည်။ ပထမ ကင်းတာဝန်ကျသော တပ်
သားကျော်နိုင်မှ တပ်သားဇော်လွင်အားနှိပ်
ကင်းတာဝန်လဲပေးပြီး သူ၏အိပ်ယာသို့
ပြန်သွားသည်မှာ နာရီဝက်အချိန်ရှိသွားပြီ
ဖြစ်သည်။ တပ်သားဇော်လွင်သည် အခေါ်
သွားချင်လာသဖြင့် ကင်းတဲအတွင်းမှ ထွက်
လာခဲ့ပြီး မွေးမြူရေးကြက်ခြံအနီး အခေါ်
သွားရန်ရပ်လိုက်ပြီး ကြက်ခြံဘက်သို့ ကြည့်
လိုက်ချိန်တွင် ကြက်ခြံအတွင်း၌ အထင်
ရောင်တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့်
ကြက်ခြံနှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ တိုးကပ်သွား
ပြီး ကြက်ခြံကာထားသော ထရပ်ကြား
အတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ထူထပ်
သော မြင်ကွင်းတစ်ခုအား မြင်တွေ့လိုက်
သောကြောင့် တပ်သားဇော်လွင် မှတ်တမ်း
သွားရလေ၏။
တပ်သားဇော်လွင် မြင်လိုက်ရသည့်
က လေးတော်ပတ်လည်ခန့် အလင်းရောင်
စက်ဝန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး အလင်းရောင်မှာ
ပိုင်းအလယ်ဗဟိုရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခုမှ
ပေါ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး အလင်းရောင်မှာ

ကျွန် အရောင်မြစ်ပြီး အလယ်ဗဟိုနေရာတွင် အလင်းရောင်မှာ ရဲရဲရှိသော အလင်းရှုထောင့်ဖြင့် လင်းနေပြီး စက်ဝိုင်းအနားပတ်လည်တွင် အလင်းရောင်မှေးမှိန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ပို၍ ထူခြားသည်မှာ ထိုအလင်းရောင်ထဲတွင် ကြောင်တစ်ကောင်နီးပါး ကြီးမားလှသည့် ကြွက်ကြီးတစ်ကောင် အစာရှာစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြွက်ကြီးသည် အစာကိုရှာလိုက် အစာကိုမြင်လျှင် စားလိုက်ဖြင့် အလင်း ရောင်ရှိသော နေရာအတွင်း လှည့်လည်စား နေပြီး အလင်းရောင်ထွက်နေသော အရာ ဝတ္ထုအား ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ချီလိုက်ကာ တစ် နေရာသို့ နေရာပြောင်း၍ချထားလိုက်ပြီး အလင်းရောင်အတွင်း အစာရှာစားနေသည် ကို အံ့သြစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေရာ လေးငါးနေရာ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အစာများစားပြီးလျှင် အလင်းရောင်ထွက် သော အရာဝတ္ထုအား ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ချီပြီး ကြက်ခြံထောင့်တွင်ရှိသော ကြွက်တွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို တပ်သားဇော်လွင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ အပေါ့သွားရန်ကို မေးနေသော ဇော်လွင်ယခုမှ အပေါ့သွားရန် သတိရလာပြီး အပေါ့သွားပြီး ကင်းတံအတွင်း

သို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။
နံနက် မိုးလင်းလျှင် ဇော်လွင်သည် ညက သူမြင်တွေ့လိုက်ရသော အလင်းရောင် ယွက်သော အရာဝတ္ထုနှင့် ထိုအရာဝတ္ထုအား ကိုက်ချီပြီး တွင်းထဲဝင်သွားသည့် ကြွက်ကြီး အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏။ အလင်း ရောင်ထွက်သည့် အရာဝတ္ထုမှာ ဘာပစ္စည်း ဖြစ်သည် ထိုပစ္စည်းအား ကိုက်ချီသွားသည့် ကြွက်ကြီးကရော ကြွက်အစစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား။ နာနာဘာဝ ပရလောကသားများ ကြွက်သဗ္ဗာန် ဖန်ဆင်းထားလေသည်လား။ အဖြေရှာမရ စဉ်းစားရခက်နေလေ၏။
တပ်သားဇော်လွင်သည် ညနေပိုင်း တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်အား သည်နေ့ ည ကင်းတာဝန်ကို သူ့အား ည ၁၂၀၀

နာရီမှ ၀၂၀၀ နာရီအချိန်တွင် ကင်းတာဝန် ခုထားပေးရန် ပြောသဖြင့် တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်က...

“ဟ...ဇော်လွင်က အဆန်းပါ လားကွ။ ည ၁၂၀၀ နာရီ ၀၂၀၀ နာရီ အချိန်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မစောင့်ချင်တဲ့ အချိန်ပဲကွ။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအချိန် ကို စောင့်ဖို့ တောင်းရတာလဲကွ ပြောစမ်း ပါဦး”

“ကျွန်တော်က ညဦးပိုင်း အိပ်လို့ မရဘူး ဆရာရဲ့။ အိပ်ပျော်မယ်ဆိုတာနဲ့ ကင်းကတာဝန်ကျနေပြီ။ ဒါကြောင့် ၁၂ နာရီ ၂ နာရီ ကင်းစောင့်ပြီးမှအိပ်ရင် ပြောင့် ပြောင့်တန်းတန်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်လို့ရလို့ ပါဆရာရဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

တပ်စိပ်မှူး၏ အမေးစကားကို တပ်သားဇော်လွင်က ဆင်ခြေဆင်လက် ပေး၍ ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်က...

“အေးပါကွာ မင်းစောင့်ချင်တယ် ဆိုရင် ညတိုင်း ၁၂၀၀ နာရီ ၀၂၀၀ နာရီ ကင်းချိန်တိုင်း မင်းကို ကင်းချိန်ချပေးပါမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ အဲ...မင်း ကင်းတော့ အိပ် မခိုက်စေနဲ့နော်။ ကင်းအိပ်ရင်တော့ မင်း

ဘောက်ထမ်းမိလိမ့်မယ် ကြားလား”

“စိတ်ချပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ကင်းအိပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ တပ်စိပ် တပ်ရဲ့ အသက်အားလုံးဟာ ကင်းသမားရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်” ဆရာရယ်”

(ဘောက်ထမ်းမိတယ်ဆိုသည်မှာ တပ်ထဲတွင် အပြစ်ကျူးလွန်သူ စစ်သည်အား ကျော်ပိုးအိပ်ထဲတွင် အုတ်ခဲ (၈)လုံး (သို့ မဟုတ်) (၁၀)လုံး ထည့်ပြီး ကျောတွင် ပိုးစေပြီး အချိန်နာရီဝက် ၄၅ မိနစ် ပြေးခိုင်း စေပြီး ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို ခေါ်ပါသည်။ စာရေးသူ)

တပ်သားဇော်လွင် ကင်းချိန်ရောက် ပြီဖြစ်၍ ကင်းတဲအတွင်း ကင်းစောင့်နေရ သော်လည်း သူ၏စိတ်က ကြက်ခြံအတွင်း ရောက်နေလေသည်။ ကြက်ခြံဘက်သို့ ထည့်ကြည့်ရသည်မှာလည်း အခါမီ ဖြစ် သည်။ သူ၏လက်မှာ ပတ်ထားသောနာရီ အား ကြည့်လိုက်ရ နာရီတွင်ရှိသော မီးနံး ပါသည့် နာရီလက်တံက ည ၁၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေ၏။ ထိုအချိန် ကြက်ခြံ ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကြက်ခြံတွင်းတွင် အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

တပ်သားဇော်လွင်သည် သူ၏ G.3 (ဂျီ- သရီး) သေနတ်အား ကောက်ယူလိုက်ပြီး ကြက်ခြံရှိရာသို့ ခြေကိုဖွန်းလျက် ဖြည်း ညင်းစွာ လျှောက်သွားပြီး ထရပ်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ အလင်းရောင်ထွက်နေသော အရာဝတ္ထုအနီး ကြီးမားသောကြက်ကြီးတစ် ကောင်က အစာရှာစားနေသည်ကို မြင်ရ လေ၏။ လွန်ခဲ့သည့်ညက မြင်ရသည့် မြင် ကွင်းအတိုင်း ကြက်ကြီးသည် အလင်းရောင် ထွက်သော အရာဝတ္ထုအား ကိုက်ချီ၍ နေရာ လေးငါးနေရာပြောင်း၍ အစာရှာစား ပြီး အလင်းရောင်ထွက်သော အရာဝတ္ထုအား ကိုက်ချီလိုက်ပြီး ကြက်ခြံထောင့်ရှိ ကြက် တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ တပ်သား ဇော်လွင်သည် ကြက်ကြီးတွင်းထဲဝင်သွား လေမှ ကင်းတဲသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ၏ကင်း တာဝန်ချိန် ကုန်ဆုံးသည့်အချိန်ထိ ကင်း စောင့်နေလေသည်။

တပ်သားဇော်လွင်သည် ညဓဉ် သူ တာဝန်ယူ စောင့်နေသည့် ကင်းချိန်အတွင်း တွေ့မြင်ရသည့် ထူးဆန်းလှသော အလင်း ရောင်ထွက်နေသော အရာဝတ္ထုနှင့် ကြက် ကြီးကို မြင်တွေ့နေရသည်မှာ (၇) ရက်ရှိပြီ

ဖြစ်သောကြောင့် ဤအကြောင်းကို တာဝန် အရှိဆုံးသူဖြစ်သော တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ် ဝင်းမောင်အား ပြောပြမှဖြစ်မည်ဟု ထင် လေသောကြောင့် တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ် ဝင်းမောင်အား လူမရှိသော ကြက်ခြံအနီး သရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီး ဇော်လွင်က...

“ဆရာကို ပြောစရာရှိလို့ လူရှင်တို့ နေရာ ခေါ်လာတာပါ”

“ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ခေါ် လွှင့်ရ။ ပြောစမ်းပါဦးဟ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကင်းချိန် ကို ည ၁၂ နာရီ ၂ နာရီ အချိန်မှ ကင်းချပေးဖို့ ဆရာကိုပြောခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ကင်းစောင့်ခဲ့တာ အကြောင်းရှိလို့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ကင်းချိန် ၁၂ နာရီခွဲလောက်မှ ကြက်ခြံထဲမှာ အလင်းရောင်ထွက်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့ရပြီး အဲဒီအလင်း ရောင်ထဲမှာ ကြက်အကြီးကြီးတစ်ကောင် ကြောင်လောက်ရှိတဲ့ ကြက်ကြီးပေါ့ ဆရာ။ အလင်းရောင်ထဲမှာ အစာတွေ ရှာစားနေ တာကို ကျွန်တော်တွေ့ရတယ်။ ကြက်ကြီး ဟာ အစာရှာစားနေပြီး အစာမရှိတော့ဘူး ဆိုရင် အဲဒီအလင်းရောင်ထွက်တဲ့အရာက

ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ချီပြီး တစ်နေရာကိုရွှေ့ပြီး အစာရှာစားလိုက် အဲဒီဟာကို ကိုက်ချီပြီး နေရာပြောင်းလို့ အစာရှာစားလိုက် လေးငါး ခါလောက်လုပ်ပြီးရင် အဲဒီ အလင်းရောင် ထွက်တဲ့အရာဝတ္ထုကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ချီပြီး ကြက်ခြံထောင်နားမှာရှိတဲ့ ကြွက်တွင်းထဲကို ဝင်သွားတာကို မြင်ရတယ် ဆရာ”

“တော်လွင် မင်းအဲဒါကို မြင်ရတာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ရှိပြီလဲကွ။ နေ့တိုင်း ဆက်ပြီး မြင်ရတာလား ကွ”

“ဆရာကို ကင်းချိန်ညတိုင်းချပေးဖို့ ပြောတဲ့ညရဲ့ အရင်ညပါဆိုရင် ညတိုင်း ဆက်ပြီးမြင်ရတာ ညကအထိ (၇)ရက် ဆက်တိုက် မြင်ရတာပဲဆရာ။ အဲဒါ ဘာ ပစ္စည်းဖြစ်လို့ အလင်းရောင်ထွက်တာလဲ ဆရာသိရင် ပြောပြပါလား ဆရာ”

တပ်သားဇော်လွင်က သူ့တပ်စိပ် မှုနဲ့ ဆရာဝင်းမောင်အား သူ့မြင်တွေ့ရသည့် အကြောင်းများအား ပြောပြပြီး သူသိချင် သည့် အကြောင်းအား မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တပ်စိပ်မှုနဲ့ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် က...

“ဇော်လွင်ရေ . . . မင်းပြောတဲ့ အလင်းရောင်ထွက်တဲ့ အရာဝတ္ထုဆိုတာဟာ

ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါလည်းမပြောတတ် သေးဘူး။ ငါ ကြည့်ပြီးမှ သေချာပြောနိုင်မှာ ပဲကွ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည မင်းကင်းချိန်မှာ ငါ ကင်းစောင့်ပြီး သေချာကြည့်မယ်။ မင်းကို ကင်းလာနိုးပြီး ခဏကြာရင် မင်းငါ့ကို လာနိုးကွာ ဟုတ်ပြီလား။ ငါ ကင်းစောင့်မယ် မင်းကတော့ အိပ်ပေါ့ကွာ ဟုတ်ပြီလား ဇော်လွင်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဆရာသေချာ ကြည့်ပြီး ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြော ပြပါနော်”

“အေးပါကွာ။ ငါသေချာကြည့်ပြီး ဘာလဲဆိုတာ သိရရင် မင်းကို ပြောပြပါ့မယ် ကွာ။ စိတ်ချပါ တပည့်ရာ”

ညအချိန်သို့ရောက်ပြီဖြစ်ပြီး တပ် သားဇော်လွင် ကင်းတာဝန်ရောက်၍ ကင်းစာ

အတွင်း ကင်းစောင့်နေပြီး (၁၅)မိနစ်ခန့် အကြာတွင် တပ်စိပ်မှုနဲ့ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် အား ကင်းနိုးလိုက်ပြီး တပ်သား ဇော်လွင်က သူ၏အိပ်ယာတွင်ဝင်၍ အိပ်လိုက်လေသည်။

တပ်စိပ်မှုနဲ့ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် သည် သူ၏ကာတိုင် သေနတ်အား ကောက် ယူလိုက်ပြီး ကင်းစာရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကင်းစာအတွင်းရှိ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်၍ ကင်း တာဝန်အား ထမ်းဆောင်နေ၏။ ည ၁၂ နာရီ မိနစ် ၃၀ အချိန်တွင် တပ်ကြပ်ဝင်း မောင်သည် သူ၏ကာတိုင်သေနတ်အားယူ၍ ကြက်ခြံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး ကြက်ခြံအတွင်း သို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ၁၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန်ခန့်တွင် ကြက်ခြံထောင့်တွင် ရှိသော ကြွက်တွင်းထဲမှ အလင်းရောင်ထွက် လာပြီး ထိုအလင်းရောင်ထွက်သော အရာ ဝတ္ထုအား ကြွက်ကြီးတစ်ကောင်က ကိုက်ချီ ယူလာပြီး ကြက်ခြံအလယ်ရှိ မြေကွက်တွင် ချထား၍ ၎င်းအလင်းရောင်အတွင်း အစာရှာ စားနေသည်ကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရ လေသောကြောင့် အလင်းရောင်ထွက်သော အရာဝတ္ထုအား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့် လိုက်လေသည်။ ငါးမိနစ်ခန့် ကြည့်နေစဉ် ကြွက်ကြီးက ၎င်းအရာဝတ္ထုအား ကိုက်ချီ

လိုက်ပြီး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် ရပ်ကြည့်နေသည့် ထရဲအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး ၎င်းအရာဝတ္ထုမှာ ငါးပေခန့်သာကွာဝေးသောကြောင့် ကြက်ခြံထရဲကြားမှ အလင်းရောင်များ သူ့အပေါ် ဖြာကျနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်သည် အလင်းရောင်ထွက်သော အရာဝတ္ထုအား အနီးကပ်သေချာစွာမြင်ရလေပြီ။ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်၏ စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားမိလေသည်။ သူ့စိတ်တွင် ထင်မိသော အရာဝတ္ထုသည် သူထင်မိ ခန့်မှန်မိသည့်အတိုင်း မှန်နေပြီဖြစ်၍ သူ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြွက်ကြီးသည် ၎င်းအလင်းရောင်ထွက်သော အရာဝတ္ထုအား ကိုက်ခို၍ လေးငါးနေရာ ပြောင်ပြီး အစာရှာစားပြီးလျှင် ထိုအရာဝတ္ထုအား ထိုက်ခို၍ ကြက်ခြံထောင့်တွင်ရှိသော ကြက်တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်သည် ကင်းတဲအတွင်း ပြန်လာခဲ့ပြီး သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အလင်းရောင်ထွက်သော အရာဝတ္ထုအား မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း အစီအစဉ်ဆွဲနေလေတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် တပ်သားတော်လွင်က တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်အား ၎င်း မြင်ခဲ့ရသော အလင်းရောင်ထွက်သော အရာဝတ္ထုမှာ မည်သည့်အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်ကို မေးလေရာတွင် တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်က...

“တော်လွင်ရေ... ငါလည်း သေချာမမြင်လိုက်ရသေးဘူးကွ။ ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါလည်း မသိသေးဘူး။ နောက်ညတွေဆက်ပြီး စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ ငါသိတာနဲ့ မင်းကို ပြောပြပါ့မယ်ကွာ စိတ်ချပါ တပည့်ရာ နော်”

တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်က တပ်သားတော်လွင်အား ပြောပြပြီး သူ၏သေနတ်အား တိုက်နေလေ၏။ တပ်သားတော်လွင်လည်း သူ၏နေရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် တပ်သားတော်လွင်၏ ကင်းတာဝန်ချိန်တွင် တာဝန်ယူ၍ ကင်းစောင့်နေသည်မှာ သည်နေ့ညဆိုလျှင် (ငါး)ညရှိပြီဖြစ်၏။ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် ကင်းတာဝန်ချိန်ဖြစ်သော ည ၁၂၀၀ နာရီမှ ၀၂၀၀ နာရီအချိန် ည ၁၂၀၀ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန်တွင် တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် ကင်းစောင့်နေသော ကင်းတဲဘက်ရှိ ကြက်ခြံဘက်မှ...

“ခိုင်း”

ည တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချိန်တွင် ကြားလိုက်ရသော ကာဘိုသေနတ်သံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှပေ၏။ သေနတ်သံကြောင့် စစ်ဗျူဟာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားကြသော တပ်စိပ်အသီးသီးရှိ အကြပ်စစ်သည်များအားလုံး အိပ်ယာမှ နိုးလာကြပြီး မိမိတို့အိပ်ဆောင်အနီးရှိ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအတွင်းရှိ မိမိတို့ ပစ်ကျင်းများထဲသို့ ပြေးသွားပြီး အသင့်နေရာယူလိုက်ကြလေသည်။ စစ်သားဆိုသည်မှာ စားသတိ၊ သွားသတိ၊ အိပ်သတိ၊ အမြင်နေကြသည့် သူများဖြစ်ပါသည်။

သေနတ်သံကြောင့် အခြေချစစ်ဗျူဟာရုံးမှ ဝမ်းဖြစ်သော ဗိုလ်မှူး xxx နှင့် အရာရှိများ သေနတ်သံကြားရသော ကြက်ခြံအနီးရှိ ကင်းတဲသို့ ရောက်လာကြရာ ကင်းတဲတွင် ကာဘိုသေနတ်အား အသင့်အနေအထားဖြင့် ကင်းစောင့်နေသော တပ်စိပ်မှူး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်နှင့် ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းထဲရှိ ပစ်ကျင်းများထဲတွင် နေရာယူထားကြသော တပ်စိပ်စစ်သည်များကို မြင်ရလေလျှင် ကိုဝင်း (စစ်ဦးစီး ပထမအရာရှိ) ဗိုလ်မှူးက...

“ခနဲက သေနတ်သံကြားရတာ
ဒီတစ်စိပ်ဘက်က မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်
တာလဲဆိုတာ တစ်စိပ်မှူး သတင်းပို့ပါ”
ဂျီဝမ်း၏အမေးကို တစ်စိပ်မှူး
တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ သေနတ်သံ
က ကျွန်တော်ပစ်တဲ့ သေနတ်သံပါ။ ဒီဘက်
ခြံစည်းရိုးက ခြံစည်းရိုးကို တိုးသံကြားလို့
စောင့်ကြည့်နေတာ (၁၅)မိနစ်လောက်
ကြာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံက ပျောက်မသွား
ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သောင်းကျန်းသူ
ခြံစည်းရိုးကို ဖျက်နေတာဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး
ကျွန်တော့်သေနတ်နဲ့ ခြံစည်းရိုးကို ပစ်လိုက်
တာပါ။ သေနတ်နဲ့လည်းပစ်ရော ထွက်ပြေး
သွားတဲ့ ခြေသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်”

“မင်းက တစ်စိပ်မှူးမဟုတ်လား။
မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကင်းစောင့်နေရတာလဲ”
“ကျွန်တော့်တပ်စိပ်က တပ်သား
ဇော်လွင် နေမကောင်းလို့ သူ့အစား ကင်း
စောင့်ပေးတာပါ အဘ”

“ကောင်းပြီ။ ဒီကိစ္စကို မနက်ကျမှ
ဆက်ပြီးရင်းမယ်။ ဆရာဝင်းမောင် မနက်
(၉)နာရီ ရုံးကိုလာခဲ့ပြီး သတင်းပို့ပါ။
ကင်းသမား ကင်းဆက်စောင့်နေပြီး ကျွန်

စစ်သည်အားလုံး အေးစေ”

ဂျီဝမ်း ဗိုလ်မှူး ပြန်သွားပြီးနောက်
တပ်စိပ်ရှိ စစ်သည်များ မိမိအိပ်ယာသို့ ပြန်
သွားကြပြီး တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်သည် ကျန်
နေသေးသော သူ၏ကင်းချိန်အား ဆက်၍
စောင့်နေလေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ပြုံး
နေသော တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်ကိုတော့ မည်သူ
မှ မမြင်ရပါချေ။

မိုးလင်း၍ နံနက် (၉)နာရီအချိန်
တွင် တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်သည် စစ်ယူနီ
ဖောင်းအား သေသပ်စွာဝတ်ဆင်၍ စစ်
ဗျူဟာရုံးသို့ သွားရောက်သတင်းပို့ရာ
အခြေချစစ်ဗျူဟာမှူးမှ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်
အား ညဘက်ကင်းတာဝန်ချိန်တွင် မလိုအပ်
ဘဲ သေနတ်ပစ်ခတ်ခြင်းအတွက် အပြစ်ပေး
သည့်အနေဖြင့် ရာထူးတိုးမြှင့်မှုအား (၁)နှစ်

ဆိုင်းနယ် ဖြစ်စေချက်ပေးလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်သည် နူးနုတ်လိုက်သည်
ပြစ်ဒဏ်အား ကျေနပ်စွာခံယူပြီး မိမိတပ်စိပ်
ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် သေနတ်ပစ်မှု
ဖြစ်ပြီး (၂)လခန့်အကြာတွင် သူတို့တပ်စု
သည် အခြေချ စစ်ဗျူဟာ လုံခြုံရေးတာဝန်
ပြီးဆုံးပြီး မိမိတို့ တပ်ခွဲနှင့်အတူ မိခင်တပ်
ရင်းသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ မိခင်တပ်ရင်း
ရောက်ပြီး (၁၅)ရက်ခန့်အကြာတွင် တပ်
ကြပ်ဝင်းမောင်သည် သာမန်ခွင့်တစ်လတင်
ပြီး သူ၏ရပ်ရွာသို့ မိသားစုများအား ခေါ်
ယူပြီး ခွင့်ပြန်သွားလေသည်။

သို့သော် တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်သည်
ခွင့်ရက် (၁)လ ပြည့်သော်လည်း မိခင်
တပ်ရင်းသို့ ပြန်မလာသည့်အတွက် တပ်
ကြပ်ဝင်းမောင်အား ခွင့်လွှဲမှု ခွင့်ယူကံကွက်
မှုဖြင့် တပ်ပြေးကြေငြာလိုက်လေသည်။
တပ်ကြပ်ဝင်းမောင် တပ်ပြေးဖြစ်သည်မှာ
(၅)လခန့် အချိန်ကြာပြီးမှ တပ်ရင်းသို့
လာရောက် သတင်းပို့လေ၏။ တပ်ရင်းတွင်
တပ်တွင်းကုန်ခွဲ စစ်ဆေးပြီး တပ်ကြပ်ဝင်း
မောင်အား တပ်ပြေးအမှုဖြင့်က အရပ်
ထောင် (၁)နှစ်ခွဲ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်ရာ

တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်တစ်ယောက် မန္တလေး
ထောင်တွင် ထောင်တစ်နှစ်ခွဲ ကျသွားလေ
တော့သည်။

စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်လွင်က ပြော
လက်စ စကားအား ဖြတ်လိုက်ပြီး ဆေးပေါ
လိပ်တိုအား၊ မိညိုဖွာရှိုက်နေ၏။ ထိုအချိန်
တွင် အောင်နိုင်က...

“ဘယ်မှာလဲ ဦးကြီးရဲ့ အလင်း
ရောင်ထွက်တဲ့ ပတ္တမြားအကြောင်း ပတ္တမြား
အကြောင်းလည်း မပါပါလား။”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ မောင်အောင်နိုင်
ရယ်။ ငါ့မိခင်ထံမှာ တံတွေးတွေပျော်ခဲ့ပြီကွဲ့၊
ဆေးလိပ်ကလေး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာလောက်
သောက်ပါရစေဦး။ ပြီးမှ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း
ဆက်ပြောပြပါမယ်ကွယ်”

စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်လွင်၏ ပြော
စကားကြောင့် နားထောင်နေကြသူအားလုံး
ဦးဇော်လွင်၏ ဆက်၍ပြောပြမည့် ဇာတ်သိမ်း
ပိုင်းဆိုသည်အား နားစွင့်နေကြလေသည်။
စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်လွင်သည် ဆေးပေါလိပ်
တိုအား ဖင်ဆီဆီထိအောင် သောက်ပြီးမှ
လက်မှ ချလိုက်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲသည်လို ဆရာဝင်းမောင်

ထောင်ကျသွားပြီး (ဂ)နှစ်လောက်အကြာ
မှာ ငါလည်း ရှေ့တန်းမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ
ရပြီး မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံကြီးမှာတက်ပြီး
ဆေးကုရပြီး သက်သာလာတော့ ဆေး
အဆင့်နိမ့်နဲ့ တပ်ရင်းကို ပြန်ရတယ်။
အဲ...လစေ့လို မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံကြီးမှာ
ဆေးစစ်ခံရဖို့ ပြန်သွားရတယ်။ မင်္ဂလာဒုံ
စစ်ဆေးရုံမှာ ရှိနေတဲ့အချိန်၊ တစ်နေ့မှာ
ငါလည်း စစ်ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာရှိတဲ့ အုတ်ခုံ
လေးမှာထိုင်ပြီး လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို
ကြည့်နေတဲ့အချိန်၊ အဲဒီခေတ်က ခေတ်စား
နေတဲ့ “တိုယိုတာ ကိုရိုလာ” ကားအဖြူလေး
တစ်စီးဟာ ငါတို့ထိုင်နေတဲ့ အုတ်ခုံလေးကို
ကျော်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်သွားပြီး
လူတစ်ယောက် ကားပေါ်က ဆင်းလာတယ်
ကွဲ့၊ အဲဒီလူဟာ ငါ့ရှေ့နေရာကို ရောက်လာ
ပြီး ငါ့ကို...

“မင်း...မင်း ဇော်လွင်မဟုတ်လား”

လို မေးလာတယ်။ ငါလည်း အဲဒီ
လူကို သေချာကြည့်ပေမဲ့ ငါမမှတ်မိဘူးကွဲ့၊
သူက ရေဘင်မျက်မှန်နဲ့ စတိုင်(လ်)
ဘောင်းဘီကြည့် စပိုရှပ်အင်္ကျီနဲ့ ငါမမှတ်မိဘူး
ဖြစ်နေတုန်း အဲဒီလူက မျက်မှန်ကိုချွတ်
လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်...ဇော်လွင်၊ ငါ
ဝင်းမောင်လေကွဲ့။ တပ်ကြပ်ဝင်းမောင်
မင်းရဲ့တပ်စိပ်မှူး မင်းရဲ့ဆရာလေကွဲ့။”

သူက မျက်မှန်ချွတ်ပြီးပြောပြမှ ငါ
တပ်စိပ်မှူးဆရာဝင်းမောင်ဆိုတာ မှတ်မိ
သွားပြီး ဆရာဝင်းမောင်ကို ဖက်ထားလိုက်
တယ်။ ပြီးမှ ငါက ဆရာဝင်းမောင်ကို...

“ဆရာ၊ အခုမှ ဆရာကိုမှတ်မိ
တော့တယ်ဗျာ။ ဆရာက အရမ်းသားနားပြီး
စမတ်ကျနေပြီ၊ အသားတွေဖြူလို့ ဝနေတော့
ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူးပေါ့။ အခု ဆရာ
ဘယ်မှာနေလဲ ဟင်”

“ငါအခု ပဲခူးမှာနေတယ်ကွဲ့၊ မင်း
ရော ဆေးရုံဝတ်စုံကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဂန်းရှော(တ်)ဖြစ်လို့
အခု ဆေးစစ်ခံလာတာပါ”

“ကဲ...ဇော်လွင် လမ်းမှာတော့
ပြောရတာ အားမရဘူးကွဲ့။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ
နေ့ဆိုရင် မင်းတို့အောက်ပတ်(စ်) (အကြီး
ထွက်ခွင့်) ရတယ်မဟုတ်လား။ လာမယ့်
စနေနေ့မှာ မင်းကိုငါလာခေါ်မယ်။ မင်း နိမ့်
ပတ်(စ်) (ညအိပ်ထွက်ခွင့်) တင်ထားလို့
မနက် (ဂ)နာရီလောက်မှာ ဒီနေရာ
စောင့်နေ။ ငါလာခေါ်မယ် ဟုတ်လား။”

ငါ့မှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့ သွား
လိုက်ဦးမယ်။ မင်းစောင့်ဖြစ်အောင် စောင့်နေ
နော်။ ကဲ...ငါသွားပြီ ဇော်လွင်ရေ”

“ဆရာဝင်းမောင်ဟာ ငါ့ကို သူ့မှာ
ခွင့်တဲ့ စကားတွေကိုမှာပြီး ကားပေါ်တက်ပြီး
မောင်းထွက်သွားတယ်။ ငါ့ရဲ့ အတွေးထဲမှာ
လည်း အစစ အရာရာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့
ဆရာဝင်းမောင်အကြောင်းကို တွေးနေမိ
တယ်။ စနေနေ့ရောက်တော့ ငါလည်း
နိုင်ပတ်(စ်) (ညအိပ်ထွက်ခွင့်) တင်ပြီး
ဆေးရုံရောက် စောင့်နေတုန်း မနက် (၈)နာရီ
မှာ ဆရာဝင်းမောင် တိုယိုတာ ကိုရိုလာ
ကားအဖြူလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး
ရောက်လာတယ်။ ငါ့ကို ကားပေါ်ခေါ်
တင်ပြီး ပဲခူးမြို့ဘက်ကို မောင်းသွားတယ်။
ထောက်ကြန့်ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရေမှာရပ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်
ရည် ဆင်းသောက်ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်
သောက်ပြီး ပဲခူးအရောက် ကားကိုမောင်းလာ
ခဲ့တယ်။ ပဲခူးမြို့ထဲက လမ်းမကြီးတစ်ခုရဲ့
ဘေး ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲက တစ်ထပ်
တိုက်တစ်လုံးရေမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး
ငါ့ကို အဲ့ဒီတိုက်ထဲကို ခေါ်တယ်ကွာ။
ညှော်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက ခေတ်မှီဆိုဟ

ထိုင်ခုံကြီးမှာ ငါ့ကိုထိုင်ခိုင်းလိုက်ချိန်မှာ
တိုက်နောက်ဘက်က ဆရာဝင်းမောင်ရဲမိန်းမ
မခင်စော ထွက်လာပြီး ငါ့ကို...

“ဇော်လွင် ရောက်လာပြီလား။
ဟိုနေ့က အစ်ကို ရန်ကုန်သွားပြီး ပြန်ရောက်
လာတော့ အစ်ကိုက ငါ့ကောင် ဇော်လွင်
ကြီးကိုတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စနေနေ့မှာ
အိမ်ကိုခေါ်ထားတယ် သူ့အိမ်မှာ ညအိပ်မယ်။
အေးအေးဆေးဆေး ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်
တွေ့ ပြောကြမယ်လို့ပြောတာနဲ့ ငါလည်း
နံ့ကိုမျှော်နေတာ။ ငါ စာစရာ သောက်စရာ
လေးတွေ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်။ အစ်ကိုနဲ့
စကားပြောကြဦး”

ဆရာဝင်းမောင်မိန်းမ အထဲဝင်
သွားချိန်မှာ ဆရာဝင်းမောင် အဝတ်အစား

လဲပြီး ငါ့ဘေးနားမှာ လာထိုင်ပြီး ငါ့ပခုံးကို
သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်...ဇော်လွင် မင်းက
ငါ့ရဲ့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေတွေကို
မြင်ရလို့ အံ့သြနေတယ် မဟုတ်လား။ သိ
လည်း သိချင်နေတယ်။ ငါလည်း ငါ
အကြောင်းတွေကို ပြောပြပြီး ငါ့ဘဝရဲ့
ကျေနူးရှင်ကို ကျေနူးဆပ်ချင်နေတာ။ ခုမှ
အကြောင်းရုံကို ပြောပြပြီး ကျေနူးဆပ်ရ
တော့မယ်။ ဟော...ဟိုမှာ အစော အစား
အသောက်တွေ ယူလာပြီး ငါတို့နှစ်ယောက်
စားသောက်ရင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို
ပြောပြမယ်”

“ကဲ...ဇော်လွင် ဘာမှအားမနာ
နဲ့။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာလို သဘောထားပြီး
စားသောက်နော်။ တို့ တပ်ထဲမှာ နေခဲ့ကြ
တဲ့ ပုံစံအတိုင်းနေပေါ့ ကြားလား။ ငါ မနက်
စာ သွားစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

ဆရာဝင်းမောင်မိန်းမဟာ ဝီစကို
ပုလင်းနဲ့ ဝက်အူချောင်းကြော်၊ ကြက်သား
ကျော် အမြည်းတွေချပေးပြီး နောက်ဘက်ကို
ဝင်သွားတယ်။ ဆရာဝင်းမောင်က ငါ့ကို...

“ဇော်လွင် မင်းချတယ်မဟုတ်လား။
ငါ့ကို အားမနာနဲ့ ချသာချ ငါ့အကြောင်းကို

ပြောပြရမယ်ဆိုရင် မင်းကင်းချိန်ကို ငါဝင်
စောင့်တဲ့အချိန်က စပြောရလိမ့်မယ်။ ငါ
မင်းရဲ့ကင်းချိန်ကိုစောင့်တဲ့ ပထမညမှာပဲ
မင်းမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ အလင်းရောင်ထွက်တဲ့
ပစ္စည်းကို ငါအသေအချာ မြင်ခဲ့ရပြီး ဘာ
ပစ္စည်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိခဲ့ရတယ်။
ဒါပေမဲ့ မင်းငါ့ကို မေးတဲ့အခါ ဘာပစ္စည်း
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ငါမသိသေးဘူးလို့ မင်းကို
ညာပြောခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ညာပြီးပြောခဲ့
ရတာလဲဆိုတော့ ငါပြောလိုက်ရင် မင်းက
ငယ်တဲ့လူငယ်ဖြစ်နေတာ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ
ထင်ရာစွတ်လုပ်ရင် ပြဿနာတွေဖြစ်ကုန်
မှာနို့လို့ ငါပြောခဲ့တာပါ။ ငါလည်း စဉ်းစား
ပြီး ငါ့ထုပ်ဖျပ်အစီအစဉ်ကိုဆွဲလို့ လုပ်ခဲ့
ရတယ်။ ငါသေနတ်ပစ်တဲ့ညက ခြံစည်းရိုး
ကို တိုးသံကြားလို့ပစ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်
ဘူးကွ။ ငါဘာကိုပစ်လည်းဆိုတော့ မင်းမြင်
ခဲ့ရတဲ့ ကြက်မွေးမြူရေးခြံထဲက ကြွက်ကြီးကို
ပစ်တာ။ ကြွက်ကြီးသေသွားမှ သူ့ကိုက်ချိန်
ချထားလို့ အလင်းရောင်ထွက်တဲ့ အလင်းနဲ့
အစာရတနာနေတဲ့ ပစ္စည်းကို ငါကသွားယူ
ပြီး ငါ့အသင့်ဆောင်ယူတာတဲ့ စစ်ဆွေသုတ်
တာတစ်နဲ့ ဖတ်ထုတ်ပြီး ကြွက်သေကြီးကို
လည်း ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်ကို ထွင်ပစ်လိုက်

တာပဲကွ”
ဆရာဝင်းမောင်က စကားဖြတ်ပြီး
ဝီစကီဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူသောက်လိုက်
ပြီး ဝင်အူချောင်းကြော်ကို ယူစားနေတယ်။
ငါကလည်း ငါသိချင်တာကို မေးလိုက်တယ်
ကွ”
“နေပါဦး ဆရာရယ်။ ဆရာက
ဘာဖြစ်လို့ ကြွက်ကြီးကို ပစ်သတ်ရတာလဲ။
နောက်ပြီး သေနတ်ပစ်ရင် စစ်စည်းကမ်းအရ
အရေးယူခံရမှာ မကြောက်ဘဲ သေနတ်နဲ့
ပစ်ရအောင် ဘာပစ္စည်းမို့လို့လဲ”
“ငါသိတာပေါ့၊ ဇော်လွင်ရယ်။
သေနတ်သံကြားရင် ငါအရေးယူခံရမှာ
သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါစွန့်စားရတယ်လေ။
မင်းမေးတဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကြွက်ကြီးကို
ပစ်သတ်ရလဲဆိုတော့ ကြွက်ကြီးကို မသတ်
ရင် အဲဒီပစ္စည်းကို ယူလို့မရဘူးလေကွာ။
ချွတ်ဆိုတဲ့ အသံလေးကြားရရင်တောင်မှ
အဲဒီပစ္စည်းကို ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ချိန် ငွင်းထဲကို
ဝင်ပြေးတဲ့ကြွက်၊ သေနတ်နဲ့ပစ်မသတ်ရင်
မဖြစ်ဘူးလေကွာ။ သူ့သေသွားမှ အဲဒီပစ္စည်း
ကို ငါယူလို့ရတာပေါ့။ ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာ
မင်းသိသိချင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ငါပြောပြ
မှာပါ ဇော်လွင်ရယ်။ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ပတ္တမြား

ကြီးကွ ဇော်လွင်ရ”
“ဆရာဝင်းမောင်ပြောစကားကို
ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာ အံ့သြလွန်း
လို့ အသက်ရှူဖို့တောင်မှ မေ့နေမိတယ်။
ဆရာဝင်းမောင်က ဆက်ပြီးပြောတယ်”
“ငါလည်း ငါရထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီး
ကို သေချာသိမ်းထားပြီး ငါတို့ဘဝခွဲ တပ်ရင်း
ကို ပြန်ဝင်တဲ့အခါ ခွင့်ပြုခံပြီး ခွင့်ယူက်ကွက်
တပ်ပြေးလုပ်ပြီး အရပ်ထောင်ကျခံခဲ့တယ်။
ထောင်ထဲမှာ (၁)နှစ်လောက်နေပြီး
ထောင်ကလွတ်လာတော့မှ ငါ့မိန်းမဆီမှာ
အပ်ထားခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို ထုတ်ရောင်း
ခဲ့တယ်။ ပတ္တမြားကြီးကိုရောင်းပြီး ဒီပဲခူးမြို့
မှာ ဒီအိမ်ကိုဆောက်ပြီး ကုန်တင်ကား (၂)
စီးနဲ့ ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးဝယ်လို့ စီးပွားရေး
လုပ်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာလည်း စိတ်ချရ
အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ရှယ်ယာ
ထည့်ထားသေးတယ်။ အခုငါမှာ သား (၁)
ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် ရနေပြီ။
သောက်ကွာ ဇော်လွင် အားမပေး
ဟုတ်လား”
“ငါလည်းကွာ ဆရာဝင်းမောင်
ပြောပြတဲ့အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း
ဘာစကားကိုမှ ပြန်မပြောတတ်နိုင်

ဖြစ်နေမိတယ်။ ဆရာဝင်းမောင်က ဆက်
ပြောတယ်ကွ”

“ငါလည်း မင်းရဲ့တုံ့တပ်ရင်းကို
လာစုံစမ်းချင်ပေမဲ့ အလုပ်တွေ မအားမလပ်
တာနဲ့ မလာစုံစမ်းခဲ့ရဘူး။ တပ်ရင်းကို သွား
စုံစမ်းကြည့်တော့ မင်းတပ်ပြောင်သွားဖို့
ဆိုတဲ့သတင်းကိုပဲ ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ
ရောက်လေရာရာ နေရာနေသတွေမှာ
မင်းကိုတွေ့ရခဲနဲ့ ရှာခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ဟိုးနေ့
က မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာ မင်းကို
တွေ့လိုက်ရတော့ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။
ပြောပြတတ်အောင်ပဲတဲ ခေါ်လွှင့်ရယ်။ ငါ
ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုတွေ့ချင် မြင်ချင်နေတာလဲ
ဆိုတော့ ငါဒီဘဝ၊ ဒီအခြေအနေတွေ
ဖြစ်လာ။ ရောက်လာရတာ မင်းရဲ့ကျေးဇူး
ကြောင့်ဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ။ ငါမင်းကို ကျေးဇူး
ဆပ်ချင်လို့ တွေ့ချင်မြင်ချင်နေခဲ့တာပါ။
ခုတော့ ငါတွေ့ချင်မြင်ချင်တဲ့ ငါ့ကျေးဇူးရှင်
ကို မြင်ရတွေ့ရပြီ။ ကဲ...သောက် ခေါ်လွှင့်
အမြည်းလည်းစား ဘာမှအားနာနဲ့ ဒီပစ္စည်း
တွေဟာ မင်းလည်းဆိုင်တယ်။ ပိုင်တယ်လို့
မှတ်ပါ တပည့်ရာ နော်”

“ဟာ...မဟုတ်တာဘဲ ဆရာ
ရယ်။ ဆရာနဲ့ထိုက်လို့၊ ဆရာလုပ်ရဲလို့

ဆရာရတာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။
ခုလို စားရသောက်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှ
ပါပြီ ဆရာရယ်”

အဲဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ
ဆရာဝင်းမောင်ဟာ ငါ့ပန်းကိုဖက်လိုက်ပြီး
“ခေါ်လွှင့် မင်းဟာ သိပ်ပြီးနိုးသား
တဲ့ကောင်ပါကွာ။ အစောရေ...အစ်ကိုတို့
ထမင်းစားကြမယ် ထမင်းပွဲပြင်ပါဟေ့”

“ငါ့ကို ဆရာဝင်းမောင်နဲ့ မခင်စော
တို့ဟာ ငါ့ကို လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစု
ကြတယ်။ နောက်နေ့ညနေ (၃)နာရီ
လောက်မှာ ဆရာတို့လင်မယားနှစ်ယောက်
ကားနဲ့ မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံကြီးကို လိုက်ပို့
တယ်။ ဆေးရုံကြီးကိုရောက်တော့ နှစ်
ယောက်လုံး ကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး ငါ့ကို

ငွေတစ်သိန်းချပ်တစ်ချပ်ပေးပြီး ငါ့ဆေး
ပင်စင်နဲ့ တပ်ကထွက်ခွင့် ပေးတဲ့အခါ
မဖြစ်နေတာဆို အသိမ်းခံရပြီး ဆေး
က မပြန်ခင်လည်း ပဲခူးက ထွက်ခွင့်
လာဖို့မှာပြီး ပြန်သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါ
တုန်းက ငါတို့ရတဲ့ လခဟာ (၉၃)ကျပ်ရတဲ့
အချိန်၊ ရွှေတစ်ကျပ်သာမှ ငွေ (၂၀၀၀)ကျပ်
ပဲ ရှိသေးတဲ့အချိန်မှာ ဆရာဝင်းမောင် ငါ့ကို
ပေးခဲ့တဲ့ ငွေတစ်သိန်းရဲ့တန်ဖိုးကို မင်းတို့
တွက်ကြည့်ကြပေတော့ကွာ”

“ငါလည်း ဆေးပင်စင်နဲ့ တပ်က
ထွက်ပြီး ဆရာဝင်းမောင်ဆီကိုသွားတော့
သူက ငါ့ကို သူတို့နဲ့အတူနေဖို့ ပြောပေမဲ့
ငါက ငါ့မွေးဇာတိမြေ ဒီရွာလေးမှာပဲနေဖို့
ပြောတဲ့အတွက် သူတို့အိမ်မှာ ငါ့ကိုတစ်ည
အိပ်ခိုင်းပြီး နောက်နေ့မှာ သူတို့လင်မယား
နှစ်ယောက် သူတို့ကားနဲ့ ဒီရွာအရောက်
လိုက်လာပြီး အခုငါနေတဲ့အိမ်ကို ဝယ်ပေးပြီး
ငွေ (၂၅)သိန်းပေးပြီး ပြောခဲ့တာက”

“ခေါ်လွှင့်ရေ...မင်းကို ငါတို့
တန်ဖိုးဖြတ်လို့ ကျေးဇူးဆပ်တာ မဟုတ်ဘူး
နော်။ အခု လောလောဆယ် မင်းက ဆေး
ပင်စင်နဲ့ တပ်ကထွက်လာတဲ့သူဖြစ်လို့
အလုပ်ကြမ်းကို မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ဒီငွေနဲ့ ဒီရွှေ၊ ဒီဒေသနဲ့ကိုက်ညီ
တဲ့ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခုကို မင်းလုပ်ဖို့
အတွက် ပေးတာပါကွာ။ နောက်ကိုလည်း
မင်းလိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါ့ဆီကို လာခဲ့ပါ။ မင်းအတွက် ငါ့အိမ်တံခါး
အမြဲဖွင့်ထားပါတယ် ဇော်လွင်ရယ်။ ဒီနေ့က
စလို မင်းနဲ့ငါ ဆရာတပည့် မဟုတ်တော့တူး
ညီအစ်ကို ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ညီလေး
ဇော်လွင်ရဲ့ အစ်ကိုဝင်းမောင်တို့ လင်မယား
ဟာ ညီလေးအတွက် အမြဲတမ်း အသင့်ရှိ
နေပါတယ်ကွာ။

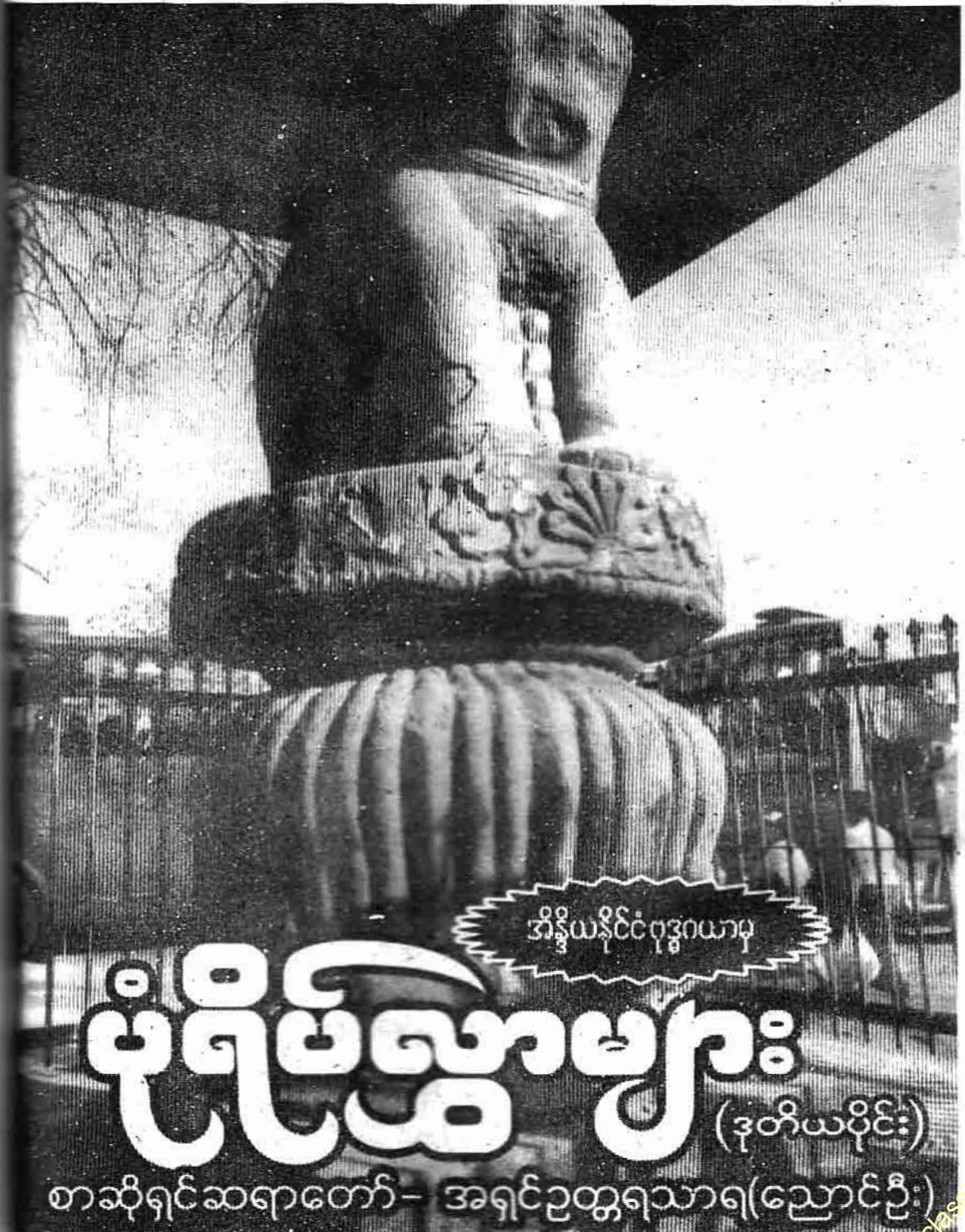
ဆရာဝင်းမောင်တို့ လင်မယားရဲ့
ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထား
ကြောင့် ငါဟာ ဒီနေ့အထိ မပူမပင်
မကြောင့်မကျ နေနိုင်ခဲ့ပြီး ဒီရွှေမှာ ကြေး
ရတတ်၊ လူကုန်တန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ
တာ မင်းတို့အမြင်ပါပဲကွယ်။

စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်လွင်ပြောပြသော
သူ၏ကိုယ်တွေ့ အလင်းရောင်ထွက်သော
ပတ္တမြားကျောက်အကြောင်းကို နားထောင်
နေကြသော ရွာသားလူငယ်၊ လူလတ်၊ လူ
ကြီးများသည် ယုံရခက်၊ မယုံရခက် စိတ်နှစ်ခွ

ဖြစ်နေကြသော်လည်း သူတို့အားလုံး
မျက်စိဖြင့် မြင်တွေ့နေရသည့် စစ်ပြန်ကြီး
ဦးဇော်လွင်၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်း စီးပွား
ရေးအခြေအနေတို့မှာ မြင့်မားလှသည်ကို
မြင်ရလေသောကြောင့် စစ်ပြန်ကြီး ဦးဇော်
လွင်၏ ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်များမှာ
အမှန်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပိုရိုမ္မာများ

(ဒုတိယပိုင်း)

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

ယခင်လမှအဆက်

အနာထဝိဇာသုဋ္ဌေးသည် လောကံ
ဥယျာဉ်မြေကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပြီး လော
မင်းသားထံသွား၍ ဥယျာဉ်မြေကို ရောင်းပါ
ရန် တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ပါသည်။
လောမင်းသားကလည်း မရောင်းနိုင်ပါ
ကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ငြင်းဆိုလိုက်ရာ အနာ
ထဝိဇာသုဋ္ဌေးကလည်း မလျှော့သောစွဲဖြင့်
မကြာခဏ သွားရောက်ပြောကြားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သုဋ္ဌေးကြီးက -

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ ကြိုက်
ဈေးဆိုပါ။ တန်ဖိုးဖြတ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လောမင်းသား
ကလည်း စိတ်မရှည်တော့သည့် အနေထား
ဖြင့်-

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဥယျာဉ်မြေကို အလိုရှိ
ပါက ဥယျာဉ်အပြည့် ရွှေဒင်္ဂါးခင်းရမည်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အနာထဝိဇာ
သုဋ္ဌေးကလည်း သူ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲက
ထုတ်ယူလာပြီး ဥယျာဉ်အပြည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြား
ခင်းဆူလိုက်သည့် လောမင်းသားတစ်ဖန်
မြဲမြံခြောက်သွေ့သည်။

“ဥယျာဉ်တန်ဖိုးကို ပြောခြင်းဖြင့်
သည်။ ရောင်းမည်ဟု ပြောခြင်းမဟုတ်။

မရောင်းနိုင်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။ တစ်ဖန်
အနာထဝိဇာသုဋ္ဌေးက-

“ပိုင်ရှင်က တန်ဖိုးဖြတ်၍ ဈေးဆို
သည်။ ဝယ်ယူသူ ရထိုက်၊ မရထိုက် တရား
ရုံးတော်တွင် တရားစွဲဆိုရာ လောမင်းသား
ရှုံးလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လောမင်းသား
ကိုယ်တိုင်က သဒ္ဓါတရားပေါက်ပြီး မြေ
တစ်ဝက်ကို ရွှေဒင်္ဂါးခင်းစေပြီး ကျန်တစ်ဝက်
ကို လောမင်းသားက လှူလိုက်ပါတော့
သည်။

ယင်းမြေတစ်ဝက်၏ တန်ဖိုးသည်
ထိုခေတ် ရွှေဒင်္ဂါး ၁၈ ကုဋေဖြစ်ပြီး ၁၈
ကုဋေအကျန်ကျန်ပြီး လောဝန်ကျောင်းတော်
ကို အနာထဝိဇာသုဋ္ဌေးကြီးက ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ လောဝန်ကျောင်းဆိုသည်
မှာ လောမင်းသား၏ ဥယျာဉ်ခြံမြေပေါ်တွင်
တည်ဆောက်ထားခြင်းကြောင့် လောဝန်
ကျောင်းဟု ခေါ်သည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့
လောဝန်ကျောင်းဝန်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
သစ်ပင်များစွာစိုက်ထားပြီး ထိုပင်ယံထက်
ဆီက ခြေကုလားသော သစ်ရွက်ခြောက်
ကလေးများမှာ လေမှာပျံ့လျက် မြေပြင်
ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိ

ရပေသည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်အခါ
ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်များ သီတင်း
သုံးတော်မူခဲ့ကြသည့် ကျောင်းဆောင်နေ့
အထိမ်းအမှတ်အုတ်ခုံနေရာလေးများကိုသာ
သုဋ္ဌေးနှင့်သူ အစီရိတွေရ၍ များစွာပင်
မကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဦးဆောင်ဆရာတော်လေး
နောက်က အားလုံးတန်ဖိုးရှိ အုတ်ခုံလေး
လမ်းလေးတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့
အရောက်တွင် “ဒါကတော့ ဂိလာန ကျောင်း
ဆောင်လို့ခေါ်တယ်။ ဘုရားလက်ထက်အခါ
က သံဃာတော်များ မကျန်းမာရင်
ကုသမှု ခံယူကြရတဲ့ ကျောင်းဆောင်ဆရာ

ထိုကဲ့သို့ ဆရာတော်လေး
ကျောင်းဆောင်တွေရဲ့ သမိုင်းကြောင်းနား
ရှင်းပြပေးလေသည်။ လောဝန်ကျောင်း
ထဲတွင်ရှိသော ကျောင်းများ၏ နာမည်
မှာ - (၁) ဂန္ဓကုဋီ (၂) ကရေဓိကုဋီ
သလလကရိကုဋီ (၄) ကောသလကုဋီ
(၅) ရှင်သီဝလီကျောင်းဆောင် (၆) နန္ဒ
ပုတ္တရာကျောင်းဆောင် (၇) ဂိလာန
တော်များ ကျောင်းဆောင် စသည်တို့
ပုတီးကတ္တ မထေရ်မြတ်၏ ဓါတ်တော်
တော်ကိုလည်း ဖူးမျှော်လေသည်။

သည်။ ဂီလာနကျောင်းဆောင်မှတစ်ဆင့်
 ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးစံပယ်တော်မူခဲ့သည့်
 လေကန်ကုဋီကျောင်းသို့အသွား လက်ယာ
 အက်တွင် ထည်းထည်းမားမားကြီးတည်ရှိ
 နေသော အာနန္ဒာဗောဓိပင်ကို ဖူးတွေ့ရပြန်
 သည်။

အာနန္ဒာဗောဓိပင်သည် ညီတော်
 အာနန္ဒက ဘုရားရှင် လေတဝန်ကျောင်းတွင်
 ခံတွင်း (၃) လပ် သီတင်းသုံးရပြီး ကျန်
 သောလတွေမှာ ခြံရွာအသီးသီးသို့ ဒေသ
 စာရီကြွချီတော်မူနေရသည်။ သို့အတွက်
 လေတဝန်ကျောင်းတိုက်ထဲသို့ သာဝတ္ထိဗြဟ္မ
 က ဒကာ၊ ဒကာမတွေဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်
 နေလာရောက်ကြသောအခါ ဘုရားရှင်အား
 ဖူးတွေ့ရတဲ့ ပြန်သွားကြရသည်။ ထိုသို့ပြန်
 သွားသောအခါ ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းရန်
 ဆောင်လာကြသော ပန်းနံ့သာတို့ကို
 လေတဝန်ကျောင်းပေါက်ဝနားတွင် စွန့်ပစ်ခဲ့
 ပြသည်ကို အရှင်အာနန္ဒက ဘာဝင်မကျ
 ခြင်းပြီး ဘုရားရှင်ကိုယ်စား ဖူးမြင်နိုင်ရန်
 အတွက် ဗောဓိပင်စိုက်ပျိုးပူဇော်ထားရှိရန်
 ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားရာ ဘုရားရှင်က
 ပြည်ပြည်ဖြင့် အရှင်အာနန္ဒက အရှင်မဟာ
 အာဂ္ဂလာန်အား ဗုဒ္ဓကယာရှိ မဟာဗောဓိပင်

စာရေးသူ အသောကကျောက်တိုင်တွင် အမှတ်တရ

အင်္ဂလိပ်မာလစေတီ

မှ မျိုးစေ့ကို ယူဆောင်ပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထားပြန်ရာ အရှင်မဟာမောက္ခလွန်က အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် ဗုဒ္ဓဝယာကို ကြွတော်မူပြီး မဟာဗောဓိပင်မှ မျိုးစေ့ကို ယူဆောင်လာပြီး အရှင်အာနန္ဒာအား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ အရှင်အာနန္ဒာမှတစ်ဆင့် ကောသလမင်းကြီးကို ပေးအပ်ပြန်သည်။ တစ်ဖန် ကောသလမင်းက ကျောင်းအာနန္ဒာထပ်တင်သူဌေးအားပေးပြန်ရာ အာနန္ဒာထပ်တင်သူဌေးကြီးက ဇေတဝန်ကျောင်းပေါက်ဝတွင် မဟာဗောဓိပင်ကို စိုက်ပျိုးခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ကစပြီး မဟာဗောဓိပင်ကို ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်စား (ပရိဘောဂစေတီ) အဖြစ် ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုလာကြလေတော့သည်။

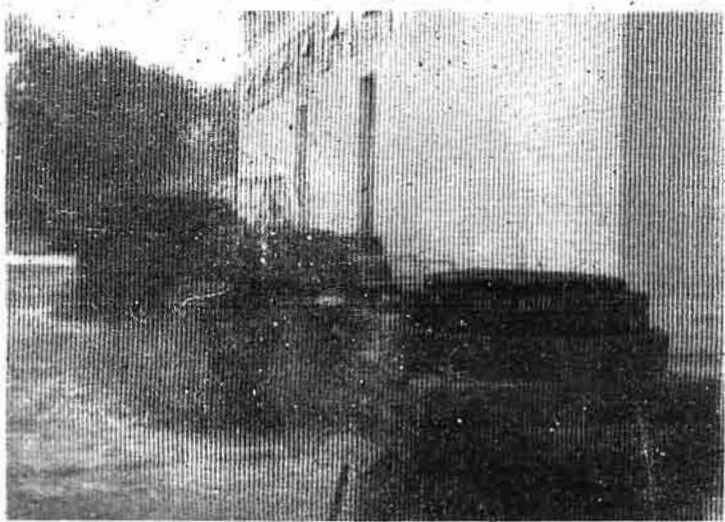
အာနန္ဒာဗောဓိပင်သည် အရှင်အာနန္ဒာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသောကြောင့် အာနန္ဒာဗောဓိပင်ဟု ခေါ်တွင်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုအာနန္ဒာဗောဓိပင်သည် နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ သက်တမ်းရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့ အာနန္ဒာဗောဓိပင်မှ ရှေ့သို့ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ထွက်ခွာခဲ့ပြန်ရာ ကျယ်ဝန်းလှသော ဇေတဝန်ကျောင်းဝန်းအတွင်းသို့ ဖြန့်ကြက်ကြည့်ရာ စိမ်းစိုနေသော မြက်ခင်းခြင်နှင့် အရိပ်ရအပင်များ၊ အလှကြည့်ပန်းပင်များဖြင့် ဥယျာဉ်ပန်းခြံကြီးသဖွယ် ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည်ကို တွေ့ရှိရပြီး တစ်ဖန် တွေ့မြင်ရသည်မှာ လေးထောင့်ပုံအုတ်ခုံပန္နက်များနှင့် ရွှေတစ်စွန်းတစ်စ ကပ်လှူ

ထားသော (ဘုရားရှင်၏ ပလ္လင်တော်) အုတ်ခုံ၊ အဝတ်ဖြူထက်အောက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူ ၂၀ ခန့်ရှိ သီရိလင်္ကာဘုရားဖူးအဖွဲ့များ၊ အခြား မြန်မာဘုရားဖူးအဖွဲ့များ မြင်တွေ့ရပေသည်။ သံဃကာအုပ်စိုးထားသော ရေတွင်းနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးဆောင်ဆရာတော်လေးက အဖွဲ့သားများအားလုံး နေရာယူခိုင်းပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းဝန်းအတွင်းရှိ ကျောင်းဆောင်တို့၏ သမိုင်းကြောင်းများကို ယခုလို ရှင်းပြပေးသည်။

“ဟောဟို ရှေးနားလေးက ယခု မြင်တွေ့နေရတဲ့ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်က အုတ်ခုံပန္နက်ဟာ အနာထဝိတ်သူဌေးကြီး ဆောင်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည့် ဂန္ဓကုဋီ (နံသာကျောင်းတော်) ကျောင်းပုံဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ဘုရားရှင် ၁၉ ဝါလုံးလုံး ဝါထီးတော်မူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်နေရာဟာ ဘုရားရှင်တိုင်း မန္တလေးအပ်သော အဝိဇဇာတဌာနဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအိကျောင်းဆောင်ကြီးဟာ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော သစ်သားကျောင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ကြောင်း လေ့လာသိရှိရပါတယ်။ ဂန္ဓကုဋီရဲ့ အရွယ်မြောက်ဘက်ခပ်ယွန်းယွန်းမှာရှိတဲ့ အလှူ

အရှည်အတို (၂၉) ခန်းပါရှိတဲ့ ကျောင်းဆောင် (ဥပဋ္ဌာနသာလာဓမ္မာရုံ) ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းဆောင်ကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ (အုတ်ခုံ အလျား ၇ ပေ၊ အနံ ၅ ပေ၊ အမြင့် ၅ ပေ) ရှိတဲ့ အုတ်ခုံတော်ကြီးဟာ ဘုရားရှင် လှူပရိသတ်၊ ရဟန်းသရီသတ်တို့ကို တရားဟောတော်မူခဲ့တဲ့ ပုလ္လင်တော်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒီ သံစကားအုပ်မှီးထားတဲ့ ရေတွင်းကတော့ ဘုရားရှင်ဆွမ်းခံက ပြန်ကြွလာတိုင်း ခြေဆေးတော်မူခဲ့သော ရေတွင်းပါ။ လက်နှိပ်တံကင်လည်း တပ်ထားပါတယ်။ ဘုရားရှင်ခြေဆေးတော်မူတိုင်း ရဟန်းတပည့်သာဝကကြီးများကို ခုလှူဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ နေရာထူး နေရာမြတ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ စသည်ဖြင့် ဦးဆောင်ဆရာတော်လေးက ရှင်းပြပါသည်။

ထိုသို့ရှင်းပြပြီးသည်နှင့် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးစံပယ်တော်မူသည့် ဂန္ဓကုဋီကျောင်းဆောင်သို့ ရှေးဦးစွာသွားရောက်ပြီး ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ထိုကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသည့် အလား အာရုံပြုလျက် လက်ဆယ်ပြာထိပ်မှာမှီးကာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်သည်။ ထိုသို့ အကြိမ်ကြိမ် အာရုံပြုရှိခိုးပြီး ဂန္ဓကုဋီ

ဘုရားတော်ခြေခုနစ်လှမ်း လှမ်းရာတွင် အထိမ်းအမှတ်စေတီ

ကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင်ရှိသော ခန္ဓာသင်္ကန်းများ ပေါ်မူတည် ကပ်လျှံလှောင်ထားသော မန်းတင်ခုံစေတီတော်ကိုလည်း ဦးဆောင်ဂါရဝပြုလိုက်ပြန်သည်။ ထိုမူတစ်ဖန် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး ပရိသတ်အပေါင်းတို့ကို တရားရေအေးအမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့သည့် ဥပဋ္ဌာနသာလာအတွင်းရှိပုလ္လင်တော်ရှေ့တွင် ဘုရားရှင်တရားဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူသည့် ပုံတော်ကို မုန်းဆလျက် ရှိခိုးကန်တော့လိုက်၏။ ထိုသို့ရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ကျောင်းဆောင်များကို လှည့်လည်လေ့လာကြည့်သွားပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းဝန်းအတွင်း အပြန်လမ်းပေါ်တွင်ရှိသော အာနန္ဒာဗောဓိပင်

အား ဝင်ရောက်ဦးစိုက်ပြီးသည်နှင့်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်၌ အနာထဝိဇ္ဇာသုဋ္ဌေးသည် ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်ကို ဗဟိုပြုလျက် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ ဇေတဝန်ကျောင်းဆောင်ကြီးကို ၁၈ ကုဋေအကုန်ကျခံပြီး ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း၊ ထိုကျောင်းရေစက်ချွေကိုလည်း ၁၈ ကုဋေအကုန်ကျခံလျက် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ရန် မြေနေရာဝယ်သည့် တန်ဖိုးက ၁၈ ကုဋေကုန်ကျခဲ့ခြင်း၊ ပေါင်း ၅၄ ကုဋေကို အကုန်ကျခံကာ လှူဒါန်းသည့် သဒ္ဓါတရားကောင်းခံပုံများကိုတွေ့၍ အကြိမ်ကြိမ်သာဓုခေါ်နေမိပါသည်။ ဘုရားရှင်သည် ၄၅ ငါ

ဇေတဝန်ကျောင်းအတွင်းက ဂန္ဓကုဋီ

သီတင်းသုံးခဲ့သည့် သက်တမ်းကာလတွင် သာဝတ္ထိတစ်မြို့တည်း ၂၅ ဝါ ဝါဆိုတော်မှ ခဲ့သည်။ ထိုတွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတွင် ၁၉ ဝါ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတွင် ခြောက်ဝါ သီတင်းသုံးခဲ့ပြီး သုတ္တန်ပေါင်းမြောက်များစွာကိုလည်း သာဝတ္ထိမှာပဲ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ ဟောကြားရာတွင် သာဝတ္ထိတွင် (၄) သုတ်၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ (၂၀) သုတ်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ (၈၄၄) သုတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းမှ သာဝတ္ထိမြန်မာကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြကာ ခေတ္တအနားယူလိုက်ကြသည်။

ညနေပိုင်းတွင် စာရေးသူနှင့် အတူပါလာသော ဦးပညိနွဲ့ (ညောင်ဦး)၊ သထုံဘက်မှ ဦးပဏ္ဍဝံနှင့် ရဟန်းတော် (၅) ပါး ပေါင်း (၇) ပါးတို့သည် သာဝတ္ထိမြန်မာကျောင်းအပြင်သို့ ဒေသန္တရဗသုတအဖြစ် လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြရာ ဦးပဏ္ဍဝံက

“တပည့်တော်တို့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း

ဘက် ထားရာဦး သွားကြရအောင်”

ဟုဆိုသဖြင့်

“ဒီဆို ကောင်းတာပေါ့”

စာရေးသူက ပြောလိုက်ရာ

ကုလားကား အနည်းငယ်တတ်သော ဦးပဏ္ဍဝံက သုံးဘီကာသမားလေးကို လှမ်း

ခေါ်ပြီး ချေးစကားပြောပြီး ကားကားလိုက်သည်။ အသွားအပြန် ရှစ်ငွေ (၅၀၀)ပေးမည်ပြောသဖြင့် မြန်မာကျောင်းနှင့် တစ်ခန့်ဝေးသော ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းသို့ သုံးဘီကားလေးဖြင့် သွားကြသည်။ ထိုကျောင်းနေရာအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆင်းရဲသရွာလေးတစ်ရွာရှိတာကြောင့် ကားလမ်းကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းပြီး ကားဆရာအတော်ပင် သတိထားမောင်းခဲ့ရသည်။ ကျောင်းရေညှိရောက်သည်နှင့် ကားဆရာအဆင်းတွင် ကားဆရာက အသွားအပြန် (၁၀၀၀)တောင်းနေပြန်သဖြင့် ဦးပဏ္ဍဝံက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ကောင်းများကာ ဦးပဏ္ဍဝံက အပြန်ခြေလျင်ပြန်မယ်ဆိုပြီး (၅၀၀)ပေးပြီး ကားသမားကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ကားဆရာ အတော်ဆိုးတယ် ကိုယ်တော် အသွားအပြန် (၅၀၀)နဲ့ ထိုင်လာပြီးကာမှ အဲဒီကြမှ (၁၀၀၀)တောင်းတယ်။ တပည့်တော်တို့ အပြန်ခြေလျင်ပြန်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်တော့ဗဟုသုတပေါ့”

ဟု စာရေးသူကပြောပြီး ပုဗ္ဗာရုံ
ကျောင်းဟု မြန်မာလို ရေးတိုးထားသော
ဆိုင်ဘုတ်ကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်
နှင့်

“ဪ...ဝိသာခါဆောက်လုပ်ခဲ့
တဲ့ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းဟာ စာပေတွေထဲမှာ
တွေ့ဖူးတာကတော့ ခန့်ညားထည်ဝါစွာ
ဆောက်လုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသော်
ထည်း ယခုချိန်မှာတော့ အိမ်ကြီးအိမ်ကြား
ထဲမှာ အုတ်ပုံလေးမျှသာ တွေ့ရှိရပါတော့
သား”

နိဂြောဓာဂီကျောင်း

ဟု အတွေးများ ဝင်ရောက်လျက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းသည် ဝိသာခါ
ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ကျောင်းဖြစ်သည်။
ဝိသာခါသည် သားသမီးအယောက် (၂၀)
ရှိပြီး မြေး (၄၀၀)ရှိလျက် မြစ် (၈၀၀)
ရှိသည်။ ဘုရားရှင်အား လွန်စွာကြည်ညိုသူ
ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ထံ တရားနာသွားစဉ် သူ
ဆတ်ဆင်သော အဟာလတာဝတ်ရုံသည်
ကျောင်းတွင် မေ့ကျန်ခဲ့သဖြင့် ညီတော်
အာနန္ဒာသိမ်းထားကာ ပြန်ပေးလိုက်သည်။
အဲဒါခါ ရဟန်းတော်များလက်ဖြင့် ထိကိုင်ပြီး
သဖြင့် မဝတ်ရဲဘဲဖြစ်ပြီး ရောင်းချလိုက်သဖြင့်

(၉)ကုဋေရှိသည်။ ထိုငွေနှင့်တကွ နောက်
ထပ်တိုးပြီး (၂၇)ကုဋေအကုန်အကျခံကာ
ပုဗ္ဗာကျောင်းကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။
ဇေတဝန်ကျောင်း၏ အရှေ့ဘက်အရပ်တွင်
ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် ပုဗ္ဗာကျောင်း
ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုကျောင်း၏ အုတ်
ပျောက်လျော့ကားလေးအတိုင်း တက်သွားကြ
ပြီး လှေလာကြည့်သောအခါ ကျောင်းဆောင်
အုတ်ခုံလေးမျှသာ တွေ့ရှိရပြီး ကျောင်းဆောင်
အလယ်တွင် ဟိန္ဒူများကိုးကွယ်ကြသည့်
သျှိုဝလိုင်အင်္ဂါသဗ္ဗာန် ကျောက်တိုက်ကြီးကို
တွေ့ရှိရသဖြင့် များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့
ရပြန်လေသည်။ ထိုကျောင်းဝန်းထဲတွင်

သွပ်ပြားများ ကာရံထားသည့် ကျောင်း
ဆောင်လေးတစ်ဆောင်အား တွေ့ရှိရသဖြင့်
ဝင်ရောက်လေ့လာကြည့်သောအခါ ကျောက်
ဆင်းတု ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်လေးဆူ ကိန်းဝပ်
စံပါယ်နေသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ မကြာသေး
မီလုပ်ငန်းက ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး
၎င်းကျောင်းထဲတွင် သီတင်းသုံး နေထိုင်
သွားကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းအနီးတွင် နေထိုင်
ကြသည့် ကလေးငယ် ဆယ်ယောက်ခန့်
သည် စာရေးသူတို့နောက်သို့ တစ်ကောက်
ကောက်လိုက်ပြီး မုန့်ဖိုးတောင်းသဖြင့် တစ်
ယောက်ကို ရှမ်း ငါးကျပ်စီပေးရာ ကလေး

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း

တွေများလာပြီး မပေးနိုင်တော့ဘဲ သုတ်ခြေ တင်ခဲ့ရလေသည်။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်သာ ဝေးသော ဇေတဝန်ကျောင်းဘက်ဆီသို့ ဂျုံနှင့် လယ်များ စိုက်ပျိုးထားသော ယာမြေလမ်း အတိုင်း မြန်လာခဲ့ကြရာ လမ်းဘေးတွင် အထက်အောက် အမြဲထည်များ ဝတ်ဆင် ထားသည့် ဒေသခံ ကုလားလူမျိုး တစ်ချို့ကို လည်း တွေ့ရသည်။ လေ့လာဖူးမျှော်၍မဝနိုင် သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ တစ်ဖန် ပြန်ဝင်ပြီး အာနန္ဒာဗောဓိပင်ကို ဖူးမျှော်ရာတွင် အဝတ်ဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့်

သီရိလင်္ကာ ဘုရားအဖွဲ့ လူ ၂၀ ခန့်သည် အာနန္ဒာဗောဓိပင်ကို ရောင်စုံနန်းများ ကပ်လျှ မှုတော်ကြကာ သံပြိုင်ရွတ်ဆို မှုတော်ကြလျက် လက်အုပ်ချီပြီး ရှိခိုးနေကြသည်ကို တွေ့မြင် ရသည်။

စာရေးသူသည် ထိုဘုရားအဖွဲ့အား သဘောကျပြီး အမှတ်တရဓာတ်ပုံများရိုက် ယူကာ ဂန္ဓကုဋီကျောင်းဆောင်သို့သွားပြီး ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်များကို အောက်မေ့ ဆင်ခြင်လျက် ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပြန်သည်။ ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် နံနက်ပိုင်းက မလေ့ လာရသေးသော ကျောင်းဆောင်များအား

လေ့လာခဲ့ပြီး တည်းခိုသည့်ကျောင်းသို့ ပြန် လာခဲ့ကြလေတော့သည်။ ညဦးပိုင်းတွင် သာဝတ္ထိ မြန်မာကျောင်းမှ ဆရာတော် ဦးဩဘာသက် စုပေါင်းကန်တော့ကြကာ ဆရာတော် ရေးသားသည့် မဒ္ဒိမဒေသပြန် မှ သမိုင်းရုပ်ကြွင်းပုံရိပ်လွှာများစာအုပ်ကို အမှတ်တရဝယ်ယူခဲ့ပြီး ထိုကျောင်းသို့ တစ်ညတာ အနားယူလိုက်ကြတော့သည်။

စာဆိုရှင်ဆရာတော် ညောင်ဦး
ရှေ့လဆက်

မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှ အမှတ်တရ

တစ်ခါတုန်းက လေသူရဲများ

ကြည်ရော်ကူး

တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် ကွန်မြူနစ် သူပုန်များ အင်အား ကြီးများစွာဖြင့် ပုန်ကန်ခဲ့ကြဖူးသည်ကို အားလုံး သိခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ထို ကွန်မြူနစ်သူပုန်တို့တွင် လေတပ်တစ်ခုရှိခဲ့ ဖူးကြောင်းကိုတော့ သိရှိသူ အလွန်နည်းပါ လိမ့်မည်။

တစ်စွန်တစ်စသိရှိသူများ ရှိကောင်း ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း အသေအချာ ဂယက်ထပ်သူကား ယခုအခါမရှိသလောက် ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။

ထိုသူပုန်လေတပ်၏ အကြောင်း ချင်ရာ အပြည့်အစုံကို ထိုစဉ်အခါက သူပုန် လေတပ်၏ အဓိကဇာတ်ကောင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သူ စာရေးသူ၏ဖခင် ဗိုလ်ဉာဏ်မောင် က "ဗြိတိန်ကောင်မလေး နော်စမန်" အမည် ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးမှာ ၁၉၇၆ ခုနှစ် မတ်လထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၄၊ အမှတ် (၅) တွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးကို ရေးသားခဲ့သူ စာရေးသူ၏ဖခင် ဗိုလ်ဉာဏ်မောင်မှာ "စစ်အတွင်းလေကြောင်း ဖွဲ့စည်းမှု အတွက် အကြံများ" စာဖြင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ် စာပေ

ဗိမာန်စာမူဆု၊ သုတပဒေသာ (ဝိဇ္ဇာပညာ ရပ်)၊ ပထမဆု ရရှိခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ထိုသူပုန်လေတပ်အကြောင်း အရာများကို ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း ဖော်ပြရေး သားထားသည့် "ဗြိတိန်ကောင်မလေး နော် စမန်" အမည်ရှိ ဆောင်းပါးကို ရှာဖွေဖော် ထုတ် တင်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဖော်ထုတ်တင်ပြခြင်းမှာ ယနေ့ခေတ် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်လူရွယ် များ သိရှိမှတ်သားနိုင်ရန် လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ အတိတ်ကာလက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော နိုင်ငံရေး၊ ပြည်တွင်းရေး တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်နိုင်ရန် လည်းကောင်း ရည်ရွယ်သည်မှတစ်ပါး အခြားရည်ရွယ်ချက် မရှိပါကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။

ဆောင်းပါးကို ပြန်လည်ဖော်ပြရာ၌ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် ထိုစဉ် အခါက သတ်မှတ်ညွှန်းအတိုင်းပင် ပြန် လည်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိစေအပ်ပါ သည်။

ကြည်ဇော်ထူး

ဗြိတိန်ကောင်မလေး နော်စမန်

ဗိုလ်ဉာဏ်မောင်

(၁)

ဆောင်းလင်္ကာနံနက်ခင်းသည် နင်း မှန်များဖြင့် ပိုင်းပျံ့လျက်ရှိ၏။ နေထန်းတဖျား ခန့် တက်လာမှ နင်းများတဖြည်းဖြည်းကျ ကာ မြင်ကွင်းလည်း သဲကွဲလာတော့သည်။

နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက် တွင် လေယာဉ်ပျံကလေးသည် နင်းဆေး ထားသဖြင့် ဖွေးလက်နေ၏။ အရှိန်ယူ၍ တဟုန်တည်း ပျံတက်တော့မည့်အလား ကြွကြွရွရွလည်း ရှိလှ၏။

ကျွန်တော်က ယာဉ်မောင်းခုံတွင် ထိုင်၍ စက်နှိုးလိုက်သည်။ အတန်ကြာ အောင် ပန်ကာကို တပတ်ချင်းလည်၍ စက်ကိုနှောပေါ့မှ လီဘာကို ပြောင်းပြီးချင်း သွင်း၍ စက်ရှိန်ကို မြှင့်တင်သည်။ လီဘာ အဆုံးသွင်း၍ စက်ရှိန်အပြင်ဆုံးရောက်သော အခါ ပန်ကာလည်ပတ်နှုန်းကို စစ်ဆေး ကြည့်၏။ ပုံမှန်လည်ပတ်နှုန်းကို တွေ့ရ၍ ကျေနပ်ရသည်။ လီဘာကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှော့ကာ အခြားစက်ခွက်များကို စစ် ဆေးရာတွင်လည်း ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ပုံမှန် အနေအထားများ၌သာ တွေ့ရလေသည်။

လေယာဉ်ပျံကလေးသည် လေထဲသို့ ပျံ
တက်ရန်အတွက် အစစ အရာရာ အဆင်
သင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

ကျွန်တော်က လီတာကို အနိမ့်ဆုံး
သို့ ပြန်၍လျော့ချလိုက်၏။ ထို့နောက်
ကျေနပ်ရွှင်မြူးစွာဖြင့် ဘယ်ဘက်ပြတင်း
ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူတို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

အလို မြတ်စွာဘုရား။ ဘယ်လို
မျက်နှာမျိုးတွေပါလိမ့် ကျွန်တော်က သူတို့
ကို ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ဖို့ လှည့်ကာရှိသေး
သူတို့မျက်နှာတွေ မြင်လိုက်ရတော့
တစ်ဝက်လောက်တောင် မပြုံးလိုက်ရသေး
လို့ ကျွန်တော့်မျက်နှာပင် မပြုံးကြီးဖြစ်သွား
လိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

ကြည့်ကြပါဦး အရပ်ကတိုး သူတို့
က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်နေကြပုံကို
ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ဆွေမျိုးမသာ လိုက်ပို့
ရတဲ့သူများက မိသားစုဝင်အားကို
နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ကြတဲ့ မျက်နှာများ
အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျား။

သူတို့ဆိုသူများကား လေယာဉ်ပျံ
ကလေးကို လေထဲသို့ ကျွန်တော်မောင်းနှင်
ပျံတက်သွားနိုင်အောင် အစစ အရာရာ

ကူညီပြင်ဆင်ပေးကြသော ကျွန်တော်၏
ရဲဘော်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော် ပျံ
တက်တော့မည်ကို ဟန်မဟန် ဂါမလား
ဟူသော သံသယ ရိရိမ်စိတ်များသည် သူတို့

၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးကွယ်၍မရအောင်
ပေါ်လွင်နေပါ၏။ သူတို့ကျွန်တော်၏ လေ
သူရဲအရည်အသွေးကို အလွန်အထင်သေး
ကြသည်တော့မဟုတ်၊ အခုနေအခါမျိုးတော့

**“ဂြိုဟ်ကောင်မလေး နော်စမန်” ဆောင်းပါးရေးသားသူ
ဗိုလ်ဉာဏ်မောင်**

သူတို့စိုးရိမ်မယ်ဆိုရင်လဲ စိုးရိမ်သင့်ပေသည်။

ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံနှင့် လက်နှင့်မထိတွေ့ရသည်မှာ ၈-လကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤမျှကြာကြာ ပြတ်နေလျှင် အသားတကျမဖြစ်ဘဲ အနည်းနှင့်အများ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်တတ်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဒီအခြေအနေကို သိထားကြသည်။ ဒါကြောင့် သူတို့ စိုးရိမ်မကင်းရှိနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံသည်။ ဒီလေယာဉ်ပျံလေးကို မုချအောင်နိုင်ရမည်ဟုလည်း သန့်စွာနဲ့ချထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် ခက်ထာက သည်လေယာဉ်ပျံလေးကို အရင်က တစ်ခါမှ မမောင်ဘူးနဲ့။ မောင်ဘူးဘို့ နေနေသာသာ မြင်တောင် မမြင်ဘူးနဲ့ပါ။ ဒီလေယာဉ်ကလေး ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ရောက်လာမှ မြင်ဘူးသိဘူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်တခါမှ မမြင်ဘူးနဲ့တဲ့ လေယာဉ်ပျံကို အရဲစွန်းပြီး မောင်းရမယ်ဆိုတော့ “မရဲဘဲနဲ့ ကျွဲပြီ” ဆိုခါလို လန့်မိတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒီအထဲ သူတို့မျက်နှာတွေက ကျွန်တော့်ကို အားပေးရာရောက်သံထဲ ပိုလို့စိတ်ဓာတ် ကျတော့အတွက် ဖြစ်ပုံဖြစ်ပုံလေးလိုပင်

ကြောက်စိတ်ဝင်လာမိပါသည်။

(၂)

လေယာဉ်ပျံကလေး၏ အမည်မှာ နော်စမန် (Norseman) ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား တောင်တွင်းကြီးမြို့ အရှေ့ဘက် နှမ်းခင်းထဲမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၉-ခု၊ စက်တင်ဘာလောက် တုန်းက တနေ့သ၌ ယင်းလေယာဉ်ကလေးသည် ရန်ကုန်မှ မိတ္ထီလာသို့ ဦးတည်ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့နားသို့ ရောက်သောအခါ စက်အနည်းငယ် ချွတ်ယွင်းသဖြင့် နှမ်းခင်းထဲသို့ ထိုးဆင်းလိုက်ရသည်။ မြေပြင်ရောက်ပြီး စက်ပြင်ဆရာက အနည်းငယ် စစ်ဆေးပြင်ဆင်ကာ ပျံတက်မည်အလုပ် နှမ်းခင်းထဲမှ လုံစွပ်တပ်သေနတ်ပြောင်းဝများ ပေါ်လာကာ သူပုန်တို့ သိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

လေယာဉ်ကလေးပေါ်တွင် လေသူရဲတဦး၊ စက်ပြင်ဆရာတဦး၊ မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် ကုလားတယောက်အပြင် လေယာဉ်ဆီပေပါ ၄-လုံး တင်ဆောင်လာခဲ့၏။ လေယာဉ်၏ မီတာစက်ခွက်တွင် စက်ဆီ နီဆင်းနှုန်း ပုံနှိပ်မပြသဖြင့် လေသူရဲက

အစိုးရဦးလွန်ကာ သူပုန်နယ်မြေမှန်းမသိဘဲ ထိုးဆင်းရခြင်းဖြစ်သည် ဆိုပါသည်။

သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူပုန်တို့ကြောင့် အထက်အောက် ကုန်းလမ်း ရေလမ်းခရီးခက်ခဲနေသဖြင့် မိတ္ထီလာနှင့်ရန်ကုန် လေကြောင်းဖြင့် ကုန်သွယ်ယှဉ်ဆောင်ရန် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်ဆို၏။ ယခုခရီးမှာ ပထမဆုံး သွေးတိုးစမ်း ပျံသန်းလာသော ခရီးဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရပါသည်။

လေယာဉ်ပျံကလေးကို ချာတာ အဂျေးဖြင့် ဌားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပြီး လေယာဉ်ပိုင်ရှင်မှာ ဘားမားကော်ပိုရေးရှင်းလိုလို ဘီအိုစီလိုလိုဖြင့် အတိအကျမသိရပေ။ လေယာဉ်မှူးမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက (R.A.A.F) ဩစတြေးလျ ဘုရင့်လေတပ် မတော်မှ ဗိုလ်ကြီးဟောင်း ဘက်ခဲ (Bagge) ဖြစ်၍ စက်ပြင်ဆရာမှာ အင်္ဂလိပ် အင်ဒီယန်းကပြား (Laskey) လာစက်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဟောင်ကောင် အင်ဒိုချိုင်းနား၊ စင်ကာပူတို့တွင် အနံ့အငြာ ရောက်ရှိ နှစ်ပတ်လည်ခန့် မှောင်ခိုလုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရှိပါသည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဖမ်းဆီး

ပြည်မြို့သို့ ပို့သည်။ ပြည်မြို့ရှိ တပ်ပေါင်းစု
ခုံရုံးက နယ်မြေကျူးကျော်မှုဖြင့် တရားစွဲ
ဆိုပြီး လေယာဉ်ပျံကို သိမ်းယူလိုက်ကြောင်း
စီရင်ချက်ချမှတ်ကာ ၎င်းတို့နစ်ဦးကိုမူ ပြန်ခွင့်
ပြုလိုက်၏။ လေယာဉ်မှူးဘက်ခံက တပ်
ပေါင်းစုတရားရုံးကို ကလော်တုတ်၍ထွက်
သွားလေသည်။

ဤတွင် သူပုန်တို့နယ်မြေ၌ တဦး
တည်းသော လေသုရ်ဖြစ်သူ ကျွန်တော်
လက်ထဲသို့ ယင်း နော်စမန် အမည်ရှိ ဂြိုဟ်
ကောင်မလေး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လေယာဉ်ပျံ မောင်းတတ်သူကလွဲ
လှူတိုင်းလိုလိုက လေသုရ်ဆိုလျှင် လေယာဉ်
ပျံတိုင်းကို မောင်းနိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု အထင်
ရှိတတ်ကြ၏။ ဤတွင် ကျွန်တော် ဂျောက်
ပေါက်တိုးတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤ
လေယာဉ်ကလေးအား ဂြိုဟ်ကောင်မလေး
ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤလေယာဉ်ပျံကို ကျွန်တော်တစ်
မူ မတွေ့ဘူးသဖြင့် မမောင်းရဲပါဟု ဆိုရမှာ
ကလည် ခပ်ရှက်ရှက်၊ လေယာဉ်ပျံ တွေ့ရ
တော့လည်း လက်တဲစမ်းချင်တဲစိတ်က
ခပ်နုနုနုနု။

ဒီလေယာဉ်ပျံကလေးကို မောင်းဘို့
ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမတော့ မတိုက်
တွန်းခဲ့ပါ။ ပျဉ်းမနား တောတွင်းတနေရာမှ
(စီး အို၊ စီ) ခေါ် တပ်ပေါင်းစု လူကြီးများက
“လေယာဉ်ပျံကို ဖျက်ပြီးမှယူပါ (ထပ်၍)
ဖျက်ပြီးမှ ယူပါ” [After Dismantling-
Repeat After Dismantling] ဟု ကြေးနန်း

ရိုက်ပါသည်။ ဖျက်ပြီးယူမှတော့ ဘာထူး
တော့မှာလဲ သုံးရတော့မှာ မဟုတ်တဲ့
အတူတူ အရေကိုပျိုး ပန်းကန်တို့ဝွန်းတို့
လုပ်ပစ်လိုက်တာကမူ အသုံးပြုလို့ရသေး
ကလေး...မထူးတော့ပါဘူး။ မိုက်မိုက်ကန်း
ကန်းနဲ့ တောတောင် ဒိုလာသေးတာဘဲ၊
တပွဲတလမ်း အကဲစမ်းလိုက်ကြသေးတာ

၁၉၇၆ ခုနှစ် မတ်လထုတ် ပြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသော
ဂြိုဟ်ကောင်မလေး နော်စမန်ဆောင်းပါး

ပေါ့ဟု ကိုယ့်ကိုနှစ်သိမ့်ကာ အဖေကလည်း မခိုင်း အဖေကလည်း မခိုင်းဘဲနှင့် အန္တရာယ် ကြီးသောအလုပ်ကို ကိုယ့်ဖာသာ နှံ့ကြော ဆွဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လေယာဉ်ပျံ ပျံတက်တော့မည် ဆိုသည်နှင့် ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင် ဆင်ရလေသည်။ ဘက်ခံတို့သည် သူတို့ လေယာဉ်ပျံကို နှမ်းခင်းထဲမှ ဒီအတိုင်းပျံ တက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်ကမူ ဒီအတိုင်း မတက်ရဲ၊ ဒါကြောင့် နှမ်းခင်းကို ဖျက်၍ လမ်းကြိုတံကော် ဒေလီဖြင့် လိုဏ်ကာ အတုယံပေ ၅၀ လောက် အလွှာပေ ၃၀၀ လောက် ခြေညှိပစ်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ပျံတက်ရမည့်အချိန် သည် ဆောင်တွင်ဖြစ်၍ အရှေ့မြောက် လေတိုက်နေ၏။ လေကိုဆန့်၍ ပျံတက်ရ မည်ဖြစ်ရာ အရှေ့ဘက်သို့ ဖျက်မှာမူ၍ တက်ရမည်ဖြစ်၏။ အရှေ့ဘက်တွင် နှမ်းခင်း ယာကွင်းစပ်မှစ၍ ထန်းတောကြီး ဖြစ်နေ သည်။ ဤအတိုင်းတော့ဖြင့် မတက်ရဲ၊ ထို့ကြောင့် ထန်းပင်တရာလောက် ခုတ်လှဲ ဖြစ်လိုက်ရသည်။

နှမ်းခင်းကိုဖျက်၍ ပြေညှိခြင်းနှင့် ထန်းပင်များ ခုတ်လှဲကြခြင်းကို ကျွန်တော်

မလုပ်ရပါ။ ထိုစဉ်က တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် တပ်ပေါင်းစုလူကြီးလုပ်ခဲ့သူ ဗိုလ်ကြီးတယောက် စီမံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူကပြောတော့ ယင်းလုပ်ငန်းများအတွက် လျော်ကြေးပေးပြီး မှ လုပ်သည်ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပျံမောင်းရုံသက်သက်ပါ။ (သူ နာမည်မှာ ဗိုလ်ရဲထွန်းဟု ခေါ်ပါသည်။ လေထီး ဗိုလ်ရဲထွန်းဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။)

လေယာဉ်ပျံ ပျံတက်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနှင့် လေယာဉ်ပျံ အပေါ် ယုံကြည်မှုတို့ကို လိုအပ်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရလျှင်မူ ကျွန်တော်၏ လေသူရဲ အမှ ထပ်သက်မှာ ယခုအချိန်အထိ နာရီပေါင်း ၅၀၀ ခန့် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ စစ်အတွင်း ဂျပန် ပြည် လေကြောင်းပညာသင်အဖြစ် တိုက် လေယာဉ်ပျံမောင်းနှင်ခဲ့သည်က နာရီ ၂၅၀ ခန့်၊ မြန်မာ့လေတပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က နာရီပေါင်း ၂၅၀ခန့် စုစုပေါင်း ၅၀၀ ခန့်မျှသာ ရှိသော လေသူရဲဆိုသည်မှာ “လေသူရဲပြီး ကောင်းပေါက်” ဟု ဆိုလောက်ရုံမျှသာ ရှိ သေး၏။ စိတ်ချ အားကိုးရလောက်အောင် ရန်ကျက်သော အရည်အသွေး မဟုတ်သေးပါ။ သို့သော် နာရီ ၅၀၀ နှင့် ပြင်းပြ

သော စိတ်ဓာတ်ပေါင်းလျှင် နာရီတထောင် အရည်အသွေးရှိရမည်ဟု ကျွန်တော်က တထစ်ချ ယုံကြည်ထားသည်။

လေယာဉ်ပျံနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်က သိပ်မယုံရဲ၊ ကိုယ်မတွေ့ဘူး သေးသည့် လေယာဉ်ဆိုတော့ အကုန်သွယ် လိုမှန်းမသိတဲ့အတွက် စိတ်ချလောက် မဖြစ်သည်က အမှန်။

ကျွန်တော်က ဘက်(ခ)ကို တနှစ်စနစ်ခွန်းစ လေယာဉ်ပျံအကြောင်း ကြည့်မိသည်။ သူက “ငါလေယာဉ်ပျံ မောင်းလာတာ နာရီ ၃၀၀၀ ကျော်ပြီ။ လောက် ခက်တဲ့လေယာဉ်ပျံကို ငါတစ် မတွေ့ဘူးဘူး။ မင်း မောင်းမယ်ကြုံရင်တော့ ငါအကောင်းဆုံး အကြံပေးရမယ်ဆိုလေ မမောင်းခင် “ခေါင်းတလုံး” အရင်လုပ်တစ် ခေချင်တယ်” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့လေယာဉ်ပျံ သူတို့ပြန်ချိန် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်အောင်ပြောမှန်း တော်နားလည်ပါသည်။ သူတို့ဆီက အညီမရလည်း ဘာအကြောင်းတုံး ဘာသာ နားလည်အောင်ကြိုးစားရသေး သည်လိုဖြင့် လေယာဉ်ပျံ မည်နေသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

(၃)

ကျွန်တော်က သူတို့၏ကျက်သရေ မရှိသော မျက်နှာများကို ကြာရှည်ကြည် မနေတော့ဘဲ လေယာဉ်တီးများကို ခုထား သော တံးများကို ဖယ်ရှားပေးရန် လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်ပေးလိုက်ရသည်။ လေ ယာဉ်ပျံကလေးကို မြေပြင်လျှောက်မောင်း ဖြင့် စတက်ရမည့်ကွင်းစပ်အထိ မောင်းလာ ခဲ့သည်။ ကွင်းစပ်ရောက်သောအခါ ပျံတက် ရမည့်ဘက်သို့ ၄၅ ဒီဂရီမျက်နှာမှ၍ ရပ် ထားလိုက်သည်။ ဤနေရာတွင်ပင် ပြင်ဆင် မှု အားလုံးအတွက် ကျွန်တော် အချိန်ယူ ရပါသည်။

ကျွန်တော်က ပထမဦးဆုံး ကျွန် တော်အား လေယာဉ်ပျံမောင်းသင်ပေးသော ဂျပန်ဆရာ “တက္ကနီမာ” အား အာရုံပြုလိုက် ပါသည်။ သူ သင်ပေးခဲ့သည့် လေယာဉ်ပျံ စတင်ပျံတက်ရမည့်အခါ ပြင်ဆင်ရသော အစီအစဉ်များကို နံပါတ်စဉ်အတိုင်း စ၍ ထုတ်သည်။

ယနေ့သည် ကျွန်တော့်အဖို့ လေယာဉ်ပျံကို အသစ်တဖန် စတင်ပျံသန်း ရမည့်နေ့ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် အယောက်တည်း စတင်လေယာဉ်ပျံသန်းခဲ့

ရသည့် ၁၉၄၄-ခု ဇွန်လ (၁၆) ရက်နေ့ကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် ဆရာကို ကျွန်တော် အာရုံပြုမိ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြင်ဆင်ဖွယ်ရာများကို အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ပျံတက်တော့မည်ကြံကာ ရှိသေး။ အာရုံတခု ဝင်ရောက်လာပြန်ပါ သည်။ ယင်းကား အခြားမဟုတ်၊ မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည့် ကျွန်တော့်ချစ်သူ၏ မျက်နှာ ပေါ်လာခြင်းပါပင်။ ရှိစမဲ့စု မောင်း တင်ထားသည့် သတ္တိတို့သည် ယင်း အာရုံ ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်၍ ကုန်ခန်းလုမတတ် ဖြစ်လာရခြင်းကြောင့် ချက်ချင်း ဖျောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

လေယာဉ်ပျံကလေးကို ယာဉ်မြေ လမ်းပေါ်တွင် တဖြောင့်တည်း တင်ထား လိုက်၏။ ခြေနှင့်လက်ပေါ်၌ တင်းနေသော အာရုံကြောတို့ကို ဖြေလျှော့ပစ်လိုက်ခါ၊ အသက်ကို သုံးကြိမ်ပြင်းပြင်း ရှူထုတ်လိုက် ပြီးနောက် ရှိသမျှအားတို့ကို ဆီးစပ်၌ စုလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မောင်းတံကို ရှေ့သို့တွန်း၍ လီဘာကို တဖြည်းဖြည်းသွင်း ကာ မောင်းထွက်ပါတော့သည်။ အမြန်နှုန်း တဖြည်းဖြည်းမြင့်လာပြီး အရှိန်ရလာသည်

နှင့် ခြေထောက်ကြော လေဟုန်စီးမိလေသည်။ လေဟုန်စီးမိသည်နှင့် ကြည့်လိုက် တော့ ရေတွင် ခုတ်လှဲထားသော ထန်းတင် များ အဝေးကြီး ရှိနေပါသေး၏။ မလိုတဲနှင့် ခုတ်လှဲမိသလိုဖြစ်ရသည့်အတွက် နုနုပြာ စိတ်ဝင်မိပါသော်လည်း ဤသို့မှ မခုတ်ဘဲ ထားလျှင် အခုလို စိတ်ချလက်ချ ပျံတက်ရဲ လိမ့်မည်မဟုတ် ဆိုသည်ကိုလည်း သတိ ထားမိပါသည်။

လေထဲသို့တက်၍ လေဟုန်စီးမိ သည်နှင့် “ဒီလေယာဉ်ပျံရဲ့ “ဂေ” ကို နိုင် အောင် ကိုင်နိုင်လောက်ပြီဟု သတိထားမိ လိုက်၏။ သို့ပေမယ့် အတင့်ရဲသော အလုပ် မျိုး မလုပ်ဘဲ၊ ပေသုံးရာရောက်သည်အထိ မကွေ့မစောင်းဘဲ ဆက်တိုက်မော့၍ ပျံတက် သွားသည်။ ပေသုံးရာရောက်မှ ၁၅ ဒီဂရီ ထက် မများစေဘဲ ဘယ်ဘက်သို့စောင်း၍ ကွေ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း ကွေ့၍စောင်း၍ ပျံတက်လာရာ ကွင်းပေါ်တည့်တည့် ပြန် ရောက်ချိတ်တွင် ပေနစ်ထောင်အမြင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။

ထိုအခါ လေယာဉ်ပျံကလေး၏ ဦးခေါင်းကို နိမ့်ချ၍ ပြင်ညီပျံသန်းမှု အနေ အထားသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ လီဘာကို

လည်း လျော့ချလိုက်သည်။ လေယာဉ် ဦးခေါင်းကို မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းတန်းနှင့် ညှိ၍ ရှေ့မှ ပြဒါးချိန်စက်ခွက်နှင့်ချိန်ကာ အနေအထားမှန်အောင် ပြင်ယူရသည်။ အမြင့်နှုန်းကို ပုံသေရအောင် အမြန်နှုန်းဖြင့် ညှိလိုက် ပြန်သောအခါ လီတာ၏ ပုံသေနေရာကို ပြီးချိန်သာညီညီ တည်မြောက်စွာ ပျံသန်းနိုင်တော့သည်။ ထိုအခါမှ တောင်ပံကို ခပ်နက်နက်ကလေးစောင်း၍ ဘယ်ညာ ကွေ့ကြည့်၏။ လီတာကို အောက်ဆုံးရောက်အောင် လျော့ချ၍ စက်ချိန်ကိုသတ်သည်။ လေယာဉ် ဦးခေါင်းကို မော့ထားပြီး မောင်းတံဖြင့် ဆွဲထိန်းကာ လေထဲတွင် လေယာဉ်ပျံအောက်သို့ ထိုးစိုက်ကျသွားတဲ့ နောက်ဆုံး တည်နေနိုင်သည့် အနည်းဆုံးသော အမြန်နှုန်းကို မှတ်ယူထားလိုက်သည်။

ဒီလောက်ဆိုလျှင် တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီလေယာဉ်ပျံကို ကျွန်တော်နိုင်ပါပြီ။ ဦးလ်ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော်ပြသမှု နှစ်ရက်တာမည်သာဖြစ်၏။

မြေပြင်မှ ပျံတက်လာသည်မှာ သေချာနိမ့်ကျနေ၍ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လေနှစ်ထောင်အမြင့်မှ လေတစ်ထောင်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြေပြင်မှာ ကျန်ခဲ့ကြသော ခဲတော်

များကို သတိရလာ၏။ သူတို့က ကွင်းလယ်မှ ကျွန်တော်ထံ မော့ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော်လေယာဉ်ပျံကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း မောင်းနှင်နေသည်ကို သူတို့ သိစေချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ရှိရာကို ဦးတည်၍ စောင့်နက်နက် ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ ပေဝါးရာလောက်ရောက်တော့ သူတို့ တတွေ ကွင်းလယ်ခေါင်မှ ထန်းတောဘက် ဆီသို့ ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်က ကိုယ့်လူနားကို "ကျုပ်အတွက် စိတ်ချကြတော့၊ ဟောဒီမှာ ကြည့် ကျုပ် လေယာဉ်ပျံကို နိုင်နေပြီ" ဆိုသည့် သဘောမြင်ပါစေတော့ဟူ၍ သူတို့ထံ ထိုးစိုက်ချလိုက်ခါမှ သူတို့က ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံကို မနိုင်တော့လို့ ထိုးကျလာသည် အထင်ဖြင့် လွတ်အောင် ထွက်ပြေး ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့ပြောရာနောက်သို့ ဆက်၍ထိုးစိုက်လိုက်နေပြီ။ ပေတစ်ရာ အမြင့်ရောက်မှ လေယာဉ်ဦးခေါင်းအသာ ပြန်မော်ယူသည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ၁၅-ပေခန့် ရှည်ပျံ့ကာ ဦးထောင်မော်တက်လိုက်သည်။ တောင်ပံကို ဘယ်ညာလှုပ်၍ သူတို့

ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ပေတစ်ထောင်အမြင့်တွင် အောင်လံမြို့ဘက်သို့ ပျံသန်းလာခဲ့တော့၏။

(၄)

အောင်လံမြို့အနီးတွင် ဂျပန်ခေတ်က ပြုလုပ်ထားခဲ့သော လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခုရှိ၏။ လေယာဉ်ငယ်များသို့ ဂုဏ်ထူးကွယ်ထားနိုင်သော မြေကတုတ်များလည်း ရှိလေသည်။

တောင်တွင်းကြီးမှ ယူလာခဲ့သော လေယာဉ်ပျံကလေးကို မြေကတုတ်ဆီသွင်း၍ အလှူကြည့်ထားရသည်။ လေယာဉ်ဓာတ်ဆီက သူတို့ယူလာသည့် ပီပီလေးနဲ့သာ ရှိသဖြင့် ခဏခဏ မပျံရဲတဲ့ တစ်ကျွန်တော်တို့ သူပုန်လက်ထဲ ရောက်လာသည်မှာ မုဆိုးမလက် မာစီးဒီးကားတစ်စီး အမွေရသကဲ့သို့သာ ရှိနေရသည်။

လေယာဉ်ပျံကလေးတစ်စီး လက်ခံရောက်လာသည်နှင့် "ပြည်သူ့လေတပ်" ခေါ်သော ဆိုင်းဘုတ် ခပ်ကြီးကြီးကို ခပ်တည်တည် စိုက်ထောင်ထားလိုက်သည်။ နောက်ဖောင်းပေါ်က လက်မောင်းတံဆိပ်များလည်း လေတပ်အမှတ်အသားပေါ်လာတီထွင်တပ်ဆင်ကြသည်။ သို့သော်

တပ်သားလေးဆယ်လောက် မြဲနေအောင် အနိုင်နိုင် စုစည်းထိန်းသိမ်းထားရသည်။

လေယာဉ်ပျံကလေးကို တယု တယတသသထားသည့် ကြားထဲက ငါးပါး မကသော ရန်သူမျိုးများက အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေး ကြသည်။ သစ်ပင်အုပ်အောက် ထိုးထားရာ က သစ်ကိုင်းခြောက်ကျိုးကျလို့ ပေါက်ပြ သွားတာမျိုး ကြွက်သိုက်ဖွဲ့၍ ကြွက်ကိုက်ကြ တာကြောင့် ပေါက်သွားတာမျိုး နွားဝင်စား လို့ အမြီးပိုင်း စုတ်ပြတ်သွားတာမျိုးစသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခများနှင့် မကြာခဏ ကြုံရပါသည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ ကိုယ်ထည် မှာ အောက်ခံသတ္တုဖန်နီပေါ်တွင် ကိုယ်ထည် ရော တောင်ပံများပါ ပတ္တမြားအဝတ်စုံဖြင့် တည် ဆောက်ထားပါသည်။ လေထဲမှာ ပျံသန်းနေ စဉ်သာ ခိုင်မာတောင့်တင်းသော်လည်း မြေပြင်ပေါ်တွင်မူ အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဖြစ်နေ၏။ လေယာဉ်ပျံ၏ ပတ္တမြားကို ဘာ ကြောင့်မုန်းမသိ နွားအလွန်ကြိုက်သည်။ အပေါ်က သုတ်ထားသော ဆေးနံ့ကြောင့် များလားမသိ။ လူလစ်သည်နှင့် နိမ့်သည့်နေရာ ကို ကိုက်ဝါးပစ်တတ်သဖြင့် ကင်းချ၍ နွား ချောက်ရသည်မှာ နည်းတူတာဝန် မဟုတ်ပါ ပေ။

လေယာဉ်ကိုယ်ထည် စုတ်ပြတ်သွားပြီ ဆိုပါက ဆေးနံ့သုံး ပလာစတာချက်ကြီးကြီး ကို အနေတော်ရုံကိုက်၍ ပြသည့်နေရာကို ကပ်ဖာလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အနားသား တလျှောက်ကို ဆေးနံ့သုံး နိုင်လွန်ကြီး အပ် ကောက်တို့ဖြင့် ချုပ်ရသည်။ ပြီးလျှင် သင်းဘောဆေးဖြင့် အပေါ်က သုတ်လိုက် သည်။ ယင်းသို့ သူပုန်နည်း သူပုန်ဟန်ဖြင့် ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်တော့ ကောင်းသွားပြန် ကရော။

တခါတော့ လေယာဉ်ပျံ ပျံတက်မှီ အကြောင်းပေါ်လာပါသည်။ သူပုန်တို့၏ တပ်ပေါင်းစု ညီလာခံကြီး ပြည်မြို့တွင် ဟီး ထအောင် ကျင်းပရန် ပြင်ဆင်ထားကြပါ သည်။ ယင်းညီလာခံ၏ နောက်ဆုံးလူထု အင်အားပြ စည်းဝေးပွဲနေ့ကြီးမှာ ၁၉၅၀-ခုနှစ် မတ်လ ၂၄-ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ နေ့ အင်အားပြပွဲတွင် ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပျံဝဲ၍ ကြေညာစာတမ်း ကြံချရန် အစီအစဉ်တခု ပါဝင်ပါသည်။

ယင်း ရှားရှားပါးပါးနှင့် ထူးထူးခြား ခြား နေ့ကြီးအတွက် ကျွန်တော်က အသင့် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ပြည်မြို့တွင် ထိုနေ့ ကျင်းပမည့် လူထုအစည်းအဝေးပွဲကြီးမှ

တခြားအစီအစဉ်များ ပြီးသောအခါ အခမ်း အနားများက "ယခုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့လေတပ်မတော် လေယာဉ်ပျံက ပျံပဲပြီး ကြေညာစာတမ်းများ ကြေချပါလိမ့်" ဆင် ခင်ဗျား"ဟု ကြေညာလိုက်သည်နှင့် ကျွန် တော်က ထိုနေရာသို့ (အွန်သည်စပေါ့) တတ်ကနဲ ရောက်အောင် ချိန်ကိုက်ပြီး ဖြစ် ပါသည်။

ထိုနေ့နံနက် အစစ အရာရာ ပြင် ဆင်ပြီး လေယာဉ်ပျံကို စက်နှိုး၍ စတင်ပျံ တက်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံ လေထဲပျံတက် မိရုံရှိသေး ရှေးက စက်ခေါင်းအဖုံးကြီး ဝှမ်း ကနဲမြည်ကာ ပြုတ်ထွက်သွားလေရာ ယင်း သတ္တုပြားအဖုံးကြီးကို ယန်ကာက တခန်းခန်း မြည်အောင် ခုတ်ဖြတ်လေတော့သည်။ ဒီအခြေအနေအတိုင်း ဆက်ပျံ၍ မဖြစ်နိုင် တော့သဖြင့် ကွင်းသို့ပြန်ဆင်းရသည်။ မော် တော်ကားအခေါ် ဘောနက်ကာဘာလို လေယာဉ်ပျံအင်ဂျင်စက်ပုံးကြီး ရှေ့မှန်ကို ဝိတ်ထားလျက်သားက မြေပြင်ရောက်အောင် မနည်းကြီးတပြီး ပျံဆင်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော့် စက်ပြင်ရဲဘော်များက ထိုနေ့မနက် လေယာဉ်စက်ကို စစ်ဆေး ပြင်ဆင်ပြီးသည့်နောက် အင်ဂျင်စက်ပုံးကို

ပြန်ပိတ်ရာဝယ် နောက်ဆုံးသောချက်ကို မေ့၍ မပိတ်မိသဖြင့် ကျွတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့တနေ့လုံး ယင်းအဖုံကြီးကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရန်အတွက် ကြိုးစားပါသော် လည်း အခွည်းအနီးသာဖြစ်ရပါသည်။

ပြည်မြို့တွင် ကျင်ပနေသော လူထု အစည်းအဝေးပွဲကြီး၏ ထိုနေ့အဖြစ်အပျက် ကို နောက်မှ ကြားသိရပါသည်။ အခမ်း အနားများက စောစောကအတိုင်း ကြေညာ ပြီး ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသည့်တိုင်အောင် လေ ယာဉ်ပျံမပေါ်လာဘဲရှိသဖြင့် ထပ်၍ ကြေညာ ရသည် ဆိုပါသည်။ “လူထုကြီးခင်ဗျား...”

ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံ ရောက် လာပါတော့မယ်။ ခေတ္တသည်းညည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည် ခင်ဗျား”

ထုထွား ဩက်စီ ဩက်စီ ဖြစ် လာ၏။ သို့သော် အခမ်းအနားများက ကြေ ညာထားသဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစော့ မော်ဖြင့် လူစုမကွဲသေးဘဲ စောင့်မျှော်နေကြ လေသည်။

နောက်ထပ် ၁၀-မိနစ်လောက် ကြာသည်အထိ လေယာဉ်ပျံပေါ်မလာဘဲ

ရှိလေရာ အခမ်းအနားများက “လူထုကြီး ခင်ဗျား” ဟု အစချီ၍ စောစောကလိုပင် ကြေညာရပြန်သည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပျံ က ပေါ်မလာ။ အခမ်းအနားများကိုယ်တိုင် ကလည်း စင်မြင့်ပေါ်ကဆင်း၍ မသိမသာ ရှောင်သွားသည့်အပြင် တပ်ဆင်ထားသည့် လော်စပီကာများကိုလည်း ဖြုတ်ယူသိမ်း ဆည်း သွားကြပြီဖြစ်သည့်အတွက် စုရုံးစုရုံး ရှိနေကြသော လူအုပ်လည်း အရှိ၊ အရှိ၊ အစုခွဲ၍ အခမ်းအနားပြီးဆုံးကြောင်း အစီ အစဉ် မကြေညာရဘဲ အလိုလို ပြိုကွဲသွား ကြလေသည် ဟူသတတ်။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော်က မကြေနှပ်၊ သည်လိုပွဲကြီးပွဲကောင်းမျိုးမှ မနှံ့ လိုက်ရလေခြင်းဟူ၍ ခံပြင်းလျက်ရှိလေ သည်။ ထိုနေ့အဖို့ လေယာဉ်ပျံတက်နိုင် သည့်အတွက် ဟိုလူ့ဆူလိုက်၊ သည်လူ့ မာန်လိုက်နှင့် ဝန်းဒိုင်းကျ နေလေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဝန်းဒိုင်းကျနေနေ ပစ္စည်း ရှာလို့မရတော့လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြ။

နောက်တနေ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် မြို့ထဲအနံ့ ပစ္စည်းလိုက်ရာ သည်။ အရေးထဲမှ စက်ဘီးက ဘီးပေါက် ရပြန်သည်။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် စက်ဘီးပြင်

ဆိုင်တဆိုင်တွင် ဝင်ထိုး၍စက်ဘီးပေါက်ကို ဖာရပြန်သည်။ စက်ဘီးပေါက်ကို ဖာနေစဉ် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်းက စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ထဲက ဘီဒိုကို မျက်စိရောက်သွား၏။ အပါးပါး အနီ ဘီဒိုသည် လေယာဉ်ပျံသားနှင့်လုပ်ထားသော ဘီဒိုပါတာကား။

စစ်အတွင်း လေယာဉ်ပျက်များမှ ဒန်သတ္တုပျက်များကို ခွာယူ၍လုပ်ထားသော ဘီဒိုကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က ကြာကြာမဆိုင်း ဆိုင်ရှင်အား အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ကာ ယင်ဘီဒိုအား အတင်းအဓမ္မ ဝယ်ယူလိုက်ပါသည်။ တဖန် စုတ်ပြီနေသော လေယာဉ်ပျံအင်ဂျင်စက်ဖုံးအား သူ့ကိုပင် အပ်၍ ဖာထေး ပြုပြင်စေပါသည်။ စက်ဘီး ပြင်ဆိုင်တွင် လေယာဉ်ပျံပစ္စည်းကို အပ်နံ့၍ သူပုန်းနည်း သူပုန်းဟန်ဖြင့် ပြင်လိုက်ပြန် တော့ ကောင်းသွားပြန်ကရော။

မတ်လ (၂၆) ရက်နေ့ လေယာဉ် ပျံ တက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြည်မြို့ ညီလာခံကျင်းပရာ နေရာတဝိုက် ပျံဝဲရာ ကြည့်သေး၏။ ဘာမှမတွေ့ရတော့။ သို့နှင့် ပြည်မြို့ပေါ်တွင်ပင် တပတ်ပြီးတပတ် ဝဲပံ့၍ ကြေညာစာတမ်းများ ကြေရနေသည်။ အမြင့် ပေတရာကျော်ကျော်လေးသာ ရှိသေး၍

တကြိမ်သော် မြစ်ကမ်းဘက်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ပြန်လာ၏။ ဘာလုံးကွင်းပေါ်တွင် စာရွက်များကြဲချသည်ကို လူတအုပ်လိုက်ကောက်နေကြသည်။ ထိုမြစ်ကွင်းကို ငေးရင်း ဆက်မောင်းလာရာ ကံကောင်းလို ကမ္ဘာကျော် မဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်လေယာဉ်ပျံက ရွှေဆံတော်စေတီထက် နိမ့်နေပြီး စေတီနှင့် တည့်တည့်ပျံမိလျက် သား ဖြစ်နေရာ ညာဘက်ချိုးကျွေးပြီး မနဲရှောင်လိုက်ရသည်။ မရှောင်နိုင်လို့ ဝင်အောင်းမိလိုက်ပါလျှင်ကား “ရွှေဆံတော်စေတီကို လေယာဉ်ပျံနှင့်တိုက်၍မြဲသော ကွန်မြူနစ်” အဖြစ် ကမ္ဘာကျော်ပေတော့အံ့။

(၅)

ရှားရှားပါးပါး လေယာဉ်ပျံမောင်းနှင်ခွင့်ကြံရသည့်အတွက် ကြည်နူးမိသည် မှန်သော်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့် နီးလှသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တခါတခါ ဒီဂျစ်ကောင်းမလေးကို ဘယ်လို ဖြောင်ပစ်ရပါ့ဟု စိတ်ကူးဝင်မိပါသည်။ ပြောမယ့်သာပြောရ သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေတော့လည်း နှမြောသား။

အစိုးရ လေယာဉ်ပျံများက ကျွန်

တော်လေယာဉ်ပျံကလေးကို လာလာပစ်ကြသည်။ တခါတရံ ဗုံကြဲလိုက်သေးသည်။ တခါမှမထိ။ ဘယ်ထိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့လေယာဉ်ပျံတွေက ပေတထောင်အောင် ဆင်းမှ မဆင်းကြဘဲကိုး။ သူတို့တခါလာလျှင် နှစ်စင်းလာကြသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ တိုက်ဆိုင်နေသည်က သူတို့လာသောနေ့မှာ ဥပုသ်နေ့တိုင်းလိုလို ဖြစ်နေ၏။ နှစ်ပတ်တခါ လာပစ်လေ့ရှိရာ ယင်းနေ့တိုင်း ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်နေတတ်၏။ ဥပုသ်စောင့်ရကောင်းမှန်း မသိသော လေသူရဲတွေများလာဘဲ။

ဒီလိုသာ လာလာပစ်နေလျှင် တနေ့မထိ တနေ့တော့ ထိတော့မှာဘဲဟု စိတ်ပူလာရသည်။ လေယာဉ်ပျံကို တောတွင်းတနေရာရာ ရွှေထားဘို့ လေယာဉ်ပျံကွင်းဆောက်ရန် စီစဉ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ စိတ်ကူးရင်း ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်မှာ ရှိစဉ်က အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးများ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည့်အခါ လှည့်စားသည့်နည်းတခုကို စိတ်ကူးပေါက်လာမိပါ၏။ ကြာကြာမဆိုင်းပါ။ ယင်းစိတ်ကူးကို နေ့ချင်းညချင်းပင် အကောင်းအထည်ဖော်တော့သည်။

ထိုအသေတိုက်တွင် “စပ်” ဟုခေါ်

သော ပညာသည်များရှိကြ၏။ သူတို့သည် များသောအားဖြင့် ဘုန်းကြီးပျံ့ပေါ့မိသော ပညာပြနိုင်ကြသည်။ ပြဿနာ၊ တလား၊ လောင်တိုက်များနှင့် ကျားရုပ် ဆင်ရုပ် ဗြဟ္မာရုပ်စသည်တို့ကို ဝါးကိစ္ဆာ၍ ရက်လုပ်တတ်သော ပညာသည်များ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က ထိုပညာသည် တယောက်ကို ရှာခေါ်ကာ နောင်စမန်ကလေးနှင့် တသွေမတိမ်းတူအောင် ဝါးဖြင့် လေယာဉ်ပျံတစင်း ရက်လုပ်စေပါသည်။ အလျားအနံ့ အမြင့် အားလုံးပုံတူရသောအခါ သူ့ကို စက္ကူကပ် ဆေးသုတ်လိုက်တော့ သူ့ပန်းနည်း သူ့ပန်းဟန်ဖြင့် နောက်ထပ် နောင်စမန်လေးတစင်း ရပြန်ကရော။

စစ်အတွင်း ဂျပန်ပြည်နေခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံကွင်းကို လာရောက်တိုက်ခိုက်သော အမေရိကန် လေယာဉ်ပျံများကို လှည့်စားပုံမှာ ကျွန်တော်တို့ကွင်းရှိ သုံးမရသော လေယာဉ်ပျံကို အားလုံးကို သေသေချာချာ ဖြဲအုပ်ကြသည်။ လေယာဉ်အကောင်းများကိုမူ အပျက်တွေဘဲဟု အမြင်မှားအောင် ကိုယ့်ကူးယား ပစ္စလက်ခတ်ထားသည်။ ကမ္ဘာ့ထောင်ချီ ခေါ် ဖြဲအုပ်မှုမလုပ်ဘဲ ပေါ်ပေါ်တွင်တည်နေသော

အမေရိကန်လေယာဉ်များ လာရောက်
တိုက်ခိုက်ကြသည်အခါ ဖုံးအုပ်ထားသည့်
လေယာဉ်ပျံများကို ရက်ရက်စက်စက်
ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့ပစ်လို
မီးလောင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကအောက်က
ရှိပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ဝယ်ရှိသော
နော်စမန်လေယာဉ် ၂-စင်းအနက် အစစ်ကို
ကွင်းလယ်ခေါင်တွင်ရွေ့၍ သာမန်မထင်
မရှားဖုံးအုပ်ထားလိုက်သည်။ အတုကိမ္မ ကွင်း
ခပ်ဝေးဝေးတွင်ထားကာ ထူထူထဲထဲ ဖုံးအုပ်
ထားလိုက်သည်။ ဓာတ်ဆီပုံးနှင့် ရဲဘော်
စာယောက်ကိုလည်း အသင့်ရှိနေစေသည်။

တနေ့သ၌ အစိုးရလေယာဉ်ပျံ ၂-
စင်း လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။
အောက်စပို့ အမျိုးအစား လေယာဉ်ပျံများ
ဖြစ်ကြပါ၏။ သူတို့သည် နော်စမန်အတုကို
သိမြင်ခဲ့ပြီး တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။ သုံးလေး
ကြိမ်ပစ်ခတ်ပြီး မီးလောင်သန့်ရာ ခြံတော
ဟေ့” ဟု အော်လိုက်မှ မီးထလောင်တော့
သည်။ အပေါ်က မောင်မင်းကြီးသားများ
ကျေနပ်ပြီး လှည့်ပြန်သွားကြလေသည်။

ဂြိုဟ်ကောင်မလေး နော်စမန်

နော်စမန်အစစ်ကလေးသည် ထို

နေ့မှစ၍ ဘေးကင်းတော့၏။ အစိုးရ
လေယာဉ်ပျံများက တကယ့်နော်စမန်
တကယ်မီးလောင်သွားပြီ ထင်၍ဘဲလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ဒီနော်စမန်ကလေး မှစရာမဟုတ်၊
မလောက်လေး မလောက်စားမို့ ခွင့်လွှတ်
လိုက်လေသလား မပြောတတ်။ နောက်ဆုံး
ကျွန်တော်တို့ဖာသာ လေယာဉ်ပျံကလေးကို
မီးရှို့ပစ်ကြသည်အထိ နောက်ထပ် လာ
မတိုက်ကြတော့။

၁၉၅၀-ခုနှစ်၊ မေလဆန်းလောက်
တွင် သူပုန်တို့၏ ခြံတော်ဖြစ်သော ပြည်မြို့
ကို အစိုးရတပ်များ ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်
လာသည်။ ကျွန်တော် ပျဉ်းမနားတောထဲ
ခေတ္တသွားနေခိုက် အောင်လံမြို့စောင့်တပ်မှူး
တာဝန်ကို တပ်နီမှ ဗိုလ်မြင့်ထူးဆိုသူအား
အပ်ထားခဲ့ချိန် ဖြစ်သည်။ ပြည်မြို့ကို အစိုး
ရတပ်များ ထိုးစစ်ဆင်ပြီး ကြားလျှင်ကြားချင်း
ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။ ပြည်မြို့အစိုးရ
လက်တွင်း ကုသည့်နှင့် အောင်လံက
အလိုလို ပြီးလေသည်။ ဗိုလ်မြင့်ထူးသည်
အောင်လံမြို့ကို စွန့်ခွာ၍ တောထဲပြန်ဆုတ်
ရန်အတွက် နော်စမန်လေယာဉ်ပျံကလေးကို
မီးရှို့ပစ်လိုက်တော့သည်။ ကျွန်တော် မမို့
လိုက်တော့။ ကျွန်တော် သံယောဇဉ်တွယ်

ခဲ့သော ဗြိတိန်ကောင်မလေးကား ဒီတခါမှ
တကယ်ဇာတ်သိမ်းရှာတော့သည်။

ဗိုလ်မြင့်ထူးအရာရှိလည်း လေယာဉ်ပျံ
မီးရှို့ပစ်လိုက်သူ တရားခံဖြစ် အတော်
အဝေဖန်ခံလိုက်ရသည်။ မျက်နှာမလှ ဖြစ်
နေရရှာသည်။ တခါသော် နိုင်ငံရေး
သင်တန်းဆင်ပွဲတခု၌ ကျောင်းစကား မချ၍
ပြောကြရသည်ဆို၏။ ဗိုလ်မြင့်ထူး၏မဲလိပ်၌
“ကျွန်တော် ထိပေါက်ခဲ့လျှင်” ဟု ပါလာသည်
ဆို၏။ ဗိုလ်မြင့်ထူးက သူ့အားလူတကာက
လေယာဉ်ပျံ မီးရှို့သူတရားခံအဖြစ် လက်ညှိုး
ထိုးခံနေရသဖြင့် ခံပြင်းနေသူဖြစ်ရာ မဲလိပ်ပါ
အကြောင်းအရာအတွက် ကျောင်းပြောချ
လိုက်သည်မှာ “ကျွန်တော် ထိပေါက်လျှင်
လေယာဉ်ပျံတစင်းဝယ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်”
ဟူသတည်း။ ။

(အလင်းရောက် ဗိုလ်မြင့်ထူး
တယောက် ထိင်းသောင်းပေါက်သည်ဟု
သတင်းရသည်။ လေယာဉ်ပျံဝယ်၍ မီး
သည်ဟုတော့ မကြားရ၊ မော်တော်ကား
တစင်းဝယ်၍ ပြေးဆွဲနေသည်ဟုတော့
ကြားလိုက်ရသည်။)

ဗိုလ်ဉာဏ်မောင်

